KAREN ROBARDS

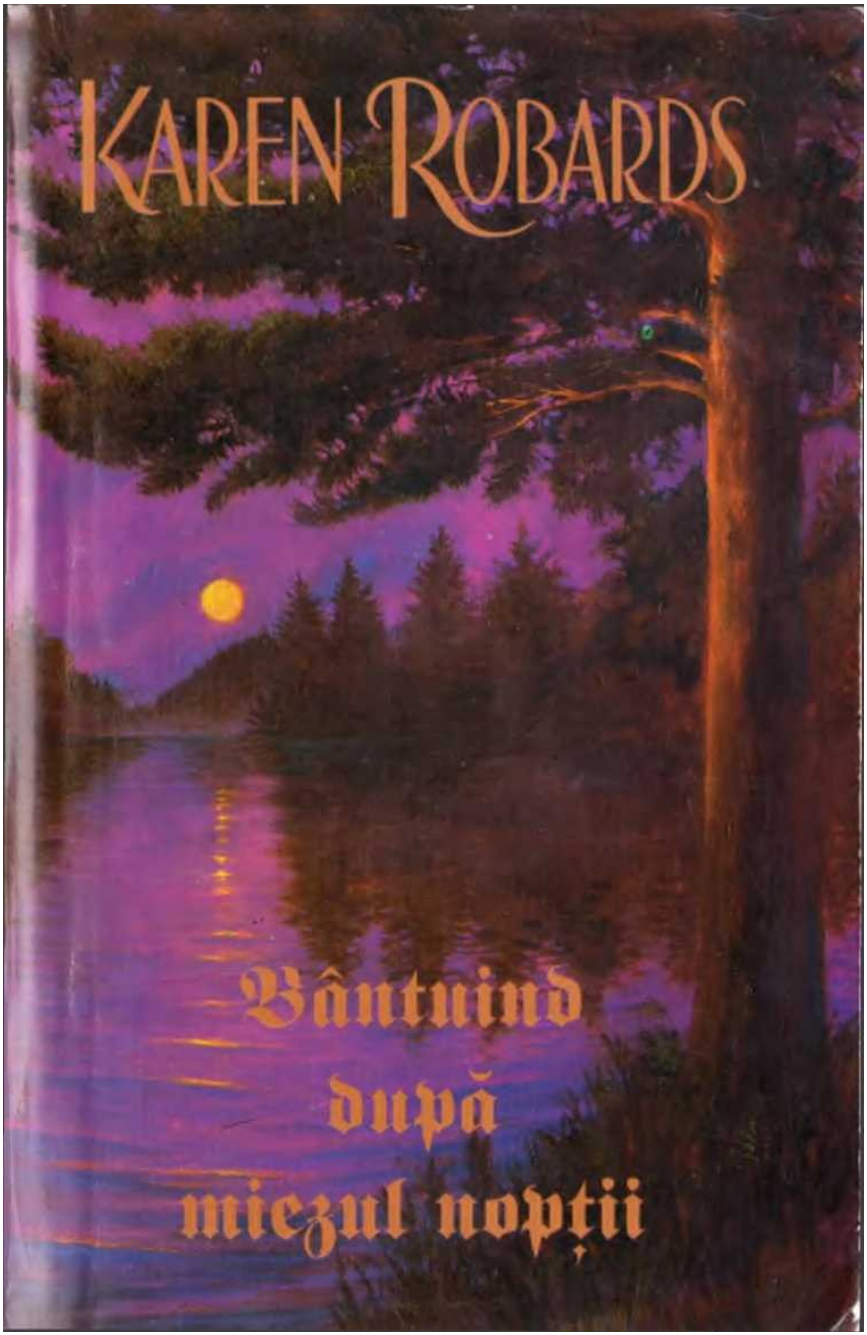

Vântuind după miezul nopții

KAREN ROBARDS

Editura „UNO" București

LEI : 5000

ISBN : 973-95397-3-7

KAREN ROBARDS
BÂNTUIND DUPĂ MIEZUL NOPŢII

Walking After Midnight by **Karen Robards**

Capitolul unu

„Oare de ce morţii nu pot muri?”
Eugen Oneil

Femeia se spânzurase de cârligul de care se agăţau ghivecele de flori. Era unul din lucrurile acelea din oţel alb, lucrat cu multă grijă care se înşuruba în tavan. Era garantat pentru o greutate de patruzeci şi cinci de kilograme. Dacă femeia ar fi cântărit mai mult de patruzeci de kilograme afurisitul acela de lucru nu ar fi reuşit s-o susţină şi ea ar fi trăit până în ziua de azi.

Lucrul acesta era nostim, luând în consideraţie faptul că fusese urmărită de ideea de a nu se îngrăşa – nu era înaltă decât de un metru cincizeci – şi îşi petrecuse toată viaţa ei de om adult ţinând un regim de slăbire extrem de strict ca să-şi menţină greutatea sub patruzeci şi cinci de kilograme.

Dar, de fapt, asta e viaţa.

Spiritul – acum ea devenise un spirit – ajunsese să-şi deruleze viaţa ca într-un vis. Când murise, simţise o durere şi o nelinişte interioară, ca trezirea înceată a membrelor amorţite, tânjind după sângele care să le anime.

Ar fi vrut să mai fie în viaţă? Fantoma ei se gândea la asta.

Totuşi era greu să-şi mai amintească felul în care se simţea pe când mai trăia încă. Era ca şi cum şi-ar fi revăzut viaţa prin ochii unui om care înota într-un lac, ca şi cum viaţa ar fi fost o zi strălucitoare distorsionată de transparenţa apei.

Lumea aceasta subacvatică îi părea şi mai reală, acum când făcea parte din ea. Se simţea mulţumită de această plutire, visare, de acest iad distorsionat care-i

devenise cămin, de cât timp oare?

Nu ştia asta. Pentru ea timpul îşi pierduse semnificaţia. De fapt, lucrurile erau mult mai simple – ea se afla aici din momentul în care murise, din noaptea în care picioarele ei, acoperite cu ciorapi de nylon, se odihniseră pe tăblia rece a biroului metalic şi nodul frânghiei i se strânsese în jurul gâtului. Era aici din noaptea în care se spânzurase, şi se zbătuse şi luptase, luptase, luptase ca să poată respira... Memoria îi era încărcată de sentimentele pe care le avusese în acel moment şi pe care şi le amintea acum extrem de clar. Simţise teroare, disperare, neîncredere.

Straturile de apă se limpeziseră şi dintr-odată se trezi înapoi în camera în care murise, pluti aproape de tavan, aproape de cârligul de care se spânzurase. În ciuda tristei lui istorii, nimeni nu se deranjase să-l ia de acolo. Încă se mai clătina ca un semn făcut de un deget, înfipt în tencuiala murdară. Fusese uitat acolo.

De ce femeia se mai afla aici? Ce o zguduise atât de tare încât s-o determine să părăsească plutirea-i leneşă pe apele eternităţii?

Două figuri fulgerau prin mintea ei – era un bărbat blond, prezentabil, urmat de altul brunet, lipsit de rafinament.

Împreună cu fetele apăru şi un nume. Numele ei din viaţa pe care o încheiase – Deedee.

Deedee. Femeia murise şi apoi se întorsese. Nu mai era vie, dar era conştientă.

Se întorsese cu un scop. Acesta era un lucru pe care îl învăţase de mult – orice se întâmplă are un scop.

Scopul urma să-i fie arătat mai târziu şi între timp ea plutea în derivă, dincolo de tavan, prin noaptea fără de sfârşit, mulţumită de această aşteptare.

Capitolul doi

Toaletele erau ca nişte capcane. În special cele ale bărbaţilor. Nesuferite creaturi bărbaţii: nu încercau ei întotdeauna să-şi atingă scopurile prin orice mijloace?

Summer McAfee îşi strâmbă nasul în semn de dezgust şi încercă să nu se mai gândească la materia ce i se lipea de mâini şi de genunchii ce măturau podeaua; mişcă apăsat peria pe faianţa băii ca şi cum aceasta ar fi ajutat-o să se răzbune. Cu cât îşi termina treaba mai repede, cu atât mai repede putea să plece de acolo.

Nu am nici o MULŢUMIRE... Summer fredona încet un megahit vechi de douăzeci de ani, aparţinând lui Rolling Stones. Fredona gutural în timp ce lucra. Acum cânta fals. Ei şi ce dacă? Nu era nimeni în apropiere s-o audă. I se interzisese să-şi aducă walkman-ul la slujbă aşa că nu avea de ales şi pentru amuzament trebuia să se bazeze pe vocea ei nu foarte muzicală. Totuşi asta nu o distrăgea de la muncă. În ciuda prezenţei imaginare a miticului Mick, se simţea la fel de iritată ca un cal legat într-un şopron plin de muşte.

Nu am nici oooo...

Un alt scârţâit prelung venit de undeva de dincolo de uşa închisă a toaletei pentru bărbaţi o făcu pe Summer aproape să se oprească din lucru. Se uită peste umăr, poate, pentru a zecea oară în ultimul sfert de oră. Oricum, nu o ajuta cu nimic să privească în jur. Vaporii emanaţi de Lisol erau atât de denşi în spaţiul micii încăperi, încât de abia mai putea să respire şi să se vadă printre lacrimile care îi umpleau ochii. Poate se lăsase ameţită de aburii de Lisol, dar toaleta bărbaţilor părea a naibii de murdară.

Totuşi îi mai rămăsese destul bun-simţ ca să-şi dea seama că încăperea era bine închisă. Cât despre ce se afla

dincolo de uşă – ei bine, nu voia să se gândească la asta. De orice natură ar fi fost, scârţâitul nu putea fi primejdios pentru ea. Clădirea era mai veche de o sută de ani şi era normal să mai geamă din când în când. Compania de pompe funebre a fraţilor Harmon era clientul cel mai important al micului ei serviciu de curăţenie. Nu intenţiona să rateze un angajament numai din cauza acestui sunet ce o băga în sperieţi. Schimbul ei din noaptea de duminică lipsise de la lucru pentru a doua oară în acea lună (ar fi trebuit să-i concedieze încă de la prima abatere!).

Într-un timp atât de scurt, nu reuşise să găsească pe nimeni care să-i înlocuiască echipa şi să facă curat în principala morgă, nava amiral a fraţilor Harmon. Problema era că până la urmă sorţii căzuseră pe ea. Nu era prima dată când trebuia să facă singură toată treaba. De fapt, din ziua când îşi începuse activitatea, deşi ea pretindea exact contrariul, fusese singurul angajat al lui *Daisy Fresh*: şef al executivului, contabil, şef al marketingului şi femeie de serviciu în acelaşi timp.

Pentru ea, ca o profesionistă ce era, n-ar fi trebuit să aibă importanţă că făcea curat într-o capelă funerară şi totuşi lucrul acesta o deranja. Era ora două noaptea, se simţea mai mult decât obosită şi imaginaţia începuse să-i umble aiurea.

Cadavrele zăceau în camera de alături. De fapt, în camerele de alături. Erau trei cadavre bine aşezate în coşciuge şi pregătite pentru înmormântarea de a doua zi. Mai exista şi un alt corp, ascuns sub un cearşaf în sala de îmbălsămare.

Se simţea de parcă ar fi fost acel cadavru şi, dintr-odată îşi dădu seama că nu era prea bucuroasă să fie închisă în întuneric, într-o clădire părăsită, la orele târzii ale nopţii şi lângă o grămadă de cadavre.

Ideea era că nu trebuia să se gândească la asta. Summer îşi reprimă un tremur încercând să-şi concentreze mintea ei fugară asupra muncii pe care o făcea. Porţiunea

cuprinsă între bara toaletei şi perete era întotdeauna cea mai păcătoasă.

.....reacţii potrivite/ şi am încercat/ şi am încercat/şi am încercat/şi am...

Scârţ. Scârţ.

Summer aproape îşi înghiţii limba împreună cu ultimul „am încercat”. De unde proveneau sunetele astea? Aruncă din nou o scurtă privire spre uşă, deşi realiză că gestul ei este ridicol. Foarte bine, deci morţii erau de vină. Nu, de fapt nu acesta era cuvântul. În altă formulare – era miezul nopţii, ea se afla singură în mijlocul unui cimitir de şase sute de acri; stătea lângă patru cadavre şi permitea tuturor acestor lucruri să o înspăimânte. Atâta timp cât recunoştea asta şi era conştientă de absurditatea ideii, se putea considera în siguranţă, cadavrele nu-i puteau face niciun rău şi altcineva nu se mai afla prin preajmă.

Sunt singura fiinţă vie în tot nenorocitul acesta de loc, spuse Summer cu voce tare, apoi faţa i se lungi descoperind că acest lucru n-o făcea să se simtă bine. În acest moment, prezenţa unui om viu ar fi fost mai mult decât binevenită.

Terminând a treia şi ultima toaletă, se aşeză din nou pe vine oftând mulţumită şi aruncă peria de curăţat în găleata de plastic din apropiere. Aceasta ateriză cu un plescăit ce răsună anormal în mijlocul tăcerii.

Summer sări ca arsă, dar, desigur, nu era nimeni altcineva prin apropiere ca să fie deranjat de zgomot. După ce sunetul se stinse, tăcerea se înstăpâni din nou.

Până la urmă decise că tăcerea aceasta îi dădea sentimentul prezenţei a mii de urechi nevăzute care ascultau şi a mii de ochi invizibili care-i urmăreau orice mişcare.

Nu am nici ooo... De data asta cântecul reprezenta ceva mai mult decât o grămadă de sunete, era doar o bravadă repede abandonată. Incapabilă să îndepărteze neplăcerea ce pusese stăpânire pe ea, Summer se văzu

nevoită să renunţe la Rolling Stones. Poate că o muzică atât de ireverenţioasă putea irita spiritele dintr-o capelă funerară...

Ce lucru ridicol! Era o femeie matură de treizeci şi şase de ani, care dovedise de nenumărate ori că nu se lasă doborâtă de loviturile vieţii. Reuşise să supravieţuiască morţii tatălui ei, prăbuşirii primei ei cariere şi a unei nenorocite de căsnicii ce durase cinci ani şi acum nu mai erau decât puţine lucruri care ar fi putut-o speria. Totuşi un lucru era sigur – nu îi era frică de fantome!

Sau îi era?

Dacă se întâmplă lucruri ciudate în vecinătate...

Fundalul sonor din **Ghost Busters** îi veni în minte şi-i aduse un zâmbet tremurător pe faţă. Poate ar fi trebuit să-l fredoneze ca să se mai liniştească. Dar nu credea că melodia o s-o ajute – şi în afară de asta, contractul ei cu fraţii Harmon pretindea că angajaţii de la **Daisy Fresh** să se poarte cu demnitatea impusă de împrejurări. Echipei ei de curăţenie nu-i fusese niciodată permis să-şi aducă un radio la această slujbă şi nici ea nu s-ar fi apucat să-i implice pe Stones în această poveste dacă n-ar fi fost teribil de demoralizată de diferitele sunete rătăcitoare care, în lumina strălucitoare a zilei, ar fi valorat mai puţin decât nimic.

Zâmbetul lui Summer se metamorfoză într-un rânjet strâmb când în minte i se contură o imagine aproape irezistibilă – era ea: de un metru cincizeci înălţime, o femeie de la ţară, bine clădită, arătând stângace ca dracu' în pantalonii curaţi, făcuţi din poliester şi în bluza din nylon plină de cute, care constituia uniforma de la **Daisy Fresh.** Apoi ochii ei luminoşi fulgerau, şuviţele negre de păr, înmuiate de umezeală, se zbăteau să scape din inelul ce le lega împreună, în mână ţinea peria galbenă şi ţopăia prin mijlocul casei funebre îndreptându-se spre ieşire, lovind aerul cu sunetele îndrăgitei melodii „Pe cine o să chem..." cântate din fundul plămânilor.

Trebuia să admită că nu era ceva prea plin de demnitate, nici chiar pentru imaginaţia ei. Dar era vesel. Foarte vesel.

Summer se strâmbă. Nu fusese prea uşor pentru genunchii ei să frece podeaua de gresie atâtea ore. Se ridică în picioare, îşi duse o mână la şale şi îşi îndreptă spatele. Îşi scoase mănuşile de cauciuc, le lăsă să cadă în găleată şi se strâmbă dezgustată la unghiile ei tocite. Odată avusese cele mai frumoase mâini... Dar asta se întâmplase demult şi acum viaţa ei devenise mai bună chiar dacă mâinile ei se urâţiseră. Oricum, cât de importante puteau fi pentru felul ei de viaţă nişte unghii cu manichiura făcută?

Ajungând la ultima fază a muncii ei, uită de unghii. Acum trebuia să pună banderolele de hârtie pe care scria **Daisy Fresh,** peste capacele toaletelor, să-şi adune lucrurile şi să plece.

Obligaţiile ei pentru **Harmon Brothers** fuseseră îndeplinite şi conştiinţa acestui fapt o făcea să se simtă bine. Nu pentru că ar fi depus mai puţin efort în slujba altora. Munca îndeplinită temeinic era cuvântul de ordine al companiei. Daisy Fresh curăţa întotdeauna, şi curăţa bine, exact unde, când şi cum se specifica în contract. Din această cauză, se menţinea în lumea afacerilor şi după şase ani de activitate, când atâtea servicii de curăţenie eşuaseră după numai câteva luni.

Securizând ultima banderolă, Summer culese găleata în care îşi pusese lucrurile şi se îndreptă spre uşă. Făcu o pauză cu mâna sprijinită de clanţă şi aruncă de jur – împrejurul camerei o ultimă privire plină de satisfacţie.

Cele două tone de gresie gri scânteiau. Robinetele de argint sclipeau. Oglinda nu avea nicio pată. Pe poliţa de deasupra chiuvetei se afla un vas de sticlă ce conţinea o singură margaretă. Aceasta era semnătura companiei. În dimineaţa următoare vaporii de Lisol nu vor mai acoperi plăcuta scenă a camerei curate, şi baia ca şi întreaga

clădire vor arăta şi vor mirosi plăcut şi **Daisy Fresh** se va alege cu un alt client mulţumit de munca depusă.

Cu un zâmbet larg, Summer deschise uşa, răsuci întrerupătorul de pe peretele de afară, închise lumina în baie şi păşi în liniştea solemnă a coridorului.

Covorul gri îi absorbea sunetul paşilor în timp ce traversa coridorul îngust care ducea până în spatele clădirii, perpendicular pe camera centrală în care se deschideau odăile de primire. Camerele mortuare se găseau pe culoar la dreapta. Pe peretele din spate, se afla o uşă masivă ce permitea accesul la locurile de parcare.

O singură privire îi fu de ajuns ca să se asigure că totul este bine închis. Desigur, această rutină ţinea de politica serviciului ei. Întotdeauna angajaţii erau obligaţi să facă o ultimă inspecţie, să se asigure că totul era în regulă, că nu uitase vreo cârpă de praf şi că luminile nu rămăseseră aprinse. În special, Harmon Brothers se arătau foarte stricţi în privinţa luminilor. Clădirea era întotdeauna întunecată când Daisy Fresh venea la curăţenie şi Mike Chaney, principalul manager, le atrăsese atenţia că luminile trebuiau aprinse numai în caz de strictă necesitate, pentru a economisi cheltuielile.

În acea noapte, Summer urmase procedurile standard, deşi fusese tentată să le încalce. În afara camerei în care se afla, clădirea era la fel de întunecată şi de liniştită ca un vast mormânt, plin de ecouri. Tăcerea era spartă numai de bâzâitul aerului condiţionat. Ştia că fraţii Harmon încercau să micşoreze cât mai mult cheltuielile şi de aceea se simţi surprinsă când constată că instalaţia funcţiona şi peste noapte. De fapt, la Murfreesboro Tennessee, localitate cuibărită la baza munţilor Smoky, temperatura în nopţile de iulie cobora în jurul valorii de 10 grade C şi de aceea aerul condiţionat nu prea era necesar. Dar având în vedere natura afacerilor fraţilor Harmon... Summer se gândi la efectul pe care căldura l-ar fi avut asupra trupurilor moarte şi imediat îşi aminti de celelalte

lucruri pe care trebuia să le facă înainte de a pleca. În orice caz, era departe de ea gândul de a pune la îndoială decizia fraţilor Harmon de a lăsa aerul condiţionat să funcţioneze fără întrerupere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Clădirea era luminată de o singură lampă aflată în camera din spate. Ar fi putut să aprindă uriaşul candelabru din sala centrală (din fericire, întrerupătorul se găsea în apropiere de uşa principală) şi apoi, să se întoarcă şi să stingă şi celălalt bec.

Îşi dădea seama că ar fi durat ceva să se întoarcă din drum, dar cealaltă alternativă, să stingă şi apoi să se grăbească să aprindă următoarea lumină, până ajungea la locul care-o interesa – era încă şi mai aberantă.

Putea fi numită slabă, dar niciun lucru pe pământ nu o putea convinge să meargă prin întunericul de smoală al casei funerare.

Pe cine o să chemi...? Summer goni din minte cântecul imediat ce ajunse la uşa din faţă.

Scârţâitul intermitent, ce se jucase cu nervii ei încă de când venise, încetase acum şi Summer remarcă aceasta când răsuci întrerupătorul candelabrului şi aşeză găleata pe jos, în spatele aspiratorului care o aştepta deja pregătit lângă uşa de la intrare.

Hârşitul moale, specific instalaţiei, suna ameninţător în meandrele casei. Cu ochii minţii, ea avu viziunea acesteia, luând forma unui monstru gri cu gheare lungi. I se părea că zgomotul prevestitor de rele provenea din gâtlejul plin de sunete al clădirii ce-l emitea pe măsură ce monstrul se dezvolta...

Decise că văzuse prea multe filme de Stephen King şi se grăbi să stingă lumina din camera din spate. Ca să-şi îndeplinească până la capăt inspecţia, se forţă să privească în fiecare cameră pe lângă care trecea. Nu trebuia să rămână nimic – nici cârpe de praf, nici vreo perie, nici cocoloaşe de hârtie. Nu trebuia să rămână decât imaginea

imaculată a camerelor înmiresmate de aranjamentele florale ce înconjurau rămăşiţele pământeşti ale celor dragi. Aceştia fuseseră îmbrăcaţi în cele mai bune haine şi aşezaţi cu grijă în coşciuge scumpe căptuşite cu satin.

Ce-ar fi fost dacă aceştia s-ar fi ridicat din coşciuge şi s-ar fi apropiat de ea? *Şi dacă ei n-ar fi fost pregătiţi să moară şi nu le-ar fi surâs perspectiva de a fi incineraţi a doua zi, şi ar fi decis să se răzbune pe singura fiinţă vie la îndemână contaminând-o cu atingerea lor mortală*? *Şi dacă într-un fel, nu se ştie cum, ar fi păşit în filmul Noaptea morţilor vii într-o variantă a anilor '90, şi ar fi devenit unul din actori?*

Într-adevăr prea multe filme de Stephen King, se mustră Summer. Era timpul să pună stavilă imaginaţiei, până nu se trezea că stârnise vreun maniac cu toporul, sau vreun St. Bernard turbat căruia îi curgeau balele, sau...

Vânătorii de fantome!

Summer aproape alerga când ajunse la întrerupătorul din cameră şi-l întoarse. Acum nu mai trebuia decât să deschidă uşa principală, să stingă candelabrul, s-o zbughească afară, să închidă uşa şi treaba ei se încheiase.

Fir-ar să fie!

Nu realizase până acum cât de repede putea fi speriată, dar atmosfera din acea clădire era gata să-i vină de hac. Aerul condiţionat se auzea mai tare ca niciodată, ca şi când ar fi marcat timpul ce trecea până la atingerea unui fatal punct culminant.

Ascultând cu atenţie sau nu, tot prindea ritmul acestor bătăi – *redrum, redrum...*

Îşi promise să nu mai vadă niciun film de Stephen King câte zile va mai avea de trăit.

Se întoarse în camera centrală. Când ajunse la intersecţia a doua culoare, se uită la dreapta şi simţi cum inima i se prăbuşeşte la pantofii ei cu talpă de rafie.

Deşi uşa metalică era închisă, Summer vedea prin geamul îngust de deasupra ei că uitase din greşeală lumina

aprinsă în camera de îmbălsămare.

Simţi că toţi nervii care-i mai rămăseseră intacţi îi strigau să o lase aşa cum era. Dacă Mike Chaney s-ar fi plâns, ar fi putut să se scuze de neglijenţă şi i-ar fi promis că n-o să se mai întâmple niciodată. Repercusiunile ar fi fost minime. Fraţii Harmon nu i-ar fi reziliat contractul pentru această mica nebăgare de seamă.

Totuşi Daisy Fresh era ca şi copilul ei, reconstruit cu grijă şi multe sacrificii din cenuşa vieţii ei ratate. Niciun angajat de la Daisy Fresh nu ar fi lăsat lumina să ardă toată noaptea, mai ales dacă li se atrăsese în special atenţia să n-o facă. Pentru reputaţia companiei Daisy Fresh, de dragul substanţialului cec lunar, care va veni cu precizia unui ceasornic, trimis de fraţii Harmon – trebuia să se ducă şi să stingă nenorocita aia de lumină.

S-o ia naiba!

Mormăind printre dinţi, Summer se apropie de camera de îmbălsămare urmând acelaşi drum pe care îl parcursese făcând curat, gândindu-se la Stephen King şi învârtind întrerupătoarele.

Probabil că mortul din camera de îmbălsămare se afla ascuns sub un cearşaf, aşa că nu trebuia să-l privească. Întărindu-se cu acest gând, Summer deschise uşa şi se uită în jur după întrerupător. Bunul simţ îi spunea că ar trebui să se găsească lângă uşă.

Cu coada ochiului înregistră imaginea corpului de sub cearşaf, odihnindu-se pe masa de metal cocoţată pe roţile ei şi împinsă la perete, apoi îşi întoarse privirile încercând disperată să se concentreze asupra oţelului strălucitor al robinetelor gemene şi al podelei spălate. Se gândi satisfăcută că, dacă n-avea altceva mai bun de făcut în viaţă, putea cel puţin să facă bine curat.

Nu era acesta un talent cu totul deosebit?

Întrerupătorul se afla la o distanţă bună, aproape şaizeci de centimetri mai la dreapta, acolo unde toate consideraţiile ei logice îi indicaseră că ar fi trebuit să se

găsească. Păşi în cameră şi uşa i se balansă în spate şi se închise.

Se uită în jurul ei, mai liniştită acum când întrerupătorul fusese localizat şi fixă a doua masă metalică. Aceasta fusese împinsă vizavi de prima masă, chiar lângă uşa pe care tocmai intrase.

Pe masă se afla tolănit un bărbat mort.

Un bărbat *gol.*

Ochii ei se măriră din cauza şocului. Gura i se căscă. Cadavrul acesta nu era aici mai devreme când făcuse curăţenie. Sau era? Ar fi fost posibil să scape din vedere un asemenea lucru?

Nu se putea. În niciun caz. Nu exista nici cea mai mică şansă ca ea să nu-l fi văzut. Corpul dezgolit, aproape obscen în trista mărturie pe care o depunea în favoarea lipsei de demnitate a morţii, îi umplu de groază mintea, imaginaţia şi simţurile.

Chiar din locul în care stătea, la aproape un metru distanţă, putea vedea vânătăile îngrozitoare care acopereau faţa şi pieptul cadavrului. Nu exista nicio îndoială că acesta fusese victima unui accident.

Fusese adus acolo în timp ce ea făcea curăţenie?

Aceasta era singura explicaţie. Scârţâitul pe care îl auzise ar fi putut fi real. Cineva, echipajul unei ambulanţe, sau poate un grup ce lucra pentru fraţii Harmon – nu prea ştia cum se fac livrările – aduseseră cadavrul acesta proaspăt în timp ce ea freca pe jos în altă cameră, fără să aibă habar de ce se întâmplă.

Summer simţi cum genunchii încep să-i tremure Stomacul i se strânse. Întâlnirea faţă în faţă cu moartea în goliciunea ei, îi spulbera brutal ultimele rămăşiţe din curajul care-i mai rămăsese. Acum nu se mai amăgea că nu era mai speriată decât fusese vreodată.

Totuşi ar fi putut pleca acasă şi a doua zi ar fi concediat echipa aceea de leneşi ce ar fi trebuit să lucreze duminica noaptea. Apoi s-ar fi asigurat să aibă întotdeauna

o altă echipă pe care s-o poată chema oricând, pentru a preveni viitoarele situaţii de acest gen.

Nu mai trebuia să se pună în situaţia de a face curat într-o capelă funerară, singură şi în mijlocul nopţii.

Raţiunea îi spunea că nu are niciun motiv să se teamă. Orice ar susţine alţii, un trup mort este un trup mort. În afara imaginaţiei ei înfierbântate, nu exista nimic altceva care să-i facă rău.

Summer încercă să-şi stăpânească nervii care-o luaseră razna şi răsuci comutatorul. Lumina de pe coridor se filtra palidă şi slabă prin ochiul de geam de deasupra uşii, aşa cum ea bănuise că se va întâmpla. Se afla lângă uşă, cu mâna pe clanţă, când auzi sunetul: un zgomot slab ca un târşâit de picioare ca şi cum cineva s-ar fi mişcat prin cameră.

În timpul scurt dintre două bătăi de inimă, Summer simţi cu adevărat că îngheaţă de groază. Imaginea mortului viu începu să i se amplifice în creier, numai pentru a fi respinsă de bunul ei simţ. Desigur, sunetul nu există decât în imaginaţia ei: când ascultă cu adevărat, urechile ei atente nu reuşiră să prindă decât liniştea plină de ecouri, liniştea adâncă.

Acum putea să se ducă acasă. Slavă Domnului.

Împinse uşa închisă şi nu rezistă tentaţiei de a mai arunca o privire temătoare corpului mutilat.

Lumina care pătrundea de pe coridor era incertă, totuşi, la privirea rapidă pe care o aruncă, fu sigură că văzuse piciorul drept al mortului mişcându-se.

Ochii îi erau plini de durere, când creierul înregistră ceea ce văzuse. Capul îi tresări ca după o dublă lovitură primită în faţă. Transfigurată, privi cum genunchiul cadavrului se ridică trei centimetri buni de pe masa de îmbălsămare înainte de a cădea la loc, apoi reveni la poziţia iniţială cu o bufnitură surdă.

Summer simţi cum i se zbârleşte părul în cap.

Capitolul trei

„Pe cine o să chemi?” Refrenul repetat la infinit se zbătea isteric prin mintea ei, în timp ce fugea pe coridor. Aproape ajunsese la uşa principală unde ar fi fost în siguranţă, când realiză că nu putea părăsi un om care nu părea să fie mort de-a binelea. Poveştile despre Morţii-vii (şi ultimele rămăşiţe din bunul ei simţ pe care-l mai poseda o asigurau că aceste istorii nu erau decât pură imaginaţie) deschideau perspectiva a doua explicaţii posibile pentru ceea ce văzuse: ori era vorba de nişte bizare mişcări post-mortem – poate spasme musculare, ori omul nu murise încă. Cineva din personalul unei ambulanţe, vreun medic, cine ştie cine, fusese prea grăbit când îi declarase decesul.

Primul ei impuls fu să-i ureze omului noroc şi să-i spună adio.

Al doilea – să formeze 911.

Al treilea, mult mai raţional, a fost să sune acasă la Mike Chaney şi să-l cheme să arunce singur o privire la acest cadavru.

Totuşi Summer ezită să se îndrepte spre biroul privat al lui Chaney – prima uşă la stânga de la intrarea principală – şi să-i folosească telefonul. Nu era uşor să-l sune pe cel mai important client al ei duminica la ora două noaptea. Apoi, să cheme ambulanţa sau poliţia doar pentru un client al unei case funerare era o idee la care trebuia să se gândească bine. În primul rând, publicitatea care s-ar face cu siguranţă în jurul acestui caz n-ar fi bine primită de fraţii Harmon. În ultimul rând, Mike Chaney ar crede probabil că ea a înnebunit.

Reputaţia şi onoarea casei Daisy Fresh – ca să nu mai vorbească de cecul lunar primit de la fraţii Harmon, revenea acum în prim plan.

Avea nevoie de banii aceştia.

Desigur, dacă bărbatul n-ar fi fost într-adevăr mort, prima ei grijă ar consta în păstrarea ultimelor lui rămăşiţe de viaţă. Fraţii Harmon i-ar fi mulţumit cu siguranţă dacă le-ar fi adus la cunoştinţă această enormă gafă.

Totuşi cum se putea ca cineva să fi făcut o astfel de greşeală?

Nu era posibil, concluzionă Summer posomorâtă, şi lăsă să-i cadă mâna ce voia să apuce clanţa de la biroul lui Mike Chaney. Pentru o clipă, aruncă o privire lungă spre impozanta uşă de la intrare. Aspiratorul o aştepta chiar lângă ea; găleata cu accesoriile de spălat se găsea tot acolo alături de poşeta ei.

Ar fi fost atât de uşor să-şi spună că ceea ce văzuse nu ţinea decât strict de imaginaţia ei, că nu erau decât nişte reacţii normale post-mortem apoi să iasă pe uşă şi să se ducă acasă, apoi să uite de toate întâmplările din acea noapte! Ar fi fost atât de uşor – şi fiecare părticică din trupul ei o îndemna să urmeze această cale mai lesnicioasă.

Dar dacă bărbatul mai trăia încă? Citise despre atâtea cazuri în care oamenii fuseseră consideraţi morţi şi apoi înmormântaţi înainte să se descopere că dădeau semne de viaţă. Dacă el murea singur pe masă după plecarea ei sau (îngrozitor gând) era omorât a doua zi dimineaţa în timpul procedeului de îmbălsămare, şi asta numai pentru că ea fusese atât de speriată încât să nu se bazeze pe ceea ce văzuse?

Şi într-un caz şi în celălalt, fără intervenţia ei directă, soarta lui încă incertă putea deveni realitate. Chiar dacă nu era încă mort, a doua zi la aceeaşi oră, nu va fi decât un alt cadavru.

Şi asta numai dacă nu se hotăra să acţioneze. Eliminase deja toate posibilităţile. Toate în afară de una. Se cutremură şi îşi dădu seama ce trebuia să facă...

Trebuia să verifice singură acest al doilea blestemat de cadavru, înainte de a acţiona în alt fel.

Rahat.

Ar fi preferat să se confrunte cu vizionarea unei retrospective Bruce Lee decât să facă ce trebuia. Comparaţia nu reuşi s-o liniştească prea mult; de fapt, îşi petrecuse tot weekend-ul trecut urmărind această retrospectivă. Bărbatul cu care se văzuse, ştiind că era înnebunită după filme şi fiind el însuşi un mare fan al filmelor cu karate, îi făcuse cinste cu un bilet la un cinema din Nashville, unde stătuseră o zi şi o noapte urmărindu-l pe Bruce Lee în diferitele lui ipostaze. La sfârşitul celor opt ore, pe care le petrecuse ascultându-l pe Bruce Lee strigând „Aiiee-yaw" din cinci în cinci secunde, se alesese cu cea mai îngrozitoare dintre toate durerile de cap posibile şi cu sentimentul neplăcut că idila ei cu bogatul dentist intrase într-un con de umbră. Tipul sărea în sus la fiecare din momentele cruciale ale acţiunii strângându-şi pumnii şi strigând „da" de fiecare dată când Bruce Lee îi dădea câte un picior în fund personajului negativ.

Planul prietenului ei pentru acest weekend includea desigur şi festivalul Chuck Norris astfel încât Summer declarase că are de lucru.

Ca de obicei, micile ei păcate i se întorceau împotrivă. Deoarece minţise şi spusese că trebuie să muncească şi duminica, până la urmă fusese chiar nevoită s-o facă.

Nu era nicio îndoială că făptura îngerească ce se ocupa de astfel de lucruri râdea acum de ea. Stând în faţa uşii închise a camerei de îmbălsămare, încercând să-şi calmeze inima ce-i bubuia în piept, Summer putea aproape să audă hohotele de râs venite din altă lume, ale îngerului ei Păzitor, şi îşi spunea că desigur o ajutase şi de această dată să intre în dilema în care se afla.

Pe lângă murmurul înfundat al aerului condiţionat, casa funebră era moartă, sau poate cuvântul nu fusese bine ales – era *extrem* de liniştită.

Ar fi preferat să treacă prin alte zece festivale Bruce Lee decât să se întoarcă din drum.

Să fii blestemat să rămâi pentru eternitate alături de vârcolacii tăi, afurisi ea imaginea mentală a maniacului Stephen King şi smuci de uşă.

Lampa de pe coridorul în care ea rămăsese, bine plasată – mai devreme se hotărâse să aprindă din nou lumina şi să trimită la naiba restricţiile fraţilor Harmon – lumina o potecă îngustă prin camera întunecată.

Redrum, redrum.

Termină cu prostiile, îşi spuse Summer. Îşi ignoră pulsul accelerat, cu o mână ţinu deschisă uşa ce altfel s-ar fi închis singură, făcu doi paşi înainte şi îşi forţă privirile să se oprească asupra cadavrului acum nemişcat. Lumina de pe coridor nu prea reuşea să ajungă până la locul unde acesta stătea pe masa împinsă lângă perete. Corpul era parţial acoperit de un linţoliu, o treabă făcută de mântuială – *ascuns* în umbră. Totuşi, reuşi să înregistreze câteva detalii obiective: părul negru tuns scurt; faţa boţită şi umflată; ochii deschişi şi dungaţi de ceea ce părea să fie sânge; umărul stâng plin de contuzii; un smoc gros de păr negru ascunzând probabil vânătăile de pe piept; în niciun caz pieptul nu arăta niciunul din semnele vieţii – nu cobora şi nu se ridica. Văzu spatele puternic, musculos, organele genitale flasce cuibărite în părul negru; imobile – *inobile* şi flasce. Desigur omul era mort. Sigur era mort.

Un singur lucru era sigur – bărbatul nu era un zombi. Nu avea să se ridice de pe masă şi s-o urmărească cu mâinile întinse gata s-o înşface, nici să se holbeze la ea cu ochii lipsiţi de viaţă.

Vânătorii de fantome!

Summer se gândi că, dacă până la urmă se va dovedi a fi un aranjament tip *Candid Camera,* atunci va fi foarte, foarte mulţumită. Ar fi fost gata să râdă de gluma pusă la cale. Ha, ha.

Te rog, Doamne, te rog.

Totuşi nu apăru niciuna din invenţiile lui Allen Funt şi nu reuşi să descopere nicio cameră ascunsă în spatele

vreunui vas de lut în care fusese plantat vreun palmier. De fapt, nici nu se afla aşa ceva în cameră, nu erau decât ea – şi mortul.

Summer se cutremură. Trebuia să păşească în încăpere, să aprindă lumina din tavan, şi să cerceteze cadavrul înainte de a fi sută la sută convinsă că era mort cu adevărat. Oricât ar fi urât să fie pusă în faţa unei astfel de experienţe, îşi dădea seama că va fi în stare să recunoască adevărul.

Suprasolicitarea – nu, iar alesese un cuvânt greşit – *obsesia perfecţiunii* era una din greşelile ei cele mai frecvente. Dacă acesta era numai un coşmar, se simţea pregătită să se trezească. Dacă era o glumă, era gata pentru marea poantă.

Dacă întâmplarea aparţinea lumii reale, îl blama pe Dumnezeu, pentru că se săturase să mai fie calul de bătaie al umorului ceresc.

După treizeci şi şase de ani ajunsese să se sature.

Cadavrul tot nu se mişcă. În afară de murmurul aerului condiţionat, tăcerea se întindea fără sfârşit. Aproape că auzea aspiratorul chemând-o din spatele uşii de la intrare.

Dacă este ceva ciudat...

Mormăind printre dinţi, Summer încercă să-şi adune tot curajul, acum aproape inexistent, să-şi tempereze imaginaţia înfierbântată. Slimer nu se va strecura afară din canal; Cuja nu va ţopăi pe coridor. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă ea era să verifice pulsul tipului. Încă maximum trei minute şi se va afla dincolo de uşa de la intrare.

Strecurându-şi piciorul drept afară din pantoful de tenis, îl luă şi îi plasă tocul de cauciuc în colţul uşii. Îşi imagină ce ar fi dacă ar fi păşit spre întrerupător şi uşa s-ar fi trântit, ar fi rămas în întuneric numai câteva secunde, dar asta ar fi fost de ajuns ca trupul ei să se transforme într-o gelatină informă. A doua zi, angajaţii fraţilor Harmon ar fi

găsit o masă tremurătoare de carne săltând pe jos. „Ce *crezi că s-a întâmplat în noaptea aceea cu Summer McAfee de-a trimis-o direct la lada cu gunoi*?” ar fi devenit una din întrebările fierbinţi ale verii de la Murfreesboro.

Uşa se balansă, Summer intră, aprinse lumina şi respiră adânc când neonul strălucitor puse pe fugă toată atmosfera aceea născătoare de fantome. De fapt, nici nu era atât de rău. Sau era?

Privind spre cadavru, Summer îşi răspunse singură. Da, era rău. Dar nu putea face nimic şi trebuia să treacă şi peste asta. Întărită de acest gând se îndreptă spre bărbatul mort.

Ar ajuta dacă n-ar trebui să-l privească.

Când se apropie descoperi că sub masa pe care zăcea el, se aflau mai multe sertare lungi şi înguste, adăugate ulterior mesei, pe care putea uşor să le ignore. Unul dintre ele era întredeschis, înăuntru Summer văzu strălucirea unor instrumente alineate pe o cârpă de postav verde. Desigur unelte de îmbălsămat. Încercă să nu se gândească la lucrul pentru care erau folosite de obicei, în timp ce se opri la două picioare distanţă de ţinta ei.

Ah, Dumnezeule! Nu era în stare s-o facă. Nu putea să se ducă să atingă lucrul acela ce sta întins acolo. Numai ideea aceasta şi o făcea gata să izbucnească în plâns.

O singură atingere. Dacă corpul era rece, ajungea ca dovadă. Dacă era rece trebuia să fie şi mort. Sau nu? Desigur că era mort.

Stăpânindu-şi nervii, Summer îi atinse atentă degetul arătător al mâinii. Carnea *era* rece...

Palma lui i se închise peste încheietură. Într-o mişcare atât de rapidă, încât Summer nici măcar nu-şi dădu seama. Pentru o secundă, îl atinsese şi în secunda următoare îşi pierdea echilibrul, apucată brutal de o mână rece, moartă. Ea îşi pierdu răsuflarea când văzu corpul însângerat şi vânăt cum se ridică de pe masa de îmbălsămare ca într-o scenă desprinsă dintr-unul din coşmarurile cele mai

îngrozitoare imaginate de Stephen King.

Ţipă. Mâna îi apucă încheietura strângând-o cu cruzime, o forţă să se întoarcă şi îi răsuci braţul la spate. Un antebraţ rece şi păros i se înfăşură în jurul gâtului.

Bărbatul era extrem de puternic, iar trupul lui – rece, rece. Când el se mişcă o învălui un miros – al morţii, al formolului rece, al cadavrelor putrezite.

Un alt ţipăt scăpat din fundul plămânilor. Braţul din jurul gâtului se strânse perfid oprindu-i brusc şi strigătul şi aerul prin aceeaşi menghină.

— Mai ţipă odată şi-o să-ţi tai blestematul ăla de gât, mârâi mortul în urechea ei. Numai în acest moment Summer îşi dădu seama că mortul de altă dată nu era mort deloc. Era chiar foarte viu, plin de intenţii criminale.

Un zombi nu ar fi putut fi mai rău.

Acum ea stătea pe vârful picioarelor aplecată atât de mult în spate încât coloana vertebrală ameninţa să se rupă, aproape spânzurată de V-ul cotului lui ce-i apăsa grumazul. Mâna pe care el i-o ţinea răsucită la spate, începu să o doară. I se împăienjeniseră ochii din cauza lipsei de aer. Era conştientă de prezenţa a doua sunete: zgomotul inimii ei înspăimântate care-i bubuia în urechi şi scrâşnetul aspru al respiraţiei lui.

— Te rog nu-mi face rău! Rugămintea îşi făcu loc afară din gâtlejul ei sfărâmat. Cuvintele erau răguşite, foarte greu de înţeles chiar şi pentru ea. Dacă el le auzi, nu produseră nicio schimbare vizibilă în felul în care o ţinea.

— Câţi mai sunteţi? Braţul din jurul ei se strânse strangulând-o; instinctiv îşi ridică mâna liberă şi îl apucă de el.

— Mă sufoci! Fusese ca o şoaptă disperată.

— Încearcă să mă zgârii şi am să-ţi rup nenorocitele alea de degete.

Degetele ei ca nişte gheare se liniştiră şi se opriră pe carnea lui rece. Nostim, dar el părea totuşi mort.

Summer se simţi spălată de valuri de teroare, încă nu

se putea decide ce ar fi fost mai rău – un atacant mort sau unul viu.

— Câţi mai sunt? Graba îi înăspri vocea, subliniată şi de zguduitura cu care o onoră.

— Te rog, nu pot să respir. Summer trase de braţul din jurul gâtului. Spre uşurarea ei, strânsoarea cedă. Respiră adânc şi se înfioră.

— Răspunde-mi.

— Ce, ce?

— *Câţi se mai află aici*?

Doamne sfinte, despre ce vorbea? Ce-l deranja? Nu-i venea să creadă că asta i se întâmplă tocmai ei.

— Eu, eu nu ştiu despre ce vorbeşti. Te rog, probabil că ai avut un accident sau aşa ceva. Ai nevoie de asistenţă medicală...

— *Nu face pe proasta. Câţi se mai află aici*?

Menghina se strânse din nou. O forţă să adopte o poziţie asemănătoare cu una de balet şi Summer îl prinse de antebraţ cu mâna rămasă liberă ca să-l împiedice s-o sugrume şi s-o aducă în pragul disperării.

— Şase, ghici ea.

Strânsoarea slăbi. Acum putea să se balanseze pe călcâie. Era clar că răspunsul ei fusese acceptat.

— Unde se află?

Oare tipul era un maniac criminal sau numai un bărbat normal şi simpatic, aparţinând burgheziei americane şi care suferise o depresiune nervoasă datorită vreunei traume din cauza căreia, în primul rând, fusese adus la pompele funebre? În minisecundele în care i se permise să-şi pună această întrebare, Summer ajunsese la concluzia că răspunsul nu avea de fapt nicio importanţă. Dintr-un motiv sau altul, bărbatul era extrem de periculos. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să-l bine dispună cât mai mult posibil şi apoi să încerce să fugă.

Cei care spuneau că e mai bine să laşi în pace câinii care dorm, probabil că ştiau şi la ce se referă ei. Proverbul

putea fi aplicat şi cadavrelor care dormitau. Ar fi urmat şi ea acest îndemn dacă ar fi fost posibil să retrăiască ultimele zece minute. De ce, o, de ce oare nu plecase pur şi simplu pe uşa din faţă, atunci când avusese şansa s-o facă?

— *La naiba, unde se află acum*? El mări strânsoarea.

— Afa – afară, scânci Summer.

— Unde afară? Braţul lui se înmuie.

— Afară în spatele casei.

Bărbatul tăcu pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit la ce-i spusese. Summer întredeschise buzele şi respiră adânc şi tremurat. Răspunsul ei îl domolise pentru un timp. Nu avea nicio şansă dacă intra în panică. Mirosul înţepător care îl învăluia îi pătrunsese prin gură şi prin nări până fu aspirat în plămâni. Summer îl identifică – era cherosen.

— Dacă vrei să trăieşti, căţea, spune cum se poate ieşi de aici.

Ameninţarea din vocea lui făcu stomacul să i se strângă. Apăsarea se accentuă şi Summer se trezi din nou stând pe poante.

Apoi braţul se relaxa şi ea fu din nou în stare să respire.

— Ştii vreo ieşire?

— D – Da.

— Fără să fim văzuţi.

Summer dădu afirmativ din cap.

— Încearcă să mă tragi pe sfoară, căţea, şi îţi jur că vei muri înaintea mea. Şi dintr-odată, îi eliberă braţul. Mişcându-l încet, Summer simţi furnicături dureroase pornindu-i spre umăr. Cutremurându-se, îşi îndoi degetele de la mâna dreaptă, conştientă de zgomotul de metal lovit care răsună în spatele ei.

— Vezi asta? Îi puse sub ochi un scalpel de argint strălucitor şi Summer uită pe loc de braţul ei lovit.

Dădu din cap.

Lumina din tavan se oglindi pe tăişul ascuţit ca un brici, când bărbatul îi puse cuţitul în gât. Metalul rece atinse

pielea vulnerabilă chiar în spatele urechii stângi. Summer îşi opri respiraţia.

Capitolul patru

— O singură tăietură – aici – şi vei fi moartă în câteva minute. Ai înţeles?

Îi fu frică să dea afirmativ din cap – atingerea cuţitului plasat deasupra pulsului ei grăbit era îngrozitoare, aşa că Summer bombăni doar. Bărbatul luă sunetul acela disperat drept răspunsul afirmativ care ar fi trebuit să fie.

— Nu-mi da un motiv s-o fac cu adevărat.

Scalpelul se mută din regiunea gâtului şi îi sclipi încă o dată prin faţa ochilor.

— Deci, ne-am înţeles?

De data aceasta, Summer dădu cu convingere din cap.

— Pentru binele tău, sper s-o şi crezi.

Cu scalpelul licărind la câţiva inci de nasul ei, Summer nu îndrăzni să se mişte când braţul lui îi alunecă din jurul gâtului. Se holbă la instrumentul mortal cu groaza cu care un şoarece ar fi privit un piton. Simţi valurile negre de completă teroare ce ameninţau s-o înghită. Reuşi să le îndepărteze, luptându-se în continuare cu sistemul ei nervos ce-i trimitea prin vene cantităţi tot mai mari de adrenalină. Corpul ei o îndemnă să se lupte sau să încerce să fugă, dar nu putea face nimic. Instinctul o atenţiona că, pentru moment, docilitatea era cea mai bună apărare.

Summer îi simţi mâna cum i se înfige în părul prins în vârful capului şi nu putu face altceva decât să exclame un singur, surprins: Au!

Ignorând-o, el îşi strânse degetele dureros de tare în jurul cocului ei, nu foarte bine aranjat, eliberând firele de păr de culoarea cafelei fără să îi pese dacă o durea sau nu.

O jumătate de duzină de ace de păr zburară în toate părţile şi căzură cu un zgomot slab pe linoleum. Agrafele lui Summer protestară când fură îndepărtate de părul ei, dar ea se forţă să-i îndure asaltul fără să opună rezistenţă. Fiecare părticică a instinctului de conservare pe care îl poseda îi striga că distanţa la care se afla de o moarte hidoasă putea fi parcursă doar cu o singură mişcare greşită.

Îşi aminti de sfatul pe care mama ei îl tot repeta şi celorlalte două surori. Dacă un bărbat încearcă să vă forţeze în vreun fel, puneţi-l să îngenuncheze pe coji de nucă.

Nuci se găseau destule, goale şi vulnerabile, iar genunchii erau şi ei gata. Singura problemă era că, acum, condiţiile diferite nu-i permiteau să stea într-o astfel de poziţie, deşi ar fi preferat s-o facă.

Şi acum, mamă? hohoti Summer în tăcere.

— Acum, arată-mi cum să ies de aici.

Mormăitul lui era unul din cele mai îngrozitoare lucruri pe care Summer le auzise vreodată. Într-o clipă, imaginea zâmbitoare a mamei ei dispăru. Într-o mână, el strângea scalpelul; cealaltă era prinsă în părul ei. Chiar dacă ar fi fost destul de curajoasă să se lupte şi chiar cu riscul de a se alege cu gâtul tăiat, tot nu s-ar fi putut desprinde de el. Părul ei era înfăşurat în jurul pumnului, încât o durea.

Un gând amar îi trecu prin minte – dacă ar fi purtat părul scurt – aşa cum îi cerea bunul simţ – şi mama ei care impunea o astfel de coafură pentru sezonul de vară – el nu ar fi putut s-o priponească atât de tare. Dar nu, ea nu putuse să renunţe la singura ei vanitate rămasă – părul ei lung până la umeri. Ce preţ trebuia să plătească acum pentru această vanitate?

— Mişcă, îi ordonă el.

Înghiţind în sec, Summer se mişcă.

Avea mintea plină de acel deprimant ei, oricine ar fi fost aceşti oameni care probabil îl aşteptau afară. Îl conduse spre uşa principală. Bărbatul îi călcă pe urme când

ieşiră din camera de îmbălsămare şi se deplasară pe coridorul din spate. Ajunşi la intersecţia culoarului cu sala centrală, el o forţă să se oprească, lipind-o de trupul lui şi smucind-o de păr atât de brusc încât o făcu să-şi muşte limba. Cu inima bătându-i, cu ochii plini de lacrimi de durere, Summer se opri supusă. Într-un fel se simţea tot atât de intimidată de goliciunea lui, cât era şi de scalpel. Stătea atât de aproape de el, încât pielea începu să-i tremure. Deşi nu văzuse mare lucru când îi aruncase privirea aceea indecentă, îi simţi umerii loviţi, brăzdaţi de sânge şi braţele goale, pline de muşchi. Era cu mult mai înalt decât ea, poate cu puţin sub un metru optzeci. Dar pentru Dumnezeu, tipul era rănit. Şi totuşi părea atât de puternic.

Bărbatul era încordat şi adulmeca aerul ca un câine.

Ce fel de creatură era? Era uman? Imagini de vampiri, oameni lupi şi zombi străbăteau mintea lui Summer cu viteza luminii. Chiar dacă era o prostie, ea se ţinea încă tare. Sigur că tipul era om. Era numai un bărbat. Un bărbat rău şi violent care ţinea un scalpel cu care o ameninţase că o să-i taie gâtul. Crudul adevăr o făcu să-şi simtă gura uscată. Poate blufa numai, dar se gândi că ar fi fost preferabil un vampir sau altcineva din această familie.

Panica ameninţa să o copleşească. Summer închise din nou ochii şi-i strânse. O, Doamne, va muri în noaptea aceea? Nu era gata să moară.

— Mişcă!

Summer deschise ochii şi se supuse. Groaza îi creştea cu fiecare pas pe care îl făcea în enorma încăpere îmbrăcată în pluş. Ce se va întâmpla după ce-l va duce afară? Era o prostie să creadă că o va lăsa pur şi simplu să plece.

— Te rog... şopti ea când ajunseră la uşa principală.

El se strânse mai aproape de ea. Respiraţia lui hârâită îi mângâia obrajii şi făcea ca firele de păr scăpate din strânsoarea rece să se înfioare. Răsuflarea lui mirosea a

stricat.

Summer îndrăzni să se uite peste umăr şi imediat îşi dori să n-o fi făcut. În lumina puternică a candelabrului i se păru că privirea bărbatului era la fel de înspăimântătoare ca şi la fiinţele imaginate de Stephen King. Părea un monstru ca cel al lui Frankenstein, înconjurat de umbre purpurii, cu faţa hidoasă străbătută de răni şi Summer ar fi jurat că latura umană din el lipsea cu desăvârşire. Gura era de două ori cât mărimea normală, subliniată pieziş de o şuviţă de sânge ce curgea şerpuit din colţul drept. Nasul era enorm, fără nicio formă şi cu nările încărcate de sânge uscat. Bărbia şi pieptul erau murdare de sânge negru şi acoperite de o crustă. Tâmpla stângă, până aproape de şaua nasului, era de un purpuriu închis, aproape negru, iar aria din jurul ochiului stâng se transformase într-o masă de carne umflată şi decolorată care micşora ochiul până la dimensiunea unei mici crăpături. Nici ochiul lui drept nu arăta mai bine; nu era atât de decolorat ca cel stâng însă era umflat şi închis. Summer se întrebă cum de mai vedea.

Totuşi vedea. Se holba la ea şi privirea acelui singur ochi era cel mai groaznic lucru pe care îl trăise. Dacă se îndoise vreodată că bărbatul ar fi omorât-o fără să şovăie, în clipa când îi surprinse privirea, îndoielile ei dispărură.

— Dacă mă tragi pe sfoară...

El nu-şi termină ameninţarea şoptită. Nici nu era nevoie s-o facă. Scalpelul presa pulsul ei mai tare decât înainte şi, pentru o secundă, crezu cât va tăia gâtul pe loc şi va termina cu ea.

— N-o s-o fac! Îţi promit.

Răspunsul ei tremurat fu întâmpinat cu un mormăit şi ascuţişul scalpelului încetă să-i mai apese pielea. Mâna enormă cu degetele rănite se mişcă şi se odihni pe umărul ei drept. Privind cu coada ochiului, ea încă mai vedea ameninţarea armei strălucitoare de argint.

— Deschide uşa, spuse el şi ea o deschise pentru că părea să nu aibă altceva de făcut. Pentru un moment, se

opriră amândoi în cadrul uşii. Trupul lui gol era lipit de spatele ei. Aproape că simţea umflătura organelor lui genitale apăsate pe şold. Îşi reprimă cu greu o tresărire. Mâna prinsă în părul ei se strânse când el păru că ascultă liniştea.

Afară, noaptea era vie, plină de bâzâitul cicadelor. Desigur acesta era anul lor. Ieşeau din pământ la fiecare şaptesprezece ani şi, în vara aceea, Murfreesboro se putea socoti norocos. După atâtea luni de tăcere, cântecele dulci şi vesele ale cicadelor erau odihnitoare pentru auz. O liniştea să ştie că în întuneric existau şi alte fiinţe vii şi normale.

— Asta e maşina ta!

Maşina ei, o Cellica cu spatele haşurat fusese parcată în dreapta intrării. Era singurul automobil aflat în imensul loc de parcare şi tipul nu trebuia să fie un geniu ca să-şi imagineze cui aparţinea. Probabil că şi el realiză greşeala, nu o mai aşteptă să aprobe şi o împinse spre maşină.

Uşa se închise cu un clinchet în urma lor, făcând să dispară şi ultima rază de lumină artificială argintie. Singura sursă de lumină era asigurată acum de luna care se ascundea vederii după un şir de pini sădiţi în jurul casei mortuare.

O mare de stele strălucea distonant de veselă pe cerul negru de cerneală. Un vânt uşor, călduţ, încărcat de mirosul pinilor îi mângâie faţa. De sub picioare se ridică un sunet ca un scârţâit care marca dezvoltarea larvelor. Puii de cicade îşi sărbătoreau creşterea schimbându-şi pielea, iar învelişul fragil şi mort acoperea pământul ca şi frunzele de toamnă. Era neplăcut să le simtă chiar sub picioarele ei.

Îşi aminti cu amărăciune de pantoful pe care îl lăsase în camera de îmbălsămare. Se întrebă dacă absenţa lui i-ar fi încetinit fuga, în cazul în care ar fi avut şansa să scape? Îndepărtă acest gând cu dispreţul pe care îl merita. Dacă ar fi fost necesar, ar fi putut să alerge desculţă pe cioburi de sticlă, numai să scape de monstrul care o ţinea ostatecă.

— Intră în maşină.

Ajunseseră deja la automobil şi cu aceste cuvinte el o împinse spre uşa închisă de lângă scaunul pasagerului. Pumnul ei se lovi dureros de mânerul proeminent înainte ca degetele ei să-l poată apuca şi ridica.

Nu se întâmplă nimic.

Urmă o secundă îngrozitoare ce păru mai lungă decât o eternitate. În acest timp, Summer măsură dimensiunile, mărimea şi limitele primejdiei acute în care se afla.

— Eşti surdă? *Intră* în maşină.

— E închisă.

— Ce?

— E închisă.

— Atunci deschide-o.

— Nu am cheile. Vocea ei tremura.

— Nu ai cheile? Dar unde naiba sunt?

— Înăuntru. În poşeta mea chiar lângă uşă.

Bărbatul înjură, folosi cuvinte obscene şi ameninţătoare care nu erau mai puţin înspăimântătoare din cauza vocii şoptite ce le făcea aproape neinteligibile. Summer nici nu încercă să descifreze ameninţările debitate la adresa ei. Când o trase spre casa funerară împleticindu-se în timp ce mergea ţinută şi mai strâns de păr, Summer fu cuprinsă de teroare. Îşi simţea gura amară ca plină de fiere.

Apoi auzi mai mult decât văzu clicul pe care îl făcu bărbatul încercând şi nereuşind să răsucească mânerul uşii principale: clic, clic, clic, clic...

— Şi uşa asta este închisă!

Summer se chirci.

— Spune-mi că n-ai adus cheia. Spune-mi că blestemata asta de uşă-i încuiată şi n-ai cheia. Spune-mi că singurele chei ce deschid uşa asta şi maşina ta se află închise în nenorocita asta de clădire. Îndrăzneşte să-mi spui asta!

El se afla într-o situaţie fără ieşire şi, pentru nimic în

lume Summer n-ar fi recunoscut asta. Dar nici nu era nevoie s-o facă. Bărbatul luă tăcerea ei drept un răspuns afirmativ ceea ce şi era, şi emise un sunet care părea o încrucişare între un mârâit şi un mormăit care o băgară în sperieţi.

— Îmi pare rău! Te rog... se bâlbâi când el o smuci şi o făcu să se îndrepte în aşa fel încât ajunseră să se privească în ochi. Pe faţa lui distrusă scria – crimă.

Lumina strălucitoare a unor faruri sclipi prin întuneric. O maşină cotise pe drumul privat ce ducea la locul de parcare al capelei mortuare.

Summer se simţi inundată de un val de mulţumire atât de intens încât i se tăiară picioarele. Salvată, era salvată.

— *Rahat.*

Nu atât de repede. Speranţa eliberării o stăpânise încă de la început şi acum o îmbrăţişă cu încredere. El începu să alerge în salturi greoaie, neîndemânatice, aproape de crab ceea ce indica, spera ea, că piciorul stâng îi era rănit destul de serios. Dispăru după colţul clădirii, târând-o de păr după el.

Summer se clătină pe picioare urmându-l afară din lumina farurilor ce-i urmăreau.

Un ţipăt muri în gâtul ei înainte de a ajunge pe buze. Pumnul care îi ţinea părul era de nedesfăcut şi el, încă, mai strângea scalpelul în mâna dreaptă.

— Dacă scoţi un singur sunet, mori.

Ajunse în siguranţă, se lipi de peretele de cărămidă al clădirii şi o trase şi pe Summer, spatele ei apăsându-i pieptul. Braţul lui drept i se strânse în jurul mijlocului. Ea îşi imagină că scalpelul se odihnea undeva sub sânul ei stâng. Aproape de inimă.

Trupul lui tremura la fiecare respiraţie. Şi Summer tremura, dar din cauza spaimei. Corpul lui era acoperit de murdărie. Pielea îi era jilavă de transpiraţie. Duhoarea pe care o împrăştia nu era prea plăcută.

— Ai o brasieră?

— Ce ai spus?

Întrebarea aceea guturală o surprinsese atât de mult încât îi răspunsese cu o voce aproape normală.

— Porţi cumva sutien?

Summer dădu din cap fără putere. Din faţa clădirii se auzea zgomotul anvelopelor pe pavaj şi apoi, scrâşnetul slab ai frânelor.

Slavă Domnului, cineva se afla acolo.

— Scoate-l. Dezbracă-ţi bluza şi scoate sutienul şi fă-o chiar *acum.*

Înverşunarea ascunsă în porunca lui însoţită de mutarea scalpelului de sub sânul ei la vena din spatele urechii o făcu pe Summer să se supună fără să se mai plângă. Asta voise şi el. Pentru ea nu era nicio îndoială că o va omorî în secunda în care nu va face ce i-a ordonat sau îl va împiedica în vreun fel. Cu mâini tremurânde, bâjbâi după nasturii de la bluză, fiindu-i frică să se gândească la ce va face el după ce se va dezbrăca. Desigur că nu intenţiona s-o violeze. Nu credea că voia s-o violeze. În ciuda goliciunii lui copleşitoare, un atac sexual părea să fie ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte.

— Grăbeşte-te!

Summer încercă să se grăbească, dar spaima îi făcuse degetele neîndemânatice. Mai avea doar doi nasturi de desfăcut, când el se sătură să mai aştepte. Cu o mişcare nerăbdătoare, îşi desfăcu mâna din părul ei făcând-o să scrâşnească dureros din dinţi. Îi apucă bluza din spatele gulerului şi o smulse de pe ea. Nylonul fin se sfâşie cu un sunet slab şi nasturii rămaşi săriră pe jos.

Mişcarea aceasta neaşteptată îi tăie răsuflarea. Instinctiv îşi încrucişă braţele pe piept. Mâinile lui erau deja pe spatele ei, moşmondind la închizătoarea sutienului. Nu reuşi s-o găsească şi mormăi blesteme amestecate cu ameninţări la urechea ei.

Simţindu-se ca şi cum ar fi fost prizonieră într-un

coşmar, Summer ridică mâna liberă şi desfăcu închizătoarea aflată între sânii ei. În acel moment, era gata să facă tot ce putea pentru a-l linişti.

De undeva din depărtare, se auzi zgomotul unei uşi de maşină ce se închidea. Oricine ar fi condus vehiculul, acum coborâse din el.

Se rugă lui Dumnezeu ca necunoscutul s-o găsească, în timp ce sutienul era tras de pe ea şi braţele îi erau împinse la spate cu brutalitate. Te rog Doamne, fă-l să mă găsească! gândi ea.

Privi în jos şi aproape i se făcu rău văzându-şi sânii strălucind pal în lumina lunii. Priveliştea aceasta îi dădu mai mult decât orice sentimentul pericolului. Bărbatul acesta putea s-o dezbrace, s-o violeze, s-o omoare, după cum dorea. Se afla în mâinile lui şi asta dacă nu se hotăra să întreprindă ceva. Dar ce? Ce putea ea face ca să nu-şi grăbească îngrozitorul sfârşit?

Sunetul îndepărtat de paşi o anunţă că presupusul ei salvator coborâse din maşină şi se deplasa probabil prin locul de parcare. Mergea spre ei? Dar tipul nu ştia unde sunt. Era mai posibil că se îndrepta spre uşa principală a casei mortuare. Cine ar putea fi? Mike Chaney? Echipajul unei ambulanţe aducând alt cadavru? Un poliţist efectuând un control de rutină în clădire? Cine putea şti?

— Te rog... gândi din nou, atât de mişcător încât nu era nevoie să pună cererea ei în cuvinte. Dar Dumnezeu ştia ce vrea să spună. Te rog, salvează-mă! Te rog. Bărbatul îi legă încheieturile cu sutienul. Îşi folosea ambele braţe, ceea ce însemna că oriunde se afla scalpelul, nu-l mai ţinea în mână. Dacă voia să facă ceva, acum era momentul să ţipe cât timp arma ucigaşă nu era pregătită şi prin împrejurimi se afla cineva s-o audă.

Dar dacă persoana respectivă nu putea sau nu voia s-o ajute? Dacă era o femeie sau, şi mai rău, o femeie care avea copii în maşină şi care, după ţipătul ei, ar fi fost şi ea expusă ameninţării nebunului? Sau dacă ar fi fost un

nenorocit de fricos care i-ar fi auzit strigătul, dar ar fi fugit în loc să i sară în ajutor?

Summer ezită. Bărbatul termină de legat încheieturile şi cu o smucitură puternică testă eficienţa lucrării. Încheieturile o dureau deja şi mâinile îi pulsau din cauza întreruperii circulaţiei sângelui. Făcu o încercare, îşi răsuci degetele căutând să-şi mişte mâinile. De ce optase oare pentru articolul acesta de îmbrăcăminte, aproape indestructibil, în loc de lenjeria vaporoasă din nylon pe care o prefera înainte? Sutienul îi pătrunse adânc în carne. Elasticul trainic ţinea la fel de bine ca şi o pereche de cătuşe.

Mâinile lui i se lăsară pe umeri, forţând-o să se aşeze în genunchi.

Pe de altă parte, dacă nu striga ce s-ar fi întâmplat?

Tocmai asta era problema.

Gura i se deschise în momentul în care se prăbuşi pe bordura de gresie a clădirii. Deja ştia că va muri, nu avea nicio şansă. Respiră adânc şi se pregăti să scoată un ţipăt care va sparge şi urechile ei şi pe ale lui. Viaţa ei putea foarte bine să atârne de acest strigăt.

Bluza îi fu împinsă între dinţi, înainte să poată să rostească mai puţin decât o simplă şoaptă.

Năucită de-a binelea, Summer simţi că se înăbuşe, gâlgâi şi încercă să-şi scuipe căluşul, dar nu reuşi. Nylonul cocoloşit îi fusese împins pe gât atât de mult, încât îi venea să vomite.

Dar n-avea cum s-o facă. Mai mult ca sigur că s-ar fi sufocat, dacă ar fi vomat. Nu putea decât să respire pe nas. Să respire, să respire...

Atunci, el îi moşmondi din nou la încheieturi, apoi îi ridică bărbia astfel încât trebui să-l privească. Văzu că bărbatul ţinea scalpelul între dinţi după obiceiul piraţilor. Crăpătura îngustă care-i era unul din ochi sclipi sălbatic. Gura lui strâmbă i se răsuci într-o grimasă înspăimântătoare care pentru o persoană normală ar fi fost

un zâmbet răutăcios. Era ca şi cum bărbatul ar fi găsit spaima ei foarte nostimă.

Summer fu sigură că există o posibilitate destul de mare ca el să nu fie nebun. Dintr-odată se simţi foarte, foarte bucuroasă că nu ţipase mai devreme.

Capitolul cinci

— O să mă întorc, spuse el întorcându-i privirea.

Nici chiar Terminatorul în persoană n-ar fi putut face ameninţarea aceasta mai îngrozitoare. De fapt, Summer decise că ar fi preferat de departe pe Arnold Schwarzenegger în momentele sale cele mai războinice, decât pe bărbatul care apăruse la orizontul vieţii sale reale.

Individul îi eliberă fălcile, se îndepărtă şi dispăru pe după colţul clădirii.

Summer nu pierdu decât câteva secunde privind după el. Apoi, încercă să se ridice în picioare.

Încheieturile îi erau legate de ceva. Ea privi împrejur să se asigure. Era un robinet. Un robinet ieşit din peretele clădirii. Tipul îi răsucise sutienul în aşa fel încât să-i lege încheieturile, dar să le şi priponească de robinet în acelaşi timp.

Să-l ia naiba. Să-l ia naiba. Se afla acum în imposibilitatea de a fugi.

Înnebunită, împinse şi smuci legăturile, căutând să se elibereze. Era singura ei şansă de a scăpa. Tot ce avea de făcut era să se desprindă de robinet şi apoi să fugă, să fugă, să fugă.

Nylonul îndesat în gură o împiedica să respire. Se luptă atât de tare încât plămânii ei suprasolicitaţi începură să strige după mai mult oxigen. Saliva încerca zadarnic să compenseze uscăciunea greţoasă a materialului ce-i umplea gura. Câteva bucăţi din el alunecară de-a lungul

gâtului. Se sforţă să nu tuşească, să nu gâfâie, înghiţi la repezeală câteva guri de aer şi îşi diminuă deliberat efortul disperat pe care îl făcea. Se forţase prea mult. Pentru Dumnezeu, de ce era atât de greu să se elibereze de un sutien şi un robinet?

Summer se târî în fund cât putu mai departe de robinet şi-şi folosi întreaga putere încercând să-şi tragă mâinile după ea. Singura ei speranţă era că sutienul se va rupe. Smuci din nou. Şi iarăşi. Şi iarăşi. Sutienul nu se rupse în schimb mâinile ei da. Din ce naiba fusese confecţionat oare? se întrebă ea aproape isterizată. Vreun elastic industrial cu rezistenţă mare la întindere.

Ăsta era norocul ei.

Blestemă tăcut epoca zborurilor cosmice.

Luptând să se elibereze îşi răsuci încheieturile şi îşi forţă mâinile să adopte poziţii imposibile. Folosi robinetul ca unealtă, trecu sutienul peste el înainte şi înapoi, dispreţuindu-i marginea ascuţită care-i tăia pielea. Nimic nu-i mergea. Disperată, fără să-i pese că s-ar putea răni, smuci încă odată cu toată puterea. Şi, minunea minunilor, simţi în cele din urmă că ceva cedase. Ceva – o cureluşă, un nod – se deplasă şi se rupse. Legăturile fuseseră învinse. Încă vreo câteva smucituri şi putea fi liberă.

Transpirând şi rugându-se, Summer încercă să se ridice. Apoi privi în sus şi-l văzu pe nebun venind spre ea de după clădire. Nu exista nicio îndoială asupra identităţii. În ciuda întunericului, ea îl recunoscu imediat, parţial după mersul lui caracteristic şi restul îi fusese dictat de instinct.

Când prezenţa lui i se înregistra în minte, îngheţă şi renunţă să mai lupte. O, Doamne, ar fi avut nevoie doar de câteva minute. Doar câteva minute în plus şi ar fi fost liberă.

Cât timp fusese plecat, se pare că făcuse rost de haine. Pantofi de tenis, blugi tăiaţi şi un T-shirt strâmt, negru cu ceva scris pe faţă. Ea nu reuşi să-l citească din cauza întunericului.

Scria ceva despre un câine?

Dar asta nu mai avea importanţă. Bărbatul se întorsese şi ea era tot legată. Probabil că lăsase să-i scape cea mai bună şansă de scăpare. Acum se afla din nou la mila lui.

Înfrântă, Summer se prăbuşi, lăsându-şi capul săi atârne în faţă în timp ce bărbia îi atinse pieptul. De acum era un miel dus la tăiere. Şi partea cea mai grozavă a afacerii era că, în momentul acela, nici nu-i prea mai păsa.

Bărbatul ajunse în spatele ei şi mirosul lui distinctiv – cherosen şi duhoarea trupului – îi făcu stomacul să se revolte. Umblă un timp la legăturile ei şi dintr-odată se trezi liberă. Orice ar fi făcut, fusese atât de rapid şi de uşor, încât părea imposibil ca ea să se fi luptat atât de mult fără să ajungă la acelaşi rezultat, gândi Summer şi aduse în faţă mâinile rănite, care o furnicau şi le frecă. El se apucă să-i scoată bluza din gură. Mucoasele bucale păreau să fi făcut corp comun cu nylonul şi ea le simţi aproape rupându-se când fu îndepărtat cu brutalitate.

Maxilarele o dureau ca urmare a acţiunii lui, iar limba îi era uscată şi umflată. Îşi roti gura încercând să vadă dacă oasele se mai pot mişca şi descoperi că buzele îi erau amorţite. Înghiţi o dată, de două ori. Nu părea s-o ajute. Nimic nu părea s-o ajute.

În spatele ei, auzi un scârţâit şi apoi apa curgând. La acest sunet, saliva îi invadă gura. Se uită înapoi şi descoperi că el îşi uda faţa la robinet, îşi dori să-i simtă gustul. Se întoarse parţial, întinse o mână tremurătoare, adună câteva picături în palmă, o ridică până la gură şi o înghiţi. Lichidul rece îi făcu bine gâtului şi limbii ei uscate. Se aplecă să mai ia, numai ca să descopere că el închisese robinetul.

Cum de uitase? Era neajutorată, fără apărare şi se găsea la mila lui. Tipul putea să decidă, chiar câtă apă avea voie să bea. Bărbia i se lăsă din nou în piept, într-o atitudine de totală disperare. Plină de tristeţe văzu sutienul

ciopârţit şi bluza ei aterizându-i pe genunchi într-un ghemotoc mototolit şi apoi rostogolindu-se şi împrăştiindu-se pe iarbă.

— Îmbracă-te. Grăbeşte-te.

Summer nu se mişcă, bălăcindu-se încă în mlaştina psihică a înfrângerii. Când văzu că nu reacţionează imediat, el o apucă de păr, îi trase capul spre spate şi-i trecu scalpelul prin dreptul feţei.

— Mă auzi? Am zis *să te grăbeşti.*

Vederea scalpelului o înspăimântă şi frica îi retrezi la viaţă instinctul de supravieţuire. Dorinţa de a trăi îi străbătu venele cu forţe noi. Se întoarse scotocind după haine şi el îi dădu drumul la păr. Totuşi, încă se mai contura deasupra ei ca o ameninţare. Îl simţea cum o priveşte în timp ce-şi punea sutienul cu una din bretele ruptă, şi îl încheie între sâni după câteva încercări nereuşite. Îşi strecură braţele în mânecile jilave şi mototolite ale bluzei şi reuşi să-şi închidă trei din nasturi cu toate că degetele îi tremurau. Când încercă să-l potrivească şi pe al patrulea în butoniera lui, el o apucă de subţioare strângând-o ca într-o menghină. Summer îşi pierdu răsuflarea în timp ce el o trase cu brutalitate în picioare.

După ce o ridică, îşi apropie faţa de chipul ei. Singurul lui ochi vizibil scânteia. Respiraţia lui duhnea. Ea se ghemui.

— Eşti numai la un pas de a avea gâtul tăiat. Să nu crezi că poţi să-mi impui ceva care să mă întârzie. *Dacă îmi încetineşti mersul, am să te omor.* Jur c-o s-o fac. Şi acum mută-ţi fundul – Mişcă!

Summer descoperi că teroarea dusă la extrem putea dura destul timp. Bărbatul o împinse să meargă înaintea lui, dădu colţul clădirii şi se îndreptă spre maşina ei lângă care apăruse o dubă cu caroserie albă.

Acum era pe deplin convinsă că nu se mai punea problema dacă el îi va tăia gâtul, ci când o va face. Deja se afla la apogeul spaimei, punct în care ar fi preferat o

suferinţă îndelungată şi suportabilă în locul unei dureri instantanee datorate înjunghierii.

Starea ei, în timp ce era împinsă spre uşa camionetei, ar fi putut fi descrisă drept *indiferenţă,* cel puţin până când nu remarcă trupul.

Bărbatul zăcea pe pavaj nu departe de uşa principală a casei mortuare. Zăcea pe burtă, cu braţele întinse deasupra capului într-un fel de rugăminte înduioşătoare. Era dezbrăcat, nemişcat şi capul i se odihnea într-o baltă întunecată urât mirositoare de lichid pe care Summer nu avu probleme să-l identifice drept sânge.

— L-ai omorât! exclamă ea înainte ca măcar se gândească.

— Şi dacă n-ai nimic împotrivă, tu vei fi următoarea, mormăi vocea la urechea ei. Capul i se întoarse să se holbeze la cadavru chiar dacă era împinsă să intre în camionetă pe partea de lângă scaunul pasagerului. Summer începu să tremure în timp ce teama îi revenise împreună cu forţele pierdute mai înainte. Fiorii de gheaţă pe care îi simţea în terminaţiile ei nervoase îi erau acum aproape familiari. Existase vreodată o perioadă în care nu se temuse pentru viaţa ei?

— Grăbeşte-te!

Bărbatul se lăsă să alunece în spatele ei şi o împinse de pe scaunul de lângă uşă, pe cel al şoferului. Interiorul cabinei era tapetat cu vinilin negru şi nu avea decât două locuri. Spaţiul din spate era numai pentru marfă. La lumina palidă care se aprinsese automat când intraseră, se puteau vedea paturile gri matlasate ce reprezentau încărcătura dubei.

Uşa se închise cu un clinchet şi lumina se stinse. Summer se trezi singură în întunericul mirositor alături de cel care o prinsese şi care, parcă întâmplător, îşi lăsase braţul stâng pe spătarul scaunului ei. Scalpelul se găsea în mâna ce se odihnea chiar lângă urechea ei stângă.

— Vezi cum te porţi, mă auzi? Vârful scalpelului se

juca cu lobul urechii şi Summer îşi opri respiraţia. Mă auzi?

— Da, te aud.

Individul îşi îndepărtă braţul din jurul umerilor ei şi scalpelul se retrase odată cu el. Respiraţia i se eliberă cu un şuierat perceptibil. El se aşează mai comod pe scaun cu scalpelul ţinut în pumnul stâng ce se odihnea neglijent pe genunchiul ei drept. Pentru moment, ameninţarea fusese îndepărtată totuşi privirea lui nu o părăsi nici măcar când îşi masă coapsa stângă, încercând să-şi înfigă degetele adânc în muşchiul ce-l durea.

Summer se întrebă cât o să mai dureze până când o va termina şi pe ea ca pe omul întins pe pavaj. Simţi lichidul biliar cum i se urcă pe esofag.

— Condu, îi spuse bărbatul şi îi întinse un set de chei.

Summer le luă fără niciun cuvânt. Din fericire, nu erau decât patru chei prinse pe un inel simplu de metal şi, după le cercetă, o alese pe cea mai lungă, ca fiind singura ce se potrivea în contact. Apucând volanul cu o mână, aplecă cheia şi încercă s-o introducă în contact.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu reuşi s-o facă. Aruncă priviri scurte şi înfricoşate spre bărbatul de lângă ea şi forţă zadarnic contactul pentru a doua oară, apoi pentru a treia oară. O cuprinse spaima când el încetă să-şi mai maseze piciorul. Se aplecă spre ea şi nu reuşi să se reţină să nu-l privească. Se afla doar la câţiva centimetri distanţă şi ameninţarea din ceea ce era ochiul, din crăpătura sângerândă, sclipi spre ea.

— Scoate-ne naibii afară de aici! *Acum.*

Tonul lui o îngheţă. Summer se rugă ca mâinile să nu-i mai tremure şi introduse din nou cheia în contact. Slavă Domnului, de data asta reuşi. El se cufundă înapoi în fotoliu. Respirând adânc, porni maşina punând transmisia automată pe revers şi apăsând acceleraţia.

Duba dădu înapoi scrâşnind cu atâta putere, încât se trezi aproape aruncată din scaun. Reacţia normală era să apese pe frână, lucru pe care îl şi făcu aruncându-i pe

amândoi în faţă. Pieptul ei se turti de volan. Strâmbându-se îşi frecă pieptul, uşurându-l de apăsarea cercului de plastic dur. O durea. Apucând centura de siguranţă a scaunului, se gândi că mai bine şi-ar fi pus-o de la început, astfel ar fi putut să amortizeze impactul şi ar fi avut o şansă să preîntâmpine accidentul.

— Ca dracu', să nu mai faci asta a doua oară! Bărbatul îşi regăsi echilibrul şi mâna dreaptă i se sprijini de tabloul de bord căutând un punct de sprijin. Se uită la ea. Scalpelul, ţinut în pumnul stâng, sclipi spre ea. Dacă norocul i-ar fi surâs, zdruncinătura maşinii l-ar fi făcut să se rănească mortal cu arma pe care o folosea ca s-o ameninţe.

Dar acest noroc, de fapt norocul ei, nu fusese niciodată prea grozav...

— N-am vrut să fac asta, spuse ea, şi luă o a doua gură de aer ca să-şi liniştească nervii înainte de a se apuca de condus.

În momentul în care degetele i se înfăşurară în jurul mânerului ce acţiona transmisia automată, Summer privi întâmplător dincolo de el prin fereastră. Fu şocată să vadă uşa principală a casei mortuare deschizându-se brusc şi trei bărbaţi rostogolindu-se afară, departe de evantaiul de lumină, împrăştiat de candelabrul din prima sală. Pentru o clipă, rămase cu gura căscată. Nu se mai afla nicio altă maşină prin apropiere. De unde veneau oamenii aceştia? Era sigură că nu se aflaseră în casa funerară cât timp fusese luată prizonieră şi cărată afară, aşa că mai rămânea o singură posibilitate: crezuse că-l minţise pe banditul acela, dar de fapt chiar mai existau şi alţi oameni prin apropiere.

Cine erau aceştia? Oare ar fi ajutat-o? Să încerce să ţipe?

Atenţionat de expresia ei, bărbatul se întoarse. La fel ca şi ea, îşi fixă privirea pe tabloul ce li se desfăşura în faţă ochilor. Tipii reperară pata de umbră de pe pavaj şi alergară spre ea. Când ajunseră acolo, din limbajul

trupurilor lor, se vedea clar că acesta nu era cadavrul pe care îl căutau. Se opriră într-un moment de totală confuzie şi apoi se loviră unii de alţii. Unul din ei îşi ridică privirile şi observă silueta dubei, care stătea nemişcată acum, la câteva sute de metri mai încolo, datorită vitezei de rachetă a tracţiunii şi felului absurd în care frânase. Tipul îşi atenţionă prietenii, care-i priviră, la rândul lor, în lumina lunii. Feţele lor erau palide, nişte feţe lipsite de trăsături.

— Uite-l!

— Vrea să fugă!

— Prindeţi-l!

O învălmăşeală simultană de împuşcături se auzi când trioul îl ochiră pe tip prin fereastră. Summer rămase cu gura căscată din pricina nepotrivirii pe care o sesiză. Era martoră la atacul în şarjă al bărbaţilor acelora albi, respectabili, între două vârste, puşi la patru ace şi care în timp ce fugeau, îşi scoteau pistoalele din hamurile de sub jachete.

— S-o ştergem de aici! îi strigă tipul. Fără să mai aştepte răspunsul ei, îşi întinse piciorul stâng peste spaţiul ce-i separa şi călcă puternic acceleraţia.

Eliberându-se de strânsoarea volanului, Summer se trezi aruncată înapoi în scaun în timp ce dubiţa zbura prin parcare ca o rachetă.

Se auziră zgomote ca de artificii. Ceva lovi o latură a camionetei, o dată, de două ori, de trei ori, cu sunetul unui pumn lovit în carne. Ce Dumnezeu...? Era un glonte. O rafală de gloanţe, ca să fie mai precisă. Desigur, pocnetele ascuţite nu erau focuri de artificii, ci focuri de armă. Pentru moment, mintea ei părea să meargă ceva mai încet, dar încă mai funcţiona.

Dându-şi seama, în sfârşit, că se află în faţa unui nou pericol mortal, Summer se chirci şi-şi ridică mâinile pentru a-şi proteja capul.

— La dracu’, femeie! Pune-ţi nenorocitele de mâini pe volan. Nu văd nimic!

Bărbatul se întinsese peste spaţiul dintre scaune, balansându-se pe marginile amândurora. Piciorul lui stâng încă mai apăsa pedala de acceleraţie împingând-o până aproape de podea. Mâinile îi erau prinse de volan şi corpul i se lăsase pe o parte, privind disperat întunericul şoselei.

Prea năucită ca să acţioneze chiar şi la mormăitul lui printre dinţi, Summer continuă să se adăpostească. O secundă mai târziu era aruncată cu putere spre uşă, deoarece, conducând ca un delincvent juvenil într-o noapte cu furtună, el smucise volanul spre stânga. Când umărul i se lovi de uşă, un singur gând coerent îi trecu prin minte. Te rog, Doamne. Fă să fie închisă!

Se pare că era, pentru că rezistă.

Nu se apucă de marginea scaunului, dar se agăţă în schimb de piciorul lui. Se prinse cu putere şi se ţinu bine ca un copil de doi ani ce se confruntă cu ciudatul centru de stabilitate al unui cărucior, în timp ce dubiţa părea că merge acum numai pe ceea ce păreau să fie două roţi. Apoi, alergă nebuneşte pe drumul îngust şi întunecat ce conducea afară din curtea casei mortuare, prin cimitir şi ajungea până la autostradă.

— Ia-ţi mâinile de pe piciorul meu, pune-le pe volan şi *condu.*

De data aceasta, ordinul ajunsese la ea în primul rând, pentru că se temea pentru viaţa ei, în cazul în care el continua să conducă şi în al doilea rând, pentru că el îi ţipase exact în urechi. Trupul lovit şi terorizat acţionă independent de mintea ei şi se îndreptă, eliberându-i piciorul. Bărbatul nu se mişcă, totuşi abandonă volanul în momentul în care ea îl apucă. Braţul lui stâng se mişcă şi-i înconjură scaunul. Umărul i se sprijinea de el când conducea.

Camioneta zbura dezordonat pe toată şoseaua. Piciorul lui încă-l mai zdrobea pe al ei, apăsând acceleraţia până aproape de podea. Acul vitezometrului sări peste şaizeci şi crescu spre şaptezeci, optzeci şi chiar mai mult.

Pinii înalţi, curbele înşelătoare şi rigolele părăginite şi negre, de adâncimi necunoscute aflate de o parte şi de alta a drumului, zburau ameninţătoare pe lângă ei. Mergând fără faruri, aşa cum făceau ei, vizibilitatea era redusă la, poate, numai zece metri. Orice lucru aflat dincolo de această distanţă nu era decât o pată de întuneric.

Într-un fel sau altul, camioneta reuşi să rămână pe şosea fără să se răstoarne şi asta numai datorită eforturilor eroice ale lui Summer. În timp ce se lupta cu volanul – dacă volanul avea puterea de a pilota dubiţa, aceasta era cea mai îngrozitoare putere cu care venise vreodată în contact – îşi dădu seama că unul din multiplele feluri de a muri în noaptea aceea era chiar această forţă misterioasă care i-ar fi putut uşor frânge gâtul.

— Ia-ţi piciorul de pe acceleraţie. O să ne omori pe amândoi, îşi pierdu ea răsuflarea speriată din nou de punctul de lumină rece şi strălucitoare pe care îl văzuse în întuneric. Ştia foarte bine drumul. Drumul se termina la semaforul de la Ruta 231-A, autostrada aglomerată, preferată atât de şoferii de optsprezece ani cât şi de localnici – iar lumina aceasta era roşie. Fără faruri camioneta era practic invizibilă pentru orice vehicul ce s-ar fi apropiat.

— Opreşte! ţipă ea când îi deveni clar că el nu avea nicio intenţie să se conformeze. Îl lovi şi îl împinse puternic cu piciorul în muşchiul gambei. Dacă măcar nu şi-ar fi scos pantoful! Nu că un pantof de tenis cu talpa de cauciuc ar fi avut mai mult efect. Gamba lui era atât de tare, că o dureau degetele.

Greutatea cu care piciorul lui îl apăsa pe al ei nu se uşură nici măcar cu ceva mai mult de un strop.

După efectul pe care îl avusese, ea ar fi putut să dea un şut în trunchiul unui copac. La viteza la care mergeau – Summer nici măcar nu îndrăzni să se uite din nou la vitezometru – nu aveau nicio posibilitate de a coti pe drumul perpendicular.

Încercarea n-ar fi făcut probabil decât să se producă şi mai repede inevitabilul accident; camioneta ar fi putut să se încline pe două roţi, apoi, să se rostogolească o dată şi încă o dată.

Cu mâinile îngheţate pe volan, Summer se holbă palidă la intersecţia spre care se îndreptau. În timpul despre care credea că reprezintă ultimele secunde de viaţă, îşi permise să gândească îndelung la centura de siguranţă pe care decisese să n-o poarte. Acesta ar fi fost un lucru pe care l-ar fi făcut dacă i s-ar fi acordat o a doua şansă. Cu palmaresul pe care-l avea, probabil că ar fi trebuit dăltuit pe piatra ei de mormânt cuvintele dacă şi doar acesta ar fi putut fi un epitaf foarte potrivit.

— Mergi pe partea stângă! strigă el.

Summer de abia avu timp să-i mulţumească lui Dumnezeu că era miezul nopţii şi autostrada 231 părea să fie pustie, înainte să ajungă la intersecţia în forma de T. Ochii i se măriră în aşteptarea dezastrului când realiză că el nu-şi putea permite să încetinească. Groaza o aduse cu totul în imposibilitatea de a se mişca. Nu putea face altceva decât să se prindă de volan, holbându-se îngrozită prin parbriz la vreo rigolă, la vreun gard şi la câmpul uşor ondulat plin de vitele adormite, care se materializau direct în faţa lor. Încă vreo câteva secunde şi din vitele acelea îngrămădite, n-ar fi rămas a doua zi decât carne zăcând pe pământ.

— Am spus să ţii stânga!

Summer încă nu se putea mişca. Blestemând bărbatul, apucă din nou volanul, rotindu-l cu putere spre stânga. Anvelopele scrâşniră, camioneta trecu chiar pe lângă vitele neştiutoare şi îşi regăsi miraculos stabilitatea ajungând pe asfalt cu o precizie de o zecime de centimetru. Acum amândoi erau în siguranţă.

Asta era tot ce ar fi putut spune în acel moment. Încă vreo câteva mile şi ar fi ajuns la marginea oraşului. Chiar şi la acea oră, în oraş ar fi trebuit să fie trafic. Totuşi păstrând

viteza cu care mergeau, mai devreme sau mai târziu, un accident ar fi fost de neocolit.

În oglinda retrovizoare apărură luminile unor faruri. Ochiurile înguste de lumină se găseau la câţiva kilometri distanţă în spatele lor, la intersecţia drumului particular cu autostrada.

Vehiculul acela n-ar fi avut ce căuta la miezul nopţii pe drumul ce venea de la casa mortuară şi singura explicaţie logică era că cei trei indivizi, cu pistoalele lor cu tot, făcuseră rost de o maşină şi acum îi urmăreau. Summer nu ştiu dacă să se bucure sau să se teamă. Partea optimistă a caracterului ei o îndemna să spere că va fi salvată de monstrul de lângă ea, dar instinctul o avertiză că oamenii care îi urmăreau puteau să nu fie neapărat tipii cei buni.

Cel mai clar exemplu fusese că tipii trăseseră în maşină, cu ea înăuntru. Creierul ei amorţit jongla cu acest gând, înainte de a ajunge la altă concluzie: indiferent dacă bărbaţii aceea erau buni sau răi, păreau perfect capabili să-i facă rău, numai pentru a ajunge la el. Identifică imediat cel de al patrulea fel în care putea să moară. Dacă indivizii îi ajungeau din urmă, era foarte posibil să-l omoare şi pe tip, dar şi pe ea.

Cine era el? Cine erau ceilalţi? Şi pentru numele lui Dumnezeu, ce amestec avea ea în tot ce se întâmpla? O, Doamne, nu voia să moară. Voia ca bărbatul de lângă ea, ca şi cei din maşina din spate, să dispară pur şi simplu. Hocus-Pocus.

Unde se afla Terminatorul când avea nevoie de el?

Din nou ceva din expresia ei îl alertă. Privi în oglinda retrovizoare şi blestemă. Încetă să mai apese pedala permiţându-i femeii să-şi retragă piciorul şi apoi călcă din nou acceleraţia fără nicio altă interferenţă. În timp ce se lupta să păstreze direcţia, camioneta dispăru în spatele unei curbe, departe de maşina care-i urmărea. Fără s-o înştiinţeze, tipul trase de volan şi camioneta deveni dintr-

odată aeropurtată.

Summer ţipă când aceasta sări peste un şanţ, trecu printr-un zid de vegetaţie, tăie o potecă printr-o plantaţie de soia şi plonjă prin hăţişul semeţilor coceni de porumb. Nu avu decât o clipă ca să înregistreze un contur ameninţător, de mărimea unui autobuz din metal galben, înainte de a se îndrepta spre el. Nu avu nici măcar timp să închidă ochii şi maşina se izbi de o combină, pe care un fermier grăbit să nu piardă cina, o lăsase aiurea drept în mijlocul câmpului.

Capitolul şase

Vestea cea bună era că nu murise. Vestea cea rea – că putea în curând să fie moartă.

La câteva secunde după impact, singurul lucru pe care-l simţise fusese inima ei zdruncinată. Mai trecu o clipă sau două, înainte să-şi dea seama că era victima unui accident de maşină. I se păru posibil să fi zăcut mult timp inconştientă. Încă se mai simţea ameţită şi dezorientată. La prima vedere, se lovise cu capul de parbriz.

Strâmbându-se, deschise ochii. O privire prudentă o anunţă că parbrizul scăpase nevătămat chiar dacă se lovise la cap. O durea. Trupul îi zăcea prăbuşit peste volan, iar degetele i se aflau încă prinse în jurul lui. Dori să-şi pipăie fruntea să vadă cât de grav era rănită (sângera poate) dar nu reuşi să-şi adune puterile şi să-şi descleşteze degetele. Se părea că şocul o paralizase. Motorul vehiculului mai mergea încă. Transmisia era fixată în poziţia condus, dar ei nu aveau să mai meargă nicăieri. Desigur, vehiculul era o camionetă, şi camioneta lovise o combină. Combina fusese cea care îi oprise şi-i împiedica acum să meargă mai departe.

Cu o încercare dureroasă a memoriei, Summer îşi

aminti de monstrul de lângă ea şi cum ajunsese în acea situaţie. Acesta a fost momentul când vestea bună şi vestea rea i-au trecut prin minte.

Privind alături, văzu trupul acestuia zăcând prăbuşit în scaun, ochii erau închişi şi buzele ca de cărbune. Braţul stâng îi atârna moale lângă el. Degetele mâinii stângi erau deschise, înfipte în mocheta neagră de pe podea. Cercetă şi mâna dreaptă şi constată că era la fel de goală. Scalpelul nu se găsea la vedere. Era clar că îl pierduse în accident.

După ce înregistră toate implicaţiile acestei descoperiri, Summer îşi regăsi trupul. Aleluia! O să fie în sfârşit liberă! Bâjbâind în acelaşi timp după contact şi după mânerul de la uşă, nu realiză că el se mişcase.

— Nu, n-o s-o faci, mormăi el exact în momentul când uşa se deschise şi puse capăt paşilor ei spre libertate, apucând-o de păr.

— Ah!

Trezindu-se trasă înapoi, Summer nu mai putu suporta. Ceaţa roşie a furiei o acoperi, lăsându-i în minte un singur gând clar – dacă va muri în noaptea aceea, cel puţin să moară luptând.

— Aiiee! se răsuci cu un strigăt cu care s-ar fi mândrit şi Bruce Lee – şi aşa şi trebuia să fie, pentru că ţipătul era rezultatul unei supradoze din filmele lui. Se repezi şi cea mai mică părticică din fiinţa ei dorea săi provoace tipului serioase avarii.

— Târfă! se tângui el când Summer îl îndesă bine în uşa maşinii, lovindu-l neaşteptat de puternic cu toată forţa corpului ei. El nu avea decât o mână cu care să încerce s-o potolească. Cealaltă se încâlcise în părul ei, care prin lungime şi fineţe devenise o adevărată capcană pentru degetele lui.

În momentul impactului unghiile ei îi răniră gâtul, dinţii i se înfipseră în umăr, genunchiul îi lovi organele genitale – şi uşa se deschise şi-i aruncă pe amândoi în lanul de porumb.

— Rahat! strigă el când se prăbuşiră. Ateriză pe spate cu picioarele în aer şi cu gleznele încă în maşină. Summer ateriză peste el cu o bufnitură. În momentul impactului, îi smucise brusc genunchiul drept şi gândise şi sperase că poate o să i-l rupă.

— Această lovitură o pun în contul tău, mamă! gândi ea exaltată.

El se ghemui, îşi strânse genunchii la piept şi se rostogoli pe o parte dărâmând astfel câţiva coceni de porumb.

— Aiiee-yaw!

Strigând spre el, ţipându-şi semnalul de intimidare din filmul „Pumnul Furiei”, nu văzu lovitura pe care o primi în bărbie şi care o făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Când îşi reveni, zăcea pe pământ întinsă pe spate şi se holba la stele. Aproape de pământ şi totuşi departe de capul ei, mătasea porumbului fremăta în vânt. Bâzâitul cicadelor era punctat de rapsodia aproape lipsită de melodicitate a ceea ce părea să fie o întrunire amoroasă de broaşte. În depărtare o bufniţă ţipă.

O durea capul. Maxilarul o durea. Pe spate, simţi ţepii ştiuleţilor rupţi care-i împungeau coloana vertebrală. Fesa stângă îi fusese străpunsă superficial de o piatră mare, colţuroasă. În comparaţie cu aceasta, pietricelele, rudele de dimensiuni mai reduse, nu reprezentau mai mult decât un uşor disconfort. Apoi observă crisalidele cicadelor.

Sperând să scape de înţepătura pietrei, îşi mişcă şoldurile, imediat faţa monstrului lui Frankenstein se aplecă asupra ei, acoperind cerul de noapte.

Complet nepregătită pentru o reîntâlnire, Summer ţipă. O mână îi acoperi gura, ţintuind-o de pământ în timp ce se zbătea să se ridice.

— Taci din gură, dracu’ să te ia! mormăi el cu vocea aceea care îi era de acum îngrozitor de cunoscută, deoarece era tonul dulce al răpitorului ei. Faţa aparţinea tot lui. Căzuse iar în capcană.

Învinsă, îşi predă viaţa în mâinile lui Dumnezeu şi norocului, închise ochii şi se întinse fără vlagă pe patul incomod de roci, coceni şi gândaci. Dacă intenţiona s-o omoare, s-o facă acum. Nu se mai mişcă.

Tipul îşi ridică cu precauţie mâna de pe gura ei.

Summer nici măcar nu clipi.

Tăcerea făcu momentul să dureze parcă o eternitate.

Fără s-o avertizeze, îi apucă sânul stâng şi-l strânse.

— Ia mâna de pe mine!

Jignită, Summer îi dădu peste mână, şi adoptă poziţia şezut răsucindu-se şi aşezându-se în capul oaselor. În spatele ei, camionul care încă mai funcţiona îi tăia drumul spre libertate. Tipul îşi retrase mâinile de pe pieptul ei şi ea îl privi.

Să aştepţi moartea era un lucru, iar să admiţi un atac sexual, era altceva.

— Gândeşte-te la ce-ai fi putut păţi, îi spuse răpitorul ei. Vocea lui sunase foarte bărbătească şi normală în acelaşi timp. Stătea la câţiva metri distanţă şi îşi masa din nou coapsa. Summer crezu că observă o privire amuzată strecurată prin crăpătura aceea diformă, ce era singurul lucru pe care ea-l vedea din ochii lui. Totuşi, din cauza trăsăturilor atât de strâmbe, nu putea fi sigură.

Învăluit în întuneric, nu mai arăta atât de înspăimântător. Probabil pentru că nu-l vedea prea clar. Într-o lumină puternică, chipul lui ar fi făcut-o, fără nicio umbră de îndoială, să ţipe şi să fugă. În acel moment, nu se mai temea de el atât de mult ca la început. Poate asta se întâmpla din cauza sclipirii aceleia amuzate, sau poate pentru că mai devreme fuseseră aliaţi şi fugiseră de bătăuşii aceea cu pistoale... Desigur, exista şi probabilitatea ca ea să se fi lovit la cap în timpul accidentului mai tare decât şi-ar fi închipuit şi această lipsă totală a fricii putea fi un rezultat al minţii ei zdruncinate.

Oricum pe ea n-o mai deranja asta.

— Du-te la dracu’! îi ură dezgustată. Gura lui stâlcită

se întinse în ceea ce părea, sau nu, un rapid zâmbet surprins. Acesta-i dădu feţei o expresie greu de analizat. Frica ei dispăru cu totul.

— Am fost pe acolo. Mulţumesc. Dar acum m-am întors. Erau prea multe tipe vorbind murdar ca gurile de canal, îi spuse el.

Summer nu replică, însă îl privi cu ochi răi.

După câteva clipe, tipul vorbi din nou.

— Prietenii tăi nu păreau prea îngrijoraţi că te-ar fi putut nimeri, în timp ce trăgeau în mine. Ar fi bine să meditezi puţin la asta. Acum ar fi momentul când o tipă deşteaptă ar accepta să schimbe tabăra. Vino cu mine şi-o să văd cu ce te-aş putea ajuta.

— Nu ştiu ce dracu' vrei să spui.

Ce dracu' era o expresie pe care o folosea foarte des. Nu avea de ce să-şi dea osteneala să-şi perie limbajul numai din cauza lucrurilor pe care *el* i le spusese. Sigur că vorbea ca o gură de canal. Cui îi păsa ce crede un maniac omucid ce seamănă cu un monstru?

— Sigur că ţie nu-ţi pasă.

— Tipii ăia nu sunt prietenii mei.

— Sigur că nu sunt.

— Nu i-am văzut niciodată.

— Sigur că nu.

— Ce dracu', îţi spun adevărul! Nu reuşise să primească niciun răspuns. Gata cu limbajul moderat.

— Sigur că-mi spui adevărul.

— Dar tu cine naiba eşti? De obicei, dacă îi venea să vorbească urât chiar o făcea.

Tipul o privi lung.

— Sunt un detectiv, un fel de poliţist.

— Un *poliţist? Un fel de?* Şi ce naiba înseamnă un fel de poliţist? Summer ţipă dezorientată.

— Un fel de poliţist înseamnă o persoană cu care nu e sănătos să te pui, doamnă. Atunci când te-ai amestecat în banda aia, ai nimerit pe partea cealaltă a baricadei. Ştii ce

păţesc asasinii de poliţişti – sau cei care ar putea să devină aşa ceva – în marele stat Tennessee? Într-un fel sau altul, a doua zi se trezesc morţi.

— Crezi că eu... se întrerupse amintindu-şi situaţia în care se afla, se gândi că poate tipul era dereglat, sau poate nu, totuşi fuseseră urmăriţi de trei bărbaţi care trăseseră în el şi nu în ei. Era ceva putred în toată povestea asta, chiar dacă era poliţist sau nu, tipul trebuia să afle că ea nu avea nicio legătură cu toată afacerea. Nu sunt o asasină de poliţişti şi nicio posibilă criminală. Nici măcar o asasină de un-fel-de-poliţişti. Sunt femeie de serviciu.

— *O femeie de serviciu?*

— Da, *femeie de serviciu.* Cred că ştii, cineva care face curat după alţii? Femeie de serviciu. Asta sunt eu.

Urmă o pauză.

— Rahat.

— Ăsta-i adevărul. Lucrez pentru *Fresh Jenitorial Service* şi tocmai terminasem de făcut curat în casa funerară a fraţilor Harmon, când am dat peste tine.

— Rahat.

— Îţi spun adevărul, insistă Summer. N-am nici cea mai mică idee de ce se petrece aici şi nu cred nici să fiu curioasă să aflu. Nu ştiu în ce te-ai băgat, dar nu mă amesteca şi pe mine.

— Te-am întrebat unde se află ceilalţi din bandă, şi ai ştiut exact despre ce vorbeam. Şi chiar mi-ai şi spus unde se află. Dacă nu eşti implicată, de unde ai ştiut ce se află afară, în spatele clădirii?

— A fost un noroc că am ghicit.

— O. Da!

— Asta a fost. Îţi jur. M-ai speriat şi ţi-am zis ce-ai fi vrut să auzi. Nici măcar n-am ştiut că mai *erau* şi alţi ţipi. Am crezut că eşti un dereglat. Încercam să *te liniştesc.* Summer respiră adânc ca să-şi vină în fire. Priveşte-mă. Poţi să zici că asta nu este uniforma femeilor de serviciu? Doamne, crezi că vreo femeie respectabilă ar merge prin

tot oraşul îmbrăcată, din proprie iniţiativă, într-o pereche de pantaloni negri de poliester şi cu o bluză albă de nylon cu o margaretă brodată pe buzunar?

Urmă o altă pauză.

— Arată-mi o legitimaţie.

— N-am nicio legitimaţie. Mi-am uitat poşeta.

— Închisă în casa funerară. Împreună cu cheile de la maşină. Oh, te cred, în schimb îţi spun că gândeşti foarte repede.

— Poţi să mă cauţi în orice carte de telefon din oraş. Acolo se află numele meu şi numele serviciului de curăţenie la care lucrez şi o să dai şi de vocea mea înregistrată pe robot, dacă o să vrei să telefonezi.

— Bună idee. O să iau telefonul celular din buzunar, şi – dar scuză-mă, ăştia nu-s pantalonii mei, i-am uitat închişi în casa funerară împreună cu telefonul. La fel cum s-a întâmplat cu poşeta ta. Şi cu cheile. Ca să vezi, nu pot să telefonez să-ţi verific povestea. Ce păcat!

— Dar mai există o duzină de telefoane în Murfreesboro. Nu trebuie decât să mergem în oraş şi să ne oprim la unul, şi să suni de acolo.

— Îţi jur că data viitoare o să fac un lucru şi mai tâmpit.

— Ai putea să-l faci chiar acum. Camioneta se mai află aici.

— Dacă mai funcţionează, ceea ce e posibil sau nu, şi dacă o să am chef să încep din nou urmărirea, o s-o fac şi pe asta. Dar încă nu am nicio intenţie să plec de aici. Cel puţin nu pentru încă o bucată de timp. Tipii nu ne-au văzut când am părăsit şoseaua.

— De unde ştii?

— Pentru că, dacă prietenii tăi ar fi observat ceva, până acum ar fi fost aici.

— Nu sunt prietenii mei. Ţi-am tot explicat.

— Şi eu tot nu cred. Imaginează-ţi că nu sunt un tip prea încrezător.

— Dacă eşti poliţist, n-o să mă omori, gândi Summer cu voce tare. Această descoperire explodă în mintea ei ca o rachetă din ziua de 4 iulie. Se simţi aproape ameţită şi uşurarea îi făcu sufletul să se înalţe drept spre cer. Eu o şterg de aici.

Se ridică în picioare, apoi trebui să se aplece deasupra camionetei deoarece mişcarea bruscă o făcu să ameţească.

— N-o să pleci nicăieri! Mâna lui se întinse şi i se strânse ca o cătuşe în jurul gleznei. Eşti arestată.

— Ce?

— M-ai auzit. Eşti arestată.

— Sunt arestată? Nu poţi să mă arestezi!

— Deja am făcut-o.

— Nu poţi! N-am făcut nimic! Şi în afară de asta, nu eşti decât un fel de poliţist, dacă mi-ai spus adevărul, ceea ce mă îndoiesc, şi nu cred că fiind doar un fel de poliţist, orice ar însemna asta, îţi dă dreptul să arestezi pe cineva. Şi ce înseamnă un fel de poliţist? Un fel de poliţist de închiriat? Ca cei ce se găsesc de Crăciun în piaţă şi dirijează circulaţia? Sau un fel de poliţist mai apropiat de paznici. Ei nu pot aresta oameni.

— Iisuse, ai terminat? Sunt doar un poliţist, O.K? Doar un poliţist. Şi tu eşti arestată.

— Nu te cred. Se încruntă spre el. Arată-mi o legitimaţie.

— Nostim. Amândoi ştim deja răspunsul.

— Nu te cred că eşti poliţist.

— Nu te cred că eşti femeie de serviciu, aşa că suntem chit.

— Dă-mi drumul la picior.

— Convinge-mă s-o fac.

Summer respiră adânc.

— Dacă eşti poliţist, o să scriu o plângere. Ai ţinut un scalpel chiar în gâtul meu. Mi-ai dat un pumn în faţă. M-ai apucat de sân. M-ai făcut să-mi pierd cunoştinţa. O să ai

atâtea probleme încât n-o să ieşi basma curată.

— Oh, mă faci să-mi tremure pantalonii.

— Ar trebui să fii speriat. Socrul meu este şeful poliţiei din oraş.

— *Ce*? Păru că meditează la ce-a auzit şi apoi scutură din cap. Da, sigur Doamne, chiar că gândeşti repede, nu-i aşa? Ce eşti, un fel de mincinoasă patologică?

— Îţi spun adevărul, la naiba. Din nou.

— Desigur. Pariez că nici măcar nu ştii cum îl cheamă pe şeful poliţiei.

— Rosencrans. Samuel T. Rosencrans.

Răspunsul ei fusese plin de triumf.

O pauză.

— Ai fi putut să o citeşti oriunde.

— Aş fi putut. Dar n-am citit-o. Are o aluniţă dezgustătoare în spatele urechii stângi şi fumează trabucuri. Şi T-ul vine de la *Tineman.*

O altă pauză.

— Bătrânul Rosey are numai un fiu. Ultima oară când am auzit de el, era căsătorit cu o tipă mortală, de douăzeci şi cinci de ani, prezentatoare de izmene în New York.

— Un model pentru *lenjerie.* Informaţiile tale nu sunt actuale, dar eu sunt tipa.

Frankenstein o cercetă de sus până jos.

— Da, şi eu sunt Marky Mark.

Summer simţi că se enervează.

— Au trecut câţiva ani şi am pus câteva kilograme pe mine. Şi ce dacă? Tot eu sunt.

— Parcă mi-ai spus că eşti femeie de serviciu.

— Sunt.

— O femeie de serviciu prezintă lenjerie? Atitudinea batjocoritoare era subliniată şi de o deliberată greşeală de pronunţie.

— Înainte prezentam lenjerie. Acum am un serviciu de curăţenie. Summer vorbea printre dinţi.

— Oh, sigur. Înţeleg de ce ai făcut această schimbare.

Oricine preferă să cureţe toalete în loc să fie în faţa unei camere de filmat îmbrăcată doar cu sutien şi chiloţi. Eu cel puţin aş prefera prima variantă.

Summer îi aruncă o privire ucigătoare.

— Oh, taci din gură. Şi dă-mi drumul la picior.

— Rosencrans sau nu, eşti încă arestată.

— Bine. Sunt arestată. Şi acum poţi să-mi dai drumul la picior?

— Să mă prezint, ce zici? spuse el cu un zâmbet atotcunoscător, îndreptând sugestiv indexul spre ea. Cu asta am întotdeauna succes la femei.

— Îmi faci greaţă.

— Am avut şi efectul ăsta. De data aceasta nu mai putu încerca zâmbetul strâmb, cu toate că era nemulţumit. Degetul îşi păstră poziţia.

— Fac pariu, spuse ea cu dulceaţă în glas.

— Te previn: încearcă să fugi şi o să te prind, înainte am fost înaintaş în echipa liceului şi nu ştiu să joc decât dur. Îi eliberă glezna şi se ridică în picioare. Nu era aşa de înalt cum i se păruse înainte, dar într-adevăr părea clădit ca un jucător de fotbal. Sau poate T-shirtul mai mic cu două numere, îi făcea umerii, braţele şi pieptul să arate atât de grozav. Oricum, ea nu se îndoia că o s-o placheze dacă o să fugă, aşa că rămase liniştită.

— Ce liceu ai urmat? întrebarea ei ascundea o capcană.

— Trinity, numi el un liceu catolic de lângă Nashville care era renumit datorită echipei de fotbal.

— O, da. Şi cum te cheamă? Ea cunoştea o serie de copii care urmaseră Trinity. Băieţi în marea majoritate. Nashville fusese locul pe unde hoinărise în adolescenţă. Un oraş mare, luminat feeric şi care se afla numai la patruzeci şi ceva de mile mai departe pe şosea.

— Steve.

— Steve şi mai cum?

— Steve Calhoun. Vocea lui sună precaută şi acest

lucru o dădu gata.

Steve Calhoun. Era mai cunoscut în munţii din Tennessee decât Davy Crockett. Sau poate expresia corectă era – *reputaţie proastă.*

Probabil că îl privea într-un fel atât de amuzant, încât el se simţi flatat.

— Observ că ai auzit de mine.

Capitolul şapte

— Cine n-a auzit? Summer nu văzu niciun motiv să-i cruţe sentimentele. Steve Calhoun era într-adevăr poliţist. Un detectiv, mai precis, la Poliţia Statală din Tennessee. Sau cel puţin fusese acolo. Ea nu mai era sigură în legătură cu situaţia lui actuală pentru că ziarele îl abandonaseră şi nu mai scriseseră nimic despre el, fiind un eveniment depăşit.

În orice caz, trecuseră trei ani de când el fusese membrul celui mai celebru triunghi conjugal care explodase vreodată în partea centrală a statului Tennessee. Idila terminată prost ajunsese în atenţia opiniei publice şi femeia cu care avusese aventura – soţia unui prieten care era tot detectiv – se spânzurase în biroul lui, chiar în sediul central al poliţiei, în inima Nashville-ului. Faptul că moarta fusese o cântăreaţă de country destul de cunoscută şi ajunsă la doi paşi de reuşită, născuse drama. Aceasta fusese favorizată şi de faptul că femeia nu lăsase o scrisoare în care să explice sinuciderea, ci numai o casetă video. Filmul cuprindea şi instantanee cu ea şi Steve Calhoun prietenul de-o viaţă al soţului ei, iar în unele din ele se aflau vijelioase scene de dragoste. Din înregistrare reieşea că şi-ar fi luat viaţa pentru că el rupsese legătura lui adulteră.

Televiziunii îi plăcuse afacerea la nebunie. La fel şi ziarelor. Povestea reuşise să pătrundă chiar şi la *National*

Enquirer.

Steve Calhoun făcuse rost de proverbialele cincisprezece minute de faimă cu ajutorul unei răzbunări.

— Oh, sigur, nu trebuie să crezi tot ce auzi. Jumătate din lucrurile vehiculate nu erau adevărate.

— Vrei să spui că jumătate erau? Summer nu se abţinu, întrebarea ţâşnise afară pur şi simplu.

Privirea pe care i-o aruncă era nimicitoare.

— Nu face pe deşteaptă, Rosencrans. Nu-mi plac tipele deştepte.

— Da, mă sperii.

— Foarte bine, îmi place mult când eşti speriată. Atunci îţi ţii cel puţin gura ferecată.

— Numele meu nu este Rosencrans. Este McAfee. Summer McAfee. Lem Rosencrans şi cu mine am divorţat.

— Ce tip deştept!

— Dacă îmi amintesc bine toate zvonurile – ai fost concediat după tot ce-a urmat. Aşa că nu mai eşti poliţist. Nici chiar un fel de poliţist. Acum nu mai eşti nimic. Şi în orice caz nu în Murfreesboro. Asta s-ar traduce prin – eu o să plec de aici.

— Continuă, Rosencrans. Încearcă să pleci. Fă-mi plăcerea.

Ea îl privi, iar el îi întoarse privirea. Harry cel Murdar n-ar fi reuşit o astfel de privire şi oricum Dirty Harry se putea folosi de ambii ochi. Încrucişându-şi braţele peste sâni, Summer scoase un sunet de furie, îşi sprijini umărul de camionetă şi rămase nemişcată.

— Mă bucur că nu eşti atât de bătută în cap precum arăţi.

Summer se hotărî să-l ignore.

— Oricum, ce făceai la miezul nopţii în camera de îmbălsămare din casa funerară?

— N-ai auzit de serviciul matinal al fraţilor Harmon? Dacă vii singur imediat ce-ai murit îţi vor oferi toate serviciile la jumătate de preţ.

— Ha, ha.

— Îmi place femeia care râde la glumele mele.

Summer îi aruncă o privire ucigătoare.

Aceasta păru să-l lase rece.

— Vorbesc serios. Cum ai ajuns acolo? Ai avut un accident sau ce?

— Un accident. Desigur asta a fost, pufni el. Prietenii tăi m-au bătut măr, m-au îndopat cu cherosen şi tocmai aprindeau crematoriul în onoarea mea când te-ai decis să-mi cercetezi pulsul. Ce bine c-am un cap mai tare decât au crezut ei, altfel fundul meu ar fi fost friptură franţuzească.

— Ţi-am mai spus că tipii nu sunt prietenii mei. N-am nici cea mai vagă idee cine sunt.

Dintr-odată, îşi putu explica activitatea neobişnuită a aerului condiţionat pompat în casa funerară. Zgomotul acela ce se amplifica nu exista numai în imaginaţia ei, ci aparţinea crematoriului pus în funcţiune.

Summer îşi aminti că acesta se afla chiar lângă camera de îmbălsămare şi tremura aproape neauzit.

— Ştii ceva, aproape te cred.

— Mă bucur să aflu că nu eşti atât de prost pe cât pari. Riposta ei născu o sclipire de răspuns în ochii lui. Deci cine sunt *ei*? Oamenii care au făcut toate astea?

— Tu trebuie să-mi spui.

Summer răsuflă adânc.

— Las-o baltă. Doar las-o baltă. Nu-mi pasă dacă au vrut *să te* omoare, probabil că erau tipii cei buni. Oricum, au deja votul meu. Şi acum mă duc acasă.

Se îndepărtă de camionetă cu intenţia de a face ce spusese – o plimbare de şaizeci şi ceva de mile, încălţată doar cu un pantof nu era nimic în comparaţie cu bătaia de cap pe care ar fi avut-o rămânând lângă el încă o secundă şi felul în care se simţea, în acel moment, era acela în care o atacase şi o făcuse să-şi piardă cunoştinţa – numai că îl văzu ridicându-se cât era de lung şi pornind după ea.

— Ei, Rosencrans!

— Du-te şi te spânzură, Frankenstein! Încercă să treacă de el numai ca să fie oprită de mâna lui care o prinse de braţ.

— Frankenstein? El aproape că ţipă ca şi cum s-ar fi aflat pe punctul să izbucnească în râs.

— Ăsta-i felul în care arăţi. Şi dă-mi drumul la braţ.

— Nu... spuse, dar se întrerupse împietrit. Summer auzi şi ea, era sunetul înfundat al aerului lovit de elicea unui elicopter.

— Un elicopter. Dintr-odată vocea lui sună puternic. Mâna ce o apucase de braţ se strânse până o duru. Intră repede în camionetă. Mişcă-te.

Summer nu avu de ales. Înainte să se poată mişca, el o apucă de mijloc, o ridică şi practic o aruncă prin uşa deschisă a camionetei.

— Iisuse, ce greutate ai? gâfâi el, înghesuindu-se înăuntru după ea şi punându-i mâna pe fese o împinse pe scaunul pasagerului, unde ateriză în patru labe.

— Întotdeauna eşti atât de insuportabil, sau pentru mine faci un efort special? Summer căzu pe podea între cele două scaune cu o forţă care îi produse o straşnică durere în genunchiul drept. Genunchiul stâng scăpase nevătămat numai pentru că nu se lovise de podea. În camionetă nu prea era loc.

— Culcă-te pe jos.

Uşa se închise cu zgomot. Tipul se afla deasupra ei înghesuind-o în spaţiul îngust dintre scaune, acoperindu-i corpul cu al lui. Summer zăcea ghemuită cât se poate de inconfortabil, sufocată de mirosul lui, de căldura trupului lui şi de greutatea acestuia.

— Ştii că nici tu nu eşti prea uşor? mormăi ea încercând să scape de strânsoare, astfel încât sfârşi prin a ajunge întinsă pe spate.

— Nu am decât muşchi. Oricine ştie că muşchii atârnă la cântar mai mult decât grăsimea.

— Da, sigur că da.

De data asta, Summer era sigură că el rânjeşte. Deodată interiorul fu scăldat de o lumină strălucitoare. Ce era, pentru Dumnezeu...? Era lumina de cercetare. Desigur elicopterul fusese echipat şi cu aşa ceva. Atunci era un elicopter al *poliţiei.* Oare cineva auzise împuşcăturile şi formase 911? Dacă aşa stăteau lucrurile, erau salvaţi! Nu trebuia decât să iasă afară şi să-i facă semn să coboare! După zgomotul pe care îl făcea se afla aproape deasupra lor.

— Trebuie să fie poliţia! Summer se răsuci şi se zvârcoli încercând să se elibereze, dar fără succes. Deşi el stătea deasupra ei, tenace ca o lipitoare, reuşi să se mişte câţiva centimetri până ajunse în mijlocul camionetei, unde rămase întinsă pe spate răsuflând din greu în spaţiul îngust dintre cele două mormane de lucruri ce reprezentau încărcătura dubiţei şi care se ridicau până la înălţimea pieptului de-a lungul fiecărui perete. Mâinile ei se zbătură şi dărâmară o pătură, care îi acoperi cu repeziciunea unei draperii lăsată în jos. Instantaneu, se treziră înfăşuraţi într-un întuneric sufocant.

— Asta ne lipsea.

Răsuflarea lui fierbinte îi umezi gâtul în timp ce ea îşi trăgea de pe faţă pătura mirosind a mucegai. Trăgând în piept o gură de aer curat, îl împinse de umăr. El nu se clinti. Pieptul îi apăsa sânii şi picioarele o apăsau greu pe coapse. Era la fel de puternic, de greu ca şi o piesă de mobilă.

— Lasă-mă să ies! Trebuie să fim siguri şi să-i facem semn, dacă este într-adevăr al poliţiei!

Încercarea ei de a se elibera nu făcu decât să mai strângă pătura în jurul lor. Numai capul şi braţele îi erau libere. Smuci zadarnic de faldurile grele.

— Nu cred că ai înţeles problema, Rosencrans. Noi...

Implozia parbrizului îl întrerupse. Cioburi de sticlă ricoşară prin camionetă ca maşinile BB ultrautilate cu alimentatoare turbo. Summer se ghemui când ele mieunară şi şuierară în jurul ei. Una îi înţepă gâtul şi ea tresări şi ţipă.

Frankenstein blestemă, o strânse şi mai tare, trăgând pătura peste capetele lor.

Brusc ea se simţi foarte bucuroasă de existenţa trupului acela enorm de deasupra ei şi de protecţia păturii.

Fereastra pasagerului vibră ca şi cum o ploaie cu grindină ar fi căzut pe pereţii şi tavanul camionetei. Oricine s-ar fi aflat în elicopter acum trăgea în ei. În mod sigur nu era poliţia.

— Cine sunt tipii ăştia? murmură ea şi imaginea caleidoscopică a sfârşitului distrugător şi plin de împuşcături din Butch Cassidy şi The Sundance Kid dansa în mintea ei.

La întrebarea ei, tipul replică:

— Asta să mi-o spui tu.

În orice alte circumstanţe, l-ar fi lovit. Dar acum îi apăru cu o precizie stupefiantă faptul că, în acel moment, el era singurul care se afla sau, mai precis, stătea între ea şi gloanţe. O mulţime de gloanţe.

Nu-l mai lovi. În schimb, se făcu cât putu de mică, aproape cât un pachet, şi rămase foarte, foarte liniştită. El se aplecase protector deasupra ei adăpostind-o cât putea cu corpul său.

Şi brusc, aşa cum începuse, grindina încetă. După o clipă, Frankenstein îşi scoase precaut capul din pătură. Spre uşurarea lui Summer, lumina dispăruse. Noaptea era neagră şi liniştită ca moartea.

Pe Summer comparaţia o făcu să tremure.

— Eşti bine?

El respiră greu.

— Da.

Era bine cu excepţia faptului că dinţii îi clănţăneau.

— Trebuie s-o ştergem de aici, spuse el trăgându-se jos de pe ea şi aruncând pătura deoparte, apoi o puse pe picioare agăţându-şi mâna de cureaua pantalonilor, chiar deasupra nasturilor de pe burtă şi ridicând-o.

— Dă-mi drumul!

Căută să-i îndepărteze mâna chiar atunci când el o împinse în scaunul şoferului. Sticla se afla peste tot. Acum ea stătea pe un mic munte din cioburi şi când îşi dădu seama de aceasta, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru parbrizele cele noi. Dacă s-ar fi aflat într-un vehicul mai vechi, ar fi fost tăiaţi în bucăţi de aşchiile zburătoare. Cu câteva mişcări, mătură cea mai mare parte a cioburilor de pe fotoliul ei.

— Nu-ţi mai face probleme pentru fundul tău şi condu!

El o împinse înapoi în scaun şi se întinse peste ea ca să fixeze transmisia înapoi pe revers. Camioneta nu se mişcă.

— De ce nu conduci tu?

— Pentru că atunci când văd ceva, văd dublu sau chiar triplu. În afară de asta, te pricepi foarte bine la aşa ceva. Doar tu ne-ai adus până aici, nu-i aşa? El îşi îndesă piciorul în stratul de cioburi şi apăsă puternic pe ambreiaj. Pentru mai puţin de o clipă, roţile începură să scrâşnească furioase şi apoi camioneta ţâşni cu spatele.

— O să conduc! Summer apucă volanul.

— Eşti o fată bună!

El zâmbi; dacă ceea ce reuşi ea să descopere – dinţii dezgoliţi şi strâmbătura aceea răsucită într-o parte – formau un zâmbet. Era conştientă că acum nu se mai temea de el. Putea să arate ca picat dintr-un film de groază, se putea s-o fi rănit, şi ameninţat şi speriat de moarte pentru cinci ani de acum înainte, dar ştia la fel de bine cum îşi ştia şi numele, că Frankenstein n-avea s-o omoare deşi mulţumită lui alţi ţipi aproape reuşiseră s-o facă.

— Formăm o echipă destul de bună, nu crezi?

El schimbă viteza şi apăsă pe acceleraţie.

Camioneta se năpusti înainte. Aerul nopţii, cald, plin de insecte, pătrundea prin spaţiul liber unde se aflase parbrizul. Pentru o clipă dureroasă şi nebună, Summer

crezu că o să se lovească din nou de combină. Exact la timp, răsuci volanul la dreapta şi metalul galben al combinei trecu ca un fulger pe lângă ei.

— Bune reflexe, o aprobă el.

— Ia-ţi nenorocitul de picior de pe acceleraţie.

Dacă a auzit ce a spus, a ignorat-o. Se hurducau pe suprafaţa neregulată a câmpului, îndreptându-se, aşa cum spera Summer, chiar spre gaura din gard pe care o practicaseră tot ei prima dată. Cocenii de porumb foşneau ca o draperie mişcătoare care le diminua vizibilitatea. Camioneta îi dobora la pământ. Înainte de atacul violent asupra lor, semănau cu un joc de domino.

Era o plăcere să taie şi lanul de soia, cel puţin ea nu putea să vadă nimic. Gaura din gardul viu se găsea acolo, ceva mai la dreapta. Cu piciorul lui apăsat pe acceleraţie, nu reuşiră să nimerească la fix şi îl mai dărâmară încă pe-o lungime de vreo şaizeci de centimetri când trecură prin el.

De dimineaţă, probabil că va fi pe acolo şi un fermier nebun de mânie.

Dar nu asta era problema ei. Problema ei – de fapt problema cea mai urgentă – era nebunul de lângă ea. Şi elicopterul care scuipa gloanţe şi care bântuia pe undeva pe acolo în miezul acela de noapte albastru şi sălbatic. Şi bătăuşii aceea cu pistoale.

Altă problemă erau şi şoferii aceea de optsprezece ani care se grăbeau direct spre ei pe şoseaua 231.

— Ia-ţi piciorul de pe acceleraţie! ţipă ea din nou chiar când loviră şanţul şi zburară prin aer.

Dubiţa ateriză cu o smucitură pe pavaj – la nicio sută de metri de un camion ce venea spre ei. Volanul îi scăpă din mâini. Camioneta derapă. Vârtejul de aer hohoti în jurul lor. Frânele scrâşniră. Farurile o orbiră. Summer îşi închise ochii dar urechile îi înregistrară cu încetinitorul toate sunetele. Ea auzi ţipătul, zgomotul de rupt, bufniturile unui accident.

— Iisuse, eşti un şofer îngrozitor.

Summer deschise ochii şi constată că încă mai trăiau, că se mai aflau încă pe şosea şi goneau spre oraş. Cu răsuflarea tăiată, privi în oglinda de lângă ea, oglinda retrovizoare dispăruse odată cu parbrizul, şi descoperi că cealaltă maşină se odihnea acum aplecată într-un unghi periculos într-unul din şanţurile de lângă şosea. Chiar în clipa în care ea se uita, uşa acesteia se deschise şi şoferul se târî afară.

Îşi agită pumnul şi ţipă în urma lor strident.

— Era aproape să ne omori!

Vocea îi sună strident şi-i aruncă lui Steve Calhoun o privire acuzatoare.

— Ascultă, Rosencrans, dacă nu ne cărăm naibii de aici, o să fim omorâţi. Ce crezi că se află în urma noastră, o cursă cu împuşcături?

Pentru prima dată în viaţă, Summer nu mai avu replică.

Capitolul opt

În acest timp, se îndreptară spre altă intersecţie, din fericire la fel de pustie ca şi ultima. Murfreesboro se afla drept înainte, Nashville spre nord-vest, Chattanooga spre sud-est. Dacă făceau o întoarcere de 360 de grade, şoseaua 231 ducea direct la Alabama, care se afla chiar în spatele lor. De când goneau cu o viteză de o sută şi ceva de mile pe o şosea, unde limita medie era şaizeci, cea mai bună alegere era să meargă înainte. Dacă se putea, Summer ar fi preferat să ocolească alte atingeri accidentale cu moartea.

— Ia-o la stânga, o sfătui el.

Mergeau spre Nashville nu spre Murfreesboro. Voia să-i facă să patineze prin intersecţie numai pe două roţi şi asta numai aşa de-al dracu’. Summer începuse să

suspecteze un singur lucru la Steve Calhoun şi anume că avea boala vitezei ca şi tipii ăia din *Top Gun.*

— Ce, ai rău de casă? nu rezistă ea să-l înţepe.

— Nostim, Rosencrans. Fă numai ce-ţi spun.

— Ia-ţi piciorul de pe acceleraţie!

El o ignoră. Camioneta zbură spre intersecţie cu o viteză asemănătoare cu cea a luminii. Când ea nu încercă să facă nicio mişcare care să-i propulseze şi mai mult în goana aceea mortală, el luă volanul. Summer se luptă cu mâna lui şi o cuprinse furia. Aplecându-se îl apucă de firele de păr de pe coapsa rănită şi trase atât de puternic încât îl făcu să ţipe, apoi se puse în siguranţă. Acum că-şi luase piciorul de pe acceleraţie, camioneta începuse să încetinească.

— De ce dracu' ai făcut asta? El îşi mângâie coapsa şi o privi.

— Ţi-am spus să iei piciorul de pe acceleraţie. *Eu conduc,* îţi aminteşti?

Piciorul lui Summer pusese din nou stăpânire pe pedală. Privirea ei îl avertiză să nu încerce să reacţioneze cumva.

— Târfă vicioasă! Îşi mângâie coapsa în continuare. Doamne, dar a durut ceva. Ia-o la stânga!

— Asta o să şi fac!

Ea coti, folosind corect frânele până trecură în siguranţă prin intersecţie. Apoi, aruncând o privire neliniştită spre piciorul lui, acceleră spre şoseaua 41 ce ducea spre nord-vest.

Rostogolindu-se, câmpurile cultivate, separate prin garduri de sârmă şi din când în când şi de desişurile cu pomi cu frunze mari, zburau înapoi pe lângă ei. Aerul cald, plin de insecte îi lovea faţa. Mirosul de îngrăşământ era puternic. Purtat de vânt, un gândac mare se zdrobi de obrazul ei. Ea îi lovi corpul dezgustător cu o expresie de proastă dispoziţie pe faţă.

— Tu înţelegi că nişte tipi foarte răi ne urmăresc, nu-i

aşa? Dacă nu mergem foarte repede o să ne prindă.

— Fă bine şi ţine-ţi gura.

Summer apăsă ceva mai tare pe acceleraţie şi privi acul indicator sărind spre sută. Uitându-se chiorâş din cauza vântului şi a gândăceilor, reuşi să vadă stâlpul care indica alt drum prin noaptea neagră.

— Există un drum pietruit pe undeva pe aici şi trebuie să dăm de el. Pe undeva la dreapta. Aşa întunecat cum e, îl putem rata foarte uşor.

— Poate ar trebui să aprindem farurile.

— Iisuse, Rosencrans, tot nu te-ai prins, nu-i aşa? Acum încercăm să facem tot posibilul să scăpăm de oamenii care vor să ne omoare. Ştii că elicopterul acela n-a dispărut pur şi simplu în aer. Ceva l-a făcut să se retragă – poate a văzut pe cineva venind, sau poate s-a întâmplat cu totul altceva. Dar poţi să pariezi pe ce vrei că acum ne caută, ca să nu mai vorbesc de maşinile care mişună după noi prin Murfreesboro şi poate şi prin Nashville şi Dumnezeu ştie unde în altă parte. Nu avem prea mult timp până o să bântuie peste tot, ca furnicile la un picnic. Şi tu vrei să aprinzi farurile? El clătină din cap. N-ar fi prea înţelept.

— Dar ce-ai făcut? întrebă Summer cu voce joasă.

Frankenstein pufni.

— Hai să zicem că am călcat pe coadă pe nişte tipi, e în regulă?

— Pe cine?

— Uite, ce importanţă are asta? Tot ce trebuie să ştii este că cine mă urmăreşte pe mine se află şi după tine şi că nu sunt tocmai nişte tipi de treabă.

O, Doamne! Summer avusese destule probe care să-i arate că aşa era.

— Când o să ajung acasă o să concediez câteva persoane, mormăi Summer.

— Ce?

— N-are importanţă.

— Ce naiba, Rosencrans, cred că ai trecut de

intersecţie. Chiar trebuie să vorbeşti tot timpul?

Se auzi un sunet îndepărtat care ar fi putut fi elicea elicopterului. Amândoi îşi încordară auzul şi-l identificară cu tot vântul care bătea. Orice ar fi vrut să-i răspundă îi dispăru în acel moment din minte. Amintirea recentă a gloanţelor cu care elicopterul lovise camioneta, îi trimise un fior de spaimă de-a lungul coloanei vertebrale. Cu o singură privire speriată aruncată bărbatului de lângă ea, Summer apăsă pe frâne, răsuci sălbatic maşina într-un vârf ce distruse iarba de pe marginea şoselei şi o luă în direcţie opusă. Mergea încet. Unde era drumul acela? Uite-l.

— Acolo! L-ai văzut? îi arătă el.

Summer observă ceva ce semăna cu urmele lăsate de nişte anvelope în iarba înaltă până la genunchi de lângă gardul de sârmă şi care se terminau pe marginea unei rigole adânci şi periculoase. În întuneric, nu puteai fi sigur, dar dacă acesta era drumul pe care trebuiau să fugă, chiar că era foarte scurt.

— Eşti sigur că ăsta e? Neîncrederea se degaja din întrebare.

— Vrei să-i dai bătaie?

În acea clipă, elicopterul, dacă era un elicopter, se apropia tot mai mult. Rugându-se în gând, Summer părăsi şoseaua şi o luă pe urmele de anvelope. Camionul se hurducăi peste şanţuri şi hârtoape.

Trebui să oprească după treizeci de metri pe buza şanţului, care acum semăna şi mai mult cu o rigolă adâncă.

— De ce te-ai oprit?

— Probabil că ţi-a scăpat, dar în faţa noastră se află un canal. Şi acum ce facem?

— Există şi un podeţ pentru vaci, Rosencrans.

— Nu vrei să înţelegi, să nu mă mai strigi aşa? Numele meu este Summer *McAfee.*

În timp ce vorbea, Summer se uită prin parbrizul deschis. Acum că se afla mai aproape, văzu că luna strălucea palidă pe barele negre şi rare de metal ce formau

un podeţ la nivelul solului peste prăpastie. Ca o fată născută şi crescută la ţară, ar fi trebuit să bănuiască. De partea cealaltă, se afla un gard şi o poartă nepăzită de vreun paznic de vite. Simţindu-se prost, conduse peste pod fără să zică niciun cuvânt.

Ajunşi dincolo, drumul nu se îmbunătăţi. Camioneta se afundă şi se cutremură urmând semnele aproape invizibile până departe pe câmpia care era împărţită de alte îngrădituri ce separau păşunea de ceea ce părea să fie un pâlc des de pădure.

Elicopterul se afla acum la mare distanţă. Summer de abia îl mai auzea.

— Unde mergem?

— Într-un loc pe care-l ştiu.

— Ce fel de loc?

— Ce-ar fi să-ţi vezi de condus? Iisuse, o să scânceşti tot timpul aşa?

— Du-te şi te spânzură, Frankenstein.

— Poate mai târziu. Când o să am mai mult timp.

— Nici în visele tale cele mai grozave, să nu-ţi treacă prin minte asta.

— Rosencrans, crede-mă, visele mele cele mai grozave nu te includ şi pe tine. Acolo sunt numai triplete de tipe blonde, goale şi cu un piept de 90 de cm.

— Asta o cred.

— Ar trebui, pentru că este adevărat. Ai grijă! O vacă!

Summer frână. Era într-adevăr o vacă întinsă chiar în mijlocul potecii, rumegându-şi liniştită hrana. Era din rasa Black Angus, ca să fim mai precişi, care era un valoros animal de carne, de culoarea nopţii. Numai ochii ei umezi ce reflectau lumina lunii îi trădau prezenţa. Dacă Frankenstein n-ar fi văzut-o ar fi mers drept peste ea. Sau în ea. Oricum, Summer nu credea că dubiţa ar fi putut trece de vaca aceea. Era un animal foarte mare.

— Ocoleşte-o, îi strigă el impacientat.

— Dacă ne potolim? Doar ştii cam cum sunt condiţiile

de mers pe câmpie? Mai bine coboară şi dă-o la o parte de pe drum.

— Şi să-ţi dau astfel şansa să pleci şi să mă laşi aici. Ah, nici să nu te gândeşti.

Cum acesta era gândul care îi trecuse chiar atunci prin minte, Summer nu zise nimic. În schimb însă, o claxonă. Vaca nu se mişcă. Frankenstein o apucă de încheietură.

— Iisuse, Rosencrans! De ce nu trimiţi semnale de fum ca să le spui unde suntem dacă tot o faci?

— Numele meu este McAfee. Şi nu m-am gândit la asta. Fusese prea ocupată ca să socotească lucrurile pro şi contra abandonării lui acolo.

— Asta o cred. Felul în care o spusese, nu părea un compliment. Summer îşi smuci încheietura din strânsoarea lui.

O maşină trecu şuierând pe autostrada 41, îndreptându-se spre Nashville, farurile ei spintecând noaptea. Mergea cam prea repede. Summer fu cuprinsă de tensiune şi privi bărbatul de lângă ea.

— Ocoleşte-o, repetă el. Bănuiala ei cu privire la scopul maşinii se reflectă în vocea lui.

Fără să spună altceva, ocoli vaca, evită un şanţ de mărimea Marelui Canion şi alte trei din prietenele vacii, ce stăteau întinse alături, şi se târî înapoi pe drum. Alt ţarc pentru vite marca graniţa între păşune şi pădure. Când trecu de el, sunetul ce părea să fie al unui elicopter se auzi din ce în ce mai tare. Cât timp se găsiră sub baldachinul de frunze, nu mai avură nicio umbră de îndoială că era un elicopter. Urmăritorii se întorseseră şi erau aproape deasupra lor.

— Opreşte-te. E mai uşor să ne vadă dacă ne mişcăm.

Summer apăsă frâna. Elicopterul coborî, luminile de cercetare scormoniră câmpia pe care tocmai trecuseră. Summer se răsuci în scaun tocmai la timp ca să vadă că vaca pe care o ocoliseră fusese prinsă în lumina

reflectorului. Elicopterul avu mai mult succes decât camioneta. Cu un muget speriat, creatura se ridică pe picioare şi galopă spre cealaltă parte a păşunii. Lumina o urmări, fulgerând pe valul de spinări negre în timp ce panica se răspândi în toată cireada. Pentru o clipă, elicopterul plană... Reflectorul se roti deasupra câmpiei, lumină iarba şi animalele ce mugeau şi se învârteau în cerc. La fel de repede cum apăruse, elicopterul se înălţă şi se îndreptă spre nord.

— A fost foarte aproape, spuse Summer. Sudoarea îi curgea pe spate, făcându-i bluza ieftină de nylon să se lipească neplăcut de piele.

— Prea aproape. Vocea lui suna mai al naibii de rece decât crezuse ea. Bine, hai să-i dăm bătaie.

Summer porni, mâinile i se agăţară de volan în timp ce camioneta sălta şi cobora pe drumul plin de hârtoape. Autostrada 41 rămăsese în urmă la kilometri distanţă şi pădurea se apropia. Traversară un alt pod de vite şi un alt câmp până ajunseră din nou pe şosea. Pe fundalul negru al cerului plin de stele, fermele adormite se răsfirau umplând peisajul.

Putea fi numită paranoică, dar simplul fapt de a părăsi zona sigură de la adăpostul copacilor, o făcu pe Summer să transpire din nou. Din fericire, şoseaua părea liberă şi deşi încordată cum era, nu putu descoperi niciun zgomot care să-i indice că elicopterul se găsea prin apropiere.

— La stânga, o atenţionă el.

Summer îl ascultă şi apoi respiră adânc. O molie îi zbură direct în gură. Ea se înecă şi scuipă reuşind până la urmă să o dea afară.

— Cred că gândacii au un gust deosebit, spuse el.

— Îţi place, nu-i aşa? Dezgustată îşi mătură de pe piept corpul moliei înmuiat în salivă.

— Sunt delicioşi. În special prăjiţi... îşi plescăi apreciativ buzele umflate.

— Eşti scârbos, ştii asta?

— Încerc să fiu, spuse cu prefăcută modestie.

Summer nu binevoi să răspundă. Câteva minute mai târziu, vorbi din nou.

— Nu crezi că ar trebui să ne oprim undeva şi să chemăm poliţia?

El râse.

— Am putea să ne oprim la una din ferme. Sunt sigur că dacă ciocănim, o să ne lase să folosim telefonul.

— Urăsc să stric planuri, Rosencrans, dar cine crezi că ne urmăreşte?

— Ce?

— Da.

— Nu e posibil. Au tras în noi, bolborosi Summer. Au încercat să ne omoare.

— Înţelegi de ce cetăţenii oneşti se plâng întotdeauna de brutalitatea poliţiei?

Asta nu mai era nostim.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Oh.

— O, Doamne!

— Ai înţeles sentimentele mele.

Summer îi aruncă o privire sălbatică.

— Trebuie să fie o greşeală. Sammy se poate să aibă un ticălos de fiu, dar nu i-ar lăsa pe oamenii lui să împuşte cetăţeni nevinovaţi. Un gând îi trecu prin minte: Bine, poate tu nu eşti aşa nevinovat. Totuşi n-ar trebui să-i lase să te omoare!

— Se poate ca bătrânul Rosey nici să nu ştie nimic.

— Vrei să spui că fac asta fără să aibă dreptul? Tot ce trebuie să facem este să ne ducem direct la Sammy – eu ştiu unde locuieşte – şi el o să pună capăt la...

— Stai, Rosencrans! Asta a spus-o în timp ce Summer căuta un loc în care să vireze. Nu aşa de repede. Nu e chiar atât de simplu. Problema e că nu pot să am încredere în nimeni. Nici măcar în respectabilul tău socru. Cineva – o mulţime de tipi, vor să mă vadă mort. Nu ştiu sigur cine

sunt şi de ce vor s-o facă. Dar sunt sigur de un lucru – orice ar fi n-o să le pese să te omoare şi pe tine.

— Ştii măcar de ce trag în tine? Summer era speriată.

Frankenstein clătină din cap.

— Nu ştiu exact. Ezită şi îi aruncă o ocheadă. Acum câţiva ani am dat de ceva, de ceva grozav... Apoi, s-a întâmplat ceva şi în munca mea de poliţist, a fost singurul lucru pe care nu l-am prevăzut. Am avut destul timp să mă gândesc la asta de când – la naiba, nici n-am făcut altceva în ultima vreme – şi m-am întors aici să-mi verific teoria. În noaptea asta, am fost cam neglijent şi tipii m-au prins. Şi-au trimis asasinii ca să mă omoare.

— Cine a făcut-o? Vocea ei era doar un suspin.

— Ţi-am apus că nu ştiu. Nu sunt sigur. S-ar putea să nu fie poliţia. Poate numai unul sau doi poliţişti corupţi să fie implicaţi. Dar se întâmplă ceva, un fel de plan criminal pe scară largă. Tocmai urmăream încheierea unei afaceri în cimitirul din spatele casei funerare înainte de a fi lovit la cap.

— O, Doamne! Summer se imagină făcând curat neştiutoare, în timp ce mutilarea şi crima aveau loc numai la câţiva metri depărtare. Fantomele ar fi fost de preferat.

— Mergi pe aici.

Camioneta tocmai urca o pantă aproape un sfert de kilometru mai departe de o fermă mică, albă, acoperită cu şindrilă. Acel aici indicat de Frankenstein era un alt drum plin de hârtoape. Dar de data asta, Summer coti foarte prompt. Imaginea maşinilor duşmane năpădind şoselele regionale ca o armată de furnici puse stăpânire pe imaginaţia ei. Elicopterul fusese folosit şi ca să urmărească autostrăzile. Acestea fiind condiţiile, drumul pe care se hurducau acum părea un posibil rai. Când ajunseră din nou pe şosea, îşi simţi stomacul cum se strânge.

— Coteşte la stânga.

Urcară altă pantă. De partea cealaltă, într-o vale ca o căldare, pinii înalţi se legănau şi apa unui lac, neagră şi

liniştită, sclipea la lumina lunii.

— Unde ne aflăm? Fusese primul lucru pe care îl spusese în ultimele zece minute.

El o privi.

— E Cedar Lake. La prima intersecţie ia-o la stânga.

Summer coti şi se trezi confruntată cu semnele civilizaţiei: un hotel, care închiria camere cu douăzeci şi cinci de dolari pe noapte, un McDonalds închis la ora aceea, un alt motel ademenind călătorii cu inscripţia „Cablu pe gratis” şi o rampă de descărcare dărăpănată. O benzinărie mini-bazar aflată la intersecţie părea să fie singurul magazin deschis. Pe locul de parcare, se afla doar o maşină. În apropiere, o zonă acoperită de iarbă şi copaci scoşi din rădăcină şi tot echipamentul acela greu aflat acolo vorbeau de construcţiile ce se tot ridicau. După toate acestea, şoseaua continua să se onduleze urmând caracteristicile terenului.

— Întoarce aici.

El îi indică un drum larg şi pavat, ce conducea spre un loc împrejmuit. Două rânduri de depozite cu terase retrase făcute din tablă ondulată erau înconjurate de un zid înalt de vreo zece metri şi prevăzut la vârf cu câte trei rânduri de sârmă ghimpată. Poarta de la capătul drumului era la fel de înaltă şi la fel construită şi dacă el nu era un căţărător prea bun, poarta era inexpugnabilă.

— Tastează nouă-unu-doi-opt.

Camioneta se opri la poartă. Urmând instrucţiile lui Frankenstein, Summer privi în direcţia în care arătă şi descoperi o cutie metalică neagră pusă pe un stâlp. Cutia amintea vag de un telefon fără receptor. Ca un telefon, avea butoanele numerelor.

Coborî o fereastră – i se păru ridicol să facă aşa ceva când tot camionul era şi aşa destul de găurit – dar fereastra de lângă ea era singura care supravieţuise şi tastă cele patru cifre. Când apăsă cifrele se auziră nişte sunete slabe.

După ce termină, se holbă la cutie. Nu se întâmplă

nimic.

— Ce aştepţi?

La întrebarea nervoasă pusă de Frankenstein, Summer privi în jur ca să descopere că poarta care părea inexpugnabilă glisă uşor şi se deschise.

Capitolul nouă

Nimic nu se schimbase în curtea ambarcaţiunilor, din punctul de vedere al lui Steve, nimic nu fusese mişcat în ultimii trei ani. Furgoneta ruginită încărcată cu vechituri, parcată lângă bătrânul Winnebago care nu găsise el însuşi timp să se pună pe picioare, marea de anvelope vechi, pe care cineva gândise că o să le folosească într-o zi la ceva, bărcile aşteptând zile mai bune cu afişul de vânzare lipit plin de speranţă pe geamuri erau aceleaşi sau poate numai fraţi gemeni ai celor dintâi. Ca de obicei, cele câteva maşini aparţinând marinarilor de weekend erau parcate lângă magazii. Mai multe zeci de butoaie ruginite stăteau de pază de-a lungul zidului.

În timp ce camioneta intră pe poartă şi parcă, Steve se simţi cuprins de un sentiment puternic şi cunoscut, care îl ameţi.

Era ca şi cum dintr-odată trecutul ar fi revenit şi totul ar fi fost ca înainte. Înainte ca Deedee să se sinucidă şi înainte ca viaţa lui să fie gata să se încheie. Când Deedee murise, nu o pierduse numai pe ea, pierduse şi slujba, soţia, fiica şi prietenul, printr-o lovitură dureroasă. Zdrobise inimile părinţilor lui, tatăl făcuse infarct şase luni mai târziu. Pierduse respectul oamenilor care-l cunoşteau. Îşi pierduse respectul de sine. Apoi, încercând să-şi înece durerea în băutură, aproape se pierduse pe sine.

Deedee fusese blondă şi drăguţă şi aproape la fel de mare cât un ţânţar şi o ştia de când avea treisprezece ani.

El şi Mitch o cunoscuseră în acelaşi timp la Daisy Queen unde se adunau toţi puştii. Localul era aglomerat şi posibilităţile de a sta jos limitate. El şi Mitch ochiseră într-un colţ câteva scaune. Tocmai se aşezase când aruncase o privire spre blonda creaţă de pe scaunul de alături, îngheţata ei asortată – o invenţie nouă, preferata lui – fusese servită chiar când el se aşezase şi asta îi atrăsese atenţia. Probabil că fixase îngheţata cu o privire înfometată pentru că ea se uitase la el zâmbind şi îi oferise o linguriţă. Surprins să se trezească holbându-se la o fată drăguţă de pitic cu ochii albaştri şi zâmbet răutăcios, de abia găsise prezenţa de spirit ca să deschidă gura. Deedee îi băgase îngheţata înăuntru şi privirea îi trecuse la Mitch. În acel moment, o pierduse în favoarea celui mai bun prieten.

Nu fusese foarte surprins. Orice fată pe care o întâlniseră vreodată rămăsese cu gura căscată la Mitch. Mitch era mai înalt, mai subţire, mai liniştit, mai prezentabil. Fetele erau moarte după el. Steve se obişnuise cu situaţia de când dăduseră prima treaptă.

Dar era ceva cu Deedee – aşa bănuise el – şi nu fusese în stare niciodată să afle ce. Erau şi fete mai frumoase. Şi un lot întreg de fete mai drăguţe. Lui Deedee îi plăceau petrecerile şi când se îmbăta devenea şi mai sălbatică decât îi stătea în fire. Poate asta i se păruse atrăgător la ea – sălbăticia ei. Frica era tot atât de departe de Deedee ca şi Shanghaiul, în timp ce caracterul lui se afla foarte departe de violenţă, atât de departe cât îi era posibil.

— Bunul şi bătrânul Steve, îl numea Mitch şi îl bătea pe umăr subînţelegând şi un uşor dispreţ. Bunul şi bătrânul Steve, ei bine, ăsta era el. Întotdeauna mergând pe drumul drept, întotdeauna făcând numai ce era bine şi drept, scoţându-l pe Mitch din micile încurcături în care se băga. Cine fusese gata să fie prins înlocuind Steagul American pe care Mitch îl furase de la liceul la care învăţaseră amândoi? Bunul şi bătrânul Steve. Cine petrecuse nenumărate duminici lucrând pentru amândoi la angajamentele de o zi

numai pentru că Mitch era prea mort să se distreze noaptea înainte de a merge la culcare?

Bunul şi bătrânul Steve. Cine-l acoperea pe Mitch de Deedee când acesta ieşea cu alte fete fără ştirea ei, chiar şi după ce se căsătoriseră? Bunul şi bătrânul Steve.

Când se înrolaseră în marină, el luase de bun motto-ul lor: *Semper Fidelis.* Întotdeauna loial. În prietenie, la slujbă, în căsătorie. Ăsta era el. Bunul şi bătrânul Steve.

Până într-o zi când nu mai fusese loial. Într-o zi cedase farmecului băuturii ieftine şi farmecului soţiei celui mai bun prieten şi-i sucise minţile lui Deedee. Acesta fusese începutul sfârşitului.

Sau poate sfârşitul începutului, pentru că acum el se întorsese ca Lazăr înviat din morţi şi încerca să asambleze la loc bucăţile vieţii lui risipite.

Îi trebuiseră trei ani, dar în cele din urmă ajunsese la o concluzie: punctul slab al anchetei se dovedise felul în care Deedee murise.

Ea se spânzurase în biroul lui, într-o duminică dimineaţa. În biroul lui pe care îl încuia la fel de meticulos cum făcea şi celelalte lucruri. În biroul lui la care Deedee nu avea cheia.

Cum intrase înăuntru?

— Ăsta e locul? Întrebarea îl aduse pe Steve cu picioarele pe pământ. Privind-o pe femeia de lângă el, îşi aminti de turnura periculoasă pe care o luase viaţa lui. Mulţumită focalizării duble rezultate din bătaia pe care o încasase, văzu două pete de imagini care se despărţiră şi apoi se uniră, ameninţând să se desprindă din nou. Doi ochi căprui, păr şaten, o femeie bine făcută ale cărei trăsături nu reuşise să le distingă prea bine. Doi spectatori muţi care ar fi putut să moară în noaptea aceea din cauza lui. Sau poate doi mincinoşi, extrem de inteligenţi. Încă nu se hotărâse sută la sută la una din cele două variante.

Deşi nu era un nenorocit, întotdeauna simţise nevoia să trăncănească foarte mult despre asta.

În timp ce o parte obiectivă şi minoră a creierului său spera că nu avusese niciun şoc, restul minţii care admitea că în acel moment nu funcţionează chiar la toţi parametrii, se lupta să afle ce avea de făcut în continuare. Existau mai multe soluţii, trebuiau să fie; dar nu putea să gândească normal cu capul şi cu faţa, care altă dată fusese destul de plăcută, pulsându-i şi simţindu-şi toţi muşchii corpului ca şi cum ar fi fost lovit cu o bară de metal, ceea ce nu era surprinzător având în vedere că multe din lucrurile acestea erau adevărate. Singura soluţie care părea aproape clasică prin simplitatea ei era să-i tragă pe sfoară.

— Te-am întrebat, ce-i cu locul acesta?

Pentru o clipă aproape că uitase de prezenţa ei.

— Sunt hangare de bărci.

— Hangare pentru *bărci?* Ce naiba e un hangar pentru bărci?

Femeia era o *vorbăreaţă.* De fapt, singurul moment când tăcuse din gură fusese când zăcuse fără cunoştinţă. Trebuia să fie atent, pentru că gândul acesta tocmai îi dăduse o idee.

— Un hangar pentru bărci este un loc unde se ţin bărcile. Dacă nu l-ar fi durut atât să-şi mişte fruntea, s-ar fi încruntat la ea.

— Da, mulţumesc. Mi-ai spus mai mult de-o groază.

Steve renunţă. Era clar că nu va reuşi s-o intimideze cu expresia lui facială – o tehnică pe care o folosise şi înainte cu rezultate bune – când nici nu putea măcar să-şi mişte faţa.

— Sunt folosite să adăpostească bărcile când sezonul este închis. Pentru oamenii care nu vor să-şi ţină bărcile la apă tot anul. Ar fi trebuit să fie mai liber în perioada asta.

— Şi tu îţi ţii barca aici?

— Un prieten face asta pe timpul iernii. Chiar acum, probabil se află legată la docuri în faţa cabinei lui.

— Deci aici mergeai? La prietenul tău?

Steve chicoti fără să fie măcar amuzat şi pentru

moment nu luă în seamă faptul că ea folosise pronumele la singular.

— Rosencrans, acum nu mai sunt sigur dacă mai *am* vreun prieten. Vrei să opreşti aici în faţa ultimei clădiri? Dacă avem noroc, încă mai ţin cheia de rezervă în acelaşi loc.

Doamne, îl durea tot corpul. Coborî din camionetă – ea nu putea să coboare şi să-l părăsească din cauza porţii încuiate – încercă să ignore diferitele dureri care-l asaltau când se mişca. Pielea tumefiată de pe coapsă îl deranjase al naibii de tare, dar acum părea să se fi mai liniştit. Important era că nu părea să aibă niciun os rupt – numai dacă nu avea craniul fisurat care după felul în care durea o indica, ar fi putut fi posibil.

Cu cinci ani în urmă, Mitch cumpărase un iaht Cheis-Croft de cincizeci de metri, având şi cabină, pentru cinci sute de dolari. Fusese cap de linie, dar stătuse degeaba şase ani. Mitch se înghesuise la preţul acela grozav, cu care el fusese de acord. Era exact tipul lui Mitch să încheie târgul secolului – până când descoperise că nenorocita aia de barcă avea treizeci de ani, era făcută din lemn şi nu mergea deloc. Un lucru clasic – aşa-l numise Mitch – avea nevoie doar să fie reparat. Cine credeţi că îşi petrecu weekend-urile şi muncise ore întregi timp de optsprezece luni, ajutându-şi prietenul să înlocuiască tăbliile şi să vopsească, şi să cârpească motorul?

Da, fusese bătrânul şi bunul Steve.

La înmormântarea lui Deedee, Steve se simţea ca ultimul vierme aflat în viaţă. Ar fi putut să şi-l zugrăvească pe Mitch după cum arăta în acea zi, cu ochii roşii de plâns, umerii căzuţi în costumul negru, capul aplecat. Mama lui Mitch stătea alături ţinând strâns mâna păroasă a băiatului ei. Era ianuarie şi era frig. Vântul bătea. Cerul era gri ca o foaie de aluminiu. Se aflau sute de bocitoare de la serviciul funebru – nimic nu atrăgea mulţimea ca perspectiva unui scandal. Plin de suferinţă şi de conştiinţa vinovăţiei, Steve

nu reuşise să stea deoparte. După ce sicriul fusese coborât pe pământul îngheţat – un strat alb de chiciură se afla ca o dantelă întinsă pe marginile mormântului proaspăt deschis, ca şi cum Deedee s-ar fi întins înăuntru doar ca să se odihnească. Bocitoarele începuseră să plece. Mitch plecase şi Steve se îndreptase spre el. Cu pălăria în mână, cu ochii pierduţi de durere şi părere de rău şi de nesomn, ar fi dorit să ofere prietenului său cuvinte de scuză, de condoleanţe, şi chiar şi capul lui pe o tipsie dacă Mitch ar fi vrut-o. Orice. El greşise, nu dorise niciodată ca Deedee să moară.

Pentru o secundă, stătuse chiar în faţa lui Mitch. Prietenul lui cel mai bun se uitase doar la el, îi ignorase mâna întinsă, cuvintele lui şovăielnice. Faţa aceea de o frumuseţe clasică, cu ochii albaştri de băiat din corul bisericii ar fi putut fi pictată pe o frescă ca să prindă emoţia pe care o arătaseră. Apoi mama lui Mitch – Steve o cunoscuse de când lumea şi ar fi putut jura că îl consideră un al doilea fiu – pusese mâna pe braţul lui Mitch şi amândoi se întoarseră şi se îndepărtară ca şi când Steve ar fi fost invizibil.

Fusese un reproş bine meritat.

Din acea zi nu mai dăduse ochii cu Mitch.

Două zile după înmormântare, fusese concediat pentru purtare ireprobabilă pentru un ofiţer de poliţie. Sâmbăta următoare în timp ce dormea, soţia lui luase fetiţa şi plecase. În biletul pe care îl găsise pe uşa frigiderului, ea îl anunţa că dorea să divorţeze.

Toată viaţa lui era ruinată. În decursul unei săptămâni, toate lucrurile care dădeau un sens vieţii dispăruseră.

Îi trecuse prin minte să-şi pună un pistol la tâmplă şi să apese pe trăgaci. Ar fi fost o soluţie simplă şi eficace. Evident, ar fi fost un sfârşit aşteptat al durerii ce-l mistuia. Dar într-o zi poate cineva i-ar fi povestit fetiţei lui despre ce făcuse. Era destul de rău să fie fiica unui poliţist degradat, adulter, şi care fusese implicat într-un scandal. Dar ca să

crească drept fiica unui sinucigaş, ar fi fost şi mai rău. Nu putea să-i facă aşa ceva.

El greşise şi fusese pedepsit. Deşi el nu credea în karma, totuşi ce se întâmplase era doar soarta. Merita să-şi piardă fiica, soţia, cel mai bun prieten şi slujba. Merita să-şi piardă şi viaţa – cel puţin în sens figurat. Deedee o pierduse pe a ei.

De aceea nu luptase nici împotriva concedierii, nici împotriva cererii de divorţ înaintată de soţia lui, nici a cererii de predare a custodiei fiicei sale. El semnase orice nenorocită de hârtie pe care i-o pusese în faţă, trimisese fără să se plângă cecurile cu pensia de întreţinere pentru trei ani.

Asta deoarece îşi cunoştea pedeapsa pentru durerea ce-o căşunase.

După ce terminase totul, plecase să hoinărească. În prima noapte, într-un motel ieftin, începuse să bea. Mai mult sau mai puţin rămăsese beat şi în cea mai mare parte a următorilor doi ani şi jumătate.

Se încurcase cu soţia celui mai bun prieten. Făcuse ceva care, printre bărbaţi, era absolut nepermis.

Când îşi revenise în minţi şi-i spusese lui Deedee că nu putea să-i mai facă aşa ceva lui Mitch, ea luase totul în tragic. Deedee fusese predispusă pentru tragedii. Dar lui nu-i trecuse niciodată prin gând că ea s-ar putea sinucide. Deedee? Să se omoare din cauza lui? Vedeţi-vă de treabă.

Totuşi ea o făcuse. Iisuse. Totuşi, încă nu găsise nicio explicaţie la întrebarea cum intrase în biroul lui, când nu avea o cheie.

Cheia de la cabană se afla acolo unde fusese întotdeauna. Steve o luă din ascunziş, descuie uşa şi, nu fără greutate, deplasă tăblia din metal ruginit.

Exact ca în timpurile vechi. Când se uită în jur aproape se aştepta să-l vadă pe Mitch rânjind în spatele lui. Rânjind pentru că, de obicei, Steve făcea toată munca neplăcută.

Iar Deedee îl întovărăşise întotdeauna pe barcă.

Dar aşteptaţi. Deedee se *afla acolo.* Silueta, ei subţire şi părul coafat părea să se materializeze chiar în dreptul botului camionetei. Pentru o fracţiune de secundă, nu mai mare decât sclipirea unei stele, Steve putu să o vadă. Ea pluti spre el, mişcându-şi unghiile vopsite în roşu ale mâinii stângi exact cum obişnuia să facă.

Apoi dispăru.

Steve clipi, îşi scutură capul încercând să-l limpezească şi se holbă la locul în care i se arătase. Sigur că nu mai era acolo. Nici nu fusese acolo. Loviturile primite în cap îl făcuseră să aibă o viziune sau ceva de genul acesta.

Era îngrozitor.

Aşa cum viaţa era îngrozitoare.

Capitolul zece

În timp ce Frankenstein umbla de colo colo, Summer cocheta cu ideea să pornească camioneta cu spatele şi să-l părăsească în plata Domnului, dar amintirea porţii încuiate o determină să-şi schimbe părerea. Principala cauză a acesteia era faptul că nu-şi amintea codul şi el ar fi reuşit cu siguranţă s-o prindă în timp ce-ar fi stat în faţa porţii apăsând numerele la întâmplare.

În afară de asta, rămânând în camionetă ar fi fost o ţintă uşoară. Oricine ar fi fost cei care-i căutau, ei cunoşteau foarte bine maşina.

Uşa de mărimea celei de garaj se trase într-o parte, deschizând cabana, Frankenstein se întoarse, se holbă un moment la camionetă, ca şi cum ar fi fost pierdut pe gânduri, îşi scutură capul şi îi făcu semn să intre.

Ea conduse pe lângă el. Înăuntru hangarul era la fel de întunecat ca şi într-o pivniţă de cărbuni, întunericul

deveni total când uşa glisă în spatele camionetei. Ea nu vedea în faţă mai departe de volan. În acest caz, Summer îndrăzni să aprindă farurile. Farurile luminară un spaţiu vast, plin de ecouri. Încăperea era înaltă cam cât un etaj şi jumătate şi lungă cam cât jumătate dintr-un teren de fotbal. La stânga ei se întrezărea o barcă pe jumătate vopsită, aşezată pe dispozitivul de transport. Când opri maşina, doar un bec se trezi la viaţă. Un bec ce se balansa agăţat de tavan doar cu un fir. În stânga ei se aflau aşezate, la intervale regulate, aproape o duzină de bărci aranjate după mărime – de la barca obişnuită de plimbare până la iahtul de croazieră prevăzut cu o cabină spaţioasă. Uşa fiind închisă, nici chiar vastitatea hangarului nu-l putea face să nu pară liniştit. Pentru prima dată în perioada aceea de timp ce dura parcă de o veşnicie, Summer credea sincer că se află în siguranţă. Tensiunea se scursese din trupul ei ca apa ce alunecă în jos pe canal.

Ea trase schimbătorul de viteze până la punctul mort, răsuci cheia în contact, apoi îşi sprijini capul de rezemătoarea fotoliului. Era atât de plăcut să-şi permită să se destindă.

În spatele ei, uşile duble ale dubiţei se deschiseră. Frankenstein urcă fără vreun scop. Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi un fel de fluierat printre dinţi.

Summer se uită în jur în ciuda gândirii sale chibzuite.

Capul şi umerii lui Frankenstein erau marcaţi de lumina ce venea din exteriorul dubiţei. Expresia feţei lui era învăluită în umbră, dar ea nu avu nevoie decât să vadă lucrul asupra căruia se opriseră ochii lui ca să-şi dea seama ce cauzase acel fluierat: în partea din spate a camionului se aflau o pereche de coşciuge gri, lucitoare.

O, Doamne!

Sicriele păreau atât de evidente, cu husele acelea mototolite între ele, încât Summer începu să-şi facă probleme gândindu-se că-i scăpaseră şi nu le văzuse. Dar întunericul combinat cu graba şi spaima ar fi putut s-o

orbească în legătură cu formele acelea rectangulare învelite în linţolii. Oricum, sistemul de iluminare al camionetei era de plâns.

O, Doamne!

Desigur că dubiţa aducea sicrie. Nu era nimic de adăugat la asta. Nu era nevoie să se facă atâta caz de prezenţa lor. Ea trebuia întotdeauna să gândească raţional şi să-şi stăpânească nervii.

O, Doamne!

Frankenstein sări afară din camionetă. Lumina se infiltra înăuntru prin găurile făcute de gloanţe în acoperiş şi în pereţi, amintindu-i lui Summer de ornamentele de Crăciun din staniol găurit, pe care mama ei le adusese din Mexic şi le folosise în fiecare an ca să împodobească brazii. Două benzi negre întretăiate erau trecute prin urechile metalice prinse de pereţii camionetei. Benzile erau prinse în jurul sicrielor, probabil folosite pentru a le ţine închise şi nemişcate.

O, Doamne!

— Ce faci? întrebă ea îngrozită, când el începu să slăbească benzile.

— Verific.

Ce să verifice – ar fi fost evident următoarea întrebare, dar Summer dădu semne că nu doreşte cu adevărat să ştie răspunsul. Nu avea ce face altceva decât să privească îngrozită şi fascinată cum el desface prima bandă şi apoi pe a doua. După aceea ridică şi capacul.

Ar fi trebuit să fie pregătită pentru ce avea să i se mai întâmple. Înăuntrul sicriului se afla un cadavru. Era un tânăr într-un costum negru, cu mâinile încrucişate pios pe piept.

O, Doamne!

Summer deschise ochii şi privi din nou în jur. Fu o mare greşeală din partea ei. Tipul ridicase şi capacul celui de-al doilea sicriu. Şi acesta era la fel de ocupat ca şi primul. De data aceasta, cadavrul era al unei femei tinere. Poate avea chiar vârsta să fie la colegiu. Părul îi era lung şi

negru şi era îmbrăcată cu o rochie drăguţă, subliniată de un guler de dantelă.

O, Doamne!

— Trebuie să-i ducem înapoi, spuse ea hotărâtă.

— O, sigur. El se holbă la cadavre.

— Trebuie s-o facem! Ăsta e sacrilegiu, sau ceva de genul ăsta. *Ei sunt morţi.*

El închise capacul.

— Mai bine ei decât noi.

— Ce intenţionezi să faci?

— Eu aş opta pentru Mexic.

— Vreau să spun – ce vrei să faci cu cadavrele!

El o privi.

— Eşti predispusă la îngrijorare, nu-i aşa?

— Nu mă consider aşa, numai pentru că sunt supărată că ai furat două cadavre!

— Noi doi am făcut-o, Rosencrans. Pronumele folosit aici este *noi.* Sunetul gâtuit pe care ea îl emise o făcu să se aleagă cu o privire iritată din partea lui. Şi pentru numele lui Dumnezeu, vrei să încetezi să mai gemi?

— Dar nu gem!

— Mie mi-a sunat a geamăt. Se întoarse şi se căţără înapoi în spate, închizând uşile cu un pocnet ce făcu să se scuture camioneta. Summer se aştepta ca el să vină la uşa ei – s-ar fi aşteptat să facă *ceva* – dar pe măsură ce trecea timpul nu văzu nici urmă de ei şi deveni mai mult decât evident că nu se mai afla de mult prin apropiere.

O, Doamne! Se întâmplase ceva cu el? Îl găsiseră gorilele care-l urmăreau? Îl prinseseră pe Frankenstein când sărise afară din camionetă? Oare se afla acum prin apropiere, întins pe pavaj, cu sângele gâlgâind din gâtul tăiat, în timp ce asasinii aşteptau să prindă următoarea victimă – pe ea?

O, Doamne!

Sau poate că moartea lui avea o cauză supranaturală? Poate fantomele aruncaseră o privire întunecoasă asupra

hoţilor de cadavre.

Hoţi de cadavre. Ca şi cum s-ar fi văzut pe ea în această postură, Summer oftă din nou.

— Sună de parcă ai fi bolnavă de laringită. Uşa de lângă ea se deschise fără nicio avertizare. Summer ţipă şi sări în sus ca o bucată de cauciuc.

Frankenstein o cercetă prin uşa deschisă.

— Unde ai fost? spuse pierzându-şi răsuflarea.

— Chemarea naturii. Hai, coboară. Am găsit alt mijloc de transport.

— Ce?

Dar el deja se îndepărtase de camionetă. Deşi şchiopăta, mergea surprinzător de repede. Summer trebui să alerge ca să-l ajungă din urmă.

— Aşteaptă – nu putem să-i lăsăm aici.

— Ce?

— Cadavrele!

— De ce nu?

Tonul lui era atât de indiferent încât Summer bolborosi:

— Pentru ce? Pentru că nu putem.

— Nu cred că avem prea multe şanse dacă vrei să-i iei cu noi. Întotdeauna mi-am dorit să merg la întâlnire cu câteva cadavre. Sau poate vrei să încerci să-i îngropi? Am auzit că e foarte obositor să sapi morminte.

— N-ai putea să fii serios?

— Dar sunt serios. Un tremur uşor în colţul buzelor sale stâlcite o puse în gardă că el îi zâmbise dintr-odată. Serios ca mormântul.

— O, ha, ha.

— Mă bucur să văd că ţi-ai păstrat simţul umorului.

Summer nu-l învrednici cu niciun răspuns.

— Trebuie să facem *ceva* – în fine, să anunţăm pe cineva unde se află morţii.

El pufni.

— De ce să nu le spunem şi unde ne aflăm, dacă tot

suntem porniţi să o facem?

— Ar trebui să chemăm poliţia, el scutură negativ din cap, respingând ideea sau pe fraţii Harmon, din nou clătină din cap, sau pe *cineva.*

Frankenstein îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Oamenii ăştia sunt deja morţi, Rosencrans, vrei să li te alături?

Summer clătină din cap.

— Nici eu nu vreau. Aşa că n-o să sunăm pe nimeni, ai înţeles? O să ne ţinem gurile închise şi capetele plecate şi o s-o ştergem din marele stat Tennessee.

— Dar...

În timp ce Summer îl urma printr-o uşă de mărime normală aflată la capătul cel mai îndepărtat al hangarului, el închise lumina. Aerul proaspăt al nopţii o izbi ca o ameninţare. Afară se simţea descoperită, vulnerabilă. Se uită neliniştită la cer căutând vreun semn al prezenţei elicopterului.

— N-am putea pur şi simplu să rămânem aici până dimineaţă? Vocea ei era atât de şovăitoare încât o recunoscu cu greu ca fiind a ei.

— Ce crezi că o să fie diferit mâine dimineaţă? Crezi că la răsăritul soarelui tipii ăia răi or să dispară într-un nor de fum? Cu greu poţi crede asta. Tipii răi vor fi tot răi şi vor continua să ne caute. Aşa că mişcă-ţi fundul, Rosencrans.

— Vrei să încetezi să-mi mai spui aşa? Adresă întrebarea spatelui său întors. El se afla deja la câţiva metri depărtare. Summer se grăbi să-l prindă din urmă. La naiba!

— De ce înjuri?

— Ca să mă distrez.

— Orice fleac te scoate din pepeni.

Se opri în faţa unei maşini negre împodobită cu o masivă bară de protecţie frontală. Sunetul capotei ce se deschidea era la fel de puternic pentru urechile sensibile ale lui Summer ca şi o împuşcătură.

— Ce faci? Privind în jur, Summer îşi încrucişă braţele

peste piept. Noaptea se răcorise, dar ea se gândi că mai probabil nervii şi nu temperatura îi provocaseră frigul acela intern.

El deschise capota şi puse înăuntru un ghem de fire luate de cine ştie unde din buzunarul de la spate al blugilor şi se aplecă spre gura căscată a maşinii.

— Conectez bateria la sârmele astea.

— De ce?

— Iisuse, Rosencrans, nu taci niciodată din gură? Aici am nevoie să mă concentrez.

— Şi cine te opreşte?

Apoi ea se cufundă în tăcere, în timp ce, după câteva încercări neizbutite care-l făcură să blesteme din toată inima, reuşi să prindă unul din capetele sârmei în jurul bornei de la baterie şi îl trecu apoi peste tot motorul. Se lăsă să cadă la pământ, se întoarse destul de neîndemânatic pe spate şi se strecură sub maşină. După câteva minute şi după alte câteva înjurături, ieşi într-un târziu afară, strâmbându-se când se ridică în picioare.

— Urcă. El închise capota.

— Dar...

— Nu vrei să faci ce-am spus? Înconjură maşina, deschise uşa şoferului şi aşteptă.

— Dar asta e maşina cuiva.

— Nu mai spune.

— O furi.

— Eu încerc numai. Tu vorbeşti.

— E împotriva legii să furi o maşină. Ai putea să ajungi la închisoare. *Amândoi* am putea să ajungem la închisoare.

— Rosencrans, urcă-te odată în maşină. O privire ameninţătoare o anunţă că nu mai trebuie să continue argumentaţia. Era clar că nu se afla în dispoziţia potrivită ca să aprecieze divergenţa de păreri. Plină de presimţiri rele, Summer îşi înghiţi obiecţiile şi se urcă în maşină.

Interiorul ei era curat. O şapcă de baseball şi câteva

caiete aşezate pe bancheta din spate arătau că stăpânul ei era probabil elev de liceu sau student. La gândul că ar fura maşina unui puşti, Summer simţi alte mustrări de conştiinţă.

— Nu crezi... începu ea.

— Nu cred, bine?

Trânti uşa în spatele ei şi se aplecă prin fereastra deschisă. Faţa lui arăta îngrozitor văzută atât de aproape. Era imposibil să spui dacă, în condiţii normale, ar fi putut fi considerat un bărbat prezentabil. Summer încercă să-şi amintească dacă văzuse, sau nu, o fotografie a lui Steve Calhoun şi nu reuşi. Probabil că în ziar se folosiseră şi fotografii, dar ea nu-şi amintea pur şi simplu.

— Uite ce e, ăsta e un Chevrolet 155. Putem să-l pornim fără cheie. Ştiu asta pentru că am condus una când eram în liceu. Schimbătorul de viteze este în punctul mort. Vreau să-l ţii aici până coborâm dealul şi prinde viteză. Apoi, să treci la viteza întâi.

— Dar...

— Nu spune nimic, Rosencrans, bine? Nu spune nimic. Când prindem viteză muţi pe viteza întâi. E simplu.

— Dar...

— O să te împing de la spate. Dacă facem totul cum trebuie, motorul are să pornească şi o să avem o maşină. Un vehicul de care nimeni nu ştie că am făcut rost. Putem să trecem chiar pe lângă ei şi să-i tragem pe sfoară.

— Dar nu ştiu cum să conduc aşa ceva.

— Ce? El o privi ca şi cum ar fi început să vorbească limbi străine.

— Nu ştiu cum să conduc o maşină veche. Am învăţat doar să conduc una automată şi am condus aşa ceva toată viaţa.

— Iisuse. El îşi apăsă capul de partea de sus a geamului şi-şi închise singurul ochi bun. O secundă mai târziu îl deschise din nou. O să trebuiască să înveţi chiar acum.

— Niciodată nu m-am priceput la mecanică.

— Alternativă este să conduc *eu* şi să împingi tu.

— Oh!

— Da, oh!

— O să încerc.

— Nemaipomenit! El respiră adânc. Bine, ascultă. Tot ce trebuie să faci este să fii gata să muţi în viteza întâi şi să pui apoi piciorul pe ambreiaj. Vezi a treia pedală aflată pe partea cealaltă a frânei? *Aia* e ambreiajul. Pune piciorul pe ea şi schimbă în viteza întâi – se întinse spre ea ca să-i facă o mică demonstraţie cu mânerul negru ce se proiecta în afară din partea stângă a volanului – exact aşa se face. Apeşi pe pedală, muţi schimbătorul înainte şi înapoi. E uşor. Încearcă.

Summer încercă.

— Ai văzut? o întrebă în timp ce ea mişca schimbătorul spre satisfacţia lui.

— E uşor. Vocea ei suna neconvingător, dar el n-o luă în seamă.

— Bun. Hai să mergem.

— Aşteaptă! Summer spera ca spaima ce-i invadase vocea să fie perceptibilă numai pentru urechea ei.

— Apasă ambreiajul, mută în viteza întâi. El se deplasă deja în spatele maşinii, când îi răspunse.

Cu amândouă mâinile pe volan, Summer era încordată ca o pisică gata să sară. Încet, cu grijă, maşina începu să se mişte. Pietrişul scrâşni. Ea răsuci volanul direcţionându-l spre poartă. Drumul care mergea până acolo era aşezat în pantă.

Maşina începu să prindă viteză.

— Acum! strigă el.

Mişcă schimbătorul înainte şi înapoi cu un scrâşnet respingător, nu, întâi trebuia să apese pe ambreiaj şi apoi… O făcu. Prin oglinda retrovizoare, îl văzu pe Frankenstein ţinându-se de maşină, şchiopătând cât putea mai repede. Apoi motorul tuşi şi îi captă atenţia.

Singură în maşina necunoscută de urmăritori, ea merse direct spre poartă.

Capitolul unsprezece

Moartea – un ultim somn?

Nu, ea este trezirea finală.

Nu era prea al naibii de distractiv să fii o fantomă.

Deedee se simţea ca şi cum s-ar fi născut neajutorată împreună cu vârtejul rapid al unui râu. După ce plutise afară pe fereastră, o forţă misterioasă o capturase, îndreptând-o spre o destinaţie necunoscută la o viteză atât de mare încât lumina stelelor de deasupra ei şi cea a oraşului de dedesubt se amestecase într-un gigant torent luminând ca soarele. Ea se mişca printre imagini din propria sa viaţă, nu pentru că aşa voia, ci pentru nişte scopuri pe care nu le înţelegea încă. Văzu micuţa casă de şindrilă în care trăise pe când era doar o fetiţă, liceul la care fusese aleasă să dea semnalul pentru aclamaţiile sportive, studioul de înregistrare în care debutase cu două luni în urmă şi unde avusese şansa să asigure fundalul vocal pentru Reba McEntire pentru că fata care făcea asta de obicei era bolnavă.

Fuseseră cele mai frumoase momente ale vieţii ei.

Oamenii de la studio spuneau că era bună. Adică avea *sare şi piper.*

Dacă ar fi trăit ar fi ajuns o celebritate.

Realiză că acesta era lucrul pe care îl regreta cel mai mult din viaţa ei pierdută. Murise cu talentul pe care i-l dăduse Dumnezeu, înainte să-şi dea seama de existenţa lui. Avusese vocea unui înger de mahala, iar acum numai câţiva o mai ştiau.

Un înger de mahala. Dacă ar fi fost vreun fel de înger, acesta era specia căreia îi aparţinea.

Dar ea nu crezuse că era un înger. Bineînţeles nu era sigură, pentru că se gândea la aceştia ca la nişte făpturi dumnezeieşti cu un halou de aur plutind deasupra capului, cu aripi albe şi cu harpe.

Îngeri *angelici.* Fusese în tot felul, numai angelică nu.

Oare paradisul se deschidea larg şi pentru o beţivă, iubitoare de petreceri îndrăcite, cu unghii de cinci centimetri şi cu nişte jeanşi atât de strâmţi încât o dureau când se aşeza?

Poate. Deşi nu prea era posibil.

În schimb, se gândi că ar putea să fie o fantomă. Când era copil, îşi imagina că era distractiv să fii fantomă. Să pluteşti pe coridoarele întunecate, să gemi în mijlocul nopţii, să mişti lucrurile de la locul lor obişnuit şi în general să-i sperii pe fricoşi. Distracţie.

Dar dacă era fantomă, nu era o realizare prea grozavă. Totuşi, deşi ar fi fost în stare să se materializeze, furnicăturile fierbinţi fiind una cu trupul ei ce se recompunea şi devenea solid o făceau *să se simtă* ca şi cum s-ar fi materializat – nu putea să se materializeze la dorinţă.

Reuşi să apară numai o clipă, ca un omuleţ pe arcuri, şi apoi dispăru la fel de repede. Mama ei stătea pe canapeaua zdrenţuită din sufrageria casei în care crescuse, uitându-se la *Roseanne.* Deedee o recunoscu pe mama ei, recunoscu camera sărăcăcioasă şi murdară, recunoscu şi programul şi simţi şi furnicăturile. Deodată ochii mamei se întoarseră spre locul unde Deedee plutea pe lângă balansoar şi se măriră. Ţipă şi se prăbuşi leşinată la pământ.

Era chiar reacţia care ar fi fost de aşteptat de la cineva care văzuse o fantomă.

Bătrânul ei prieten Steve (ce se întâmplase oare cu faţa lui?) nu se pierduse cu firea când simţise din nou fiorii aceia afară, în preajma hangarului unde se depozitau bărcile. Şi nici nu se trăsese înapoi, când *încercase* să-l

salute ca de obicei. În schimb privirea lui fusese foarte fixă. Poate nici nu o văzuse. Nu era sigură.

Oricum, acolo nu existau prea multe lucruri de care putea fi sigură.

Totuşi ştia un lucru. Exista un fir, ca o bandă supraelastică ce o ţinea legată de pământ. Ca să ajungă în Paradis, trebuia să rupă această legătură.

Dar înainte trebuia să afle ce fel de legătură era.

Capitolul doisprezece

Dacă Summer şi-ar fi amintit codul, ar fi putut să fugă de toată mizeria asta şi să se întoarcă acasă. Dar asta fiind situaţia, stătea uitându-se urât la poarta închisă, până când Frankenstein deschise uşa de alături şi se urcă gâfâind.

— Nouă, unu, doi, opt, spuse el.

Îmbufnată, Summer tastă numărul. Poarta se trase într-o parte şi Chevroletul ţâşni ca un cangur cuprins de spasme.

— La naiba, când apeşi pe frână, trebuie întâi să apeşi pe ambreiaj.

— Ţi-am spus că nu ştiu să conduc un hârb!

Într-un fel sau altul reuşi să liniştească maşina. O privire aruncată în oglinda retrovizoare îi arătă că poarta se închisese în urma lor. Ca răspuns la indicaţiile lui, coti la stânga pe şosea, refăcând drumul înapoi prin micuţul oraş. Luminile de la magazin străluciră pe partea stângă. În mod aparent, Magazinul unsprezece era fidel reclamei de neon: *„Deschis 24 de ore pe zi!”*

— Ai ceva bani? El se scotoci în buzunarele blugilor tăiaţi şi nu găsi nimic.

— Nu. Amândoi ştiau unde se aflau banii ei. Erau în poşetă aşteptând împreună cu găleata şi cu aspiratorul lângă uşa principală a capelei funerare.

— Verifică benzina.

Era ceva mai puţin de un sfert de rezervor.

— Asta o să ne ajungă vreo sută de kilometri. Se uită gânditor spre 7-Unsprezece. Lui Summer îi îngheţă sângele în vine, întrebându-se, oroare a ororilor, dacă el nu intenţiona să jefuiască magazinul acela ieftin ca să facă rost de bani de benzină.

— N-am de gând să mai merg o sută de kilometri. Privirea aceea fusese picătura care umpluse paharul. Ea ştia ce are de gând. Era sigură de asta. Nu va permite să fie amestecată în nicio acţiune periculoasă sau ilegală.

El ignoră sau nu pricepu implicaţiile spuselor ei.

— Vrei să oprim aici?

— Nu? Summer aproape ţipă şi apăsă şi mai tare pe accelerator.

Chevroletul scuipă de două ori, apoi ţâşni înainte. Nu, nu, nu!

— De o mie de ori nu? El o privi ca şi cum nasul i-ar fi crescut uriaş. Ce naiba se întâmplă cu tine?

— Nu vreau să fiu părtaşă la jefuirea magazinului!

— Vreau să opreşti ca să iau sârma de la motor!

— Nu.

Ajunseseră la intersecţia care ducea spre oraş. Tocmai trecuseră de semafor, când Summer văzu un mic semn alb indicând numărul şoselei: 266. Acum ştia unde se află!

— Ia-o la dreapta.

Ea privi în ambele sensuri ale autostrăzii goale şi învăluite în întuneric, apoi coti la stânga. Îşi aminti la timp să ia piciorul de pe ambreiaj. Chevroletul se clătină, dar continuă să meargă.

— Hei, am spus să coteşti la dreapta.

— Nu.

— Cum adică, nu?

— Merg acasă.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Mergi *acasă*?

— Chiar aşa.

— Vrei să spui la Murfreesboro?

— Chiar aşa.

— Probabil că ţi-ai pierdut minţile!

— Merg acasă. Summer îşi strânse buzele, îşi apăsă mâinile pe volan şi refuză să se mai uite la el.

— Chiar vrei să mori sau numai faci pe proasta? Îţi amintesc, dacă ai uitat, că Murfreesboro este locul unde se află tipii ăia răi!

— E locul unde au fost tipii. Acum probabil s-au împrăştiat prin Tennessee ca să ne caute. Oricum ei caută o camionetă. Asta ai spus-o chiar tu. N-o să recunoască automobilul chiar dacă o să treacă pe lângă noi.

— Taci din gură, Rosencrans şi întoarce.

— Numele meu este *McAfee,* mârâi Summer. Şi acuma merg acasă! Refuz să mă mai implic în asta! În orice te-ai fi băgat, n-are legătură cu mine. Eu îmi făceam treaba, îmi vedeam de afacerile mele şi tu m-ai răpit. N-am nicio legătură cu omul pe care l-au omorât la Fraţii Harmon. N-am nicio legătură cu furtul camionetei. Sau al cadavrelor. Sau al maşinii. Niciodată în viaţă n-am fost implicată în nicio acţiune ilegală. Poliţia nu mă urmăreşte pe mine. Nimeni n-are niciun motiv să mă omoare pe mine.

— O, da? Vocea lui era ciudat de liniştită. Dar de mine ce zici?

— Ce? Ea îl privi.

— Poate eu am un motiv. Poate chiar mi-ai dat un motiv. Poate dacă nu faci ce-ţi spun, o să-mi înfig degetele în gâtul tău şi o să te omor cu mâinile goale. La asta te-ai gândit vreodată?

Ea îşi întoarse atenţia la şosea.

— Dacă vrei s-o faci, dă-i drumul.

Urmă o pauză. Summer putea să-i simtă privirea îndreptată spre ea. Simţea că blufează şi că nu va face aşa

ceva. Oricum, era încrezătoare în reuşită. Orice fel de om ar fi fost Steve Calhoun, el nu era un asasin. Sau în sfârşit, se corectă ea, amintindu-şi de primul şofer al camionetei cu un tremur interior, el nu intenţiona s-o omoare pe *ea.* Era la fel de sigură de asta, aşa cum era de numele ei.

— Ce te face să crezi că n-am să te omor?

— Ţi-am spus, dacă vrei s-o faci dă-i înainte.

Urmă altă pauză.

— Uite, Rosencrans...

— McAfee!

— Oricum. Poate că n-o să te omor, dar cei care mă urmăresc o s-o facă. Ei o să te găsească în Murfreesboro. Nu ţi-ai uitat poşeta în casa mortuară? Pariez că aveai adresa în ea, nu-i aşa? Sau poate permisul de conducere? Sigur că era acolo. Ei îl vor găsi şi vor veni la tine, căutându-mă pe mine.

— Atunci o să le spun că m-ai răpit, m-ai folosit ca să te aduc afară din oraş şi apoi mi-ai dat drumul. O să le spun că n-am idee unde te afli. Şi ăsta va fi adevărul. Nici n-o să vreau să ştiu.

— Oricum o să te omoare. Ai încredere în mine, Rosencrans. O să te caute şi o să te omoare.

— Atunci am să plec din oraş! Era atât de agitată încât îi scăpă acel Rosencrans. Mama îşi petrece câteva săptămâni cu sora mea şi copilul ei în California. O să mă duc la ele. O să iau primul avion. O să merg acasă să mă schimb şi să împachetez nişte lucruri şi o să merg direct la aeroport. La Knoxville, nu la Nashville.

— Şi cum ai să ajungi la aeroport? Nu mai ai maşină, îţi aminteşti?

— O să chem un taxi! Ori iau autobuzul. O să ajung acolo, crede-mă!

— Crezi că n-o să vină după tine în California?

— Nu! Nu cred c-o să vină. Dacă voi fi nevoită voi merge la poliţie! Până acum am fost un cetăţean onest! O să-mi asigure protecţie. O să mă duc la poliţia din

California. Asta o să fac.

— Dacă te întorci acasă, n-o să mai trăieşti destul ca să mergi în California.

— Asta o spui tu. De ce să te ascult? Nimeni nu vrea să mă omoare. Ei vor să te omoare pe *tine.* Nu ştiu de ce. Şi nici nu vreau să ştiu. Vreau să scap din încurcătură cu pielea negăurită, chiar că vreau. Dar eu nu vreau să mă mai implic. O să merg acasă.

— Bănuiesc că pentru tine nu are importanţă că nu văd să conduc? Cum o să mă descurc până când vederea o să-mi revină la normal?

Încercarea lui prea vizibilă de a face apel la mila ei nu reuşi.

— N-aş vrea să par crudă, Frankenstein, dar asta-i problema ta. Summer ezită, compătimirea îi fusese trezită cu toată împotrivirea ei. Dacă vrei, poţi să te ascunzi la mine. O zi sau două până ai să vezi din nou.

— O, sigur. Acela va fi primul loc unde vor căuta.

— Atunci parchează maşina şi ia un autobuz. Sau un tren. Sau un avion. Sau ce vrei. Nu-mi pasă ce. Eu merg acasă.

Pentru câteva momente, el rămase tăcut. Summer crezuse că renunţase să mai argumenteze şi simţi că începe să se relaxeze. Era foarte obosită. Cât era ceasul? Patru, patru şi jumătate? Trupul ei tânjea după un pat. Fusese o zi îngrozitoare.

— Ai ceva bani în casă?

Cuvintele lui izbucnite dintr-odată o puseră în alertă. Îl privi plină de suspiciune.

— De ce întrebi?

— Mă gândeam că poate mă împrumuţi cu ceva bani. Am nevoie de bani de benzină.

— Am câţiva bani într-o cutie, în unul din dulapurile din bucătărie. Nu-s prea mulţi, poate vreo treizeci de dolari. Pot să ţi-i dau pe aceea.

— Mulţumesc, o să ţi-i dau înapoi.

Partea nerostită a cuvintelor sale spunea: dacă va scăpa cu viaţă. Summer auzi clar şi această parte ca şi cum ei i-ar fi spus-o cu voce tare. Sentimentul vinovăţiei îi făcu inima simţitoare să palpite, îl privi, dar el, el se uita drept înainte prin parbriz.

— Mai am şi o carte de credit.

— Da?

— Pot să retrag două sute de dolari o dată. Poţi să iei şi banii aceştia.

— Sigur n-o aveai în poşetă?

— Îmi ţin cartea de credit într-un loc mai sigur decât acela.

— O, da? Unde?

— În frigider, în tava cu gheaţă. În felul acesta trebuie să topesc gheaţa înainte de a folosi cartea de credit. E şi un fel de sistem de încastrare ca o puşculiţă, aşa ca să nu fiu tentată să cheltuiesc atunci când nu mai am niciun sfanţ.

— Deştept sistem, Rosencrans, e lipsă de bani pe piaţă, nu-i aşa?

Summer ridică din umeri.

— O să trec şi peste asta.

— Orice o să-mi împrumuţi, o să-ţi dau înapoi. Numai dacă... Vocea i se pierdu.

— Dacă n-o să mori? termină fraza. El lăsase fraza neterminată şi ea ştia că o făcuse deliberat, dar deja gândul morţii lui începu să o deranjeze. Era sigură că exact aşa intenţionase el s-o facă să i simtă.

— Mâine dimineaţă o să-mi chem avocatul şi o să te trec în testament.

— Foarte nostim.

El râse.

— Bine, dacă o să mor n-o să-i primeşti înapoi. Altfel, o să-i primeşti. Ai încredere în mine.

— Am încredere.

Summer descoperi surprinsă că acesta era adevărul. Era sigură că dacă îl împrumuta, el îi va da banii înapoi, cu

condiţia ca moartea să nu-l împiedice s-o facă. Poate era un răpitor, un hoţ de maşini, un asasin pus pe scandal, dar ar fi jurat pe viaţa ei că nu era genul de escroc care să nu-i plătească datoria.

— Apreciez foarte mult asta.

— Ar trebui s-o faci.

Summer coti pe şoseaua 231 care ducea direct la Murfreesboro. Casa ei se afla la mai puţin de cincisprezece minute depărtare.

— Eşti sigur că nu vrei să te duc la Sammy? El nu e implicat în niciun lucru murdar. Mi-aş risca viaţa pentru asta, spuse ea.

— Poate ai miza pe a ta, dar eu nu am niciun chef să mizez pe a mea. Oricum, mulţumesc.

O maşină roşie trecu pe lângă ei, îndreptându-se în direcţie opusă. Farurile aprinse o împiedicară pe Summer să vadă şoferul – dar oricine i-ar fi urmărit n-ar fi condus o furgonetă. Sau ar fi condus?

Începea să fie la fel de obsedată ca şi Frankenstein.

Maşina îşi continuă drumul şi dintr-odată luminile de la Murfreesboro apărură în faţa lor. Nu erau prea multe la ora aceea: un Sav-a-Stop, non stop, o staţie de pompieri, câteva lumini pe stradă, un semafor. Când Chevroletul se apropie de intersecţia unde Summer trebuia să cotească la dreapta, o maşină de poliţie apăru din direcţia opusă.

Lângă ea Frankenstein se încordă. Ea se încordă de asemenea. Pentru prima dată se întrebă dacă poliţistul din maşină le este prieten sau duşman?

Nu-i plăcea senzaţia pe care o avea.

Luminile semaforului se schimbară şi maşina de poliţie trecu pe lângă ei fără să se oprească. Summer respiră adânc şi coti la dreapta. Nu era o experienţă plăcută să fii vânat.

Era bucuroasă că se aflau atât de aproape.

Casa ei se găsea în Albemarle Estates, un mic cartier rezidenţial, aflat la un kilometru distanţă de autostrada

principală. Nu se afla nimic special în arhitectura caselor. O casă modestă din cărămidă, cu două dormitoare, aflată pe o stradă cu aceleaşi case modeste din cărămidă cu două sau trei dormitoare, dar singură semnase pentru ipotecare, dăduse apoi un aconto şi singură plătise şi ratele lunare. Aceasta constituia un lucru de care era exagerat de mândră şi mândria ei se extinsese şi asupra casei. Era cea mai bine întreţinută din cartier, faţada ei văruită proaspăt, cu veranda îngrijită, cu poteca curată ce înconjura rondul de flori meticulos aranjat. Construită în timpul înfloririi economice de la începutul anilor cincizeci, casa avea o salcie bătrână în grădina din faţă şi o adevărată risipă de tufişuri bine îngrijite, plantate chiar lângă casă.

Uşa de la garajul pentru o singură maşină era închisă exact aşa cum o lăsase. Lumina de la intrare era aprinsă, exact aşa cum o lăsase. Draperiile erau trase şi în interior era întuneric. Totul era liniştit şi tăcut. Exact aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Fă-mi o favoare, bine? spuse Frankenstein când ea îi arătă cu un gest casa care îi aparţinea. Mergi până la colţ înainte să opreşti şi o să ne întoarcem pe jos. Pentru orice eventualitate. Felul în care spusese „pentru orice eventualitate” avu un efect atât de puternic asupra nervilor ei încât făcu exact ce-i spusese. O casă cu semnul de vânzare pus în curtea din faţă se afla chiar după colţ. Summer intră pe aleea din faţa ei, atentă cum parchează maşina – se descurcă destul de bine pentru că partea mecanică a maşinii nu scoase niciun sunet – apoi se aplecă să închidă contactul.

Frankenstein o privi cum orbecăie.

— Ai uitat că n-ai cheie? Oricum va trebui să laşi motorul mergând. Pentru orice eventualitate.

— Nu vrei să termini să tot repeţi asta?

— Ce?

— Pentru orice eventualitate. Îmi dai fiori. Chiar crezi că se află cineva la mine acasă?

Pentru un moment Frankenstein nu răspunse.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Deschizând uşa. Nu cred c-au ajuns încă. De fapt, cred c-o să mai dureze douăzeci şi patru de ore până când o să renunţe să ne mai urmărească prin stat şi o să apară şi aici. Dar m-am mai înşelat şi înainte. Şi ăsta nu-i genul de greşeală pe care apuci să o faci de două ori.

Gata cu vorbele liniştitoare. Lăsă motorul aprins. Summer coborî din maşină.

Capitolul treisprezece

— Oare de ce am sentimentul că fac o mare eroare venind aici?

Întrebarea şoptită de Frankenstein părea mai mult adresată sieşi decât lui Summer. Din cauza grabei de a ajunge la destinaţie, el o luă repede de-a lungul trotuarului, cu mâinile vârâte în buzunarele din faţă ale pantalonilor tăiaţi, cu umerii gârboviţi, în ceea ce Summer considera că era o încercare de a preîntâmpina o răceală. Luna coborâse mult spre est, revărsând o strălucire rece şi palidă asupra cartierului. O briză înviorătoare rostogoli crisalidele cicadelor de pe potecă. Undeva în depărtare, miorlâia un motan frustrat. Altfel noaptea era tăcută exceptând ţârâitul cicadelor, care erau omniprezente. Summer nici măcar nu mai înregistră sunetul lor.

— N-o să ajungi prea departe fără bani de benzină.

— Asta e ce ţi-am repetat. Ştii ce aş putea să-ţi răspund? Nici tu n-ai să ajungi prea departe fără bani. Îşi domoli pasul când încă se afla la trei case distanţă şi se opri la adăpostul unui liliac enorm, crescut în colţul cel mai îndepărtat al grădinii vecinului lui Summer. Totul e în regulă? Nicio lumină aprinsă de curând sau stinsă şi care n-ar fi trebuit să fie aşa? Nicio draperie strânsă? Nimic care să

fie ieşit din comun?

— Totul arată exact aşa cum era când am plecat.

— Bine. Dă-mi cheia şi aşteaptă aici.

Până atunci Summer nu înregistrase îngrozitorul adevăr.

— N-am cheia, spuse ea cu o voce mică.

El o privi. Ea bănui că expresia lui ar fi fost una de dispreţ reţinut, dacă ar fi fost în stare să o descifreze. Dar aşa cum era faţa aceea umflată nu dezvăluia nimic, în afara resemnării din voce.

— Cheia se află în poşetă, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Mă întreb de ce sunt atât de surprins? Oricum, de ce voi femeile iubiţi atât poşetele astea? Ce e aşa de rău să folosiţi un buzunar vechi şi cinstit. Cel puţin nu-l uitaţi mereu pe câte undeva.

Summer nu-l învrednici cu niciun răspuns.

— N-ai vreo cheie de rezervă ascunsă în tufişuri sub o piatră falsă?

— Nu.

— Nicio fereastră neîncuiată?

— Nu. Sunt foarte atentă la asta.

— Foarte frumos. Ai vreo idee cum am putea intra în casă?

— Ei bine – vecina mea are o cheie. Summer indică vila care-şi revendica liliacul.

— Minunat. Tot ce trebuie să faci e să baţi la uşă – să sperăm că tipa se trezeşte devreme pentru că nu este o oră prea târzie – şi cere-i cheia. Desigur, dacă e foarte curioasă, o să trebuiască să te gândeşti să-i explici de ce bluza ta e sfâşiată şi ai în frunte un cucui de mărimea unui ou şi îţi mai lipseşte şi un pantof.

— Ea se află în Florida, îl întrerupse Summer amintindu-şi.

— Asta ne e de mare ajutor. Să lase cheia de rezervă la o vecină care se află în Florida!

— Ea are copii de vârstă şcolară şi acum e sfârşitul verii şi împreună cu soţul ei s-au dus în Florida. E prima vacanţă pe care şi-o iau în ultimii doi ani.

— Mă bucur pentru ei. Ai vreo obiecţie să sparg o fereastră?

— În condiţiile astea? Nu, desigur că nu.

— Aşteaptă aici.

Înainte ca Summer să poată răspunde ceva, dispăru după un tufiş. Trebuia să aştepte până când el verifica locuinţa. Nu era o idee rea, mai ales dacă se aflau prin apropiere şi câţiva asasini. Toată teoria asta cu superioritatea sexului masculin era o aiureală. Totuşi dacă cineva ar fi fost omorât, mai bine era el decât ea şi la naiba cu principiile feministe.

Părăsi repede şi ideea asta în timp ce-şi întinse gâtul prin tufiş ca să vadă ce se întâmplă în casa ei.

Numai că, pe măsură ce trecea timpul, nu se simţea nicio mişcare. *Nada.* Niciun sunet. Oare intrase? *Ea* ar fi putut să intre şi singură cât timp el fusese plecat. Era sigur că nu voia s-o lase să aştepte afară toată noaptea fără s-o cheme!

Casa părea netulburată. Din câte vedea, nicio lumină nu se aprindea înăuntru. Exteriorul casei era la fel de lipsit de viaţă ca atunci când trecuseră prima dată.

Unde era el?

Poate se căţărase pe furtunul de la maşina de stropit pe care ea o lăsase lângă zidul din spate ca să ude noul rondou de cârciumărese galbene plantate de curând în jurul curţii interioare. Umerii lui erau largi şi ferestrele ei de mărime stas nu erau prea mari.

Poate îi jefuia casa.

Poate nimerise în altă casă.

Poate tipii cei răi îl prinseseră.

Poate... dar nu făcea decât să se sperie singură, decise Summer. Îi va da tipului încă cinci minute, apoi se va duce la maşină şi va merge la Sammy cât de repede va

putea. Dacă lui Frankenstein n-o să-i placă asta, cu atât mai rău. Absenţa lui prelungită o speriase.

Fiori de groază îi traversară braţele. Vântul sufla, liliacul foşnea, cicadele ţârâiau. Lumina rece a lunii crescu şi deveni tot mai palidă, trimiţând umbre prelungi şi răsucite semănând cu nişte degete întinse peste peluzele îngrijite ale străzilor şi trotuarelor pustii.

Summer se simţi ca şi cum ar fi fost închisă într-un film prost de groază, aşteptând monstrul să-şi facă apariţia. Ceea ce, într-un fel, şi făcea. De fapt, îl aştepta pe Frankenstein.

Nu avu timp să zâmbească la propria-i glumă înainte să-l vadă. Doar o singură ochire alunecă spre colţul cel mai îndepărtat al casei. Poate că, sticla de la ferestrele ei se dovedise mai rezistentă decât crezuseră ei. Sau poate că această variantă i se păru mai probabilă când se gândi la ea, ultima oară când redecorase casa lipise ferestrele cu vopsea.

În acest caz, el se afla *tot* afară şi avea într-adevăr nevoie de ajutor.

Summer se târî afară din tufiş şi se furişă – nu găsi alt cuvânt pentru aceasta – în spatele casei vecinei ei. Partea cea mai grea a fost să escaladeze zidul de plasă care înconjura grădina din spate. Reuşi să-şi potrivească perfect vârful pantofului în ochiurile mici în formă de diamant, dar când începu să se caţere, degetele de la piciorul desculţ o dureră foarte tare.

Spre deosebire de peluza vecinilor ei, amenajată pentru copii, grădina ei era o oază de păiuşe catifelate şi flori multicolore. Petrecuse atâtea ore lucrând în grădină, încât nici nu se mai gândise la viaţa ei. Neavând soţ sau copii care s-o deranjeze şi cu viaţa ei socială reducându-se la serile ocazionale petrecute într-un mic cerc de prietene şi având o relaţie nu foarte strânsă cu un dentist divorţat, îşi închinase toată pasiunea şi tot timpul amenajării casei. Îi plăcea să creadă că se vedea asta.

Firele groase de iarbă erau reci şi moi sub picioarele ei rănite. Chiar şi în întuneric capetele luminoase şi rotunde ale cârciumăreselor subliniau curtea interioară. Summer le privi aprobator în timp ce păşi atentă peste un rond de flori, trecu pe lângă bazinul cu nuferi care fusese rezultatul ultimului proiect din timpul verii, şi se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al casei. Cu un impuls, smulse un arac de roşii dintr-un cuib când trecu pe lângă el. Ca armă, un băţ lung de-un metru nu valora mai nimic, totuşi era mai bun decât nimic. Nu că s-ar fi aşteptat să aibă nevoie de armă, dar ca şi Băiatul Cercetaş voia să fie pregătită.

Summer decise că probabil Frankenstein încercase să intre pe fereastra dormitorului liber.

Acesta nu se afla în drumul ei. Era după colţ, în partea cea mai personală a grădinii, acolo unde zidul forma un suport pentru proiectul ei de vară – trandafiri agăţători Zefir.

Summer le respiră aroma dulce când înconjură casa. Florile semiduble, delicate, de culoare roz, cu frunzele verde închis, înfloriseră sub îngrijirea ei, şi aproape ascunseseră vederii zidul. Avusese atâta succes cu adăugirile pe care le făcuse grădinii încât era hotărâtă să le cultive de-a lungul întregului gard. Scoase un sunet anticipând acest gând, ceea ce constitui prima emoţie plăcută pe care o avusese de ore.

Da, când localiză sursa emoţiilor ei neplăcute, senzaţia plăcută dispăru în faţa realităţii crude. El se afla acolo, examinând zidul, cu pieptul strivind bietele flori! Ce păcat că acestea nu aveau ţepi, astfel s-ar fi ales şi cu nişte răni pentru lipsa lui de grijă. Trandafirii erau delicaţi!

— Vrei să-mi laşi trandafirii în pace? scrâşni ea sărind în ajutorul florilor; ca să-şi sublinieze spusele, îl înţepă în spate cu vârful ascuţit al băţului.

— Au! El îşi duse mâna la acea parte pe care ea o lovise şi se răsuci cu faţa spre ea.

Nu era Frankenstein! Ochii lui Summer se rotunjiră şi

gura i se deschise în timp ce omul îşi roti propriul braţ. Apoi văzu, spre groaza ei, că acesta ţinea în mână o puşcă îndreptată chiar spre zona mediană a trupului său.

Nu putea înţelege cum făcuse o asemenea greşeală. Tipul nu purta nici măcar haine sport. Dacă ar fi stat un moment să se gândească, şi-ar fi dat seama de greşeală.

Putea adăuga la colecţie încă un dacă.

— Aruncă-l. El îi indică băţul cu gura puştii.

Summer nu i se supuse pe de-a întregul. Se întâmplă ca aracul să cadă mai mult sau mai puţin din mâinile ei dintr-odată nervoase.

— Bine, bine, bine, spuse el. Întunericul care îl înconjura îi estompa trăsăturile, dar Summer îşi dădu seama după sunetul vocii lui că se afla în mare încurcătură. Ce avem aici? O altă doamnă drăguţă. Ce-ar fi ca noi doi să mergem înăuntru?

Ea realiză că nu putea să refuze. Singura ei speranţă era să gândească repede.

— Tocmai verificam casa vecinilor mei, minţi ea rapid în timp ce frica i se aşezase ca o piatră în stomac. Ştiu că probabil eşti bărbatul pe care l-a angajat să aibă grijă de casă, dar ţine în special la trandafirii ei şi...

— Ţine-ţi gura. Vocea lui era brutală. Făcu un gest ameninţător cu puşca. Şi întoarce-te cu spatele. Acum.

Summer deschise gura, o închise din nou şi se răsuci pe călcâie. Să încerce să-l convingă să o lase să plece era doar o pierdere de vreme. Şi pe deasupra, parfumul greu al trandafirilor amenința s-o înăbuşe. Pe scurt, începu să jongleze cu ideea unei evadări. Oare el o s-o împuşte pe la spate cu sânge rece? După un moment de gândire, îşi răspunse la întrebare: sigur că o să tragă în ea. Dar oare era în stare s-o împuşte şi să-şi dezvăluie astfel prezenţa clandestină în mica enclavă de case înghesuite? Un foc de puşcă ar fi trezit cu siguranţă pe cineva care ce ar fi făcut? I-ar fi sărit în ajutor? Ar fi chemat poliţia? Poate s-ar fi întors pe partea cealaltă şi s-ar fi culcat punând sunetul pe seama

focurilor de artificii, sau a rateului unei maşini.

Dorea ea să rişte în speranţa că n-o să apese pe trăgaci?

Realiză că, dacă ar fi fugit, el nu ar fi trebuit să tragă ca s-o oprească. Propriul ei gard ar fi făcut-o în locul lui. N-ar fi putut să-l escaladeze înainte ca el s-o prindă. De ce nu împrejmuise grădina cu un gard viu de trandafiri aşa cum intenţionase la început s-o facă? De ce alesese din toate, tocmai un zid de patru metri de plasă?

Voise să ţină câinele vecinilor departe de florile ei, de asta. Singura ei speranţă de salvare fusese distrusă de existenţa acelui animal gălăgios căruia îi plăcea să sape.

Şi partea cea mai rea era că animalul dracului nici nu se afla măcar acasă ca să latre şi să-şi alerteze stăpânii de situaţia proastă în care se afla.

Pentru prima dată el se găsea la un adăpost pentru animale pe timpul vacanţei stăpânilor.

Când se gândea la nopţile în care fusese trezită de lătratul câinelui şi acum, când avea nevoie de el... Dar asta făcea parte din povestea vieţii ei.

— Mergi înainte. Împingând-o în spate cu puşca, se îndreptă spre uşa glisantă de sticlă ce se deschidea spre curte. Când ea se opri, tipul o ocoli şi bătu în geam. Nu se întâmplă nimic şi mormăi exasperat. Un moment mai târziu, repetă figura ţinând tot timpul gura puştii lipită de coloana ei vertebrală. De data asta, draperiile se mişcară ca şi cum cineva ar fi tras cu ochiul afară. Se auzi un clic, semn că broasca fusese răsucită şi apoi uşa se deschise alunecând într-o parte.

Summer fu împinsă înăuntru.

Camera de zi în care ducea uşa din curtea interioară era întunecată. La lumina slabă ce venea din bucătărie, ea observă dintr-o privire că lucrurile rămăseseră exact cum le lăsase ea. Masa de stejar şi scaunele ei (nu erau antichităţi, dar erau frumoase şi fuseseră restaurate cu dragoste) şi bufetul chinezesc din lemn de pin pe care ea îl pictase de

mână ca să se potrivească tapetului formau toată mobila încăperii. Nimic nu părea mutat din loc, nici buchetul de crini galbeni, proaspăt tăiaţi care se odihneau într-un vas de sticlă pus pe masă şi nici masa aranjată pentru două persoane cu cel mai bun serviciu de porţelan, aşa cum o lăsase după cina obişnuită de după slujba religioasă, care o luase cu Jim, prietenul ei dentist.

Nu se putea spune că ea n-ar fi fost în stare să aranjeze o întâlnire.

— Cine e tipa? Omul care deschisese uşa era mai scund ca primul şi vocea lui avea accentul şters al celor de la munte. Desigur era un localnic. Poate era unul din bătăuşii de la casa funerară, dar din cauza întunericului era greu să fie sigură.

Bărbatul care o adusese pe sus spuse:

— Iscodea pe afară. Pretinde că e o vecină.

— Du-o la subsol.

— Soţul meu se întreabă probabil unde mă aflu şi... încercă Summer disperată.

— Taci din gură şi du-te acolo! Un brânci o trimise împleticindu-se spre bucătărie. Simţi puşca proptită în spatele ei şi începu să meargă.

Lumina din bucătărie era atât de slabă pentru că venea din pivniţă prin uşa parţial deschisă. Summer a fost împinsă spre uşă de puşca ce-i înghiontea spatele. În urma ei cei doi bărbaţi schimbau păreri cu voce joasă, fraze pe care nu reuşi să le lege în cuvinte distincte.

Treptele de la pivniţă erau din lemn vopsit în gri. Ea înmânase peretele din beton cu un strat de vopsea albă. Odihnindu-se lângă acesta, se afla maşina de spălat, uscătorul şi un coş plin de prosoape împăturite pus peste el. Alte mobile erau un televizor vechi ce încă mai funcţiona (deschis în special când veneau la ea nepoţii şi nepoatele), o bicicletă medicală foarte rar folosită, o canapea şi două scaune care fuseseră scoase din living-room când cumpărase altele noi cu un an şi ceva înainte.

Frankenstein stătea tolănit pe canapea privind-o de jos în sus. Mâinile i se odihneau pe coapse. Încheieturile îi erau legate cu o sârmă izolantă gri. Sângele proaspăt picura din colţul gurii. Deasupra lui, stătea o gorilă cu un pistol, care-o privi pe Summer şi apariţia ei neaşteptată.

— Cine e tipa? întrebă insul de lângă Frankenstein.

— N-am văzut-o niciodată în viaţă, spuse Frankenstein. Privirea lui o săgetă pe Summer înfruntând-o să-l contrazică. Dar el n-avea de ce să-şi facă probleme; ea nu simţea nici cea mai slabă înclinaţie să o facă. Uitându-se în jur prin pivniţă, descoperi un tablou înspăimântător ce se oferea privirii.

Nu departe pe scări, dar în afara razei de observaţie a lui Summer înainte ca ea să fi ajuns jos, se afla o femeie roşcată care fusese legată de un scaun de bucătărie. Primul gând al lui Summer a fost că scaunul nu avea ce să caute în pivniţă. Era un scaun cu spătar găurit, o achiziţie nouă, vopsit de ea cu migală într-un verde închis şi aparţinea garniturii de bucătărie. Aruncă apoi o privire ocupantei lui şi toate celelalte probleme îi dispărură din minte. Femeia zăcea aplecată înainte parcă n-ar fi avut oase, ţinută să nu cadă numai de legăturile cu care era prinsă de scaun. Capul îi căzuse în aşa fel încât bărbia i se sprijinea de piept, faţa îi era ascunsă privirii, părul ei în dezordine avea două nuanţe, de la negrul rădăcinilor la roşul vârfurilor. Hainele pe care le purta erau identice cu ale lui Summer, – uniforma de Daisy Fresh.

Era o singură excepţie: pe partea din faţă a bluzei femeii se întindea o pată de un roşu întunecat şi umed. Scaunul se afla într-o băltoacă stacojie. Îi trebuiră câteva secunde lui Summer ca să-şi dea seama că pata ce semăna cu o vopsea roşie strălucitoare aruncată peste femeie şi pe podea era într-adevăr sânge.

Şocată, Summer o recunoscu pe femeie ca fiind Linda Miller, partenera ei în nefolositoarea echipă de duminică noaptea. Summer era aproape sigură că era moartă.

Capitolul patrusprezece

— Iscodea pe afară. Bărbatul pe care Summer făcuse eroarea monumentală să-l lovească vorbi din spatele ei.

— O, da? Al treilea bărbat privi din nou spre Summer, apoi uitându-se la Linda Miller şi apoi la Frankenstein. *Ea* e tipa din camionetă, Calhoun?

— Ţi-am spus, n-am văzut-o niciodată.

Ochii bătăuşului se îngustară. Fără să-l prevină îl lovi pe Frankenstein peste faţă cu vârful pistolului. Lovitura făcu ravagii când îl atinse, deschizând o tăietură peste obrajii lui răniţi. Capul lui Frankenstein sări înapoi, şi el se strâmbă, dar nu scoase un sunet. Summer însă da.

— Nu-l lovi! strigă ea înspăimântată. Da, am fost în camionetă.

— Aha. Al treilea tip zâmbi, în timp ce sângele se scurse din rana zimţată pe care o făcuse pe faţa lui Frankenstein. Summer privi cu un sentiment de greaţă adunată în stomac, cum sângele începe să se scurgă pe bărbia stâlcită. Deci tu locuieşti în casa asta, nu-i aşa? *Tu* eşti Summer McAfee.

— Aşa e. Probabil că ei îi găsiseră poşeta.

Frankenstein îi aruncă o privire de avertizare, dar Summer nu-şi putea da seama dacă identitatea ei avea sau nu importanţă în acel moment, în afara faptului că l-ar fi oprit pe nenorocitul ăla cu pistol să-l mai lovească încă o dată. Orice ar fi făcut ea, părea foarte clar că tipii intenţionau să-i omoare. Ce gând respingător şi de necrezut! Era prea tânără să moară! Gândeşte-te, îşi spuse disperată, gândeşte-te cum să scapi. Numai că nu părea să-

i vină vreo idee.

Acum că-şi mărturisise identitatea, bătăuşul părea că se relaxase. Al treilea tip cu o mustaţă zbârlită ce-i împodobea buza de sus, marcând bordura de păr ce-i înconjura capul chel, păru aproape inteligent când se uită la cadavrul Lindei Miller. Era un bărbat de aproape cincizeci, îmbrăcat într-o pereche de jeanşi murdari şi descusuţi şi o bluză de sport dublu tricotată. Faţa îi era tăbăcită şi încreţită de expunerea prelungită la soare. Era incredibil, luând în considerare faptul că petele întunecate de pe jeanşii lui erau mai mult ca sigur de sânge, dar tipul părea destul de drăguţ.

— Ce zici că tipa a spus adevărul până la urmă, zise el. Trebuie să admiţi că arată mai bine decât în poza de pe permisul de conducere.

— Cred că e foarte nostim că a cărat un televizor chiar din casa ei, spuse al doilea tip, cel care deschisese uşa de la patio, în timp ce o împinse pe Summer să coboare şi treptele rămase. Era un bărbat scund, îndesat, de cincizeci de ani, cu un păr cărunt, îmbrăcat într-o salopetă gri şi o canadiană marinărească din nylon.

— Vrei să spui că într-adevăr fura din locul ăla? chicoti primul bătăuş.

La acest sunet, Summer privi în spate, apoi se uită fascinată la stomacul lui, care se bomba formând un burdihan revărsat peste cureaua ornată tip Western, ce se scutură când el râse. Privindu-l atentă pentru prima dată la lumină puternică, se întrebă cum fusese posibil să-l fi confundat cu Frankenstein chiar şi pe întuneric. Frankenstein se poate să fi cântărit o tonă, dar fizic semăna cu un jucător de fotbal numai tendoane şi muşchi. Desigur, tipul era puternic, dar moale. Părul avea altă culoare şi era pieptănat altfel: castaniu auriu şi tuns mai lung pe lângă urechi. Singura asemănare pe care o putea vedea între cei doi era că amândoi păreau la fel de înalţi, cam un metru optzeci şi amândoi purtau bluze negre căptuşite. Bătăuşul

purta o cămaşă scumpă de polo, iar a lui Frankenstein era sfâşiată. Purta de fapt o bluză prea strâmtă prezentând un desen al terrierului care trage la măsea, din legenda Conducătorii necivilizaţi ai câinilor.

Probabil fusese oarbă de făcuse o astfel de greşeală. Grija pentru trandafiri îi întunecase temporar mintea.

— La naiba, nu-i nicio mirare că n-am putut s-o facem să spună altceva, nici nu avea altceva de zis.

— Ah, bine... al treilea tip ridică din umeri. Oricum ar fi trebuit s-o omorâm. Doar c-am fi putut să scăpăm de corvoada de la început ca s-o facem să vorbească. *Am crezut* că e o tipă dură. N-am întâlnit niciodată un bărbat pe care să nu-l pot învinge, ca să nu mai vorbesc de puicuţe.

Primul bătăuş scutură din cap.

— Totuşi nu trebuia s-o omorâm. Nu înainte de a ne da seama că nu ştie nimic. Dacă ar fi fost puicuţa pe care o căutam, am fi fost în rahat până la gât.

— Ei, a fost un accident, bine? M-a scuipat în faţă şi mi-am pierdut controlul o clipă. Oricum, am putea să aflăm ce ne interesează de la Calhoun.

— E mai uşor cu fetele. Şi mai distractiv.

— Ei bine, acum avem altă fată cu care să lucrăm. E prietena ta Calhoun?

— La naiba, nu e. Îmi plac femeile tinere şi blonde. Nu ştie nimic despre asta. Pentru Dumnezeu, ea e o femeie de serviciu. Făcea curăţenie în casa funerară când prietenii tăi m-au bătut şi atunci am ameninţat-o cu un cuţit şi-am făcut-o să mă ducă afară de acolo. Vă pierdeţi timpul cu ea.

— Dacă tipul nu ne spune adevărul, o să-l batem măr până o s-o facă, o avertiză al treilea tip uitându-se la Summer. E prietenul tău?

— Da.

Dacă ar fi putut să-l scape pe Frankenstein de altă bătaie, ar fi spus orice. Încă mai încerca să digere ideea aberantă că Linda Miller îi jefuia casa când fusese omorâtă. Presupuse că era posibil. Linda era nou venită în oraş şi

lucrase la Daisy Fresh numai câteva săptămâni. Ea şi colega ei de lucru, Betty Kern se angajaseră împreună şi ceruseră să lucreze în acelaşi schimb. Summer nu văzuse niciun motiv ca să nu le angajeze. Referinţele lor erau în ordine. Acum se întreba dacă nu lipsiseră deliberat de la Fraţii Harmon, ştiind că acest angajament era vital pentru Daisy Fresh, ştiind că Summer va trebui să preia munca pentru că era imposibil să găsească un înlocuitor pe timpul nopţii şi fără un anunţ prealabil. Ca un plan pentru hoţi, era destul de inofensiv, trebui Summer să admită. Se simţi furioasă pe Linda pentru trădarea ei, dar apoi o singură privire spre corpul însângerat, legat de scaun îi înlocui mânia cu mila şi cu spaima pentru soarta ei. Orice ar fi făcut Linda, nu merita să fie măcelărită. Nimeni nu merită soarta asta, incluzându-l în ea şi pe Frankenstein.

Frica făcu inima lui Summer să bată mai repede. Era de necrezut. Era prea mult. N-ar fi trebuit să i se întâmple aşa ceva tocmai *ei.*

— Ai văzut? Cu fetiţele e mai uşor, spuse primul bătăuş.

— Da.

Al treilea bărbat păru aproape dezamăgit. Ca răspuns la o mişcare a capului, Summer a fost îmbrâncită pe canapea şi împinsă lângă Frankenstein. Piciorul ei îl atinse pe al lui când ea se aşeză pe canapeaua îmbrăcată cu un creton decolorat. El nici măcar nu o privi. Atenţia lui era îndreptată spre cele trei gorile, ce acum stăteau în jurul lor, un triumvirat de cuţitari lacomi. Summer putea să simtă rigiditatea din corpul lui. El aştepta, aştepta, dar ce putea de fapt să facă?

Era timp ca potera să intre înăuntru.

Unde era Arnold Schwarzenegger când avea atâta *nevoie* de el?

Sau mai aproape de adevăr, unde era Betty Kern? Fusese şi ea la furat? Dacă aşa se întâmplase, reuşise să scape şi să caute ajutor?

— Aşa că o să fii un tip inteligent ş-o să ne spui unde se află camioneta sau o s-o lovim întâi pe prietena ta? întrebă cordial al treilea bătăuş.

Ochii lui Summer se măriră la această ameninţare. Le-ar fi putut spune într-o clipă unde se află camioneta, dacă ar fi forţat nota. Nici prin gând nu-i trecea să se lase lovită numai ca să ascundă un camion nenorocit, stâlcit, împuşcat şi purtător de cadavre.

— V-am spus că nu e prietena mea. Dacă vreţi s-o loviţi daţi-i înainte.

Frankenstein ridică indiferent din umeri. Summer deveni rigidă. Lângă ea, Frankenstein era la fel de încordat ca un arc presat. Îi aruncă un zâmbet strâmb gorilei. Faţa lui zdrobită păru că se contorsionează batjocoritor. Summer înghiţi în sec dar nu spuse niciun cuvânt.

— Poate c-o să te pocnim pe tine în schimb, porcule.

Bărbatul lovi cu pistolul fruntea lui Frankenstein. Sunetul de metal lovit de os o făcu pe Summer să tresară. Stomacul ei se strânse când capul lui Frankenstein sări într-o parte. Pentru o clipă, după buimăceala loviturii, Summer îşi dădu seama că-l privea în ochi. În ambii ochi. Aproape acoperiţi de carnea lovită ce-i înconjura, amândoi ochii erau deschişi şi păstrau surpriza impactului. Erau nişte ochi reci, observă ea, duri, cu irisul la fel de negru ca şi pupila. Nu erau ochii cuiva pe care şi l-ar fi dorit de prieten, sau ar fi vrut să-l cunoască. În mod obişnuit, ar fi făcut-o să tremure. Dar în acel moment, străluceau de durere şi furie şi o atenţionau tăcut, gândi ea, să nu spună nimic.

Dar ce să spună? Ar fi vrut să-l întrebe cu voce tare, dar în loc de asta îl întrebă în tăcere. El îi întoarse într-o altă fracţiune de secundă o privire inexpresivă. Apoi gura i se închise şi el se îndreptă de spate. Privirea i se focaliză din nou pe omul care stătea deasupra lui cu atâta uşurinţă şi nepăsare, de parcă în fiecare zi ar fi fost lovit în cap cu un pistol.

Totuşi corpul lui era şi mai tensionat decât înainte.

Apoi Summer înţelese. Nu ştia dacă prinsese ideea din aer ca un mesaj psihic trimis de creierul lui, sau dacă construise singură planul. Dar totuşi o făcuse. Pentru un anume motiv, tipii aceea duri voiau camioneta mai mult decât îl voiau pe Frankenstein, dar nu ştiau unde era. Ea şi Frankenstein ştiau. Lucrul acesta era ceea ce îi ţinea încă în viaţă. Nu ştia de ce şi pentru ce voiau asta, dar ştia că orice i-ar face, nu putea, de dragul vieţii ei, să se lase distrusă, dacă putea face ceva. Privi la balonul purpuriu care era faţa lui Frankenstein, privi la Linda Miller şi nu ştiu cât timp va putea să reziste dacă îşi concentrau atenţia asupra ei. Poate o moarte fulgerătoare ar fi fost de preferat unor ore de tortură.

Intră în acţiune, Arnold!

O spaimă rece şi pătrunzătoare izbucni în interiorul ei. Trebuia să înţeleagă că Arnold nu va veni. Nu va exista nicio salvare eroică făcută în ultimul minut de către Terminator. Acolo era viaţa reală.

Ajutor.

A treia gorilă îi căută mâna şi o apucă, sprijinindu-se de genunchii ei.

Pentru o clipă îi zâmbi, mângâindu-i pielea fină ce-i acoperea încheieturile cu un deget mare gros şi aspru. Ea vru să se smulgă şi ţipă, ţipă, ţipă.

Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri. Ea era o baptistă din sud, crescută la şcoala de duminică şi acest principiu îi fusese imprimat încă din copilărie. Mama ei, care fusese conducătoarea corului, schimbase principiul în: laudă-l pe Dumnezeu, dar pregăteşte-ţi muniţia.

Bătăuşul îi ridică mâna până la gură şi-i sărută graţios podul palmei. Prietenii lui rânjiră. Summer tremură de repulsie.

Te rog, Doamne, trimite repede ceva muniţie.

— Acum depinde de tine, iubito. Poţi să ne spui ce vrem să ştim, asta e calea cea mai uşoară, sau o să începem să-ţi rupem degetele, unul câte unul. O să încep

cu acest deget mic şi trandafiriu. N-o să ia mai mult de o secundă şi o să doară tare. Îi prinse palma cu amândouă mâinile, apăsă degetul ei fragil cu degetul lui mare şi apoi îşi strânse mâna lui uriaşă în jurul lui ca ea să poată simţi puterea pumnului. Summer ştia că el i-ar putea rupe degetul la fel de uşor ca pe o rămurică. Îngrozitoarea anticipare o paralizează; ea îngheţă aşteptând durerea.

— *Apoi o* să ne spui totul. Nu fac nicio greşeală, o să ne spui totul. Acum, unde e camioneta?

— V-am spus că ea nu... mârâi Frankenstein ridicându-se parţial de pe canapea.

Dintr-odată, gorila numărul doi îi îndreptă spre tâmplă gura pistolului şi păru că i-ar face plăcere să-l folosească.

— Băiete, o să te aşezi acum la loc, spuse bătăuşul numărul doi şi Frankenstein se aşează încet şi fără tragere de inimă.

— O să le spun, zise Summer cu o voce tremurată pe care cu greu şi-o recunoscu, aruncând o privire speriată spre Frankenstein. Apoi se uită în sus la bărbatul care îi strângea degetul. Primul bătăuş se ivi de după umărul lui ca un geniu al răului. Încă mai continua să ţină pistolul îndreptat spre capul lui Frankenstein. O să, o să spun tot ce vreţi să ştiţi. Numai, numai să nu îmi faceţi niciun rău.

— Ţine-ţi gura aia proastă, mormăi Frankenstein.

— Ţine-ţi-o pe-a ta, sau o să-ţi zbor creierii, răspunse al doilea bătăuş, apăsând gura pistolului de tâmpla lui Frankenstein. Frankenstein se strâmbă şi tăcu. Bătăuşii schimbară priviri satisfăcute.

— Deci, unde se află camionul?

Summer trebui să se gândească un moment. Frankenstein era prietenul ei, nu-i aşa? Nu putea să-i spună Frankenstein.

— Ştiţi, Steve l-a lăsat undeva. Nu mergea prea bine pentru că fusese împuşcat. A spus că un glonte lovise ceva la motor. Aşa că l-am părăsit.

— Unde? Unde l-aţi lăsat? Toţi ca unul se aplecară

asupra ei.

— Pe un câmp.

— Nu ştiu. Un câmp, bine? O să vă arăt unde e. Summer încercă disperată să introducă o nuanţă de viclenie în voce. Dar dacă îmi promiteţi să ne lăsaţi să plecăm după aceea.

— Sigur, iubito. O să ne arăţi unde e şi o să te lăsăm să pleci.

Promisiunea aceea transparentă era la fel de credibilă ca şi lacrimile crocodilului, dar Summer reuşi să-şi compună un zâmbet şovăielnic. Întotdeauna fusese o bună actriţă, de mult crezuse că va fi în stare să-şi facă din asta o carieră şi în aceste condiţii era pregătită, dornică şi era în stare să joace rolul vieţii ei. Şi pentru viaţa ei.

— Vezi? N-a fost chiar atât de tâmpit din partea mea să le spun.

Ea adresă această remarcă, dublată de o fanfaronadă patetică, lui Frankenstein care se holbă la ea şi mormăi:

— Nu fi atât de proastă.

De fapt, monstrul ei nu era atât de prost. Nişte mâini o apucară de braţe şi Summer fu ridicată în picioare.

— N-are rost să-l luam cu noi. Putem să-l lăsăm aici. Comentariul fusese făcut de gorila numărul doi cu o voce joasă, dar Summer îl auzi. Ea nu pretinse că nu-l auzise.

— Ai promis să ne laşi să plecăm dacă-ţi arăt locul! Şi pe Steve de asemenea!

— Sigur, iubito, sigur c-o să vă las să plecaţi. Pe amândoi. În curând o să ne recăpătăm camioneta.

— Taci din gură, tâmpitule! Aceasta fusese adresată gorilei numărul doi.

Gorila numărul trei, tipul care vorbise, îşi încleştă puternic mâna de braţul lui Summer şi o târî spre scară.

— Adu-l şi pe el, ordonă, privind peste umăr.

— Dar...

— Poate că minte. Poate că nu-şi mai aminteşte. Oricum, nu vrem să ne tăiem toate punţile înainte de a fi

siguri.

Deci până la urmă tipul nu era prost. Speranţele lui Summer care începuseră să crească se prăbuşiră din nou. Totuşi făcuse rost de ceva timp pentru ei.

Summer abia începuse să urce scara când auzi un clic, clic, făcut de cineva care călca pe tocuri, sau pe orice fel de încălţăminte şi mergea pe linoleumul din bucătărie îndreptându-se spre uşa de la pivniţă.

Era Arnold?

Cavalerul?

Betty Kern?

Fără să-şi dea seama, Summer se opri din urcat şi îşi ţinu respiraţia. În spatele ei, bătăuşii şi Frankenstein se opriră de asemenea.

Toţi îngheţară ascultând.

Capitolul cincisprezece

O mână acoperi gura lui Summer. A fost trasă în josul scării şi apoi aşezată din nou pe picioarele ei. Toţi cinci, bătăuşii şi victimele, adunaţi într-un grup strâns la baza scărilor, îşi întindeau gâturile într-o încercare zadarnică să pătrundă cu privirea prin întunericul de dincolo de lumina subţire filtrată prin uşa întredeschisă a pivniţei.

Un pistol apăsă tâmpla lui Summer. Al treilea bătăuş încă îi mai strivea gura. Mâna avea un gust puternic de bere. Summer ura berea. În alte condiţii ar fi râgâit.

Frankenstein stătea cu faţa la ea, de asemenea cu un pistol pus la tâmplă de al treilea bătăuş. Podeaua era rece şi dură sub tălpile ei goale. Simţi gura rece a pistolului apăsată de tâmpla ei.

— Verifică ce e, mormăi al treilea bătăuş spre primul.

Summer şi Frankenstein schimbară priviri tensionate. Primul bătăuş se târî precaut spre uşă. Îşi ţinea spatele lipit

de zidul scărilor. Pistolul îi era pregătit în mână.

Sunetul curios de paşi se opri.

Summer realiză că-şi ţinuse respiraţia...

Primul bătăuş ajunse în capul scărilor şi ascultă. Linişte.

Summer îndrăzni să spere. În imaginaţia ei, o întreagă companie de poliţişti prietenoşi se ghemuiseră în bucătăria ei, gata să-i sară în ajutor.

Poliţişti cu tocuri înalte, sau pantofi cu gumă? Nu-i venea să creadă.

Bine, atunci era Arnold.

Imaginea terminatorului încălţat cu pantofi de bal era s-o facă să zâmbească în ciuda situaţiei în care se afla.

Ea ar fi optat pentru Betty Kern. La naiba, în acel moment ar fi preferat pe oricine ar fi putut pune mâna.

Primul bătăuş privi în jos la ei. Bărbatul de lângă Summer îşi retrase mâna de pe gura ei şi-i făcu semn să meargă mai departe. Primul bătăuş înghiţi vizibil în sec şi apoi se apropie de uşa pivniţei şi o deschise larg. Summer îşi umezi buzele şi aşteptă.

Nu se întâmplă nimic.

O clipă mai târziu sunetul începu din nou. Primul bătăuş se lipi de perete, cu braţul întins şi cu pistolul pus în prelungirea lui, ameninţând pe oricine ar fi venit.

Summer încetă să mai respire.

Deodată un ghemotoc de blană, înalt de douăzeci de centimetri, de culoare cafenie, se mişcă în pata de lumină, şi lipăi până în vârful scărilor. Ochii ciocolatii ieşiţi în afară o fixară pe Summer.

— Muffy! murmură ea.

Funda de satin roz ce împodobea capul pechinezului tremura. În afară de asta şi de ochii umezi, semăna cu o minge mişcătoare de păr. Nu dădu niciun semn că a observat pe cineva în spatele lui Summer. În schimb începu să coboare pe scări, sărind delicat din treaptă în treaptă, ignorând complet pistolul pe lângă care trecuse.

— Nu e decât un nenorocit de câine. Marea campioană, Miss Muffet acum retrasă din competiţie, nu era un câine obişnuit. Ea era preferata mamei lui Summer şi câştigase mai multe lupte pe ring decât Mike Tysson. În ultimii zece ani, oriunde mersese Margaret McAfee, Muffy o însoţise cu avionul, trenul, maşina sau iahtul. Singurul motiv pentru care Muffy nu se găsea în acel moment în California, vizitând-o pe Sandra, sora lui Summer, împreună cu stăpâna, era că unul din băieţii lui Sandra căpătase recent o puternică alergie la păr de căţel. Sau cel puţin aşa spusese Sandra.

Summer fusese aleasă dădacă. Dădacă de câine. Mulţumesc, mamă. Mulţumesc, soră.

Aproape c-o vedea pe sora ei râzând de ea. Muffy nu era exact un paznic. Avea şi alte obiceiuri regretabile în afara năpârlitului.

— Javra asta chiar că l-a speriat pe Charlie! Tensiunea poterei se transformă într-o izbucnire ilară pe socoteala cercetaşului lor.

— Ce fel de pisicuţă eşti tu, Charlie?

— Pisicuţă este cuvântul. Miau. Ai fost speriat de un *căţeluş.*

— Tăceţi din gură, tâmpiţilor! Charlie nu era amuzat de loc. Se uită supărat la ei şi coborî din capătul scării în urma lui Muffy.

— Vino aici, cuţu, cuţu, cuţu!

Gorila care-l păzea pe Frankenstein pocni din degete spre Muffy. Ea se îndrepta direct spre picioarele lui. Summer îi prinsese blana cu fundă ca s-o împiedice, cu regală demnitate, să-şi zgârie urechile. Ar fi putut să-l ierte dacă gorila n-ar fi avut pistolul la baza spinării lui Frankenstein.

— Ce căţel drăguţ! gânguri bătăuşul.

Al dracului animal nefolositor. De ce nu fusese un Doberman?

— Hai să mergem.

A treia gorilă îşi aminti de afacerea lor. Al doilea bătăuş se ridică de lângă neînsemnata Muffy. Charlie se oprise la două trepte de capătul scărilor.

— Mişcă-te!

Al treilea bătăuş o împinse pe Summer cu pistolul lui. Fără să mai spere aceasta se supuse.

— Rahat! strigă al doilea bătăuş.

Summer sări cu un picior în aer. Ea a fost singura a cărei expresie nu a fost ucigătoare când a aterizat.

— Nenorocitul de câine a urinat pe piciorul meu.

Summer privi în jos. Toţi priviră în jos. Tivul pantalonilor marinăreşti, purtaţi de a doua gorilă, era ud. În jurul piciorului său se împrăştie o baltă. Cu demnitatea neştirbită, Muffy ţopăia deja pe scări în sus.

Urinatul pe toată lumea era unul din obiceiurile nefericite ale lui Muffy.

Bătăuşul unu şi doi râseră. Summer zâmbi. Iadul se dezlănţui.

Charlie pluti prin aer ridicat de mâinile lui Frankenstein prinse de cureaua lui. Zbură în picaj şi o rată pe Summer la milimetru înainte de a se prăbuşi. Ceilalţi nu au fost la fel de norocoşi. Charlie îi seceră ca o bilă de biliard.

— Fugi! strigă Frankenstein.

Nu era un gentleman, deja şchiopăta în urma lui Muffy şi deja era la jumătatea scării. Bătăuşii blestemau şi se zbăteau să se ridice în picioare şi să-şi găsească armele.

Summer fugi după el. Nu făcu decât o pauză ca s-o culeagă pe Muffy, doar nu putea s-o lase pe favorita mamei ei la mila unui trio de asasini. Un pistol se descărcă în timp ce ea se apleca, sunând ca o explozie în spaţiul acela îngust. Ceva se lovi de perete chiar deasupra capului ei plecat provocând un duş de ceva ce semăna a nisip. Fusese un glonte! Dacă nu s-ar fi aplecat după Muffy, ar fi fost lovită!

Cu Muffy ascunsă în braţele ei, Summer urcă şi

ultimele două trepte şi plonjă prin golul uşii ca un mijlocaş fentându-l pe portar şi marcând.

Bătăuşii se căţărau deja pe scară.

Capul lui Summer se lovi de zidul opus uşii de la pivniţă. Văzu stele verzi în timp ce se opri aruncată pe burtă. Muffy se strecură afară din braţele ei şi o linse pe faţă. Nerecunoscătoare, Summer o împinse cât colo.

Uşa de la pivniţă se trânti şi se închise. Frankenstein apăsă pe butonul care bloca clanţa. Tipii răi erau închişi în pivniţă! Erau salvaţi, salvaţi, salvaţi, salvaţi!

— Ce broască proastă, mormăi Frankenstein când clanţa începu să zdrăngăne. Pentru mai multă siguranţă, luă un scaun din cele trei care mai rămăseseră din setul de bucătărie şi-l propti sub clanţă.

Summer se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă cu capul greu. Aerul era plin de blestemele şi ameninţările înăbuşite ce veneau din pivniţă, în timp ce bătăuşii loveau de cealaltă parte a ei. Văzând că placajul crapă sub asalturile lor hotărâte, Summer începu să-şi tempereze bucuria simţită iniţial.

Încă nu erau salvaţi.

— Ai o puşcă în casă?

— Nu.

Summer era o apărătoare fervent a controlului asupra armamentului. În afară de asta, armele o speriau...

— Ca să vezi.

— Ai putea să chemi poliţia...

— Dar cine naiba crezi că e în pivniţă? Hai să mergem. Îşi smulse cu dinţii banda adezivă din jurul încheieturilor şi o luă pe cea mai apropiată uşă.

Aceasta ducea la garaj.

O lovitură puternică zgudui uşa de la pivniţă. Cu o singură privire lungă aruncată spre telefonul din bucătărie (cel programat să formeze 911 la o singură apăsare de buton) o apucă pe Muffy şi dispăru după el.

El trebui să-şi folosească piciorul ca să degajeze ceva

care bloca uşa. O formă albă, nemişcată se întinse pe linoleumul alb.

Era Betty Kern, descoperi Summer când îl ajunse din urmă. Moartă, fără nicio urmă de îndoială. Lângă cadavru zăcea cutia de mahon ce conţinea argintăriile pe care mama ei i le dăduse la nuntă. Furculiţele, cuţitele, lingurile erau împrăştiate pe podea.

Deci cam asta se putea obţine din această direcţie.

Când Summer apăru în vârful scărilor aflate în umbră, Frankenstein găsise deja şi apăsase butonul care deschidă uşa automată. Lumina gri a dimineţii se împrăştie în garaj când el se feri de planşeul care se ridica. În garaj se afla o maşină care nu îi aparţinea.

Maşina era un Lincoln Continental, ultimul model. Summer cunoştea marca aceasta. Mama ei avea una deşi aceea era galben deschis.

Sunetele venite din bucătărie, bufnituri înăbuşite şi blesteme, o anunţară că bătăuşii se mai aflau încă în pivniţă.

Putea să spere că situaţia va mai dura câteva minute?

Gândul la bătrânul Chevy urmărit de copilul acela lucios o făcu să se hotărască. Trebuia să facă rost de timp. Aruncând-o pe Muffy, care mârâi indignată când ateriză pe toate patru labele, cu mai multă forţă decât de obicei, Summer fugi spre maşină, eliberă închizătoarea şi ridică şi capota. Îi trebuiră doar câteva secunde să rupă cablurile electrice.

Focul de armă urmat de sunetul aşchiilor de lemn a fost semnalul că timpul trecuse. Era clar că deciseseră să se elibereze cu ajutorul armelor. Summer lovi butonul care acţiona uşa garajului şi se strecură pe sub ea în timp ce începea să se închidă. Muffy alerga pe lângă călcâiele ei şi Summer o luă din nou în braţe. Când ajunse în stradă se uită încoace şi încolo, dar Frankenstein nu era nicăieri.

Probabil că o abandonase sorţii pe ea şi pe Muffy. Al naibii fiu de...

Încă alerga de-a lungul străzii spre locul liniştit unde îşi lăsaseră maşina mergând.

Fără niciun avertisment, Chevroletul dădu colţul înclinându-se într-o parte şi huruind spre ea. Scund, negru şi înaripat, dădu un nou înţeles imaginii mentale pe care şi-o făcuse despre un liliac zburând afară din iad. Cu mintea plină de avertismentul lui Frankenstein care nu vedea să conducă, Summer se îndreptă în salturi spre capătul şoselei exact când frânele maşinii scrâşniră. Chevroletul se opri brusc la câţiva centimetri de locul unde se aflase ea mai devreme.

Acesta fusese un alt mod de a muri în acea noapte de coşmar.

Uşa pasagerului se deschise.

— Iisuse, Rosencrans, ce naiba a durat aşa de mult?

Explicaţiile şi învinuirile puteau aştepta. Strângând-o pe Muffy la piept, Summer se azvârli înăuntru.

Nu avu nici măcar timpul să închidă uşa înainte ca Frankenstein să apese pe accelerator. Ghemuită pe un scaun, Summer se încleştă de vinilinul acestuia şi se rugă să nu fie aruncată afară pe drum. Muffy, care nu era proastă, se târî sub scaun.

— Închide uşa! strigă Frankenstein.

Summer îi aruncă o privire ucigătoare. Agăţându-se din toate puterile de spătarul scaunului, aruncă pe fotoliul din spate un pumn de fire electrice pe care nu îşi mai amintise că le avea la ea şi se întinse după uşa care se balansa puternic. Poziţia ei era foarte precară şi el făcu şi un viraj, dar reuşi să prindă mânerul şi să închidă uşa.

Pentru moment se simţi tot atât de moale ca nişte tăiţei fierţi.

Summer se prăbuşi pe scaun cu faţa în jos şi cu mâinile încolăcite în jurul genunchilor. Observă cu o tresărire de supărare, că mâinile îi erau negre de ulei de motor. Căzuse atât de tare încât începu să-şi plângă degetele mai mult decât preţioase.

Trecură prin faţa casei ei tocmai când cei trei bătăuşi ţâşniră pe uşa din faţă. Cei trei se repeziră pe peluză şi priviră cu ochi răi la Chevroletul care trecea.

La vederea lor, Frankenstein apăsase probabil pedala până la podea, pentru că Chevroletul ţâşni aşa cum putea să facă numai o maşină din anii ’50. Goniră până la capătul străzii şi cotiră pe două roţi.

Când a fost aruncată în uşa pe care de abia o închisese, Summer nici nu clipi măcar. Se felicită numai de abilitatea cu care cocheta cu moartea.

Patinară prin poarta ce marca intrarea în Albermarle Estates. Se întâmplă ca lucrurile de pe scaunul din spatele lor să atragă atenţia lui Frankenstein.

— Ce naiba sunt astea? întrebă el, indicând grămăjoara de sârme negre şi răsucite.

Pentru el probabil că semănau cu nişte şerpi. Nişte şerpi veniţi din iad. Se potriveau cu maşina. Un liliac venit din iad cărând nişte şerpi veniţi tot din acelaşi loc.

Summer chicoti...

El o privi. Acum amândoi ochii erau vizibili, deşi nu erau deschişi mai mult decât o crăpătură. Ea spera numai că poate să vadă.

— Ţine-ţi ochii pe drum, îl admonestă ea. Nu pentru că asta ar fi ajutat cu ceva, dar în sfârşit el reuşise să nu facă un accident.

— Ce sunt astea? Vocea îi suna într-adevăr perplexă.

— Sârme electrice de la motor, îi explică Summer, tolănindu-se în scaun. Apoi la privirea lui surprinsă, adăugă: Ca să-i fac să nu ne mai urmărească. Şi călugăriţele au făcut la fel naziştilor din „Sunetul muzicii”. Da, îmi plac filmele.

Frankenstein o privi din nou. Buzele îi tremurară şi apoi începu să râdă.

Capitolul şaisprezece

Norocul lor alerga pe şoseaua 164, chiar la sud de Tellico Plains. Sau mai degrabă era maşina lor.

Summer conducea. Era deja ziuă, dar era atât de obosită încât se concentra cu greu. Mâinile ei, pe care le ştersese cum putuse de pantaloni, nu mai erau negre de ulei, dar rămăseseră uşor gri cu nişte cercuri negre în jurul unghiilor. Nu se putea uita la ele fără să i se facă greaţă. Lângă ea, Frankenstein studia o hartă pe care o găsise în compartimentul pentru mănuşi. În ultimele cincisprezece minute, încercase să o folosească pentru a stabili traseul pe care vor fugi, ca să le permită cele mai bune şanse, pentru a fi detectaţi.

Ceva, probabil vederea lui defectuoasă, sau aceeaşi oboseală care o dărâma şi pe Summer, făcea ca efortul să fie mai mare.

— Vom merge spre sud tot pe 165. Peste o jumătate de oră o să o luăm pe un drum auxiliar care merge de la est la vest. Nu pot să-l găsesc pe hartă, dar am mai fost pe aici. Ştiu că e pe acolo pe undeva.

Vocea îi era răguşită de oboseală.

Pâr, pâr. Strănută motorul. Chevroletul părea să fi căpătat gripă. Summer se încruntă şi apăsă pe accelerator. Pentru un moment maşina răspunse, apoi făcu din nou un pârâit istovit şi începu să încetinească.

— Iisuse, am uitat de benzină. Frankenstein păru la fel de îngrozit ca ea. Summer se holbă la indicatorul de carburant în timp ce Chevroletul pierdea din viteză. Cum putuseră să uite ceva atât de important? Şi ce-ar fi putut să facă în situaţia în care şi-ar fi amintit? Lucrul acesta o izbi pe Summer între ochi ca un baston de baseball. Nu aveau bani. Ea uitase să-şi ia cei treisprezece dolari de acasă.

Tot ce păţiseră fusese degeaba.

— Trage la margine.

Acum se aflau la munte şi drumul, toate drumurile de fapt, erau în pantă. O pantă, povârnişuri împădurite se ridicau spre cer la stânga lui Summer; în dreapta ei era o prăpastie adâncă de câteva sute de metri. În faţă alţi munţi se înălţau în ceaţa dimineţii, vârfurile lor înzăpezite se confundau la distanţă cu norii albi în derivă.

Un şoim plană şi se năpusti când Summer opri lângă un colţ de stâncă. Se aflau la jumătatea unui drum de munte îngrozitor, cu numai două benzi, fără niciun semn de civilizaţie în nicio direcţie. Nu văzuseră altă maşină de când trecuseră de un autocamion ocolind Tellico Plains.

— Şi acum ce facem? întrebă Summer, schimbând viteza (devenise foarte bună la schimbarea vitezei) şi trăgând frâna de mână ca maşina să n-o ia la vale.

Frankenstein ridică din umeri şi deschise uşa. Ea trăsese la stânga, dincolo de banda de nord, aşa încât maşina putea mai uşor să coboare muntele decât să urce panta.

Summer coborî şi ea, trăgând absentă de breteaua ruptă a sutienului ca să-şi pună preţioasele moşteniri acolo unde le era locul. Muffy se târî după ea, furişându-se la marginea drumului şi se aruncă în iarbă înaltă.

Muffy fusese întotdeauna predispusă la răul de maşină.

— Acum o să mergem pe jos.

Frankenstein deschisese deja uşa din spate. Pe lângă hartă şi şapca de baseball, scaunul din spate scoase la iveală patru cutii de bere prinse într-un ambalaj cu un inel de plastic, un zvetăr tineresc de bumbac închis cu fermoar şi o pereche de pantofi de baschet cu tocuri înalte. La prima vedere erau de mărimea 11.

Trebuie să fie un băiat destul de mare.

Frankenstein aruncă pantofilor o privire rapidă şi îi aşeză lângă bere, lângă şapcă şi lângă zveterul ce se afla la

picioarele lui.

— Să mergem! Remarca lui de abia fusese înregistrată de mintea lui Summer. Era atât de obosită încât stătea cu greu în picioare, şi nu se vedea nici măcar punând un picior în faţa altuia.

— Probabil că glumeşti!

— Nici gând. Dacă nu poţi cumva să zbori.

Frankenstein se întoarse şi o luă înapoi pe drumul pe care veniseră. Prea obosită ca să facă altceva decât să se sprijine de maşină şi să-i privească plecarea, Summer observă că se apleacă şi culege ceva de pe şosea şi se întoarce înapoi. Pentru un moment se temuse că ea şi Muffy fuseseră abandonate.

Dar era prea obosită ca să-i pese.

— Asta la ce foloseşte? îl întrebă când el putu din nou s-o audă. El căra o vergea ruginită de metal lungă de un metru.

— Vreau să sparg portbagajul. Să văd dacă acolo se află ceva ce ne-ar folosi.

Puse capătul vergelei în încuietoarea lacătului. După câteva opinteli puternice (Summer fusese impresionată de felul în care bicepşii lui se umflau sub mânecile scurte ale bluzei când încerca să-i vină de hac închizătoarei) metalul de la ambele capete ale lacătului erau încovoiate şi strâmbe.

Dar portbagajul era încă închis.

Summer începu să rânjească.

În afara noilor tăieturi de pe obraji, faţa lui Frankenstein nu mai părea atât de îngrozitoare în dimineaţa aceea rece, poate pentru că ea se obişnuise cu felul în care arăta. Amândoi ochii erau înconjuraţi de nişte vânătăi cu adevărat magnifice, dar erau destul de deschişi ca să poată vedea culoarea irisului fără să se chiorască prea tare. Loviturile de pe faţă îşi schimbau gama coloristică de la purpuriu la galben şi verde, astfel încât singura porţiune normală de piele pe care o poseda

devenise de un roşu deschis din cauza supărării şi a efortului. Ea admiră această adăugire înveselitoare la sortimentul şi aşa bogat de culori.

— De ce râzi? mormăi el când efortul lui înzecit de a sparge încuietoarea eşuase.

Summer îi spuse şi adăugă cu speranţă:

— Mi se pare că lucrul care-ţi lipseşte este un deschizător de conserve.

Frankenstein îi aruncă o privire ucigătoare. Coborî din nou vergeaua şi aceasta se îndoi şi mai mult.

Dar portbagajul era încă închis.

Summer chicoti. Frankenstein blestemă. Retrăgând vergeaua din îndoitură, se holbă pentru o clipă dureroasă la forma ei răsucită, înainte de a o arunca.

— Iisuse! urlă el fără nicio provocare aparentă.

Summer sări în sus ca reacţie la urletul lui şi apoi urmă direcţia privirii lui ultragiate.

Muffy se îndepărta elegant de piciorul lui.

— Al dracului câine a făcut pe piciorul meu! Lovi cu pumnul în capotă atât de tare încât portbagajul se deschise.

Summer nu reuşi să se stăpânească. Râse atât de tare încât trebui să se aşeze jos. Râse atât de tare încât, în momentul în care Muffy se târî între genunchii ei, tot ce reuşi să facă fu să-şi îngroape faţa în blana ei mirosind a talc încercând să-şi liniştească hohotele. Râse aşa de tare că o durură sânii şi se gândi că o să moară dacă n-o să fie în stare să respire.

Apoi văzu expresia strâmbă de pe faţa lui Frankenstein şi mai râse.

— Ea a făcut asta, gâfâi ea cerându-şi scuze doar pe jumătate când economisi destul aer pentru discursul ei.

— Ea a făcut asta? Câinele urinează pe picioarele oamenilor şi tot ce spui este că ea a *făcut* asta? Iisuse!

— Nu e ca un bărbat, dar oricum ţi-a salvat fundul acasă la mine şi a deschis şi portbagajul!

— Eu l-am deschis.

— N-ai fi putut s-o faci fără ajutorul lui Muffy.

— Atunci drept mulţumire ar trebui s-o las în viaţă.

Frankenstein îşi termină de curăţat piciorul pe iarba de la marginea drumului şi se întoarse la portbagaj. Dispăru din vedere când răscoli interiorul.

De la adăpostul genunchilor lui Summer, Muffy lătră o dată, un lătrat scurt şi delicat.

— De ce naiba latră? Capul lui Frankenstein ieşi din portbagaj.

— Cred că spune că-i e foame.

— Spune că-i e foame? Scuteşte-mă. Nu eşti una din femeile alea sucite care se poartă cu animalul lor de parcă ar fi un copil, nu-i aşa?

— Nu e câinele meu. E al mamei mele şi ea nu e nebună. Mama mea vreau să spun, nu Muffy. Oboseala îi împleticea limba.

— Atunci nu-ţi prea seamănă. Mama ta vreau să spun. Frankenstein părea să înţeleagă foarte bine vorbirea ei împleticită. Ochii lui o priviră ascuţit pe deasupra portbagajului. Nu locuieşti cu mama ta, nu-i aşa? Vocea lui suna de-a dreptul alarmată.

— Nu, nu locuiesc. S-a mutat la Santee South Carolina cu tata după ce el a ieşit la pensie. El a murit acum cinci ani. Ea încă mai locuieşte la Santee, dar călătoreşte cea mai mare parte a timpului.

— Atunci ce face cu animalul?

— Îl dădăcesc eu. Summer se strâmbă. Sora mea Sandra (mama o vizitează pe Sandra) a spus că fiul ei cel mare e alergic la blana de câine. Personal, cred că minte. Muffy nu-l place pe Will, soţul ei.

— Pot să pariez că nici Will n-o place pe Muffy.

— Probabil că nu.

Frankenstein trânti portbagajul şi acesta se deschise singur gata să-l lovească în nas. El sări înapoi şi-i aruncă lui Summer o privire ce o înfrunta să zâmbească.

Ea rânji oricum.

— Ia-ţi fundul ăla leneş şi vino să mă ajuţi cu asta.

Vocea lui suna nemulţumită. Summer rânji şi mai larg.

— Să te ajut cu asta?

— O să împingem maşina până la marginea stâncii. Alte întrebări?

Erau un milion, dar Summer reuşi numai să bolborosească:

— Dar de ce?

— Pentru că am impresia că e distractiv. De ce crezi? Ei o s-o vadă, d-aia. Pot s-o identifice. Dacă o găsesc pe ea o să ne găsească şi pe noi. Oricum ar fi trebuit să scăpăm de ea destul de curând. Până acum au dat precis o descriere a ei.

— O descriere?

— Ca s-o urmărească. Ţi-am spus, tipii ăia sunt poliţişti. În fine, unul dintre ei este: cel cu mustaţă. Lucrează pentru Connan Country. L-am mai văzut prin regiune. Îl cheamă Carmichael. Şi el mă cunoaşte.

Summer se cutremură.

— Eşti sigur?

— Sigur ca întâlnirea cu un mijlocaş. Acum vrei să mă ajuţi să împing maşina?

Nu chiar, îi răspunse în gând Summer, dar oricum, se ridică în picioare. Frankenstein deschise uşa şoferului şi puse mâna pe volan. Summer se duse în spatele maşinii şi se sprijini de bara de protecţie. Nu-i plăcea să împingă dar o făcuse şi înainte. Mustangul din 66, pe care-l condusese în timpul liceului, avea probleme la carburator, motorul i se oprea aproape de fiecare dată când se afla la stop. Până când economisise destul ca să-l dea la reparat, avusese de împins la el.

— Stai, Rosencrans.

Summer privi pe lângă aripa maşinii. Era imposibil să vadă ceva uitându-se peste ea, din cauza capacului bombat al portbagajului.

— Suntem sus. Sunt gata să pun schimbătorul de viteză în punctul mort. Asta-ţi spune ceva?

Summer căzu pe gânduri.

— Dă-te la o parte din spatele maşinii, găgăuţă. Împinge din faţă. În felul ăsta, când o să înceapă să meargă cu spatele, n-o să trebuiască să fii călcată de ea.

Era o idee bună. Prea obosită ca să se ofenseze că fusese numită „găgăuţă” Summer se mută în faţa maşinii.

— Gata?

Summer dădu din cap.

— Te-am întrebat dacă eşti gata?

Era un răcnet.

— Da.

Summer îi strigă drept răspuns după care verifică dacă Muffy se afla în siguranţă ascunsă în iarbă. Muffy era întinsă pe burtă având capul între labe şi privind speriată. După cum arăta, n-ar fi mişcat-o de acolo ceva mai mic decât discul lui Kol Kon.

Un câine deştept, se gândi Summer în timp ce stomacul îi ghiorăia.

— Când porneşte, dă-i drumul. Ai înţeles?

Summer dădu iarăşi din cap. Amintindu-şi că el n-o poate vedea, ţipă:

— Da!

Frankenstein murmură ceva pe sub mustaţă, ce suna vag lipsit de amabilitate. Apoi maşina începu să meargă cu spatele.

Era nevoie s-o împingă doar foarte puţin. Chevroletul porni încet, dar când Frankenstein o îndreptă spre şosea, începu să prindă viteză. Până la urmă, mergea destul de repede, atât de repede încât Summer trebuia să alerge ca să ţină pasul.

— Dă-i drumul! ţipă Frankenstein. Summer îi dăduse deja drumul. El sări din maşină şi Summer privi fascinată cum aceasta se îndrepta spre marginea stâncii. Pentru un moment rămase suspendată pe fundalul munţilor, al cerului

şi copacilor, semănând pentru restul lumii cu un uriaş liliac înspăimântător. Apoi partea din spate se aplecă înapoi şi maşina dispăru din vedere.

Câteva clipe mai târziu, se auzi o pocnitură sau, mai precis, o serie de pocnituri. Apoi liniştea. Nicio explozie. Nimic spectaculos. Chevroletul nici măcar nu luase foc.

Sigur că nu, doar rămăsese fără benzină.

— Nu poate fi văzută de pe şosea.

Vocea lui Frankenstein era plină de satisfacţie când privi spre ea. Se afla încă pe marginea pintenului de stâncă, uitându-se în jos. Ochii i se opriră odată asupra ei, apoi se mutară dincolo de ea, pe şosea.

— Vine o maşină, Rosencrans, dă-te la o parte din drum.

Summer privi peste umărul lui. Se apropia o Honda albă şi sigur nu putea fi din nou potera.

Se săturase până în gât de bătăuşi.

Deodată Frankenstein veni lângă ea.

— Crezi că ei... începu privindu-l speriată.

— Taci din gură, spuse el, şi îi puse un braţ în jurul umerilor şi celălalt în jurul taliei. O răsuci în aşa fel încât să fie cu spatele la şosea şi cu faţa pe umărul lui şi-i acoperi gura cu buzele lui.

Capitolul şaptesprezece

Pământul nu se mişcase. Clopoţeii nu cântaseră. Stelele nu explodaseră în interiorul capului lui Summer. Îmbrăţişată strâns de Frankenstein, aplecată spre spate, ea se agăţă de umerii lui largi ca să nu cadă în fund, acceptă buzele tari şi calde apăsate pe ale ei şi aşteptă sărutul. El nici măcar nu-şi folosi limba.

Era clar că mintea lui Frankenstein nu era la ce făcea cum se întâmpla cu a ei.

În cele din urmă îşi ridică faţa, privi circumspect în susul şi în josul muntelui şi o puse înapoi în picioare.

— Drumul e liber. Vocea lui suna la fel de impersonală ca şi cum ar fi sărutat un manechin dintr-un magazin universal. Spre mirarea lui Summer, răceala lui îi zgândări vanitatea.

— Bine.

Dacă vocea ei era rece, atunci, era mai bine aşa decât să sune pasională. Şi plăcere era ceea ce începuse să simtă. Plăcere şi nemulţumire. Dar nu voi să-i arate lui toate acestea. La urma urmei, nu fusese lăsată mască de sărutul lui. Şi dacă ar fi încercat să-şi folosească limba, ar fi muşcat-o.

— Nu erau decât nişte turişti cu bancheta din spate plină ochi cu jucării şi copii. Deodată el îi zâmbi; când ne-au văzut ca doi porumbei, mama şi tatăl i-a prevenit să-şi întoarcă feţele. Cred că au şi mărit viteza. Nu trebuiau să şocheze copilaşii.

Sărutul acela nu ar fi şocat-o nici pe Shirley Temple. Summer se mai gândea încă la tip (îşi pierduse ea farmecul în aşa hal, sau era el homosexual?) în timp ce el se aplecase pe grămada de lucruri de pe şosea.

Nu, nu putea fi homosexual. Scandalul cu soţia prietenului său înlătura această presupunere. Probabil că ea era de vină. Ceva din ea nu reuşise să-l stârnească. Summer nu s-ar fi simţit mai jignită dacă el ar fi înjurat-o. De fapt ar fi preferat.

— Hei, cel puţin o să mâncăm.

Frankenstein îi arătă o cutie octogonală de biscuiţi cu unt şi alune ca s-o inspecteze. Summer o privi acră. Muffy reacţionă cu mai mult entuziasm. La vederea cutiei, se puse pe picioare şi lătră.

— Mai târziu, îi spuse el şi lăsă cutia să cadă la loc în grămadă.

Pe lângă biscuiţi, portbagajul mai conţinuse o bluză oranj, nişte pantaloni scurţi de nylon negri, nişte şosete

albe sport făcute ghem, o altă pereche de adidaşi enormi şi o minge de baschet. Acolo se mai afla şi o cuvertură matlasată zdrenţuită, un cerc de fier, şi un fişic de bomboane. Acestea combinate cu harta şi cu lucrurile de pe bancheta din spate erau chiar o captură.

Summer se gândi că prietenul ei dentist nu mai reprezenta mare lucru pentru ea. Din cauza lui luase anticoncepţionale, şi nu prea mai avea nevoie de ele. „Priveşte realitatea în faţă" îşi spuse ea. „Ai treizeci şi şase de ani. Eşti destul de bătrână. Eşti la mijlocul vieţii". Nu mai era o jucărie sexuală.

Nu voia să se culce cu Frankenstein, n-ar fi făcut-o nici dacă ar fi implorat-o, dacă i-ar fi dat un milion de dolari, aşa cum Robert Redford îi oferise lui Demi Moore în filmul *„Propunere indecentă",* nici nu l-ar fi luat în seamă. Dar de dragul mândriei ei, ar fi vrut ca el s-o dorească. Ea nu trebuia să-l dorească.

Şi dacă asta nu avea niciun sens, era cu atât mai rău.

Expresia de pe faţa ei ar fi speriat şi un elan.

Frankenstein nu îi dădu nicio atenţie. Era ocupat ca să îndese în geantă toate lucrurile cu excepţia mingii de baschet, a şepcii şi a inelului de fier. Lovi o dată sau de două ori mingea de pavaj cu o expresie melancolică. În sfârşit o aruncă de pe stâncă, urmărindu-i traiectoria descendentă cu reală părere de rău. Apoi, fără să-i spună un cuvânt îşi puse şapca pe cap (aceasta era neagră şi avea scris *Bulls* cu roşu pe partea din faţă), ridică geanta şi inelul de fier şi se îndreptă spre pădure.

— Vii sau nu? Se opri la liziera pădurii ca s-o întrebe peste umăr în timp ce Summer stătea locului şi-i fixa spatele.

— Îmi lipseşte un pantof, îi spuse amintindu-şi de abia atunci de lucrul acela important.

Aparent monstrul nu auzi. El se îndepărtă, era deja o umbră printre trunchiurile întunecate.

Un huruit o anunţă pe Summer că o altă maşină se

îndrepta în direcţia ei; apucând-o pe Muffy, mormăind înjurături printre dinţi, se grăbi după Frankenstein.

Solul pădurii era la fel de plin de ghimpi, moale şi neplăcut pentru picioarele ei goale, precum crezuse că va fi. Pentru o clipă şi mai bine, în timp ce-l urmărea din ce în ce mai adânc printre copaci, îl văzu numai cu greu. În cele din urmă ochii i se obişnuiră cu întunericul.

Se afla într-o pădure primară. Era frumoasă, de un verde pal, cu viţa crescând din pământ ca să se răsucească în jurul cioturilor de crengi şi lumina soarelui coborând în coloane lucitoare prin deschizăturile din baldachinul de frunze de deasupra capului. Era un loc bântuit de stafii. Era un fel de tăcere în aer ca şi cum timpul s-ar fi oprit. Summer avea sentimentul că păşise prin oglindă într-o altă lume. O lume în care ea, Frankenstein şi Muffy nu erau decât nişte intruşi. O lume făcută nu pentru oameni, ci pentru creaturile ca veveriţa cu coadă stufoasă care o privea prudentă de pe o creangă de deasupra, sau pentru şopârla care se căţără pe o piatră când trecu pe lângă ea. Era un loc unde scoicile goale şi aurii ale cicadelor prinse în coaja gri şi aspră a copacilor aveau ochi care puteau vedea, şi bâzâitul făcut de foştii lor ocupanţi devenea din ce în ce mai tare cu fiecare pas cu care se afunda în domeniul lor.

Ea nu fusese niciodată o iubitoare a naturii. Pădurea îi dădea fiori.

— Poţi să mă *aştepţi*? ţipă ea când Frankenstein dispăru şi începu practic să alerge să-l prindă din urmă. Era de necrezut cum reuşise să se deplaseze atât de repede cu mersul lui şchiopătat.

— Iisuse, *ce înceată* eşti.

Privi nemulţumit în urmă în timp ce ea se apropia gâfâind.

Summer era prea obosită ca să facă altceva decât să strângă din dinţi. Muffy lătră odată cu toată decepţia pe care o strânsese în trupul ei mic. Tot drumul, până atunci, cel puţin, nu fusese decât plin de neplăceri.

Ea aşează câinele pe pământ şi se apropie de Frankenstein. Muffy o urmă fără chef.

— Şi acum? întrebă ea.

— Ce vrei să spui cu acest „şi acum”? Acum o să mergem pe jos.

— Unde anume? Ai un plan? Sau o să mergem pur şi simplu până o să dăm de marginea pământului?

— Iisuse, iar vorbeşti cam mult.

Se îndepărtă un pas.

— Spune-mi doar un lucru. De ce trebuie să mă ţin de tine? Probabil că fără tine aş fi mai în siguranţă.

Se opri din mers şi rămase pe loc cu mâinile în şolduri privind după el.

Frankenstein se opri la rândul lui şi se întoarse cu faţa la ea.

— Este problema ta, Rosencrans. Tu crezi că ai fi mai în siguranţă pe cont propriu. *Dacă* îţi imaginezi că poţi găsi fără mine drumul spre civilizaţie şi *dacă îţi* imaginezi că n-o să te prindă de îndată ce-o să încerci să pleci şi o să încerci să te îndepărtezi de mine. Nu vreau să merg cu tine, dar dacă aş fi în locul tău mi-aş aminti ce au făcut tipii ăia celor două femei numai pentru că s-a întâmplat să fie în casa ta, şi asta numai pentru că au crezut că una din ele eşti *tu.*

Summer se cutremură. Îşi dăduse osteneala să nu-şi mai amintească soarta Lindei Miller şi a lui Betty Kern. De fiecare dată când îşi amintea de trupul strâmb, însângerat al Lindei, îi venea în minte o singură întrebare: durea oare foarte tare ca să mori astfel?

Summer îndepărtă acest gând. Era prea îngrozitor. Barierele ei protectoare se înălţară încă o dată. Nu se va mai gândi la asta. Dacă o va face, spaima se va încolăci în ea într-o mică sferă dureroasă chiar în acel moment şi va refuza să se mişte de acolo.

— Crezi că te iau cu mine de plăcerea companiei tale, Rosencrans? Vocea lui Frankenstein era dură. Dacă poţi, gândeşte-te. Acum că mergem pe jos, pot să merg al naibii

de repede şi să te las în urmă pe tine şi câinele tău. Te las să te ţii după mine pentru că îţi sunt dator. N-ai fi fost amestecată în porcăria asta dacă n-aş fi fost eu. Aşa că mă simt responsabil pentru tine. Dacă vrei să-ţi asumi singură responsabilitatea, eşti liberă.

Îi întoarse spatele şi dispăru în umbra copacilor.

Când cuvintele lui îi pătrunseră în minte, Summer se holbă după el un moment. Apoi, îngheţată de amintirea celor două femei care muriseră în locul ei, se repezi să-l ajungă.

— Te rog, poţi cel puţin să-mi spui unde mergem? spuse ea gâfâind când îl ajunse.

El nu păru deloc surprins când o văzu, dar nici mulţumit în mod special.

— Tatăl meu şi cu mine aveam o cabană de pescuit în aceşti munţi, bine? Acolo ne îndreptam înainte să se termine benzina, ceea ce n-a fost un lucru foarte rău dacă stau să mă gândesc. Suntem mai în siguranţă mergând pe jos. Ei n-or să se aştepte la asta; ei or să ne caute pe şosele. Cabana e la trei zile distanţă spre est. Nimeni în afară de noi doi nu a mers vreodată acolo. Cred că ne putem ascunde acolo câteva zile până reuşesc să descâlcesc porcăria în care ne aflăm. Trebuie să existe o cale de scăpare. Sunt însă prea obosit ca s-o văd.

— Poate c-ar trebui...

Dar Summer se trezi că vorbeşte în spatele lui când el porni din nou la drum. Era clar că nu-l interesa sugestia ei. Voia să o sune pe sora ei care era avocat în Knoxville. Dar apoi, în timp ce mergea după el, se decise că nu voia cu adevărat s-o implice pe sora ei în aşa ceva. Oamenii care se amestecau păreau c-o termină prost.

„O cabană de pescuit”, se gândi ea. O ducea la o cabană de pescuit. Cel puţin el avea destinaţia în minte.

Respirând adânc, se hotărî să-l urmeze unde-o va duce. Ce altceva putea să facă?

Ceva mai târziu, când atenţia lui fu atrasă de tăcerea

ei îndelungată, se uită după ea. Îşi domoli paşii când o văzu şchiopătând în urma lui.

— De ce şchiopătezi? o întrebă.

— N-am decât un pantof.

El continuă să meargă, dar cel puţin îi permise să micşoreze distanţa dintre ei.

— Cum l-ai pierdut pe celălalt?

Lui Summer îi trecu prin minte să-l lovească în cap cu primul obiect solid, dar asta ar fi fost mult mai obositor decât explicaţia. Era clar că el nu observase de-a lungul întregii lor peripeţii, că ea n-are decât un pantof.

— Nu mă întreba.

N-avea chef să-i explice.

Un scâncet plângăreţ venit din urmă o făcu pe Summer să privească peste umăr. Muffy care rămăsese departe, se întinsese acum cu burta printre frunze.

— Vino Muffy, încercă Summer s-o convingă.

Muffy dădu din coadă.

— Aici, Muffy.

Summer se opri din drum şi pocni din degete. Muffy nu se deranjă.

— Iisuse Cristoase, mârâi Frankenstein. Probabil că am înnebunit, să-mi pierd vremea cu Cholty Kolhy şi sacul ei de pureci. De ce naiba n-ai lăsat câinele ăsta nenorocit acasă? N-avea nevoie s-o tortureze şi pe ea.

— Nu puteam s-o părăsesc pe Muffy, replică Summer şocată.

— Atunci fă-o să meargă, sau du-o în braţe.

Frankenstein se întoarse şi plecă.

— Vino Muffy. Aici Muffy. Te rog Muffy.

Dar Summer o linguşi degeaba. Era clar că Muffy nu intenţiona să se mişte din nou.

Summer se întoarse s-o aducă.

Îşi continuară drumul până picioarele lui Summer începură s-o doară. Ultima picătură veni când îşi lovi degetele de o piatră pe care, datorită covorului de frunze,

n-o văzuse.

— Asta e, şuieră Summer printre dinţi şi se lăsă să cadă pe jos fără să-i mai pese dacă Frankenstein o părăseşte sau nu. Încrucişându-şi picioarele îşi masă degetele rănite în timp ce Muffy gâfâia în frunzele de lângă ea. Când durerea se potoli, se sprijini de un copac şi se uită în sus la crengile mişcătoare încercând să-şi golească mintea de toate lucrurile în afara gândurilor plăcute.

Faţa lovită a lui Frankenstein se aplecă peste ea în timp ce încerca să se liniştească.

— Ce-ai păţit? *Ce-i cu tine*?

Summer privi în sus spre el.

— Mi-am stâlcit un deget. N-am mai dormit de douăzeci şi patru de ore. Mi-e foame. Sunt mai mult decât speriată. Am încheieturile zgâriate, capul lovit, coapsele pline de vânătăi, coastele mă dor, mi-am rupt breteaua de la sutien şi am pierdut un pantof. Şi peste toate cele sunt prinsă în pădurea asta primitivă cu un asasin care pare scăpat dintr-un film cu monştri în timp ce criminali şi mai răi mă vânează ca să mă omoare. Asta am păţit.

— Degetul tău e bine?

Summer dădu din cap.

— Atunci crezi că putem să mergem?

— Nu mai fac niciun nenorocit de pas.

Pentru o clipă lungă, Frankenstein privi preocupat în jos, spre ea.

— Asta ţi se potriveşte, îi spuse şi îşi continuă drumul.

Aşteaptă! Nu mersese aşa cum îşi imaginase ea! El trebuia să-şi dea seama că era cu adevărat obosită, să se aşeze lângă ea şi s-o liniştească, să-i dea să mănânce nişte biscuiţi şi să se ofere să-i care nenorocitul de câine.

El nu trebuia s-o abandoneze în sălbăticie cu nimic care s-o protejeze în afara unei mingi de blană şi cu nişte criminali vicioşi pe urmele ei.

— La naiba cu tine, Steve Calhoun, i se adresă spatelui său întors, în timp ce se lupta să se pună pe

picioare. Până s-o prindă pe Muffy şi să-l urmeze, el dispăru aproape din vedere. Până la urmă se făcu nevăzut sub un afloriment de stâncă. Acesta ieşea în afară doi metri din peretele muntelui şi se afla la trei metri de pământ. Viţa de vie şi tufişurile creşteau dese în vârful lui în aşa fel încât interiorul semăna cu o peşteră. Asta descoperi Summer când îl urmă prin deschizătură. El stătea pe jos, cu şapca odihnindu-se alături în timp ce cotrobăia prin geantă. O lăsă pe Muffy să cadă şi se lăsă şi ea pe lângă el.

— Putem să ne odihnim aici un timp. Nu ştiu cum eşti tu, dar eu nu prea mă mai ţin pe picioare.

Nu prea se uită la ea în timp ce scoase cuvertura din geantă. Summer, prost dispusă şi cu respiraţia tăiată nu putu nici măcar să vorbească şi îl privi cu ură. *El* nu putea să mai meargă. Dar ea?

— Vrei să mănânci sau să dormi întâi?

— Să dorm? O să dormim aici? Perspectiva aceasta plăcută o făcu pentru moment să uite de adversităţile dintre ei. Unde?

Un zâmbet îi răsuci gura.

— Chiar aici, Rosencrans. Unde te aşteptai, la Holliday Inn?

— Aici? Summer privi de jur-împrejur. La loc deschis? Ar putea fi urşi, lupi sau... orice altceva.

— După criminalii ăia, urşii şi lupii înseamnă destul de bine. Oricum, nu cred să fie urşi în munţii ăştia.

Summer observă că nu spusese nimic de lupi. Era gata să sublinieze şi asta când Muffy lătră şi se căţără pe genunchi ei.

— E flămândă, îi reaminti Summer. Asta înseamnă că ea o să mănânce prima.

— Dacă îţi închipui că o să împart cu un câine hrana şi aşa puţină pe care o avem, atunci du-te şi vânează o veveriţă suculentă.

— Ea nu e un câine obişnuit. E o mare campioană, pentru Dumnezeu. E un câine dresat. Mama o tratează ca

pe un copil. Nu cred să fi fost vreodată afară fără să poarte zgardă.

— Bine, spuse Frankenstein şi-i întinse un pachet de biscuiţi. Avem exact opt pachete de biscuiţi, patru beri şi un pachet de pastile de tuse între noi şi foamete! Apoi o *să* prindem veveriţe.

În pachet se aflau şase biscuiţi înveliţi într-un ambalaj de celofan. Cu ochii rugători ai lui Muffy fixaţi asupra ei, desfăcu ambalajul cu dinţii. Ceea ce-i spusese Frankenstein prinsese un sens într-un fel destul de neplăcut. Trebuiau să păstreze cea mai mică fărâmiţă de hrană pentru ei.

Oricum ea îi dădu lui Muffy un biscuit.

Frankenstein, molfăindu-şi biscuitul, o privi dezaprobator.

— Femeile, mormăi el scuturând din cap.

— Noi ţi-am salvat fundul, îi răspunse Summer incluzând-o şi pe Muffy în acel noi. Mai mult decât o singură dată, pot să spun.

Ca să sublinieze acest lucru, îi mai dădu lui Muffy un biscuit.

— Vrei o bere? Părea gata să lase la o parte pentru moment problema cu Muffy şi biscuiţii, desfăcu o cutie din ambalajul circular şi i-o dădu.

— Urăsc berea. Summer o acceptă cu o strâmbătură.

— Şi eu am încetat să mai beau bere, dar altfel nu ne-a mai rămas altceva de făcut decât să ne culcăm.

Summer se strâmbă şi deschise cutia. Era într-adevăr însetată, altfel n-ar fi făcut aşa ceva. În general, numai mirosul berii făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Dar puse cutia la gură şi bău. Peste gustul de unt şi de alune al biscuiţilor, berea caldă era ceva ud. Ăsta era singurul lucru pe care putea să-l spună despre ea.

— Nu înţeleg cum oamenii pot să bea aşa ceva, spuse ea strâmbându-se din nou şi trecându-i cutia. Uite, poţi să iei restul. Am luat doar un gât.

— Ei bine, cred că e nevoie de antrenament ca să-ţi

placă berea. Eşti vreo mironosiţă abstinentă?

El acceptă cutia şi o privi un moment, cântărind-o în mână fără să-şi schimbe expresia.

— De fapt, sunt, spuse Summer ofensată de titlul dat de el oamenilor care nu agreau băutura. Dar tu ce eşti, un alcoolic?

— Da, spuse el, şi îi dădu înapoi cutia fără să fi gustat din conţinut. Mai vrei?

Buimăcită de răspunsul lui, Summer scuturǎ din cap.

— Sigur? o întrebă. Summer dădu din nou din cap. El se răsuci şi se ridică să arunce restul berii în iarba de la intrarea peşterii. Ea tot îl mai fixa când se lăsă să cadă alături, apoi mototoli cutia în mână şi o puse la loc în geanta de sport.

— Poţi să nu te mai uiţi la mine? spuse el cu un umor macabru, când îi prinse privirea. N-am băut, nu-i aşa? Şi sunt al dracului de însetat.

Încurcată, Summer coborî ochii şi se apucă să rupă ultimul biscuit în bucăţi mici ca s-o hrănească pe Muffy, care îi linse degetele mulţumită de tratație. Când îşi ridică din nou privirea, Frankenstein întinsese pătura pe pământul dur. Era genul de pătură pe care cineva o ţine pentru picnic pe scaunul din spate.

Era făcută de maşină, cu un desen format din două verighete. Fondul era crem, în timp ce inelele erau compuse din bucăţi de bumbac mov şi albăstrui imprimate cu flori. Pătura era destrămată la margini cu o gaură în unul din colţuri şi atât de decolorată încât, la prima vedere, era greu de deosebit albăstrui de mov.

În timp ce Summer îl privea, Frankenstein se întinse pe jos şi se înfăşură în pătură ca un hot dog în aluat. Numai capul, care se odihnea pe geanta de sport, era vizibil.

Ochii îi erau închişi. După cum părea, se pregătea să adoarmă.

— Hei, şi eu ce fac? întrebă Summer jignită.

El deschise ochii. Un moment se uită la ea, apoi îşi

desfăcu braţele în linişte, semănând mai degrabă cu o pasăre gata să-şi ia zborul când ridică pătura. Mesajul era clar: Aici e patul, dacă vrei să-l foloseşti, o să-l împărţi cu mine.

La repezeală, Summer trecu în revistă alternativele. Erau doar câteva, toate neatractive. Pentru moment, nu exista altceva de care să aibă atâta nevoie ca de somn. Era atât de obosită, ochii îi cădeau grei. Dacă ar fi fost o floare s-ar fi ofilit de mult.

Supărată, îşi scoase singurul pantof, trase cu un gest reflex de breteaua sutienului şi se strecură în braţele lui.

Acesta o înconjură, trăgând-o aproape. Câteva secunde, spatele i se lipi de pieptul lui, capul i se aşeză pe geantă, lângă al lui şi ea se afla învelită de pătura şi de braţele lui fierbinţi.

În această situaţie, era absurd să te simţi în siguranţă aşa cum se simţea ea. Summer o ştia, dar oricum, se simţi protejată.

Respiraţia lui liniştită îi înfioră firele de păr. După cum suna, el adormise chiar în momentul în care ea se întinsese. În timp ce se lăsa copleşită de oboseală, Summer zâmbi puţin. Deodată îşi imagină scena în care ar fi încercat să-i explice mamei ei cum ajunsese să doarmă cu Frankenstein.

Capitolul optsprezece

Steve adormi adânc fără vise. Când în cele din urmă deschise ochii, privirea îi căzu pe Deedee.

Imposibil, ea părea să plutească la vreo doi metri deasupra lui, întinsă orizontal, de fapt, stând întinsă cu spatele lipit de tavan. Ochii lui se mişcară pe ea neîncrezători. Purta cizme de cowboy, blue jeanşi decoloraţi şi o jachetă de motor din piele. Părul ei ciufulit era împrăştiat pe umeri şi în jurul feţei, care arăta un zâmbet luminos format dintr-un strat gros de ruj şi o pereche de ochi albastru deschis, puternic fardaţi.

Era sigur Deedee.

Dar Deedee era moartă.

Când îşi aminti asta, un fior rece de groază îi străbătu coloana vertebrală.

Ea îşi întinse degetele cu unghii roşii spre el.

Steve ţipă şi se ridică să fugă. De fapt s-ar fi ridicat dacă nu ar fi fost încurcat de o femeie adormită şi o pătură ca un bandaj de compresie.

— Un coşmar? murmură femeia – Rosencrans – ameţită, mişcându-şi des genele nefardate spre el în timp ce încerca să se elibereze din braţele somnului. Somnul câştigă. În câteva clipe, ea adormi din nou.

Chiar acum, când el era ridicat pe jumătate (se aplecase în spate stând pe fund într-o poziţie semiverticală, asta fusese tot ce putuse face în situaţia aceasta) ea i se ghemuise la piept, după cum părea, cu urechea pe inima lui ce bătea.

Un vis urât, repetă el în tăcere cuvintele ei. Da, desigur, asta fusese. Aruncând o privire speriată şi rapidă pe tavanul de stâncă, Steve îşi dădu seama că asta fusese. Nu se afla nimic deasupra capului său în afară de stâncă, muşchi şi o pânză de păianjen.

Pentru Dumnezeu, Deedee era *moartă.*

Nu mai avusese niciodată în viaţă un coşmar ca acesta. Un coşmar fiind treaz. De fapt, el crezuse că fusese treaz. Poate că nu fusese. Poate că visase totul şi se trezise numai când sărise în sus.

Iisuse.

Nu dormise când fusese în faţa hangarului.

Poate avusese un şoc. Poate că în ciuda imaginii duble ce se clarifica, ochii îi jucau feste macabre. Poate viziunile repetate ale lui Deedee aveau să fie pedeapsa lui pe tot restul vieţii.

În ultimii trei ani de la moartea ei, nu avusese niciodată o viziune a lui Deedee. Dacă aceste imagini vii şi reale erau un fel de pedeapsă, de ce apăreau de abia

acum?

Cine naiba ştia?

Avea nevoie de ceva de băut.

Nu era pentru prima dată când simţise spaima săpând în interiorul lui de când renunţase la băutură cu şase luni în urmă. Nimeni n-ar fi crezut ce fusese aceasta în stare să facă minţii şi trupului său, ca să nu mai vorbim de suflet, în doi ani şi jumătate. Băutura aproape îl distrusese pentru a treia oară. Fusese încercarea vieţii lui să lupte cu ea şi să stea departe de ea.

Existase un moment în care fusese tentat să spună că o bere n-o să-i facă rău. Puterea lui Dumnezeu şi cuvintele sarcastice ale lui Rosencrans care-i spusese că e alcoolic, fuseseră singurele lucruri care-l salvaseră. Înţelese că se luptase ca să nu mai dorească niciodată să bea... Era o luptă pe care voia s-o câştige. Avea nevoie să refuze câte o bere la momentul potrivit.

Se întinse înapoi pe patul lui nu prea confortabil, aranjând-o pe femeie în braţele lui aşa încât să nu-l înăbuşe în timp ce dormea cu capul pe pieptul lui şi cu mâinile înnodate în jurul gâtului său. Steve încercă să uite ce văzuse. Trebuia să fi adormit când avusese şansa. Ultimele patruzeci şi opt de ore fuseseră un iad. Mintea lui avea nevoie de somn ca să gândească; trupul lui avea nevoie de odihnă ca să se vindece.

Când închise ochii, ar fi trebuit să fie mulţumit că îngrijorarea lui în legătură cu ce văzuse, sau ce nu văzuse pe tavan, fusese înlocuită de altceva. Problema era ce o înlocuise. Zăcând acolo încercând să nu se gândească la nimic, descoperi că nu-şi mai controla mintea. Şi nici trupul. Cu fiecare respiraţie pe care o trăgea în piept, devenea tot mai conştient de sexul persoanei lipite de el. Era în mod sigur o femeie. O femeie cu forme frumoase, dorită. Sânii ei ardeau două găuri gemene în pieptul lui.

Dorind să n-o facă, Steve îşi aminti cum arătau dezgoliţi: frumoşi, sâni albi cu vârful roz, atât de catifelaţi

încât luceau în lumina lunii. Sânii din visele unui bărbat.

Unii bărbaţi erau morţi după picioare, alţii după funduri. Lui îi plăceau sânii.

Îşi aminti cum era să strângi unul.

Alungând din minte amintirile acestea, se concentră să adoarmă.

Cu cât încerca mai tare să nu se gândească la lucrurile acelea moi şi fierbinţi care-i deşteptau trupul, cu atât se simţea şi mai rău.

Până la urmă avu prima insomnie din ultimii trei ani.

Steve strânse din dinţi şi deschise ochii, întrucât era clar că nu poate dormi, singurul lucru pe care-l putea face era să se gândească. Să completeze un puzzle. Să încerce să-şi imagineze cine era în spatele afacerii şi cum putea el (şi ea) să scape cu viaţă.

Un minut mai târziu admise că nu avea niciun rost. Nu putea să uite de sex. Trecuse ceva timp de când nu mai făcuse aşa ceva şi din punct de vedere fizic, femeia din braţele lui era doar genul care-i plăcea: mai plinuţă şi feminină.

În acea dimineaţă descoperise că avea cele mai moi buze din lume! Din fericire avusese destul control să nu reacţioneze.

În aceste condiţii, să se încurce cu Rosencrans ar fi complicat viaţa, lucru pe care nu-l dorea.

Deodată pielea de pe gât începu să-l furnice. Avea senzaţia clară că cineva îl priveşte. Fără să se poată abţine, aruncă o privire îngrijorată spre tavan.

Să nu fie Deedee.

Asta până văzu câinele. Stătea lângă geanta pe care dormeau, şi-şi aplecase capul ridicol într-o parte şi-şi fixase ochii ieşiţi în afară de ceva aflat în spatele lui.

Steve îşi întoarse capul atât de repede, încât fu gata să-şi rupă gâtul.

Din colţ, Deedee îşi întindea degetele spre el.

Steve ţipă îngrozit şi sări în picioare aruncând şi

femeia şi pătura şi tot.

Ea dispăru, Deedee dispăru chiar de sub ochii lui. Numai că de fapt nu dispăruse, pentru că de fapt nici nu se afla acolo.

Cutremurat, Steve privi câinele. Îşi pierduse interesul pentru lucrul care îi atrăsese atenţia şi acum îşi scărpina liniştit o ureche.

A dracului javră.

— E timpul să plecăm? Rosencrans se trezi din nou. El privi în jos la ochii căprui şi somnoroşi care îl fixau zăpăciţi, şi observă nasul drept, textura fină a pielii şi moliciunea binecunoscută a buzelor ei. Acum când îi revenise vederea putea să-ţi dea seama că era o femeie al naibii de atractivă, al naibii de drăguţă, chiar aşa murdară, zăpăcită şi demoralizată. Se sprijinea cu putere pe el, mâinile prinse în jurul gâtului, lăsându-l, pe el să-i susţină greutatea. El simţi căldura plăcută a trupului ei pe braţe, pe corp şi găsi explicaţia apariţiei neaşteptate a lui Deedee.

Fusese trezită de vina lui! Deoarece Rosencrans fusese prima femeie, sobră şi rece ca o piatră, pe care el o dorise de la moartea lui Deedee.

Capitolul nouăsprezece

— Trebuie să plecăm de aici.

Cuvintele lui Frankenstein erau atât de insistente încât împrăştiară vălul de ameţeală care o înconjura pe Summer.

— De ce? Sunt tipii ăia răi pe urmele noastre?

Trezindu-se imediat, se luptă cu pătura care deodată i se păru o haină strâmtă, încercând să se elibereze.

— Pentru că trebuie.

Ducându-şi mâinile la gât, îi desfăcu braţele. Ea se

dădu înapoi umilită, pentru că pe lângă celelalte lucruri, descoperise că se lipise de el, *se lipise de el.* Summer îşi îndepărtă mâinile şi trupul de orice contact cu el şi se grăbi să se extragă din pătură.

El păru la fel de doritor să se elibereze, ca şi ea.

— Vine cineva? Groaza îi umpluse vocea şi era evidentă şi în privirea rapidă pe care o aruncă la gura peşterii. Ai auzit pe cineva? Ai văzut ceva?

— Nu.

Frankenstein împături cuvertura. Deschise geanta şi scoase afară câteva lucruri ca să împingă pătura înăuntru.

— Atunci ce se întâmplă?

Ceva din purtarea lui o speria. Era rece, impersonal, abrupt, neprietenos. Asta nu era de mirare, dar mai era şi altceva. El părea aproape speriat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplase în timp ce dormise?

— Nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să plecăm, asta-i tot. Uite, pune astea pe tine. Nu poţi să ieşi în costumul ăsta de femeie de serviciu. O să te distingi clar ca un deget inflamat.

Frankenstein se întinse şi aruncă o mână de îmbrăcăminte spre ea. Ochii lui o priviră ostili. Summer era uluită. Ce nu mergea? Ce făcuse?

Luând lucrurile, Summer văzu că-i dăduse pantalonii de baschet şi maioul decoltat pentru etalarea muşchilor.

— Nu pot purta astea, îi spuse.

Chiar la privirea superficială pe care i-o aruncă, era clar că bluza nu era făcută pentru o femeie. Răscroiala adâncă şi scobită a gâtului, găurile enorme ale mânecilor, ar fi lăsat-o fără bluză de la talie în sus.

— Ce vrei să spui că nu poţi s-o porţi? Dacă culoarea sau altceva nu ţi se potriveşte, asta e.

Summer avea impresia că în mod deliberat el se făcea mai nesuferit decât era.

— Nu e culoarea, prostule. Este felul în care e croită. Vezi? Ea ridică bluza în sus. Partea de jos îi trecea bine de

coapse, şi avea cu două treimi mai mult material, pe când partea de sus, care conta de fapt, nici nu prea exista.

Privirea lui Frankenstein îi spuse că înţelesese ce vrusese ea să spună.

— Ia aici, spuse el, scoţându-şi bluza şi întinzându-i-o. Să le schimbăm.

Summer acceptă bluza, şi-i trecu maioul încercând să nu se uite prea interesată la umerii lui largi, musculoşi, la pieptul lui păros şi la talia vânjoasă cu sugestia slabă a sexului ce împungea prin ţesătura blugilor bine strânşi pe corp.

Umărul său stâng şi perechea lui erau urâţiţi de lovituri roşii – galbene, dar restul trupului era bine clădit.

Summer fusese întotdeauna atrasă de bărbaţii puternici şi musculoşi.

El îşi trase maioul pe cap şi-l potrivi pe corp. Cuvântul Nike scris oblic pe abdomen sări în evidenţă. Umerii şi partea de sus a pieptului rămăseseră dezgolite. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

Într-un fel sau altul reuşi în sfârşit să-i citească gândurile în ochi. Summer îşi feri privirea.

— Vrei să te grăbeşti? îi spuse el, ridicând şapca de jos, ieşind din peşteră şi luând şi geanta. Muffy îl urmă tiptil.

Rămasă singură, Summer îşi scoase uniforma de la Daisy Fresh şi se înghesui în pantalonii de baschet şi în bluză. Pantalonii erau negri, făcuţi dintr-un nylon de calitate inferioară, dar i se potriveau destul de bine, oprindu-se la câţiva centimetri mai sus de genunchi. După o privire rapidă aruncată la intrarea adăpostului, Summer îşi scoase sutienul şi înnodă repede dar bine breteaua ruptă. Punându-l la loc, fu mulţumită să redescopere cum e să simţi un suport sigur la amândoi sânii.

— Ai terminat?

Vocea lui Frankenstein venită de lângă intrare suna nerăbdătoare. Summer îşi trase bluza peste cap. Era puţin

strâmtă peste fund şi coapse, dar trăgând de tiv reuşi să lărgească materialul destul ca să arate decent.

Acum dacă ar fi putut să facă un duş, să se spele pe dinţi şi să-şi pieptene părul!

— Aproape! strigă ea trecându-şi mâna prin coama ei încâlcită.

Eliberat din coc, părul se răspândi în jurul feţei şi pe spate. Era la fel de fin şi drept ca mătasea de porumb şi la fel de moale. Summer îşi dori zadarnic să rămână singură cincisprezece minute într-un spălător, cu un şampon, un foehn, o perie rotundă şi o mănuşă pluşată. Poate părul ei era drept, de un castaniu obişnuit, dar putea arăta destul de drăguţ când voia.

Oare el ar fi sărutat-o cu mai mult entuziasm dacă ar fi văzut-o măcar odată cu machiajul făcut şi cu părul aranjat?

Summer făcu tot posibilul răsucindu-şi părul într-o singură coadă care ar fi atârnat pe spate. Problema era cum să-i asigure vârful. Întrucât bluza ei era oricum distrusă, decise să rupă o bucată din ea şi s-o lege în jurul cozii. Lucrul acesta se dovedi mai greu decât crezuse, întâi trebui să rupă materialul cu dinţii.

Frankenstein intră în timp ce se căznea cu bluza ei.

— Nu poţi fi atât de flămândă, spuse el.

Summer făcu o mutră, rupse bluza şi-şi legă părul.

— Cum arăt? întrebă ea, arătând spre coadă.

— Ca şi cum ai fi fost într-o tabără mai mult de o săptămână, şi aruncă spre ea perechea de adidaşi tip gheată.

Summer îi cercetă şi scutură din cap.

— Nu pot să-i port. Sunt cu câţiva kilometri mai mari.

— O să mori dacă o să mergi pe jos desculţă.

— Poartă-i tu şi eu am să port tenişii.

— Uite ce e, Rosencrans, o să mergem pe jos kilometri întregi. Înţelegi? Kilometri. Nu poţi să mergi în tenişi. Poţi să-ţi suceşti o gleznă, şi dacă o faci, să fiu al

naibii dacă te car. Sau poţi să calci pe o sticlă de bere spartă sau pe un şarpe. Sau poţi...

Problema şarpelui o hotărî.

— Dă-mi-i.

El îi dădu. Summer observă că şosetele de sport erau înăuntru. Cu o strâmbătură se aşeză şi le încălţă. Erau cu carâmb înalt, fără căptuşeală.

— Cum ai putut să-mi dai mie adidaşi gheată şi să-i iei tu pe ceilalţi?

— Pentru că aceştia mi se potrivesc mie. Pe tine nu te încap. Ţi-am dat pe cei tip gheată ca să-i prinzi strâns în jurul gleznelor, aşa încât să nu cadă din picioare.

Era un lucru de bun simţ. De asemenea ideea era bună. Summer făcu exact ce-i sugerase el. Până când termină ea, tipul adunase deja hainele ei răvăşite, le înghesuise în geantă, ridicase cercul de oţel şi ieşise afară.

Când veni lângă el, îl găsi privind în depărtare, fără să zâmbească, iar ochii îi erau umbriţi de cozorocul şepcii de baseball. Era clar că îl preocupa ceva. Ea realiză cât era greu să descifreze expresia de pe faţa lui, cel puţin nu până când umflăturile aveau să dispară. Se întrebă din nou cum va arăta când totul va reveni la normal. Va fi prezentabil? După faţa lui lovită, rănită şi brăzdată de sânge, era imposibil de spus.

Ea dori s-o sărute cu entuziasm de data asta, numai ca să ştie cum ar fi să-l sărute pe Frankenstein.

— La ce te uiţi?

Privirea lui se întoarse, se fixă în ochii lui şi răspunsul lui fu destul de distant. Summer se înroşi, jenată de propriile gânduri. El se încruntă.

— Trebuie să te speli pe faţă, reuşi ea să spună şi se simţi mândră pentru sângele ei rece şi pentru repeziciunea cu care concepuse răspunsul.

— Şi tu ai nevoie de asta, îi spuse el şi o luă la deal fără niciun cuvânt.

Summer se săturase de proasta lui dispoziţie. Nu mai

voia s-o suporte. Cu capul sus, se întoarse şi se îndreptă fără o vorbă în direcţia opusă.

Muffy, se opri, se aşeză pe fundul ei de blană, se uită la cei doi ce stăteau separaţi şi scânci jalnic. Summer o ignoră la rândul ei.

Când ieşi la iveală de la adăpostul celui mai apropiat tufiş, se simţi uşurată să-l găsească pe Frankenstein aşteptând lângă Muffy, cu braţele încrucişate pe piept, cu un umăr proptit de un copac şi cu şapca trasă peste ochi. Ea nu crezuse că va pleca ş-o va părăsi, dar nu fusese sigură de tot. Acum era.

Ostilitatea iradie din el când ea se apropie. Cu douăsprezece ore mai devreme, simpla vedere a monstrului uitându-se aşa urât ar fi înspăimântat-o. Acum, având certitudinea că el nu o va părăsi, se simţi la îndemână şi se încruntă la el.

— Eşti gata acum? o întrebă el sarcastic.

— Da, domnule, îi răspunse cu un salut în bătaie de joc şi se simţi răsplătită când el se încruntă şi mai tare.

— Ia aici. Putem să mâncăm şi în timp ce mergem.

El îi aruncă un pachet de biscuiţi, se întoarse şi o porni din nou la drum, Sau poate *merse înţepat* era cuvântul cel mai potrivit.

Capitolul douăzeci

Pe indicatorul bătut într-un copac, în locul unde cărarea se bifurca, scria Haw Knob 15 km. Săgeata arăta drept în faţă.

Când Frankenstein o luă în schimb spre est, Summer oftă uşurată. În acel moment se temea că un urcuş serios ar fi dat-o gata.

— Ham.

Ochii ciocolatii o priviră implorători pe Summer. Muffy

se zbătea în braţele ei. Nu se deranjă s-o pună pe sol. Muffy deja se hotărâse că nu vrea să meargă pe jos. Summer îi mută greutatea pe celălalt braţ şi aruncă o privire ucigătoare spatelui lat al bărbatului aflat la câţiva metri mai în faţă.

Bărbatul era neobosit. Merseseră fără popas o bucată de timp ce durase parcă zile întregi. Acum se întuneca şi ea era extenuată. Picioarele o dureau, iar încălţările mult prea mari îi făcuseră tălpile numai băşici chiar prin şosetele groase. Braţele o dureau. Muffy cu toate că era mică, atârna tone. Frankenstein îi sugerase clar că dacă Summer obosea s-o mai care putea foarte bine s-o lase pe o stâncă, el nu se oferise să o ducă.

Şi Summer refuzase să întrebe.

Dorinţa ei cea mai fierbinte era ca Muffy să mai urineze din nou pe piciorul lui.

Dar câinele nu putea nici măcar să facă asta dacă nu se opreau.

Pe Summer începu s-o supere o muşcătură făcută de o insectă pe gâtul ei şi începu să se scarpine cu sârg. Era una din cele aproape două duzini pe care le colecţionase. La apusul soarelui, ţânţarii ieşeau să-şi ia masa.

Niciodată nu crezuse că o să se afle în situaţia să invidieze un ţânţar, dar cel puţin ei aveau ce să mănânce.

Summer era atât de flămândă încât o durea stomacul. Acesta era atât de gol încât părea gata să cadă. Ea şi-l imagina ca un balon dezumflat.

Mai rămăseseră doar trei pachete de biscuiţi. Frankenstein o anunţase că va trebui să le păstreze pentru a doua zi. Mintea lui Summer înţelese asta, dar stomacul ei nu.

— Ham! se rugă Muffy.

— Linişte, spuse Summer lipindu-şi nasul torturat de blana lui Muffy. Ştia ce dorea prin lătratul acela nenorocit. Şi ea mirosea mâncarea.

Sus la stânga lor se afla un adăpost. Frankenstein îl

scrută cu grijă, doritor să ocolească un număr tot mai mare de oameni. Desigur, avea dreptate. Cu cât atrăgeau mai puţin atenţia, punând la socoteală şi halul în care se afla el, cu atât mai bine. Totuşi aroma atrăgea ca un magnet. Era un foc de lemne şi friptură la grătar. Hmmm.

Îi lăsă gura apă. Stomacul ghiorăi. Muffy lătră. Înţelegătoare, Summer o scărpină în spatele urechii.

Muffy îşi scutură capul. Nu voia dragoste, voia hrană.

Frankenstein merse drept înainte, trecând printre copaci, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga. Desigur, el nu putea să simtă ceva atât de uman ca foamea.

Fusese ciudat toată după-amiaza. Dacă Summer ar fi avut o alternativă mai bună, l-ar fi lăsat baltă de mult.

Numai că nu avea altă alternativă.

Ea şi Muffy erau legate de Frankenstein.

Un cuplu apăru mână în mână din întunericul din dreapta ei. O văzură pe Summer mişcându-se printre copacii din preajmă şi îi făcură un semn prietenesc. Summer le răspunse şi îi urmări cum îşi continuă drumul spre cabană. Ea mergea perpendicular pe poteca pe care ei urcau. Frankenstein deja traversase poteca înaintea ei. O privire rapidă o anunţă că el fusese aproape înghiţit de întuneric. Dacă nu era atentă, s-ar fi pierdut în beznă.

Încetinind fără să-şi dea seama, Summer privi invidioasă cum cuplul traversa un podeţ decorativ care conducea la locul de parcare al cabanei. Dincolo de ei, o maşină coti, farurile ei luminară celelalte vehicule deja prezente în parcare şi scoaseră la iveală modelele strălucitoare de pe rochia de seară a femeii. Însoţitorul ei purta o haină sport de un albastru palid, cu cravată, şi o ţinea de mână. Era clar că mergeau la cină.

Summer îşi dori să fie în locul femeii. Nu de dragul bărbatului, sau al rochiei, ci al cinei. Imaginea cinei pe care femeia o va consuma îi aduse lacrimi în ochi.

În acelaşi moment, Summer îşi dădu seama că

Frankenstein nu mai era vizibil. Ea grăbi pasul şi încercă să-şi concentreze mintea la picioare.

Era imposibil. Nasul ei era torturat fără milă. Privirea ei rămăsese lipită de drum. Cabana era luminată şi pe una din părţi se aflau mai multe căsuţe. Prin ferestrele cu perdele trase, Summer putu să vadă siluetele oamenilor din interior. Cuplul pe care ea îl urmărea ajunsese la terasa de piatră. Alt cuplu se mişcă spre ei şi îşi strânseră mâinile. Apoi ei intrară, desigur ca să ia cina.

Urmărindu-l pe Frankenstein, ar fi lăsat în urmă locul la care începuse să se refere ca la ultimul avanpost al civilizaţiei. Mirosul îngrozitor al frigăruilor o ispitea să se întoarcă.

Lui Frankenstein nu-i păsa dacă ea moare de foame.

Ar fi putut să se întoarcă, chiar în acel moment şi să devină parte a civilizaţiei, numai alăturându-se oamenilor de la cabană. Compania lor ar fi fost de preferat asasinului morocănos care abia se învrednicise să se uite la ea în atâtea ore. Un criminal care trebuia să fugă să se salveze şi a cărui viaţă o punea în pericol pe a ei. Fără el, nimeni nu ar fi avut nici cea mai mică înclinaţie s-o omoare.

Acesta fusese singurul motiv pentru care o luase să se ţină după el. Lucrul acesta era supărător.

Summer se gândi că, dacă ar fi optat pentru cabană, tot nu ar fi avut bani pentru mâncare şi cameră. Lovită şi şleampătă cum era, ar fi atras atenţia. Ar fi putut cere ajutor, dar ce i-ar fi putut da acei oameni nevinovaţi? Cu siguranţă că ar fi chemat poliţia.

Summer se cutremură. Nu era atât de sigură dacă înghiţise varianta lui Frankenstein că poliţiştii erau tipii cei răi, dar nici nu era sigură de contrariul.

Un singur lucru era sigur. Ea nu avea să afle asta acţionând direct.

Mormăind printre dinţi asupra situaţiei diavoleşti a civilizaţiei, Summer continuă să meargă. Muffy scânci. Copacii se aplecau în vânt. Broaştele orăcăiau şi greierii

târâiau drept răspuns. Cicadele bâzâiau. Claxonul unei maşini sună în depărtare. Mirosul purtat de fum al frigăruilor deveni tot mai slab. La fel şi murmurul vocilor.

La revedere, civilizaţie! Stomacul lui Summer ghiorăi un trist adio. Muffy se lăsă moale în braţele ei.

Aproape se ciocni de Frankenstein care o aştepta după un copac, ca să-l prindă din urmă.

— Dacă nu poţi să ţii pasul, mergi singură, mormăi el când ea clipi surprinsă spre el, apoi se întoarse şi porni mai departe.

Încruntându-se la spatele lui, Summer îl urmă plictisită.

În curând nu mai era nicio cărare. În schimb, el îşi croi propria potecă prin vegetaţie. În întuneric, Summer se poticni de pietre şi de rădăcinile copacilor pe care nu le vedea. Pasul lui o distrugea. Când cabana se reduse la ceva mai puţin decât o amintire ştearsă, Summer începu să se teamă şi mai tare să-l lase pe Frankenstein să dispară din vedere.

Ar fi fost un noroc nenorocit să-l piardă atât de departe de adăpostul cabanei.

— Mergi mai încet, gâfâi ea după un timp.

El continuă să meargă.

— Nu pot să ţin pasul.

El continuă să meargă.

— Sunt flămândă.

El continuă să meargă.

— Nu putem să facem o pauză? E miezul nopţii.

El continuă să meargă.

— Tâmpitule, mormăi Summer din toate puterile şi continuă şi ea să meargă.

Vântul gemu de-a lungul drumului. O pocnitură puternică de undeva de deasupra capetelor fu urmată de o prăbuşire şi de o bufnitură răsunătoare.

Summer ţâşni înainte ca un iepure urmărit de un câine, şi-l apucă pe Frankenstein de braţ.

— Ce-ai mai păţit? Vocea lui răsuna morocănoasă ca întotdeauna.

— Ce-a fost asta? Era prea speriată ca să-i pese.

— Ce?

— Zgomotul acela.

— A fost o creangă care a căzut. Ce crezi c-a fost?

Faţa lui era în umbră când se uită la ea. Simţindu-se prost, Summer îi dădu drumul.

— Nu ştiu. Poate că era un urs. Un urs flămând care ne vrea pe Muffy şi pe mine la cină.

El mârâi ironic, murmurând printre dinţi ceva de genul „aş fi fost un om norocos” şi continuă să meargă.

Summer privi după el, jignită. Era deja aproape invizibil, când se grăbi să-l ajungă din urmă. Îşi jură că mai bine să se lase mâncată de o duzină de urşi, decât să-i vorbească din nou.

Într-o tăcere neprietenoasă, ei trecură peste izvoare, se urcară pe copacii căzuţi, traversară luminişuri. Summer păşi pe crengile rupte, se încurcă în capcana rugilor de mure şi merse mai departe. Noaptea mirosea a frunze umede, a balegă de cai şi mai slab a flori. Erau nemţişori de munte? O parte a minţii ei se îndoia de asta. Sau poate era liliacul din vale. Se simţea, cu siguranţă, şi un miros de caprifoi.

Muffy atârna greu în braţele ei făcându-i spatele şi umerii s-o doară. De câteva ori, pusese câinele jos şi plecase numai ca să trebuiască să se întoarcă pentru că Muffy refuza ferm să se mişte.

— Trebuie să te părăsesc, murmură ea pentru a treia sau a patra oară de când se întâmplase asta.

Cocoloşită din nou în siguranţă în braţele femeii, Muffy linse bărbia lui Summer.

Cât era oare ceasul? se întrebă Summer. Era miezul nopţii. Ora unu sau două noaptea? Avea Frankenstein de gând să umble toată blestemata de noapte.

Simţea nevoia să urineze. Se temea că dacă o să se

oprească destul timp ca să se uşureze, Frankenstein o să dispară. Era gata să-şi calce mândria şi să-l strige, dar nu ştia dacă-i mai rămăsese destul suflu pentru asta.

Cu o smucitură, Muffy sări din braţele ei şi dispăru după copaci.

Fusese atât de neaşteptat, încât Summer nu putu decât să se uite după ea.

Mult înainte, Frankenstein îşi continua drumul.

— Hei! strigă ea. Apoi mai tare. Hei, Frankenstein! El se opri şi privi în jur. Ea îi făcu semn cu mâna cât putu de tare, deşi nu era sigură, aşa întuneric cum era, dacă el putea s-o vadă. Se pare că putea, sau cel puţin prinsese înţelesul gesticulaţiei ei precipitate. Îşi domoli paşii.

— Acum ce mai ai? vocea îi era plină de otravă.

— Muffy a dispărut.

— *Ce?*

Summer îi repetă arătându-i direcţia aproximativă în care Muffy dispăruse. El înjură.

— Trebuie s-o găsim. E o dovadă mortală. Arată atât de ridicol, încât e uşor de reţinut.

— Nu arată ridicol!

Aşa obosită cum era, Summer reuşi să se indigneze în numele lui Muffy.

— Ajută-mă să găsesc blestematul ăla de câine, bine?

Dar Muffy nu era prin preajmă.

Ei porniră, lovindu-se de crengi, pe un drum aparent asemănător, strigând-o în şoaptă pe Muffy.

Singurul răspuns fu doar un ţipăt neaşteptat şi bătaia de aripi a unei bufniţe pe deasupra capetelor. Părea că-i deranjaseră vânătoarea. Când nici nu se mai văzu, Summer se ridică ghemuită unde se aşezase la chemarea ardentă a bufniţei şi începu din nou să meargă. La fiecare pas, privea atentă de jur-împrejur. Cine putea şti ce altă creatură bântuia prin împrejurimi?

Summer simţi prima mirosul. Se strecură spre Frankenstein care se oprise. Şi lui îi mirosise, împreună

înaintară atenţi prin pădure pe direcţia mirosului. Dacă acesta îi atrăsese pe ei, atunci o atrăsese şi pe Muffy.

Printre copaci, văzură conturul unei jumătăţi de duzină de corturi, mai mult nişte siluete în lumina focului ce pârâia. Trei bărbaţi şi o turmă de băieţi în uniforme stăteau în jurul taberei. Unul din bărbaţi vorbea. Orice ar fi zis, îi vrăjise pe băieţi.

Erau nişte cercetaşi în excursie şi probabil ascultau poveşti cu stafii. Summer recunoscu uniformele şi zâmbi.

Ei prăjeau deasupra focului hot-dogs şi nalbe mari înfipte în beţe.

Când Summer realiză aceasta, stomacul ei ghiorăi puternic.

— Hei uite! Ceva ne fură lucrurile!

— E un negru!

— E un posum!

— E un urs!

— Luaţi arbaleta.

— La dracu’ cu arbaleta! Aduceţi puşca!

Toţi ca unul, cercetaşii şi şefii lor săriră în picioare şi se avântară spre locul unde Summer şi Frankenstein îi priveau printre copaci. Chiar în faţa lor o tulea o creatură mică şi păroasă care semăna perfect cu un frate mai mic al vărului It. O geantă de băcănie din plastic alb era târâtă pe pământ în urma ei. Mânerele îi erau ţinute strâns în gură.

Capitolul douăzeci şi unu

Frankenstein o apucă pe Muffy şi geanta şi o luă la fugă. Summer fugi şi ea. Cu tribul de cercetaşi urlând strigăte de luptă pe urmele lor, o luară prin pădure în salturi uriaşe. Summer căzu când piciorul i se prinse în viţa de pe jos. Spre surprinderea ei, Frankenstein se întoarse s-o ia. Apucând-o de mână o puse pe picioare şi o trase după

el.

Cu timpul, sunetul urmăririi scăzu.

Summer simţi o durere sub coaste. Trăgându-şi mâna din strânsoarea lui Frankenstein, îşi micşoră pasul, apăsându-şi mâna pe locul dureros şi în cele din urmă se opri.

— Nu mai merg un pas, îi declară ferm. Pentru ea era un efort să respire.

— Nu eşti foarte sportivă, nu-i aşa? spuse el dezaprobator încruntându-se la ea.

— Nu, nu sunt. Dacă ai fi vrut-o pe Jackie Joyner-Kersey, ar fi trebuit s-o răpeşti pe ea. Sunt sigură c-ar fi fost încântată.

— Ştii ceva, eşti o durere de cap.

— Nici tu nu eşti chiar o rază de soare. Mr. Macho Man, îi replică Summer privind în sus spre el din poziţia ei aplecată.

Spre surprinderea lui Summer, el rânji. Era primul zâmbet pe care-l văzuse pe faţa lui de atâta timp.

— Trecând peste asta, ştii că semeni perfect cu Cocoşatul de la Notre Dame?

— Atunci suntem o frumoasă pereche de monştri, nu-i aşa, Frankenstein?

El râse. Ea îl privi nu foarte amabil. În timp ce ea nu ducea nimic, el căra tot bagajul. Geanta de gimnastică atârna pe umărul drept, iar cercul de fier şi sacoşa de băcănie se bălăngăneau în mâna dreaptă. Muffy era băgată sub braţul lui stâng ca o minge. Muffy singură cântărea o tonă. Summer ştia asta. Nenorocitul ăla de bărbat nici măcar nu respira greu.

— Bine, a fost o cursă destul de bună. Ai câştigat o porţie de odihnă. Pe lângă asta câinele tău a adus masa.

— Avem mâncare?

Summer privi lung la sacoşe uitându-şi toate sentimentele pe care le avea împotriva lui.

— Uită-te singură.

El îi dădu sacoşa.

Summer se uită. Geanta conţinea trei pachete sigilate: unul cu hot-dogs altul cu chifle şi al treilea cu nalbe. O brichetă din plastic galben, cu preţul încă lipit de ea, alunecase pe fundul tighelit.

— E un festin, spuse ea cu respect.

Frankenstein luă sacul înapoi.

— Hai să găsim un loc unde să gătim totul.

— Îţi spun că nu mai pot să fac măcar un singur pas mai departe. Nici măcar un pas, mormăi Summer.

— Nu e departe. Mergem doar până undeva unde putem aprinde un foc fără să ardă şi pădurea. Nu mă lăsa baltă acum, Rosencrans. Poate o să-ţi surâdă norocul.

— Sunt McAfee, îl corectă slab Summer, dar el deja o luase înainte.

Respiră adânc, se bucură să descopere că mai poate s-o facă, şi-l urmă în silă. Nu atât pe Frankenstein, cât mâncarea.

După vreun sfert de oră dădură peste un pârâu larg şi vălurit care părea negru în întuneric. Summer era atât de obosită că ar fi intrat direct în el, dacă Frankenstein nu s-ar fi oprit pe margine. În schimb se ciocni de el. Nasul ei se turti de spatele lui puternic.

— Aici, spuse el arătând spre cealaltă parte în timp ce ea îşi freca nasul şi stătea lângă el. Acolo putem aprinde focul şi putem petrece noaptea.

Slavă Domnului.

Dincolo de apă se întindea o porţiune stâncoasă acoperită de bolovani. Erau numai câţiva metri până la poalele unei stânci încununate de pini cu vârfuri ascuţite, profilate pe cer. Ca o formă palidă şi neclintită proiectată pe cerul de noapte, stânca arăta ca şi cum ar fi fost tăiată în calcar. Cristalele încorporate în peretele ei străluceau slab în lumina lunii.

Frankenstein intră în apă. Respirând adânc, apăsându-şi palmele pe coasta ei încă supărătoare,

Summer îl urmă.

În contrast cu cele şaptesprezece grade din aer, apa era rece. De fapt, era îngheţată. Bolborosea în jurul gleznelor ei, a gambei, a genunchilor. În faţa ei Frankenstein plescăia îndreptându-se spre celălalt mal. Uşurată, Summer văzu că în mijlocul şuvoiului, apa abia îi trecea de genunchi.

Nu avea să se înece. Nici măcar n-avea să-şi ude tivul de la pantalonii scurţi. Profită de ocazie ca să se oprească şi să ia puţin nisip de pe fundul acoperit cu pietriş şi să-şi frece faţa şi mâinile.

După ce îndepărtă nisipul cu apa rece, se simţi mai bine.

Frankenstein ajunsese deja la mai, pe când ea se mai îmbăia încă. El îşi scoase şapca, puse jos geanta şi pe Muffy şi se întoarse ca să-i întindă o mână. Cel puţin de aceea crezu ea că s-a întors şi-i plescăi în întâmpinare. Neplăcerea pe care o simţea faţă de el se înmuie puţin, ştearsă de grija pe care el i-o arăta.

Bărbatul se opri la câţiva metri mai încolo, se îndoi şi îşi băgă capul în apă.

Summer se sperie atât de tare de mişcarea lui neaşteptată că i se înmuiară picioarele. Talpa adidaşilor ei prea mari alunecă pe o piatră acoperită de muşchi şi pentru o clipă Summer se dezechilibră puternic. Apoi, se prăbuşi cu un ţipăt speriat şi cu un plescăit răsunător.

Gura îi mai era deschisă când apa se închise deasupra capului ei. Repeziciunea cu care se petrecuse totul, şocul de a se găsi cufundată de tot într-o apă îngheţată, o făcură să intre în panică. Se sufoca zbătându-se ca un pui dus la tăiere.

O mână o apucă de partea de sus a bluzei şi o trase în sus. Capul ei ieşi din apă şi ea tuşi şi gâjâi şi se zbătu ca să-şi umple cu aer plămânii îmbibaţi de apă. Udă până la piele, fu ridicată în picioare şi sprijinită de două mâini fierbinţi care o apucară de coate. Privind în sus, văzu faţa

zâmbitoare a lui Frankenstein.

În mod deliberat, el o ţinu la distanţă ca şi cum n-ar fi vrut ca să-şi ude hainele.

— Dacă râzi, te omor. Jur că o s-o fac, spuse ea printre dinţi şi prin perdeaua de păr înmuiat.

El râse.

Summer vru să-l lovească. Dacă ar fi făcut asta, cu norocul ei strâmb, picioarele i-ar fi cedat şi s-ar fi trezit că mai face o altă baie.

Se gândi să-l ciupească, dar îşi imagină că el o să se ferească. Probabil că ar fi terminat luând, din nou, o gură de apă.

Oricum, el ar fi râs şi mai tare.

Se întoarse şi o luă spre mai. Încălţările ei pline de apă păreau că atârnă câte cincizeci de kilograme.

Căţărându-se pe banc, picurând şi tremurând, Summer îşi strânse braţele în jurul ei. Probabil că arăta ca o adevărată apariţie, pentru că Muffy se uită la fantoma care ieşea din pârâu şi începu să latre.

I se păru că aude paşi în spatele ei.

Îi aruncă lui Frankenstein o privire peste umăr, care ar fi putut să-l facă scrum...

Era atât de enervată! Enervată pe el, pe ea, pe întreaga lume! Dacă Dumnezeu plănuise ultimele douăzeci şi patru de ore ca un fel de divertisment cosmic, ei bine, atunci i-ar fi plăcut să-l lovească drept în nas!

De asemenea, îngheţase până în măduva oaselor.

— Ia aici, spuse Frankenstein, vocea sunându-i sugrumată când îi desfăcu degetele îngheţate şi îi puse pătura în braţe. Scoate-ţi hainele astea ude înainte să faci pneumonie. O să aprind focul.

Aruncându-i o privire ucigătoare, Summer apucă pătura şi se retrase după o stâncă uriaşă cu toată demnitatea pe care o avea.

Chiar şi după ce se întoarse câtva timp mai târziu, învelită în pătură ca un copil, cu hainele ei stoarse ţinute la

distanţă, cu părul răsucit într-o coadă udă ce-i cădea pe spate, se mulţumi să descopere că el nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. Era întors cu spatele la ea şi se chinuia să aprindă un foc zdravăn din flacăra pâlpâitoare ce ardea într-o mână de vreascuri. Muffy se întinsese lângă el ca un covoraş de blană.

Summer îşi agăţă hainele de crengi, atentă să le prindă bine, aşa încât să nu cadă în timpul nopţii, întoarse pantofii ei enormi cu fundul în sus şi-i puse la uscat pe vârful unei pietre. Până termină ea, Frankenstein aprinsese focul şi înfipsese hot-dog-ul în nişte beţe.

Mâncare. Nimic altceva n-ar fi făcut-o să se apropie de el, sau de foc.

Era foarte conştientă că era goală pe sub pătură.

— Ia aici, îi spuse el când se apropie şi îi întinse un băţ în care erau înfipte patru nalbe. Uitându-se la el speriată, Summer se aşeză jos cu picioarele încrucişate. Pe neaşteptate pătura se deschise în faţă expunându-i jenant de mult coapsa ei palidă. Privind repede spre Frankenstein (slavă Domnului că el părea să fixeze focul), trase bumbacul moale mai bine în jurul trupului. Liniştită acum, fixă focul şi se concentră să-şi prăjească, rotind-o pe foc, partea ei de mâncare.

El o ignoră. Ea îl ignoră.

Vântul, rămas călduţ din timpul zilei, suflă uşor peste luminiş. La trecerea lui flăcările dansară în jurul grămăjoarei de beţe. Deasupra capului, stelele sclipeau, întemniţate într-un cerc de pini înalţi.

Frankenstein se afla la câţiva metri de ea şi, ca şi ea, stătea cu picioarele încrucişate pe pământul tare. Ea încercă să pretindă că el nu e acolo, dar totuşi bărbatul se profila uriaş, prins de privirea periferică.

În lumina focului, părul lui ud părea negru ca o focă. Partea dreaptă a feţei, cea care era îndreptată spre ea, nu era atât de distrusă precum cea stângă. Avea doar câteva julituri, dar multe dintre ele păreau să se fi vindecat. Acum

era posibil să vadă că oasele obrajilor erau înalte, dar şi plate, nasul era drept, cu şaua înaltă, avea buzele subţiri şi o bărbie încăpăţânată. Ea credea că pielea lui avea o culoare palidă. Ca adolescent probabil că suferise de acnee pentru că obrajii mai păstrau urme de cicatrice.

Nu era un bărbat frumos, decise ea mândră. Şi îşi aminti sărutul lui lipsit de interes.

El o privi. Încercuiţi de două vânătăi gemene, ochii lui erau la fel de negri ca şi părul. Erau ochi duri, ochi periculoşi. Ochii unui bărbat care nu se temea să moară, sau să omoare.

O singură privire a ochilor acelora ar fi făcut-o să se cutremure de groază. Spre surprinderea ei, acest lucru se şi întâmplă. Ea tremură, dar nu de spaimă.

Se uită repede în altă parte ca să nu creadă că se holba la el. Când privirea i se întoarse, văzu că se uită din nou la foc.

Se trezi admirându-i lăţimea umerilor dezgoliţi de maioul oranj pe care scria Nike, şi sclipitori în lumina focului, muşchii bombaţi ai braţelor. Sub blugii tăiaţi, pulpele şi coapsele păreau la fel de musculoase şi păroase. Decolteul maioului scotea la iveală pieptul lat, acoperit în totalitate de păr negru, mătăsos.

Nu era frumos, dar era foarte masculin şi plin de forţă. Forţa desăvârşită a bărbăţiei lui era mai mult legată de sex, decât de o frumuseţe pe care ar fi putut s-o aibă.

Când ajunse la această concluzie, Summer se surprinse întâlnindu-i privirea. Pentru o secundă nu mai mult, ochii lor se fixară şi se susţinură. Apoi, întâmplător ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit, el îşi mută atenţia la hot-dog-ul pe care îl prăjea.

Pe de altă parte, Summer se simţi ca şi cum ar fi fost lovită de fulger.

Era oare posibil să-i fie frig, frică şi foame şi totuşi să se simtă atrasă violent de bărbatul care fusese cauza tuturor acestor lucruri?

Oare el nici nu-şi dădea seama că ea era femeie?

Până când nalbele fură gata, Summer se simţi la fel de posomorâtă pe cât se prefăcuse el toată ziua. Era de asemenea, atât de flămândă încât nici nu mai aşteptă nalbele să se răcească. În loc să scoată una de pe băţ, cât era încă fierbinte, ea o băgă direct în gură şi-şi arse imediat limba.

— O! Ah! ţipă ea şi bâjbâi disperată după berea pe care Frankenstein i-o dădu îndatoritor. Cu limba arsă şi cu dulceaţa greţoasă a nalbelor acţionând ca o barieră, berea nu se dovedi decât pe jumătate atât de rea.

— Am crezut că urăşti berea, observă el când ea lăsă în jos cutia, în cele din urmă.

— O urăsc. Limba încă îi palpita. Ea o mişcă cu atenţie.

— N-ai fost la colegiu la nicio petrecere cu bere? El scoase atent un hot-dog de pe băţ.

— Nu. Summer clătină din cap. N-am fost la colegiu.

Cu un interes brusc, ea îl urmări cum pune băţul în foc, ia o chiflă şi vâră un hot-dog în ea.

— Chiar deloc? Luă o îmbucătură uriaşă.

— Nu. Hei, şi eu ce fac?

Indignată, se întinse după băţul pe care mai erau doar trei hot-dog-i. El îi era destul de obligat ca să schimbe o nalbă pe o chiflă.

— Ce s-a întâmplat?

El mâncă toată nalba.

— Cum s-a întâmplat, ce?

Summer luă o primă înghiţitură din hot-dog. Avea un gust minunat, fantastic, divin. Dacă ar fi scris un ghid de călătorie al mâncărurilor, i-ar fi acordat hot-dog-ului cinci stele.

— Cum de n-ai făcut colegiul?

— În loc de asta am plecat la New York pe când eram încă o adolescentă, am urmat cursurile unei şcoli de modele din Murfreesboro, pot să spun că m-au costat al

naibii de scump şi mi-am luat o slujbă între timp. După ce am absolvit liceul, şcoala a pus la cale nişte interviuri cu mine la nişte agenţii la New York. Una m-a acceptat, şi restul, cum se spune, este istorie. Întotdeauna am crezut că o să am destul timp pentru colegiu. M-am înşelat.

Luă a doua înghiţitură de hot-dog. Adevărată ambrozie.

— Deci cât timp ai stat la New York?

Muffy se apropie de el târându-se pe burtă, cu limba atârnându-i şi cu coada mişcându-se umil. Lătră delicat şi Frankenstein se încruntă la ea. Apoi, spre surprinderea lui Summer rupse o treime din hot-dog-ul lui şi i-l întinse.

— Am lucrat ca model până cu câteva luni înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani. Nu prezentam moda cea mai fierbinte cum sperasem, ci lenjerie pentru cataloage, în cea mai mare parte, şi câteva piese lucrate de mână. Atunci lenjeria nu era aşa importantă ca acum şi lucrurile de mână nici atât. Am dus o viaţă decentă, m-am dus la o mulţime de petreceri grozave şi în general m-am distrat. Apoi dintr-odată, s-au cerut alte fete, fete mai tinere. La fel de rapid ca asta, şi pocni din degete, totul se sfârşise. Eram prea bătrână. Aşa că m-am întors acasă.

Fusese o greşeală să pocnească din degete. Muffy ţâşni ca un covoraş spre ea. Summer o hrăni cu o bucată de nalbă.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta?

— Acum unsprezece ani.

— Deci ai treizeci şi şase de ani.

— Sună îngrozitor, nu-i aşa?

Summer luă altă înghiţitură de hot-dog şi încercă să pretindă că nu-i păsa. Dar îi păsa. Ea nu era gata să îmbătrânească. Să nu fii tânără şi să arăţi nemaipomenit necesita tot felul de ajustări. Să se trezească de dimineaţa şi să numere laba de gâscă din jurul ochilor, să folosească băţul de rimel şi apoi, să coloreze părul gri care se încăpăţâna să apară printre firele şatene, nu era ceva ce se

aşteptase să i se întâmple chiar ei. Şi ar fi trebuit să ştie asta!

Era bucuroasă că lucrurile astea rămăseseră în urma ei.

Excepţie făcând un bărbat, unul care îi plăcuse la fel de mult cum începuse şi Frankenstein s-o intereseze, care părea să simtă că nu are nicio urmă de sex-appeal. Îmbătrânind totul se ducea naibii.

Capitolul douăzeci şi doi

— Treizeci şi şase sună destul de bine pentru mine. Eu am treizeci şi nouă.

— Bărbaţii sunt diferiţi. Dacă ai avea şansa, pariez că te-ai întâlni şi cu una de douăzeci. Dezgustul umplu vocea lui Summer.

— Nu. Îmi plac femeile destul de mature ca să ştie ce să facă, dar destul de tinere ca să aibă chef s-o facă.

Summer pufni.

— Ha, ha.

El zâmbi şi luă altă nalbă de pe băţ.

— Şi ce s-a întâmplat după ce te-ai întors acasă? Prin casă am înţeles că te referi la Murfreesboro.

Summer dădu din cap.

— M-am născut la Murfreesboro şi când am terminat-o cu New York-ul, m-am întors la Murfreesboro. Nu ştii vorba aceea că, oricât de departe ar colinda oamenii din Tennessee, se întorc întotdeauna acasă?

— Cred că am auzit asta undeva. Frankenstein se repezi la al doilea hot-dog cu acelaşi entuziasm cu care îl atacase pe primul. Te-ai întors acasă la familia ta? La părinţi, fraţi şi surori?

— La mama, la tata, sora mai mare Sandra şi sora mai mică Shelly. Eu eram sora mijlocie. Cea cu capul tare care

nu asculta niciodată. Tata obişnuia să spună că întotdeauna trebuie să învăţ lucrurile numai izbindu-mă zdravăn cu capul de pragul de sus. Voia să mă trimită la colegiu, am luat banii şi în schimb m-am dus la New York. Pe de altă parte, surorile mele au ales colegiul. Sandra e acum tehnician dentar în California, cu o căsătorie fericită de cincisprezece ani şi cu patru copii grozavi. Shelly locuieşte în Knoxville. E avocat, căsătorită de nouă ani şi cu trei copii grozavi. Apoi eu sunt divorţată, o femeie de serviciu fără copii.

Summer râse, dar nu era urmă de veselie în vocea ei. Surorile ei aleseseră drumul pe care părinţii lor îl neteziseră pentru ele; Summer pe de altă parte, sfidase toate sfaturile ca să alerge după o stea şi în această goană îşi arsese degetele.

— Până la urmă, cel puţin ai avut curajul să încerci.

Comentariul acesta venit de la Frankenstein, de la care s-ar fi aşteptat la o glumă, o uimi pe Summer. După un moment, pe care şi-l petrecu întorcând problema pe toate părţile, se uită la el recunoscătoare. Niciodată nu-şi privise soarta în felul acesta şi făcând astfel, îşi uşura regretul pe care-l strânsese atâta timp în interiorul ei.

Înainte ca ea să poată vorbi, el continuă.

— Deci ce-ai făcut tu, un model de lenjerie la New York, când te-ai întors acasă la Murfreesboro?

Summer zâmbi puţin.

— M-am măritat, ce altceva? Cu fiul prezentabil şi doctor al şefului poliţiei locale. În ciuda faptului că el era evreu, părinţii mei au fost încântaţi. În ciuda micii probleme că eu sunt baptistă, părinţii lui au fost încântaţi. Eu am fost şi mai încântată, cel puţin un timp. Apoi totul s-a dus dracului.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui suna surprinzător de înţelegătoare.

Summer muşcă din hot-dog-ul ei.

— El se însurase cu un model de lenjerie nu cu mine.

Când descoperi că greutatea mea era cu douăzeci de kilograme mai mare decât atunci când se însurase cu mine şi că părul meu nu se încreţea decât când îl puneam pe bigudiuri şi buzele nu erau roşii de la natură fără să-mi dau cu ruj, atunci a devenit capricios.

— O, da? Frankenstein reacţionă la fiţele lui Muffy şi-i dădu o bucată de chiflă. Deci aţi divorţat, nu?

— Nu imediat. Aş fi vrut să pot. A petrecut cinci ani lungi încercând să mă transforme în femeia cu care crezuse că s-a însurat. Cineva care era feminină, sexy şi fermecătoare douăzeci şi patru de ore pe zi. Am petrecut cinci ani lungi lăsându-l să-mi facă asta. Mai mult m-am prostit.

Fără să vrea, durerea pe care o credea uitată de mult i se simţi în voce. Lucrurile pe care le făcuse pentru Lem! Se îmbrăcase la patru ace, se îngrijise de casă, gătise mâncare din te miri ce, îi întreţinuse pe prietenii şi colegii lui, atentă să o copieze până la cele mai mici detalii pe Martha Stewart; şi pierdea o mulţime de timp privind filmele de pe canalul U.C.R. în timp ce Lem lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Se afla pe punctul de a înnebuni de nefericită şi pentru a-i face plăcere fusese gata să moară de foame. Uneori, când nu mai putea suporta, aştepta până Lem pleca de acolo şi se îndopa cu ce găsea – îngheţată, pâine, bomboane şi tot ceea ce mai ascunsese în acest scop. Apoi, îi era inevitabil rău. Îi era rău în mare parte datorită stomacului, dar şi din cauza ruşinii că nu e în stare să fie fata cu care Lem crezuse că s-a însurat. Atunci Lem îi repeta de fiecare dată (practic atunci când o vedea mâncând de fapt o masă normală) că nu-şi dăduse seama că se însurase cu un porc.

Şi stând cu Lem, ea chiar se simţea ca un porc.

Frankenstein o privi gânditor.

— Cred că era un prost. Pentru o bătrânică de treizeci şi şase de ani, nu eşti rea deloc.

Summer îi dărui un neaşteptat zâmbet strălucitor:

— Nu ştiu ce urmăreşti, Frankenstein, dar termină să mă tămâiezi atât şi poate o să capeţi ce vrei.

El rânji:

— Îţi jur că era un compliment.

— Asta zic toţi.

— Ia o nalbă. Poate o să te mai îndulcească.

— Poate.

Luă ultima nalbă prăjită. Summer savură conţinutul lipicios în timp ce-l mesteca în gură. Îi păru rău când se termină. Frankenstein trebuie să fi simţit acelaşi lucru, pentru că îşi linse degetele lipicioase după ce termină jumătatea lui.

— Deci ce s-a întâmplat după ce ai divorţat de cum îl cheamă?

— Lem. Doctorul Lemuel C. Rosencrans, urolog. Eşti chiar atât de interesat să auzi restul poveştii?

— Nu suntem la televizor. N-avem altceva de făcut.

Summer se strâmbă la el.

— Bine, am divorţat. Pentru că nu fusese din vina lui, şi Lem era deja doctor când ne-am căsătorit şi întrucât nu adusesem niciodată egal în casă, am terminat fără niciun ban. Lucrul ăsta a fost o lovitură. Niciodată înainte n-am ştiut ce înseamnă să mă îngrijorez pentru ce-o să mănânc în ziua următoare. În acea perioadă părinţii mei locuiau în Santee şi tata era bolnav. Nu erau de acord cu divorţul. Nu voiam să le devin o povară acum când aveau deja probleme. Surorile mele se măritaseră şi plecaseră. Eram singură, de capul meu. Eram hotărâtă să mă descurc fără ajutorul nimănui. Numai că nu aveam niciun fel de educaţie, sau vreo pregătire pentru o slujbă. Fusesem prezentatoare de lenjerie (încearcă numai să găseşti de lucru în Murfreesboro cu genul acesta de referinţă) şi femeie casnică. Eram prea bătrână şi prea grasă ca să prezint lenjerie şi nu mai aveam nici soţ sau casă. Cu un singur lucru mă alesesem din căsnicie – din fericire ştiam să fac ordine. Deci am început să fac ordine în casele

oamenilor, Aşa s-a născut Daisy Fresh. Ea m-a ajutat de la început şi a crescut an de an.

Frankenstein înghiţi ultimul rest de hot-dog.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Rosencrans, dar povestea ta e senzaţională.

Comentariul lui o mulţumi pe Summer peste măsură de mult.

— Îţi mulţumesc.

— Deci presupun că deja l-ai scos pe cum îl cheamă din schemă? Ai vreun alt prieten?

— Mă văd cu cineva. Jim Brett, un dentist.

— E ceva serios?

Summer ezită, apoi se decise să-i spună adevărul.

— Nu.

— Bine.

Summer îl privi prevăzătoare.

— Ce vrei să spui prin bine?

— Nu-mi place să mă gândesc că ai putea deveni din nou gospodina unui doctor.

Expresia lui era amabilă.

— Crede-mă ca aceasta nu se va mai întâmpla niciodată. Am învăţat lecţia.

Summer se înfioră de-a dreptul teatral, privind cu regret cum închide geanta cu nalbe ca să le apere de tentaţia lor. Înăuntru mai rămăseseră cam o duzină de nalbe. Prudenţa le dicta să mai păstreze nalbe, hot-dog-ii care mai rămăseseră, chiflele, biscuiţii şi pastilele de gât pentru următoarea masă.

— Dacă tot ne jucam de-a Cele Douăsprezece întrebări, am să-ţi pun şi eu câteva. Ai fost la colegiu?

— Da. La Universitatea Eastern Kentucky. Specialitatea principală, punerea în aplicare a legilor. Dar nu imediat după terminarea liceului, înainte am fost în marină.

— Aşa ai vrut?

Mulţi din tipii pe care-i cunoscuse îşi petrecuseră anii

de după liceu, făcând orice ca să amâne serviciul militar.

— Da.

— De ce?

— Să spunem că am fost un prost printre acei *câţiva tâmpiţi mândri.*

— Adevărat?

— N-am vrut să fiu recrutat. Am crezut că e mai bine să mă încorporez înainte să pună mâna pe mine.

— Chiar aşa ai făcut? Cred că ai debutat bine.

— Încă mai sunt întreg, aşa că a ieşit bine. Deşi mulţi din prietenii mei au reuşit să scape de anii de instrucţie fiind recrutaţi la Garda Naţională.

— Ai fost în Vietnam?

Vocea ei era şoptită şi îl privi cu un respect reînnoit.

El zâmbi.

— Nu, dar am transpirat un timp pe acolo. Chiar în perioada în care am fost încorporat, începuseră să-şi trimită trupele acolo. N-am fost niciodată în viaţă aşa fericit. Am petrecut cea mai mare parte a serviciului în Carolina de Nord, ceea ce înseamnă că am pierdut şansa de a fi erou de război.

— Cel puţin n-ai murit.

— Aşa am pus şi eu problema.

— Ai... eşti însurat?

— Sunt divorţat.

Tonul lui era nepăsător. De aici nu reieşea nimic.

— De când?

— De trei ani. De când nevasta mea şi-a luat câmpii. Pe lângă celelalte lucruri care mi s-au întâmplat, m-a părăsit şi nevasta. Şi mi-a luat şi fetiţa.

— Ai o fată?

Nu-i trecuse prin minte ideea că ar putea fi şi tată.

— Da, acum are treisprezece ani. Am văzut-o exact de trei ori de când avea zece ani. Amărăciunea din voce îi arătă cât de delicat este subiectul acesta. N-a vrut să mă mai vadă. Mă învinuia pentru ce s-a întâmplat, incluzând şi

divorţul. Spunea că i-am ruinat viaţa. Copiii de la şcoală râdeau de ea pentru că e fiica mea.

— Îmi pare rău.

Amintirile ei păliră în faţa durerii lui greu reţinute.

— Da. Şi mie.

— Deci soţia ta a divorţat – şi ce s-a întâmplat?

Încercând să fie cât mai delicată, Summer ezită la ultimele cuvinte.

— Te referi la distracţia aia cu adulterul? A, da.

— Îmi pare rău, repetă Summer. Ştia că vorbele erau inadecvate, dar nu-i veni nimic altceva în minte.

— Mie nu. Nu-mi pare rău, nu din cauza divorţului. Nu ne-am potrivit niciodată. Îmi spunea că nu o iubesc cu adevărat şi avea dreptate.

— Ai întâlnit-o în Carolina de Nord?

El clătină din cap.

— Elaine era din Nashville. Am întâlnit-o odată după ce am ieşit din marină. Era cu doi ani mai tânără decât mine şi am fost căsătoriţi unsprezece ani. Poate că trei dintre ei au fost buni. Obişnuia să fie geloasă pe fiecare femeie cu care schimbam o vorbă. Şi n-am înşelat-o niciodată, jur. Nu până... Vocea i se frânse. Summer înţelese ce voia să spună.

— Cum o chema?

Privirea lui era de nedescris. Nu se prefăcu că nu ştie la ce se referea.

— Deedee.

— Pe Deedee? Pentru moment, tăcu şi ochii îi erau gânditori. Când eram adolescenţi, o iubeam la nebunie. Când am avut până la urmă lucrul pe care-l dorisem douăzeci şi doi de ani, adică eu şi ea având o aventură, am descoperit că nu era deloc ce mă aşteptasem. Eram ca uleiul şi apa, deloc compatibili. Dar am iubit-o. Da, am iubit-o. Dar la sfârşit nu mai era de ajuns. Nici pentru mine nici pentru ea.

Durerea reală care se simţea în vocea lui, după ce

termină, o avertiză să lase baltă subiectul. Când Frankenstein se apucă să rupă în bucăţi pentru Muffy ultimul hot-dog se ridică în picioare plină de tact şi se retrase în întuneric murmurând o scuză despre o necesitate naturală.

După ce ea se retrase, el privi la început focul. Se ghemuia lângă foc şi atenţia îi era îndreptată spre lemnele cu care îl hrănea. Ea credea că îl priveşte fără ca el să-şi dea seama de asta. El luă o bere proaspăt deschisă care îl aştepta alături şi luă o înghiţitură enormă.

Summer îşi aminti că el îi spusese că este alcoolic şi tresări alarmată.

Probabil că-i simţise privirea pentru că se uită în jur. Ochii i se îndreptară involuntar spre berea pe care o ţinea în mână.

Ştiind că îl privea, duse cutia la gură şi trase o înghiţitură zdravănă.

— Nu te mai îngrijora, o sfătui el după ce termină ştergându-şi gura cu dosul palmei. Doar n-ai vrea să mor de sete în pustietatea asta, nu-i aşa? El zâmbi pe neaşteptate la expresia apărută pe faţa ei. În afară de asta e apă. Am umplut o cutie goală de la izvor.

— În cazul ăsta sper că nu vei avea necazuri.

Era greu să-şi păstreze tonul neutru aşa cum ar fi trebuit să fie. Simţi atâta compasiune pentru el, încât trebui să facă un efort uriaş de voinţă ca să nu se vadă.

Ar fi urât-o, dacă ar fi ghicit că-i pare rău de el. Summer ştia asta din instinct, aşa cum ştia că în viaţă exista şi un preţ de plătit şi moarte.

Replica ei neaşteptată îl făcu să se strâmbe.

— Iisuse. Nu m-am gândit la asta.

— Acum e prea târziu.

Fără să-şi dea seama, Summer se întinse atât de tare încât încheieturile îi trosniră. Cu stomacul plin avea picioarele nesigure. Avea nevoie disperată de somn. Când se uită la Frankenstein se simţi mai bine.

El era ocupat să împacheteze surplusul de hrană, punându-l la loc în plasa de plastic alb şi apoi deschise fermoarul de la geanta sport ca s-o pună la păstrare înăuntru. Când ea se întinse, el o privi.

— E timpul să te culci, Bonzo. Într-adevăr era timpul ca Bonzo să meargă la culcare. Ea era de acord. Exista numai o singură problemă. Aveau numai o pătură pe care o purta chiar ea.

Capitolul douăzeci şi trei

— Vrei ceva schimburi?

Frankenstein scotoci în geantă şi găsi ceva. Summer recunoscu cu plăcere uniforma de la Daisy Fresh. Hainele nu erau prea curate, dar erau totuşi nişte haine. Până la urmă nu era nevoie să doarmă goală.

— Mulţumesc.

Summer acceptă hainele şi se retrase în spatele unei stânci să se îmbrace. Fără lenjerie, fundul ei se lipi de pantalonii de nylon, şi sânii îi atârnau goi şi liberi prin nylonul bluzei. Privind în jos, Summer văzu că sfârcurile împungeau vizibil materialul.

Îşi puse la loc pătura în jurul ei şi se simţi mult mai bine.

Nu mai era atât de îngrozitor expusă.

Când ieşi din spatele bolovanului, văzu că el se îmbrăcase cu zveterul de bumbac şi trăsese geanta în afara cercului de lângă foc. Se întinsese lat pe spate cu capul odihnindu-se pe geantă şi cu braţele încrucişate pe piept.

Ochii îi erau închişi. Când Summer se apropie ezitând, ochii i se deschiseră.

— Noapte bună!

Era clar că nu trebuia să se teamă de consecinţele unei situaţii în care ar fi împărţit pătura cu el. Bărbatul părea destul de mulţumit, nu doritor, înfruntând aerul rece al nopţii decât să împartă pătura cu ea.

El nu se trezise degeaba atât de devreme. Ghicise cumva că era tot mai atrasă de el? Şi se temea că va fi atacat în somn?

Faţa lui Summer ardea.

Privi în jur, în întunericul din afara cercului de lumină tremurătoare realizat de foc şi începu să tremure. Putea fi orice acolo.

Oricum, nu avea să se înjosească să se roage de Frankenstein să doarmă cu el. Strângând pătura, lângă ea, Summer se aşeză în genunchi curăţind o porţiune de iarbă, de crenguţe şi pietre şi se întinse pe jos. Pocnind din limbă spre Muffy, luă câinele când se apropie şi-l strânse la piept sub pătură.

Muffy o privi şi se cuibări lângă ea. Summer nu se mai simţi atât de singură.

Închizând ochii, se rugă să adoarmă.

Paradoxal, însă, acum că dorea atât de mult să doarmă, descoperi că nu poate. Ghemuită în poziţie fetală nu departe de foc, (şi de picioarele lui Frankenstein) cu o bucată de pătură drept pernă, Summer încercă totul ca să adoarmă, de la număratul oilor la imaginea florilor pe care le va planta în grădină vara următoare. Nimic nu merse. Mintea ei era trează şi în plină activitate; starea ei emoţională ezita între jignirea datorată lipsei de interes a lui Frankenstein şi frica de împrejurimi.

Frankenstein n-o privise niciodată mai atent în timpul cinei. Probabil că ştia că ea e goală pe sub pătură, dar era clar că acest lucru nu-l deranjase câtuşi de puţin.

Scârţ!

Summer deschise ochii. Ce era cu sunetul acela? Privind în jur, nu văzu nimic mişcându-se în afara flăcărilor ce dansau şi a pieptului lui Frankenstein care se ridica şi cobora ritmic. Întunericul era penetrabil în jurul micului cerc de lumina emis de foc.

Sunetul fusese făcut de un animal, un mic animal, undeva departe în pădure. Aşa spera ea.

Pleoapele începură să-i coboare.

De ce nu se dăduse Frankenstein la ea?

Cei mai mulţi bărbaţi n-ar fi ezitat în aceste condiţii. Avea necazuri cu vitalitatea lui sexuală? Era prea obosit după călătoria lor interminabilă?

Gândul că era prea bine crescut ca să profite de situaţia în care se afla îi veni în minte numai ca să fie îndepărtat de un strigăt intern.

Frankenstein era un gentleman? Nu credea aşa ceva.

Crac!

Ce era asta? Ochii lui Summer se deschiseră din nou. Din nou nu văzu nimic în afara pietrelor, a focului şi a lui Frankenstein. Muffy se ghemuise lângă bărbia ei şi dormea adânc. Blana gâdila nările lui Summer, dar pentru nimic în lume n-ar fi exclus-o ca partener de somn.

Deşi liniştea pe care Summer o simţea în apropierea câinelui era iluzorie şi ea ştia asta, se simţea bine cu Muffy lângă ea.

Dacă un urs ar fi umblat prin împrejurimi, cât de mult ar fi ajutat-o Muffy?

„Cel puţin ar fi lătrat”, îşi spuse Summer. „Sper” adăugă ea constrânsă de adevărata situaţie.

Din experienţa ei, Muffy lătra numai ca să se facă auzită când era vorba de mâncare. Sau, poate ar fi fost în stare să creadă că un urs plecat după pradă era ceva de mâncare.

Părea posibil ca ursul să decidă să cineze din Muffy.

Pleoapele lui Summer se închiseră din nou. Dormi! îşi porunci ea. Dormi. În ciuda dorinţei ei, somnul nu veni.

Se întrebă dacă, nu cumva, nu era genul lui Frankenstein? Nu o găsea atractivă? Bărbaţii erau în general morţi după ea.

Termenul *erau* rămăsese încă în actualitate.

Cu toate că afirmase contrariul, Frankenstein prefera probabil tipele de douăzeci de ani cu capete seci şi trupuri perfecte.

O femeie de treizeci şi şase de ani cu picioare strâmbe şi trup moale nu-l putea stârni.

Cei mai mulţi bărbaţi nu aveau mintea să aleagă înţelepciunea acumulată cu greu şi experienţa de viaţă, în locul adoraţiei oarbe şi ridicole.

Problema era că majoritatea bărbaţilor gândeau cu sexul. Era clar că sexul lui Frankenstein nu se gândea la ea.

Ceea ce îşi spunea Summer înverşunată, îi convenea de minune.

Şi în acest punct, adormi în cele din urmă.

Ceva mai târziu, un ţipăt răguşit o trezi din somn.

Summer se ridică şi inima îi bătea puternic. Era încă foarte întuneric. Dormise mult? N-avea idee. Tot ce ştia era că fusese brusc speriată de moarte.

Cineva ţipase.

Privind în jur, văzu că Frankenstein stătea sprijinit pe genunchi şi pe palme, cu faţa palidă holbându-se la un punct de undeva de dincolo de foc. Nu era nevoie să fie un geniu ca să-şi dea seama că strigătul care-o speriase fusese scos de el.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Imaginea ursului atacând îi trecu prin cap, în timp ce, trăgând pătura şi pe Muffy împreună cu ea se târa în patru labe pe cei câţiva metri de pământ stâncos ce-i despărţea. Frankenstein nici n-o privi măcar când umărul şi şoldul ei îi atinseră trupul.

— Uite, uite-te acolo!

El îi arătă un punct în întuneric.

Summer se uită, dar nu văzu nimic altceva în afara imaginilor fantomatice ale crengilor mişcătoare. Ca şi el, ea era în patru labe. Unul lângă altul, amândoi se holbară la un lucru aflat dincolo de cercul de lumină.

Ce? Ce este? Inima lui Summer bubuia. Gâtul i se usca în timp ce căuta prin umbrele mişcătoare lucrul care-l ameninţa...

Ar fi trebuit să fie cel puţin un vârcolac ca să-l sperie

pe Frankenstein în halul acela. Sau erau numai tipii cei răi.

— Nu o... nu poţi s-o vezi?

Vocea lui era îngrozită, răguşită.

— Cine? Pe cine?

Ochii aproape că-i săriră din orbite când se uită în direcţia în care el îi arătase. Orice fel de primejdie se ascundea în umbră, dacă era destul de îngrozitoare ca să-l sperie pe Frankenstein, era destul de îngrozitoare ca s-o sperie şi pe ea. Era gata pregătită, doritoare şi în stare să se sperie odată cu el.

— Deedee.

Numele urmă ca un croncănit.

Deedee? Cine era Deedee? Ţinându-şi răsuflarea de frică, ochii străpunseră noaptea şi Summer încercă să-şi amintească. Deedee nu era numele femeii aceleia care?

— Deedee e moartă! exclamă ea.

— Crezi că nu ştiu asta? Privirea pe care i-o aruncă era sălbatică. Dar ea e aici, uite! O, Doamne, e aici!

Părea zdruncinat. Uitându-se la faţa lui în loc să mai scruteze noaptea, Summer bănui că probabil avusese un coşmar. Desigur, asta era explicaţia. Singura explicaţie. Dacă se gândea bine, mai avusese unul şi înainte.

— Doamne, m-ai speriat îngrozitor.

Beată de fericire, se lăsă să alunece înapoi pe vine.

— La naiba, uită-te la câine!

Presiunea din vocea lui o făcu să se aşeze din nou în patru labe. Deşi i se părea ridicol, Summer se uită şi simţi fiori reci pe şira spinării. Muffy se afla în interiorul cercului de lumină, cu urechile şi coada ridicate, holbându-se fix la acelaşi punct la care se holba şi Frankenstein.

Privi spre locul unde el pretindea c-o văzuse pe Deedee cea moartă de mult.

Era posibil ca amândoi să vadă cu adevărat o fantomă?

Prostii! Nu există astfel de lucruri.

Dacă e ceva ciudat...

În umbra de dincolo de foc, ceva lua formă.

Ochii lui Summer se măriră. Respiraţia i se opri. Lângă ea, Frankenstein stătea nemişcat ca o stâncă. Atenţia ei era îndreptată spre lucrul acela care se mişca în afara cercului de lumină.

Muffy se holba şi-şi mişca urechile şi coada alertată.

...în apropiere! Pe cine o să chemi?

Inima lui Summer tresărea. Era oare, pe punctul de a vedea o fantomă adevărată, vie, sau oricum ar fi fost?

Nu se înşelase pentru că în acel loc, o formă palidă se materializa chiar dincolo de lumina care se mişca între ei.

Vânătorii de fantome!

Muffy scheună, Summer ţipă, Frankenstein urlă şi lucrul acela o luă la fugă.

Summer privi hipnotizată un trio de căprioare cu coadă albă care săriră la unison peste locul lor de popas şi dispărură în noapte.

— Iisuse. Frankenstein respiră greu. Din nou se uită la punctul pe care-l fixase mai devreme. Ea a dispărut.

O dată vraja ruptă, el se prăbuşi pe spate şi-şi ascunse faţa în mâini. Summer îngenunche alături.

— Cum adică ea a dispărut? Sigur că a dispărut. N-a fost niciodată acolo. Tâmpitule, m-ai speriat de moarte.

Summer îi dădu un ghiont în braţ. Se speriase atât de tare, încât respiraţia îi era mai agitată.

— Ei, doare! Frankenstein o apucă pe Summer de mână când vru să-l lovească a doua oară. Am o rană acolo.

— A fost un coşmar?

— Un coşmar. Frankenstein îi strânse mâinile.

Ea îi întâlni privirea şi văzu că arăta încolţită.

— N-ai văzut nimic?

— Doar nişte căprioare.

— Iisuse.

— Ai avut un coşmar.

— Cred că-mi pierd minţile. Închise ochii. Tu nu crezi în fantome?

Summer scutură din cap, deşi el nu putea să vadă gestul.

— Nu fi prost.

— Chiar aşa mă şi simt. Gemu. De ce tot o văd pe Deedee?

— Ai mai văzut-o şi înainte?

— Da. O, da. Ochii i se deschiseră din nou.

— Când?

Privirea pe care Frankenstein i-o arunca era voalată.

— Înainte.

— De exemplu de dimineaţă, când ai ţipat?

— Da.

— Atunci a fost un coşmar. Exact ca atunci, a fost un coşmar. Ceea ce trebuie să te întrebi e ce a cauzat visul.

Frankenstein râse fără veselie.

— Sunt sigur că asta am reuşit să aflu.

— O, da?

— Da.

Summer aşteptă, dar el nu părea să dorească să fie mai explicit.

— Deci, spune-mi.

— Rosencrans, crede-mă că nu e nevoie să ştii.

— Ba da, e nevoie.

O strălucire neaşteptată îi apăru în privire.

— Sigur?

— Sigur.

— Chiar aşa?

— Vrei să termini cu prostiile şi să-mi spui?

— Bine. Dar ţine minte că tu ai vrut-o. Mâinile lui îi prinseră încheieturile ca nişte cătuşe. N-o văd pe Deedee decât când vreau să fac dragoste.

— E? Summer nu-şi credea urechilor.

— M-ai auzit. Şi acum am chef să fac dragoste cu tine.

Summer încercă să-şi elibereze mâinile. El nu-i dădu drumul. Nicio mirare că-i ţinea încheieturile atât de tare. Se temea să nu fie lovit din nou! Şi pe bună dreptate!

— Nenorocitule, mincinosule, bun de nimic, fiu de căţea...

— Îţi spun adevărul adevărat, zise el şi-i mişcă pumnii strânşi pe coapse ca să-i dovedească că nu minte.

Summer se linişti brusc. Sub pantalonii strâmţi, închişi cu fermoarul, umflătura dură ca o stâncă era de neconfundat.

— Ai văzut? o întrebă în şoaptă. El nu râdea.

Summer îi prinse privirea şi îşi ţinu respiraţia.

Pasiunea, care ardea pentru ea în ochii aceea negri, era adevărată.

— Frankenstein...

— Cred că ar fi mai bine să-mi zici Steve, spuse el cu o urmă de amuzament şi o trase în braţele lui.

Summer se lăsă doritoare pe pieptul lui în timp ce braţele acestuia îi alunecară pe spate. Braţele ei i se încolăciră în jurul gâtului.

— Steve, suflă ea, privindu-l în ochi.

Aceştia scânteiară spre ea.

— Aşa e mai bine, spuse şi se rostogoliră pe jos în aşa fel încât ea stătea întinsă pe spate şi el deasupra ei proptindu-se pe coate.

Cu mâinile pe umerii lui, Summer privi faţa lovită, bătută, neatrăgătoare cu siguranţă şi simţi că se înmoaie.

Apoi, Steve îşi apleca faţa şi o sărută.

Capitolul douăzeci şi patru

De data asta pământul tresări. Clopoţeii sunară, stelele explodară în capul lui Summer. Gura lui era tare şi fierbinte şi surprinzător de blândă. Limba lui îi atinse buzele, se strecură printre dinţii ei desfăcuţi şi îi revendică gura. O mână puternică şi fierbinte îi atinse sânul stâng, lipindu-se de el prin nylonul subţire. Simţurile lui Summer

se treziră.

Tremurând îl salută abandonată, cu ochii închişi şi cu braţele înfăşurate în jurul gâtului. Când mâinile lui desfăcură marginile bluzei ca să-i elibereze sânii goi, Summer se arcui ca să-i dea o mai mare libertate de acţiune. Când gura lui o părăsi pe a ei ca să alunece de-a lungul gâtului şi să-i prindă sfârcurile tari ca nişte pietricele, Summer îl apucă de ceafă trăgându-l mai aproape şi el îşi mută atenţia de la un sfârc la altul.

Niciodată în viaţă nu simţise o asemenea pasiune.

Nerăbdătoare cu hainele lui, mâinile ei şerpuiră pe sub svetăr şi maiou şi îl trase înapoi. Pielea lui era fierbinte şi mătăsoasă. Muşchii lui erau puternici. Summer îi atinse formele acelea care-i glorificau puterea. Palmele alunecară în jos pe spinare oprindu-se sub cureaua pantalonilor.

— Iisuse!

Frankenstein – Steve – se retrase brusc şi îşi trase hainele peste cap cu o singură mişcare fluidă. Summer se uită la umerii lui largi, la suprafaţa pieptului lui larg acoperită de păr negru cârlionţat, la umbra gâtului şi la sfârcurile plate, masculine şi la cercul larg al buricului ce trecea dincolo de cureaua pantalonilor şi îşi simţi gura uscată. Îl dorea. O, cât îl dorea.

El bâjbâi după nasturele de metal care-i închidea jeanşii. Împingându-i mâna la o parte, Summer îi deschise singură. Apoi găsi butonul de metal al fermoarului şi îl trase în jos.

Ascuns sub pantalonii lui de jocker, dovada enormă a pasiunii pentru ea izbucni prin deschizătura în V a fermoarului.

Summer îşi ţinu respiraţia şi îşi mişcă degetul arătător pe umflătură.

— Rosencrans, mă scoţi din minţi, – spuse el.

Apoi, înainte ca ei să-i vină în minte că, pentru numele lui Dumnezeu, o chema Summer, el era deasupra ei, cu gura lipită de a ei, cu mâinile bâjbâind după

închizătoarea pantalonilor ei.

Nu exista nicio închizătoare. Pantalonii ieftini din poliester aveau doar o curea elastică.

Descoperind asta, el continuă. Mâna-i aruncă pe sub pantalonii ei, peste pântecul ei moale şi se odihni pe părul dintre picioare. Summer uită să mai respire când el o mângâie cu degete cunoscătoare.

Găsi miezul acela care tânjea după atenţia lui şi începu să-l mângâie până când ea aproape îşi pierdu controlul. I se părea că se înalţă tot mai sus şi mai sus.

Deodată el îngheţă. Degetele lui rămaseră nemişcate, trupul care o apăsase înainte ritmic deveni rigid. Summer scânci, se răsuci, se lipi puternic de mâna lui implorându-l fără cuvinte să continue. El nu se mişcă.

Summer deschise ochii. El n-o privea. Cu mâna vârâtă în pantalonii ei şi cu braţul în jurul capului ei şi cu trupul ei tremurând lângă el, pregătită să-i mulţumească, capul i se ridicase şi se holba la ceva în întuneric.

— Steve... murmură Summer ridicându-se câţiva centimetri de la pământ ca să-şi lipească sânii de pieptul lui. Atingerea dintre sfârcurile ei palpitânde pe muşchii lui duri, acoperiţi de păr, o făcu să se simtă atât de bine, încât, pentru câteva secunde, aproape uită că el nu-i dădea atenţie.

— Ne aplaudă, spuse el brusc.

— Ce?

Strângându-şi braţele în jurul gâtului, lipindu-şi sânii de pieptul lui, Summer îl sărută pe gât.

— Iisuse Cristoase, trebuie s-o şterg de aici.

Desfăcându-i braţele din jurul gâtului, Steve sări în picioare şi se închise la pantaloni.

— Ce?

Summer căzu înapoi la pământ şi se holbă la el zăpăcită.

— Vino, trebuie să plecăm.

— Ce vrei să spui? ţipă ea.

El îşi luă maioul şi-l trase pe cap.

— Pune asta pe tine, spuse aruncându-i zvetărul cu glugă.

— Ce-i cu tine?

Stând pe jos, Summer îl privea neîncrezătoare. El plie pătura şi o băgă în geantă.

— La naiba, nu te îmbraci odată?

Privirea lui se abătu asupra ei. Summer deveni conştientă de felul cum arăta. Pantalonii din poliester negru erau târâţi în praf, bluza ei atârnând descheiată în aşa fel încât sânii ei desăvârşiţi cu vârfurile roz erau dezgoliţi chiar sub ochii ei, genunchii erau îndoiţi, părul căzut pe faţă şi ochii, fără îndoială, strălucea de pasiune.

Ca o târfă. Ăsta era cuvântul pe care-l căuta.

Stânjenită brusc trase laolaltă marginile bluzei, închise cei câţiva nasturi care mai rămăseseră, apoi luă zvetărul şi-l îmbrăcă pentru mai multă siguranţă.

— Ia aici şi grăbeşte-te...

În timp ce ea era ocupată, el luase hainele jilave de pe crengile unde atârnau la uscat. Acel aici a fost rostit când aruncase lângă ea pantofii şi şosetele. Summer clipi spre ele neîncrezătoare, iar el împachetă sutienul şi chiloţii în interiorul pantalonilor şi al bluzei şi le puse în geantă.

— Probabil că glumeşti. Chiar plecăm?

— Pune-ţi pantofii! Vocea lui era ca un ţipăt mut.

Ostilitatea iradia din el ca razele din soare.

— Bine, du-te naibii, Frankenstein!

Jignită, Summer apucă şosetele încă jilave şi le trase în picioare. El încălţă cealaltă pereche de adidaşi când ea îşi puse enormii pantofi de baschet.

Nici supărarea ei nu-l atinse cu nimic. Se purta ca şi cum i-ar fi îngheţat, brusc, pasiunea ce încă mai pulsa în trupul ei de parcă ar fi avut o viaţă proprie.

— Eu o să duc câinele. Să mergem.

Deja în picioare, cu şapca trasă pe cap, Frankenstein aruncă nisip peste foc. Apoi, spre furia lui Summer dispăru

în întuneric fără să-i mai spună un cuvânt, sau măcar, cel puţin, să-i arunce o privire peste umăr ca să fie sigur.

„Cum îndrăznea să se poarte aşa urât cu ea?” fierbea Summer, luându-se după el. Faptul că nu avea curaj să-l înveţe minte şi s-o ia în direcţia opusă îi mărea supărarea. Să sari în sus în mijlocul unei scene de dragoste pasională, aşa cum nu mai trăise niciodată şi să alergi în noapte fără niciun motiv plauzibil, era cea mai şocantă atitudine pe care o trăise vreo dată.

Să fie a naibii dacă va mai vorbi cu el.

Cu Frankenstein în frunte mergând cu nişte paşi uriaşi, coborâră în viroage şi urcară pe coastele dealurilor, ocoliră grămezile de pietre dislocate şi un nor înţepător de apă de sconcs şi totul în cel mai negru întuneric. Pământul se ridică sub covorul de frunze când ei traversară un izvor subteran. Bucăţi de nămol se lipiră de pantofii lui Summer. Frunzele scârţâiau agitându-se la fiecare pală de vânt. Mirosul puternic de ace de pin şi mireasma şi mai pătrunzătoare de pământ, frunze şi mucegai, înlocuia duhoarea de sconcs.

În cele din urmă, soarele răsări şi şomoioage de ceaţă plutiră leneşe ca să-i întâmpine. Degetele pâcloase se strecurară prin pădure şi îşi continuară drumul. Păsările cântau. Cicadele ţârâiau.

Răsăritul luă locul dimineţii şi încet cerul se încălzi. Picăturile de rouă, ce sclipiseră în lumina soarelui ca diamantele pe sub copaci, dispăruseră. Veveriţele ieşiseră după micul dejun.

Summer voia şi ea micul dejun.

În faţa ei, cu Muffy cărată sub braţ ca o minge de fotbal, Frankenstein continua să meargă şi mergea ca replica umană a blestematului Energiser Bunny.

Acum ştia ce-l apucase, acum că avea timp să se gândească la tot acel fiasco. Chiar în mijlocul actului sexual, el îşi imaginase că o vede pe Deedee.

Lucrul acesta nu-i cădea bine la stomac din orice

punct l-ar fi privit.

Uitându-se urât la spatele lui puternic, Summer începu să fredoneze.

Dacă e ceva ciudat...

Încă înainte să-l fi cunoscut, melodia aceea tâmpită devenise cântecul ei.

Cânta în timp ce-l urma. El mergea. Ea cânta tot mai tare. El tot mai mergea. Ea cântă cât de tare putu.

Înţepat, el începu să încetinească.

...în apropiere. Pe cine să chemi?

Acum, ea cânta încet, dar cuvintele erau clare.

Frankenstein se opri şi se întoarse să o privească.

Summer se opri de asemenea, aplecându-şi capul pe o parte zâmbi şi continuă: Vânătorii de fantome! Tra la la la la! Tra la la la la!

— Îţi râzi de mine?

Suna de parcă n-ar fi crezut că are să îndrăznească.

— Eu?

Summer se opri din cântat şi clătină din cap încercând să pară inocentă. El o privi un moment, se roti pe călcâie şi-şi continuă drumul.

Summer îl urmă.

Dacă e ceva ciudat...

— Vrei să încetezi să cânţi nenorocitul ăla de cântec?

Ameninţarea se citea în privirea pe care o aruncă peste umăr spre ea. Părea că se luptă să-şi păstreze firea.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că te deranjează, spuse Summer dulce. Când el se întoarse din nou, adăugă cu răutate. Eu nu mă tem de fantome!

— La naiba, Rosencrans, taci dracu’ din gură!

Renunţând să se mai controleze, vocea lui vibră de supărare când se întoarse cu faţa la ea.

Summer chicoti. Nu putu să se abţină.

— Termină cu râsul.

— Râd de fiecare dată când am chef, şi de asemenea cânt dacă am chef, îi răspunse prietenoasă şi se puse din

nou pe cântat.

— Vrei să termini? ţipă el.

Muffy dădu drumul unei explozii de sunete şi aruncându-i o privire enervată, el o puse jos. Summer, aflată la o distanţă sigură de câţiva metri, continuă să fredoneze.

— Tra la la la la!

— La naiba, Rosencrans, te-am avertizat!

Pumnii îi erau strânşi în dreptul coapselor şi ochii îi aruncau săgeţi de avertizare.

— De ce te enervează atât de mult cântecul ăsta? îl întrebă ea râzând. Numai pentru că tu crezi că, să fii vânat de fantoma ta de casă, e un lucru pe care să-l iei foarte în serios.

— A, tu...

El nu rosti celălalt cuvânt, de care Summer era sigură că nu putea fi un compliment, dar ochii îl rostiră în locul lui. Pumnii nu-i mai erau strânşi lângă coapsă. Mâinile îi atârnau moi pe lângă corp, degetele i se închideau şi deschideau ca şi cum ar fi murit de poftă să şi le înfigă în gâtul ei. Prin maioul fără mâneci, muşchii de pe braţele lui goale se încordară până se umflară ca dealurile rotunjite pe care le urcaseră. Cozorocul şepcii îi umbrea ochii.

Summer ştia că referindu-se la obsesia lui în legătură cu Deedee, putea fi acuzată de o lovitură sub centură, dar nu-i păsa. Venise timpul ca domnul Macho Man să-şi dea seama cât de ridicolă era povestea asta cu fantoma.

— Nu mi-e frică de fantome, cântă ea batjocoritor.

Furia izbucni în ochii lui. Tot trupul îi era încordat.

— E de ajuns, Rosencrans, spuse printre dinţi.

Ea râânji.

— Dacă e ceva ciudat/ În apropiere/ Pe cine o să chemi? / Pe vânătorii de fantome / Tra, la, la...

Nu apucă să rostească ultimele la-uri. Cu o mişcare de furie, el se dispensă de cercul de oţel şi de geantă şi plonjă după ea. Cu un ţipăt, Summer se întoarse să fugă. Nu

făcuse nici doi paşi când îi simţi mâinile închizându-se în jurul gâtului ei.

— Te simţi curajoasă, nu-i aşa? o întrebă când o întoarse cu faţa la el. Mâinile i se sprijineau de umerii ei. Dă-i înainte, cântă din nou. Te sfidez s-o faci.

Summer se uită în sus la faţa lui dură, lovită şi rănită. Văzu semnalele de primejdie din ochii lui răi şi fălcile strânse.

Atunci îşi ridică bărbia şi începu să cânte.

— Dacă e ceva ciudat...

Mâinile se strânseră ameninţător pe umerii ei. Ochii negri sclipiră. Dacă a existat vreodată un bărbat pe care să scrie cuvântul crimă, în acel moment, Frankenstein era acela.

Capitolul douăzeci şi cinci

Summer nu era impresionată.

— Ce-o să faci, o să mă omori?

— Pe bunul Dumnezeu, aş vrea s-o fac.

El arăta de parcă era gata să scoată fum pe nări.

— N-o să-ţi meargă să mă intimidezi, îi spuse Summer şi se uită sfidător la el. Nu sunt o mămăligă ca tine.

— Ce?

— O mămăligă, repetă ea încet apoi adăugă. Nu mă tem de fantome.

— Taci din gură!

— Tra, la, la, la, la, la, la...

— Ah!

Era numai un ţipăt de furie, dar pentru o clipă, Summer aproape se temu. Mâinile lui se strânseră pe umerii ei şi apoi o trase spre el şi cu cealaltă mână încurcată în părul ei, îi dădu capul pe spate şi gura i se coborî şi o strivi pe a ei.

Era prima oară când fusese sărutată de un bărbat purtând şapcă. Se aflau nişte înţelesuri ascunse în toate astea; era sigură.

Summer deschise gura să ia o înghiţitură zdravănă de aer şi limba lui îi invadă cavitatea fierbinte şi dulce, ca o armată cotropitoare. Genunchii îi tremurară din cauza atacului acestuia violent. Capul îi era apăsat pe spate, gura ei fusese cucerită fără milă şi n-ar fi vrut pentru nimic în lume ca să se oprească.

Asta fiind situaţia, braţele îi alunecară în jurul gâtului său.

De aceea îl enervase atât de tare. Asta dorise.

— Steve... murmură ea. Apoi îl sărută cu o pasiune mai fierbinte decât orice foc. Braţele lui i se încolăciră în jurul spatelui şi a umerilor, strivind-o de el.

— Doamne, Rosencrans, gemu el în loc de răspuns şi ea râse şi se întoarse iar în braţele lui, eliberându-şi gura.

— Summer, îi spuse şi buzele i se oferiră la câţiva centimetri de ale lui. Numele meu e Summer.

— Summer, murmură el îndatoritor în timp ce ochii i se oglindiră în ai ei.

Un zâmbet uşor îi încreţi gura. Summer era frumoasă şi sexy.

Fermecată peste putinţă, Summer îşi eliberă o mână din strânsoarea îngrozitoare a umărului său ca să tragă de părul de pe ceafa lui. Îi aruncă şapca de pe cap şi o privi cum alunecă la pământ. El nu păru să observe. Ochii îi rămăseseră fixaţi pe ea.

— Sărută-mă, Steve, murmură ea, cu gura lipită de a lui chiar şi în momentul în care vorbea.

Lipită de el, îl simţi cum se înfioară. Auzi sunetul brusc al respiraţiei reţinute în timp ce-l săruta. Apoi se întâmplă ceva. El privi în sus nemişcat, ţinându-se la distanţă de ea. Summer simţi cum corpul lui o îndepărta.

Deedee. O văzuse din nou pe Deedee.

— Steve, sărută-mă. Te rog.

Era fără ruşine. Aşa se purta – fără ruşine. Dar îl dorea flămândă mai mult decât dorise pe altcineva toată viaţa.

Şi voia să lupte pentru obiectul dorinţei ei.

Cu o mână încurcată în părul negru şi încârlionţat, îi trase capul pe spate. Îşi lipi uşor buzele de ale lui şi îi strecură limba în gură. Îi mângâie dinţii şi vălul palatin cu limba. Îşi atinse limba de a lui, o mângâie, încercă să se joace cu ea. Îi muşcă buzele.

Şi totuşi el nu răspunse.

Îşi frecă pelvisul de umflătura dură din pantalonii lui.

El respira întretăiat şi brusc se uită din nou la ea. Durerea fulgeră în ochii lui.

— Fă dragoste cu mine, murmură ea. Te rog.

— O, Doamne, vreau să fac, murmură el. Acum că fusese de acord, se chinuia în focul unui iad etern. Apoi, ea îşi ridică faţa şi el îi prinse gura.

O sărută atât de brutal încât Summer închise ochii şi se abandonă.

Câştigase. O ştia. Peste toate astea, ea o învinsese pe absenta Deedee chiar dacă ea mai exista încă dincolo de văpaia simţurilor. Apoi, nu se mai gândi la nimic.

Mâna lui îi mângâie un sân. Summer îi simţi fierbinţeala şi puterea chiar prin grosimea zvetărului şi a bluzei. Îşi îndoi spatele lipindu-se de el, tremurând toată. El îi încolăci spatele cu braţul, sărutând-o ca şi cum nu s-ar fi săturat de gustul gurii ei. Volte cutremurătoare de energie îi străbătură corpul când îi desfăcu fermoarul zvetărului, îl aruncă şi apoi desfăcu şi bluza. Când mâna i se închise pe sânii ei, gustă plăcerea pură gestului. Sfârcurile erau rigide în palmele lui făcute cupă. El le strânse uşor între degetul arătător şi degetul mare. Summer se abandonă gurii lui devoratoare.

Numai mâinile prinse în jurul gâtului lui o mai ţineau dreaptă pentru că el renunţase s-o mai susţină ca săi apuce sânii cu amândouă mâinile. Gura lui o gusta pe a ei lacom şi mâna lui o atingea, şi o modela, şi o mângâia.

Summer se simţea ca şi cum ar fi căzut. Cădea. Nu, de fapt se ridica, smulsă de jos în mai multe feluri în timp ce el o lua în braţe. Summer deschise ochii şi văzu maxilarele lui lovite şi încordate şi ochii lui negri sclipind sălbatic când o purta în braţe printre copaci strângând-o la piept.

Summer îşi apăsă gura de bărbia lui nerasă şi se lipi de umerii lui şi îl îmbrăţişă simţindu-se cuprinsă de o senzaţie de slăbiciune, simţindu-se mică şi neajutorată şi întru totul feminină. El o purtă cu uşurinţă, cu atâta uşurinţă ca şi cum greutatea ei ar fi fost neglijabilă. Ştia că era puternic, dar acea demonstraţie de forţă era impresionantă. Puterea lui o strivea. Nu spuse niciun cuvânt. Nu putea pentru că se simţea dincolo de cuvinte. Totuşi ochii vorbeau pentru ea. Erau îngreunaţi de pasiune, aprinşi de dorinţă. Ea era toată aprinsă de dorinţă. Nu simţise niciodată aşa ceva pentru un bărbat. Era incredibil să se trezească moartă după Frankenstein la treizeci şi şase de ani.

Lipindu-se de el, Summer îl îmbrăţişa când intrară printre copaci şi mirosul delicat al florilor îi atinse nările, privi în jur şi văzu că el descoperise un umbrar de frunze. Kudzu, viţa de vie japoneză, care pusese repede stăpânire în sud, acoperea pământul, tot solul de sub arbori, trunchiurile copacilor şi toate celelalte plante ce se întindeau cât vedeai cu ochii. Frunzele în formă de trompetă ale caprifoiului se retraseră în faţa cuceritorului japonez şi se căţărau pe crengile cele mai joase ale ulmilor. Feţele de aur ale păpădiilor se iveau ici şi colo din covorul de viţă. Violetele de un purpuriu viu se cuibăreau comod în mijlocul covorului ce acoperea pământul. Summer îşi ţinu respiraţia când Steve se aplecă şi o aşeză într-un pat de flori şi de frunze verde închis.

Ea gândi că locul era perfect pentru un decor romantic. N-ar fi reuşit să facă ceva mai bun nici dacă l-ar fi comandat special.

Când se lăsă peste ea, nu se mai gândi la nimic altceva.

El o sărută puternic, fierbinte şi încet şi fără nicio îndoială, sexy. Îi făcu sângele săi pulseze în ureche.

Când îşi ridică în sfârşit capul, ea gemu după aer.

— Sunt stârnit ca o bară de metal, murmură el, dându-i părul la o parte de pe faţă cu mâinile nerăbdătoare.

— Şi ce ai de gând să faci? îi şopti ea cu un mic zâmbet tremurător.

— Ce vrei să fac?

— Asta.

Summer îi luă mâna şi i-o puse pe sâni. Îi apăsă pe ei, plăcându-i căldura palmei lui puternice şi masculine. Sfârcul se întări aproape dureros la atingerea lui.

— Ah, spuse el.

O privi concentrat în timp ce mâna lui o mângâia uşor. Simţind atingerea degetelor pe pielea ei, se înfioră toată. Ar fi vrut să simtă atingerea pe tot corpul, ar fi vrut să-l simtă pe tot corpul. Voia să facă dragoste cu el până când îl va implora să se oprească. Îşi aminti cum o mai atinsese mai devreme, îşi aminti extazul pe care îl indusese numai cu degetele care o mângâiaseră şi simţi că lucrul dintre coapse începe să pulseze fierbinte şi puternic.

Ar fi vrut ca el s-o fi atins acolo.

— Asta-i tot? Vocea lui era răguşită şi un fel de jumătate de zâmbet îi încreţi gura. Cum putea să râdă când ea era nebună de dorinţă?

Ea voia să-l scoată şi pe el din minţi.

— Nu, suspină ea şi-i prinse încheietura trăgându-i mâna în jos. Vreau să mă atingi şi aici.

Îi puse mâna între picioare.

El inhală aer în plămâni. Era o respiraţie hârâitoare şi adâncă.

— Şi vreau să te ating aici.

Vocea ei era moale, aproape o şoaptă, îngroşată de pasiune. Mâna ei se îndreptă spre pantalonii lui. Îşi închise

palma în jurul cărnii întărite şi strânse.

— Iubito, mă înnebuneşti.

Era un mârâit, emis printre clinti. Mâna lui fierbinte o apăsă cu putere între picioare. Apoi el se mişcă, îşi schimbă poziţia alunecând în jos pe trupul ei. Prin bariera poliesterului negru gura lui apăsă pe V-ul dintre picioarele ei şi mâinile i se aşezară pe fund, degetele lui căutând şi urmărind crevasa dintre fesele ei moi.

Summer încetă să mai respire când gura se deschise şi se lipi de materialul aspru ce-i acoperea coapsele. Inima îi bătea atât de tare, încât suna ca un baros în urechile ei. Simţea căldura umedă a gurii lui arzând-o prin poliester. El îşi deschise şi mai mult gura apăsând – şi buzele şi limba muşcând-o. Summer gemu, apucă în pumni iedera şi violetele reci şi aproape proaspete, lăsând mirosul permanent al florilor să se amestece cu aroma de caprifoi şi sex din aer.

Steve îşi ridică faţa pentru o clipă şi-i întâlni privirea şi fierbinţeala din ochii ei. Apoi, îi trase pantalonii până la nivelul genunchilor, repetă toată scena şi găsind locul secret care pulsa şi ardea de dorinţă i-l mângâie cu vârful fierbinte şi umed al limbii.

Summer ţipă. Coapsele ei încercară de la sine să se despartă ca să-i permită să pătrundă şi mai adânc în acea parte a ei care ardea de dorinţă pentru el, dar pantalonii îi ţineau genunchi strânşi. Zăcea întinsă, zdrobită de greutatea lui, nefăcând altceva decât să deguste agonia dulce, în timp ce el o aducea la marginea extazului fără măcar să-i desfacă picioarele.

— Oh, opreşte-te. Nu te opri.

Mâinile lui Summer se înfipseră în şuviţele scurte de păr vrând să-i tragă capul la o parte. El se ridică, îi prinse încheieturile şi le desfăcu lipindu-le de pământ de-o parte şi de alta a coapselor. Rămase fără apărare. El o transformase într-un lucru folositor, nesătul; reducând-o la un abject obiect de plăcere.

— Nu te opri!

Ochii lui Summer se închiseră strâns şi gemu când limba şi gura lui îi furnizară tot mai multă plăcere. Faptul că era legată de genunchi, apăsată de trupul lui, incapabilă să scape de forţa lui puternică de tortură sexuală, făcea totul şi mai plăcut. De fapt, făcea totul de nesuportat. Niciodată nu crezuse că o simtă aşa ceva.

Ea se cutremură şi acest lucru o făcu să ţipe, să se arcuiască pe patul de frunze şi să se lipească de gura lui.

Când totul se terminase, când era din nou ea, Summer deschise ochii şi-l descoperi privind-o cu buzele strânse într-o linie dreaptă impecabilă.

— Acum e rândul meu, spuse el, şi apoi îngenunche peste ea.

Cu o mişcare rapidă şi sălbatică îi îndepărtă pantofii şi şosetele, îi trase pantalonii peste genunchi în jos, îi scoase bluza, îşi trase şi bluza lui şi îşi scoase pantofii, pantalonii şi chiloţii. Summer era prea slabă ca urmare a pasiunii ca să facă altceva decât să se uite cum el îi dezbracă pe amândoi.

Observă din nou că el avea exact genul de trup care-i plăcea – solid, musculos şi păros.

Apoi, el se lăsă peste ea. Greutatea lui o strivi la pământ. Descoperi o pietricică undeva la baza coloanei vertebrale. El era grăbit şi ea era plină de dorinţă deşi nerăbdarea i se stinsese.

Sau cel puţin aşa crezu ea până când el nu o sărută cu răsuflarea oprită şi îi mângâie sânii, şi-i desfăcu picioarele cu coapsele lui şi o lăsă să-l simtă tare şi fierbinte numai presărând, atingând locul unde se putea introduce oricând ar fi dorit. Alese să nu intre acolo.

În schimb, se distră cu ea până ajunse la fel de aprinsă şi de tremurândă ca şi coarda întinsă a unei viori.

Apoi, intră încet. Era dur şi fierbinte şi o umplu până la saturaţie. O sărută uşor şi cu pasiune, îmbrăţişând-o şi rămânând în ea pentru câteva secunde.

Când el se retrase şi apoi înaintă din nou, ea luă foc.

Orice...

Şi i-o spuse.

El îşi aşeză mâinile de o parte şi de alta a pieptului ei şi îşi lăsă toată greutatea în ele. Singurul punct de contact era locul unde trupurile li se atingeau. Încet se mişcă înăuntru şi înapoi, iarăşi înăuntru până când ea îşi ridică involuntar şoldurile anticipându-i de fiecare dată mişcarea. Apoi, el îşi aplecă faţa şi apucă în gură un sfârc dur.

Apoi el îşi ridică obrazul şi zâmbi. Era un zâmbet care-i arăta că îi recunoştea pasiunea, o acceptă şi promitea mult. Adâncurile fierbinţi ale ochilor lui negri aveau toate atributele periculoase ale unui şarpe.

— Steve... gemu ea, rugându-l să termine.

Ochii lui străluciră şi apoi se lăsă din nou peste ea, îşi strânse braţele în jurul ei, o ţinu lângă el şi o pătrunse grăbit şi fierbinte aducând-o în pragul extazului. Numai că de data asta o însoţi şi el. Când o aduse în culmea plăcerii, simţi şi el. Strigătul său răguşit se împleti cu ţipătul ei în timp ce se prăbuşiră împreună în hău.

Trecu mult, mult timp până ca el să-şi revină destul ca să se despartă.

Capitolul douăzeci şi şase

„Sufletul ca şi trupul trăieşte datorită hranei” Josiah Gilbert Holland.

Deedee îşi dădu seama că prinsese mecanismul poveştii aceleia cu fantome.

La început, era dezorientată să tot fie împinsă încoace şi încolo fără niciun scop, gândea ea. Se găsi din nou în camera de zi din casa în care copilărise şi o descoperi pe

mama ei şi pe mătuşa ei Dot cu care locuise împreună de când rămăseseră văduve la nici douăsprezece luni diferenţă, cu opt ani în urmă. Amândouă încercau să-i contacteze spiritul cu ajutorul unei plăci Quija.

— Îţi spun că am văzut-o. La fel de bine cum te văd pe tine, spunea mama ei.

— Nu zic, Sue, că n-ai văzut-o. Tot ce constat este că placa asta Quija n-a prins-o.

— Poate nu ştii cum s-o foloseşti.

— Am folosit Quija toată viaţa, aşa că ştiu cum s-o folosesc. O Quija m-a sfătuit să mă mărit cu Jett ştii, în loc să-l iau pe care Owens.

— *Asta* nu e o recomandare prea bună, spuse mama ei.

Într-adevăr bătăile mătuşii Dot cu unchiul Jett erau legendare. Deedee aproape uitase de ei.

De data aceasta, deşi încercă nu reuşi să se materializeze, dar putu controla indicatorul.

S-U-N-T-B-I-N-E

— Vrei să te uiţi la asta?

— Tu ai mişcat indicatorul, Dorothy Jean?

— Ştii că n-aş face aşa ceva! O, Doamne!

T-E-I-U-B-E-S-C-M-A-M-I

— Deedee! o, Doamne! E fetiţa mea! Deedee, Deedee!

— Sue, calmează-te! Sue, întreab-o ce s-a întâmplat în noaptea aceea! Întreab-o repede!

Mâinile roşii, urâţite de muncă ale mamei şi mătuşii ei se aşezară pe marginea indicatorului de plastic, împingând cu frenezie săgeata de postav de-a lungul planşetei. Dar Deedee fusese deja luată de acolo.

Următorul loc în care ieşi din nou la suprafaţă era studioul de înregistrări Nashville. O blondă drăguţă de treizeci şi cinci de ani, purtând căşti pe urechi şi o fustă mini roşie, fredona încet într-un microfon.

Deedee se uită la cântăreaţă prin peretele de

plexiglas al cabinei de control, unde doi bărbaţi ascultau vocea care lui Deedee i se părea subţire ca o trestie.

— Avem nevoie de mai mult volum, Bill.

— Bine, n-o să-l avem. Asta-i tot ce poate da. Oricum n-are importanţă. Cu echipamentul pe care îl avem putem aranja orice.

— Este programată să cânte la *Nashville Live* în noaptea de sâmbătă. „Agony” este deja pus în top. Nimeni n-a ascultat-o vreo dată cântând în direct. Criticii o s-o facă bucăţi dacă nu reuşim s-o punem la punct.

— La naiba, aş face-o dacă aş putea, ştii asta. Tipa asta-i drăguţă, şi cântă bine, dar amândoi ştim că n-ar fi reuşit să ia crema unui contract de înregistrare dacă n-ar fi fost măritată cu Hans Ketchum.

— Ai dreptate, căsătoria cu şeful de la Jalapeno Records a fost o mişcare bună pentru cariera ei. Foarte rău că nu m-am gândit la asta.

— Nu cred că pentru tine are vreo importanţă. Oricum Ketchum ne semnează cecurile de cheltuieli, aşa că mai bine ne ţinem gura. Bill apăsă un buton şi vorbi în microfon. Hallie, scumpo, încearcă să ţii notele înalte mai mult timp, şi vezi dacă poţi să pui mai mult sentiment în ele. Prefă-te că iubitul tău câine a fost călcat de o maşină.

— O să încerc, Bill.

— Mulţumesc, Hallie. Asta-i tot ce-ţi cer. Vrei s-o iei de la început?

Bill apăsă din nou butonul microfonului, făcu semn orchestrei şi se cufundă în scaun. Pentru *Nashville Live*, o să trebuiască s-o înconjurăm cu o mulţime de cântăreţi secundari şi să sperăm că merge.

Suferind, suferind atât de mult din cauza ta

Ce crezi că o să fac?

Cei doi bărbaţi din cabina de control săriră din scaune, holbându-se la blondă, la microfon, neîncrezători unul după altul.

— Ei, la dracu! Tipa ştie să cânte!

— La naiba, suntem nişte oameni făcuţi!

Pe scenă, Deedee se lupta să ţină controlul asupra corzilor vocale pe care şi le apropiase, şi dădu cântecului ce era mai bun în ea. Urmărind cuvintele pe ecran, cântând din tot sufletul se simţi mai aproape de cer în acele momente, decât fusese toată viaţa... sau moartea.

... aşează-te numai şi mori pentru că eu
Încă sunt în agonie!

Când ultimele note muriră, Deedee simţi din nou că este obosită. Încercă în zadar să se împotrivească.

Voia să rămână...

Vocea bubui în camera de control.

— Hallie, scumpo, a fost bine! Foarte bine!

Având din nou control asupra corzilor ei vocale, Hallie răspunse fără suflare:

— Mulţumesc, Bill. Tocmai mi-a venit un fel de inspiraţie...

Dar Deedee pierdu restul dialogului. Din nou fusese smulsă de vârtej şi se afla într-un cimitir de ţară. Soţul ei era îngenunchiat lângă un mormânt.

Cocoţată cu picioarele încrucişate deasupra pietrei de mormânt, Deedee se aplecă în faţă, descoperi că situaţia ei de fantomă îi permitea să facă acest lucru fără să cadă în nas şi citi inscripţia.

TAYLOR
DEIDRA ANN CUMMINS.
NĂSCUTĂ LA 21 IANUARIE 1958
— MOARTĂ LA 15 MAI 1992
Dragostea e eternă

Mitch era aplecat asupra mormântului *ei.*

Deedee îi privi capul aplecat şi părul blond şi se întrebă dacă Mitch concepuse inscripţia. Aşa credea; aceasta suna ca şi cum ar fi fost făcută de el. Desigur că mama ei n-ar fi conceput ceva atât de poetic.

Îl iubise la nebunie pe Mitch de când aveau treisprezece ani şi până aproape de momentul în care murise. Avuseseră momente bune şi rele, câteva momente bune şi o mulţime de coborâşuri, dar îl iubise întotdeauna.

Acum îl privea cu alţi ochi. Dragostea nu era eternă. Cel puţin, nu în acest caz. Mitch privi în sus şi pentru moment, Deedee se întrebă dacă o putea vedea. Nu simţise furnicăturile care-i arătau că se materializase, iar el nu ţipă şi nu leşină sau nu păli, aşa că bănui că nu o vedea.

Dar ea îl putea vedea. Era la fel de frumos ca întotdeauna, cu părul blond ondulat, cu ochii albaştri, cu trăsăturile clasice sculptate parcă în bronz. Arăta de parcă ar mai fi slăbit de când nu-l văzuse, dar cum, pentru înălţimea lui, fusese întotdeauna slab, nu putea fi sigură.

Îngenunchiat lângă mormânt, îmbrăcat cu nişte pantaloni largi şi cu un impermeabil, era chiar icoana văduvului întristat.

Excepţie de la regulă, erau mâinile murdare de pământ. Lângă el se afla o lopată, iar mormântul până atunci acoperit de iarbă părea răvăşit, într-un fel. Prea răvăşit pentru un mormânt vechi de trei ani.

Fusese răvăşit de curând.

Ce vrei să faci Mitch Taylor? se întreba ea cu violenţă. Chiar când simţi furnicăturile şi ochii lui se măriră, se simţi smulsă din nou.

De data asta, când se opri era o după-amiază fierbinte şi luminoasă. Sau cel puţin, aşa era încă afară. Ea se afla într-o peşteră, în apropiere, uitându-se în jos la perechea adormită învelită în pătură.

Bărbatul era Steve şi faţa îi mai arăta încă îngrozitor. Pe femeie n-o recunoscu. Păreau că se simt bine împreună.

Deedee îi fixă curioasă când Steve deschise ochii.

El o văzu. Ea îşi dădu imediat seama de asta, aşa că zbură spre el ca să-l salute.

El ţipă şi sări în sus. Uimită, Deedee pierdu controlul atomilor ei şi dispăru.

Când îşi regăsi controlul, se afla în colţul aceleiaşi peşteri holbându-se la un căţel arătând ciudat. Steve era întins pe jos şi femeia i se cuibărea la piept. Steve era treaz, femeia nu.

Femeia nu era cu siguranţă Elaine, soţia lui Steve.

Ăsta era un lucru surprinzător. În afara aventurii cu ea, Steve fusese întotdeauna un soţ credincios. Deedee se îndoia că el o mai înşelase vreodată pe Elaine. Ar fi putut să adauge „până acum” pentru că dovada contrarie era chiar sub nasul ei.

Cu toate că-şi dădea seama că Steve e atras de ea, îi fusese destul de greu să-l seducă. Îi era ruşine să admită că o făcuse cu bună ştiinţă, ca să-l înveţe minte pe Mitch. Mitch, care se desfăcea la pantaloni pentru orice târfă în călduri, avusese cu adevărat nevoie de o lecţie.

Soţul ei era încurcat într-una din interminabilele aventuri fierbinţi când ea se hotărâse să se răzbune pe el şi să se dea la Steve.

După paisprezece ani de căsătorie, Deedee se învăţase cu tertipurile lui Mitch; ştia toate semnele prevestitoare, şi mai ştia că Steve era unul din puţinii oameni de pe pământ de care soţul ei era cu adevărat ataşat.

Frumosul Mitch, prietenul de convenienţă, cel care se folosea de oameni, rămânea de obicei prieten cu cineva numai cât timp se putea folosi de el. Numai că prietenia cu Steve durase cincisprezece ani. Între cei doi bărbaţi se înfiripase o adevărată prietenie.

Steve îşi pierduse capul cam trei săptămâni, şi apoi îndurase toate chinurile iadului.

Nu se putea obişnui cu gândul că o trişase pe soţia lui, ca să nu mai vorbim de prietenul lui.

Întotdeauna fusese un cercetaş.

Deedee gândi că acesta era singurul motiv pentru care îi plăcea de el. Nu era îndrăgostită de el şi nu fusese niciodată, dar îl iubea ca pe un frate sau aşa ceva.

Dar, vorba cântecului, îi făcuse mult rău. Chiar mult rău.

Acesta era motivul pentru care se afla încă legată de pământ, gândi ea iluminată brusc.

Nu va merge în cer până nu-şi va îndrepta greşeala aceasta.

Capitolul douăzeci şi şapte

Steve zăcea cu faţa îngropată în kudzu, respirând mireasma de soi, simţind răceala umedă a pământului de sub viţă infiltrându-i-se în oase.

Se temea să se uite în sus, ultima oară o făcuse, chiar înainte să-şi piardă capul, Deedee sărea de pe ramurile unui ulm uriaş, aflat chiar în stânga mâinii lui întinse; şi atârnând de genunchi cu capul în jos, îi adresa un salut de dincolo de moarte.

Amintindu-şi, Steve îşi reprimă un tremur.

Îşi pierdea minţile. Asta era.

Sau poate subconştientul încerca să-i spună ceva. Poate apariţiile periodice ale lui Deedee erau o modalitate de a-i aminti să fie atent. Avea două lucruri de făcut: unu să reuşească să se menţină în viaţă destul de mult ca să afle de ce toată lumea voia să-l omoare şi cum putea să împiedice asta, şi doi să descopere cum ajunsese Deedee în biroul lui în noaptea fatală.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să se ataşeze de o femeie.

Ce bărbat era în stare să gândească normal, când mintea îi era intoxicată şi gândurile erau îndreptate spre tipa aceea?

Aşa că făcuseră dragoste. Bine. Poate aşa va reuşi să scape de ea un timp.

O gură moale şi umedă îi atinse urechea. Doamne, îl

dorea deja? Steve nu se îndoia şi drept răspuns îşi simţi sexul începând să tresalte.

Bine, deci nu reuşise s-o excludă complet din planul lui. Poate mai tânjea după încă o porţie de dragoste.

Trebuia să treacă peste asta. Trebuia s-o facă.

Îşi porunci să se liniştească. Dacă, în acel moment, se năpustea din nou ca un tâmpit fără minte asupra femeii, putea cauza moartea amândurora.

Nu trebuia să-şi permită să mai facă dragoste până nu ajungeau undeva în siguranţă.

Privi în sus, se încruntă ca s-o facă să se tempereze o dată şi să-i arate în termeni drastici că n-o mai sfătuieşte să-i lingă urechea.

Ochii pe care îi întâlni nu erau de un cald căprui auriu, ci ciocolatii şi bulbucaţi. Când se holbă la el, căţelul, căruia îi aparţineau, îşi clătină capul întrebător aruncându-i mizerabila respiraţie de animal drept în faţă. Cutremurat de repulsie, îşi dădu seama imediat cine anume îi linsese urechea. Fusese stârnit de un câine!

— Rahat!

Se ridică, îşi trecu mâna peste ochi încercând să-şi clarifice mintea şi aruncă o privire îngrijorată spre baldachinul de crengi de deasupra capului.

Deedee dispăruse. Mulţumi lui Dumnezeu.

Steve respiră uşurat, apoi privi femeia care se etala în toată goliciunea ei splendidă pe covorul lucios de un verde închis al viţei Kudzu.

De fapt, singurul lucru pe care ea-l putea face era să zacă întinsă pe burtă, gândi el plin de resentimente, spre membrul său care, fără să-şi facă iluzii de data asta, se ridicase într-o clipă.

Nenorocitul ăsta de lucru nu avea saţ după ce gustase din fructul râvnit.

Totuşi ea arăta grozav. Summer, numele i se potrivea mai bine decât Rosencrans, de aceea fusese atât de încăpăţânată s-o numească aşa. Ochii ei erau închişi.

Genele ei formau, pe obraji, frumoase umbre semicirculare. Dormind uşor, arăta rumenă, satisfăcută şi mulţumită, exact cum trebuie să arate o femeie ca urmare a pasiunii. Era clar că ea uitase, pentru un timp, că ei încă fugeau ca să-şi salveze viaţa. După mulţumirea pe care o arăta, părea că se crede întinsă în cele mai moi aşternuturi, cea mai groasă saltea şi la cel mai bun hotel din ţară.

Dragostea liniştea cel mai bine stresul.

El descoperise de mult asta.

Cu cât se uita mai mult la obiectul dorinţei lui, cu atât se simţea mai cuprins de stres.

Ar fi fost o rezolvare să nu se uite la ea. Dar nu putea să facă asta.

Goală, ea era atât de frumoasă. Îşi arcuise o mână punând-o sub cap în loc de pernă. Subraţul se expunea alb şi dorinţa de a-şi apăsa gura pe acea zonă ispititoare era irezistibilă, dar undeva în interior, găsi puterea să se împotrivească.

Părul ei castaniu închis se dispersase în formă de evantai peste mâna ei îndoită, formând un halou în jurul feţei. Nasul ei era drept, nările se dilatau când respira. Buzele ei pline, moi, care ştiau să sărute atât de bine erau desfăcute. Ar fi vrut desigur s-o sărute acolo, dar, şi de data asta, reuşi să nu-şi piardă controlul.

Pielea catifelată era brăzdată de numeroase lovituri. El se simţi vinovat când le văzu. Pe oricare din ele şi le putea atribui direct sau indirect.

Părţile mai decolorate subliniau, în loc să se detaşeze clar de transparenţa lăptoasă a pielii. Această piele fusese ca o mătase fierbinte sub mâinile lui...

Dorind cu adevărat să n-o atingă, Steve îi mângâie trupul cu privirea. Acum că vederea îi revenise la normal, putea să aprecieze formele ei feminine la adevărata lor valoare. *Voluptuoasă* era singurul cuvânt care se potrivea, sânilor ei proeminenţi, şoldurilor ei, curburii pântecului şi a taliei şi lungimii apreciabile a picioarelor.

Avea picioare mici. El era mort după picioare mici.

Uitându-se numai la ea, se simţi atât de stârnit, încât trebui să stângă din dinţi ca să nu acţioneze. Conştiinţa că era toată a lui înrăutăţea lucrurile. Putea face ce voia cu ea.

Aşa-i spusese ea.

Blestemând în gând, Steve sări în picioare şi-şi îmbrăcă chiloţii.

— Steve?

O dori şi când, clipind somnoroasă din ochi, era la fel de goală ca un bebeluş, dar mult mai de ademenitoare la privit. Ea nu făcu nici cea mai mică încercare să se acopere, în timp ce-l privea când îşi trăgea pe el chiloţii şi apoi pantalonii.

Chiar dacă el refuză să privească în direcţia ei, amintirea sfârcurilor ei trandafirii, a umflăturii maro de culoarea nurcii şi a dealurilor şi văilor dintre ele, îl înnebunea.

— Îmbracă-te, spuse el dur.

Niciodată n-ar fi cărat o femeie cu el. Dar avusese de ales? Nu. Gândul acesta nu-l ajuta cu nimic. Adunându-i la repezeală lucrurile le aruncă spre ea.

— S-a întâmplat ceva?

Vocea ei era confuză şi ezitantă. Glasul ei suna într-un sexy contralto (de ce nu observase până atunci ce sexy era?) şi imediat îi veni în minte strigătul pe care-l scosese în timpul actului sexual.

Putea să se stăpânească. Pentru că se simţea ca şi cum ar fi fost gata să-şi dea drumul chiar şi aşa încorsetat cum era în pantalonii strâmţi. Stând cu spatele la ea, se apăsă încercând în zadar să-şi slăbească pasiunea, apoi se întoarse după bluză.

— Trebuie să plecăm.

Ştia că vocea lui suna ostilă, dar nu se putu stăpâni. Se simţea ostil.

Toată nenorocita asta de situaţie era de nesuportat. Se afla pus în faţa unei perioade întunecate şi care îi putea

scurta viaţa, încurcat de o femeie cu limbuţă şi cu un animal cretin, având sentimentul că toţi bătăuşii erau pe urmele lui şi fiind torturat la fiecare mişcare de o fantomă, iar tot ce voia era să facă dragoste din nou.

Să facă dragoste cu ea. Cu Summer.

La dracu'. S-o ia dracul de situaţie.

— Deci eşti unul dintre ăia, spuse vocea sexy cu dispreţ rece.

— Unul din ce?

Era încă întors cu spatele la ea, punându-şi pantofii.

— Unul din categoria hopa-ţopa nici-nu-mă-deranjez-să-ţi-mulţumesc.

— Ce?

Asta îl convinse. Trebui să se uite la ea. Ea îşi ridicase un genunchi şi celălalt îl îndoise sub ea, şi arăta la fel de sexy ca orice femeie care ar fi stat goală printre frunzele verde închis, florile purpurii şi copacii cu cojile gri ce formau baldachinul şi l-ar fi privit de sus.

— Ar fi trebuit să bănuiesc, spuse ea muşcătoare ridicându-se şi îndepărtându-se cu regală demnitate.

Îşi opri răsuflarea când dorinţa se ridică în el. Ochii se pironiseră pe spatele ei în timp ce se îndepărta goală prin pădure, mişcând din fundul ei opulent, cu spatele drept şi cu părul fluturându-i pe umăr.

— Doamne, ce fund!

Nişte forme ca ale lui Lady Godiva!

— Unde te duci? o întrebă el, simţindu-se ca şi cum i-ar fi fost strangulată vocea.

— Aş vrea să port pantalonii scurţi. Se face cald, dacă ai observat.

El observase cu siguranţă. Reuşi să se strecoare înăuntrul propriilor pantaloni după o ajustare rapidă, înainte să se îndoaie de durere.

O urmă adunându-i pantofii, şosetele, hainele, şi câinele. Până o ajunse din urmă, ea îşi extrăsese deja sutienul şi chiloţii din geanta pe care el o lăsase pe jos şi se

îmbrăca. Lenjeria albă, mai degrabă era zdravănă decât era seducătoare. Sutienul avea o bretea înnodată.

Atunci cum reuşi să-l stârnească?

Doamne, toate lucrurile legate de ea îl stârneau. Dacă nu era atent s-ar fi trezit excitat şi de nenorocitul ăla de câine.

Câinele îi linsese încheietura. Îl puse jos speriat.

— Acum că am terminat şi cu *asta,* poate ne punem minţile la contribuţie ca să scăpăm de mizeria asta în care am intrat.

Ochii li se întâlniră în momentul în care el se îndreptă pe spate şi privirea ei era provocatoare şi rece. Îşi îmbrăcă pantalonii scurţi ca şi când el n-ar fi fost acolo, îi trase în sus pe picioare aranjându-i în jurul taliei şi apoi, spre uşurarea, dar şi spre regretul lui Steve, îşi băgă pe cap bluza neagră.

Bluza i se potrivea atât de bine, încât, până şi terrierul care-o împodobea, părea făcut numai din „dorinţă”.

Poate că, pentru ea, sexul nu mai intra în schemă, dar nu şi pentru el. De fapt, avea sentimentul clar că otrava se întinsese.

— Ei! Bine atunci.

Replica lui era defectă. Îşi dădea seama şi singur, dar nu avea ce face. De abia putea să gândească, dar să mai vorbească. Cu o strâmbătură a gurii, ea se întinse şi-şi luă pantofii şi şosetele din mâna lui şi le lăsă să cadă pe jos. Apoi apucă geanta şi o aruncă spre el.

— Prinde!

— Ei!

Steve prinse geanta icnind. Ea o aruncase cu putere. Privind-o cu atenţie, îşi spuse că se putea socoti norocos că nu aruncase în el cu cercul de metal.

Doamna era cu siguranţă foarte supărată.

— Mi-ai spus înainte să se întâmple totul că mergem la locul tău de pescuit? întrebă ea rece, înfăşurându-şi şireturile lungi în jurul gleznelor şi legându-le. Nu e idee

prea bună să mergem acolo. Asta dacă nu te superi că ţi-o zic în faţă.

Un moment. Dacă ea nu venea cu o idee mai bună, chiar se supăra când îi zicea asta în faţă.

Steve era gata să i-o spună când ea se ridică în picioare, înhăţă căţelul ei ridicol şi o porni la drum.

El rămase să adune bagajele, să-şi pună şapca pe cap şi s-o urmeze. Aşa descoperi că nu-i prea plăcea să urmeze pe cineva. Nu era genul lui.

Asta mai ales când conducătorul era o tipă apetisantă care-l făcea să se topească numai prin felul în care se mişca.

Capitolul douăzeci şi opt

— De fapt, ce înţelegi tu prin hopa-ţopa? întrebă Frankenstein scos din sărite. Se aşeză pe jos cu spatele proptit de un copac, cu un picior strâns sub el şi altul ridicat şi îndoit din genunchi. Şapca aceea nenorocită era trasă pe ochi. Se opriseră să mănânce biscuiţi cu unt de alune, să bea apă, şi un hot dog crud pentru Muffy. Se aflau lângă apa clară şi verde a unui pârâu. Probabil că era după masă târziu, dar Summer pierduse noţiunea timpului, aşa că nu putea fi sigură. Soarele coborâse printre copaci acoperind cu spaţii luminoase pământul şi bolovanul pe care stătea. Ziua fusese fierbinte, poate treizeci de grade, dar pădurea îi protejase de fierbinţeală. În locul căldurii avuseseră parte de umezeală şi ţânţari. După părerea ei, combinaţia aceasta era şi mai insuportabilă.

Sudoarea acoperi fruntea lui Summer. Părul nespălat de aproape trei zile părea îngălat. Nici nu voia să se gândească dacă mirosea sau nu. Un picior o mânca şi ea scărpină absentă muşcătura roşie şi umflată de pe călcâi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Încă furioasă pe sine că se aruncase cu capul înainte într-o altă legătură dezastruoasă cu un bărbat nenorocit, răspunse cu răceală. Desigur, nu era furioasă numai pe ea. Când se gândea la cât de deschis se purtase cu el, la ce-i spusese şi făcuse şi simţise, nu se putea abţine să nu se cutremure şi această cutremurare o înnebunea mai tare.

Apoi, în timp ce ea se agăţa de iluzia celei mai fantastice reprize de dragoste pe care o avusese vreodată, tipul arătase că acest lucru nu însemnase nimic pentru el. Ea nu însemna nimic pentru el.

Tipul fusese stârnit şi vrusese să facă dragoste. Ăsta era adevărul. O dată ce avusese ceea ce dorise, îşi pierduse tot interesul pentru ea. Nici măcar nu avusese buna creştere, sau bunul simţ, să pretindă altceva.

Nici nu ştia de ce fusese atât de surprinsă.

— Mă refer la ce mi-ai spus mai devreme. Ai spus că sunt un hopa-ţopa mulţumesc-doamnă.

Vocea lui era neutră. Asta era un lucru bun. Nimic n-ar fi făcut-o să se înfurie pe el mai mult decât o logoree enervantă.

Summer se opri din mestecat şi înghiţi.

— O, Doamne, nu eşti tu unul din tipii ăia care pun problema pe tapet de fiecare dată când fac dragoste? Acum ce vrei, aplauze?

Ea păru destul de mulţumită când el îşi îngustă ochii.

— Vreau să ştiu ce înţelegi tu cu asta.

— Nimic. Bău apa limpede din cutia de bere. În acel moment gustul de bere ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Probabil că ar fi vărsat-o. Las-o baltă.

— Nu vreau s-o las baltă.

— Ce, eşti un fel de buldog? Chiar nu poţi s-o laşi baltă?

Frankenstein nu păru enervat de tonul ei ascuţit şi clătină din cap.

— Nu pot.

Summer se încruntă la el.

— Bine. Dacă într-adevăr vrei să ştii, o să-ţi spun. Fostul meu soţ era aşa. Voia să facă dragoste numai când avea chef şi stătea bosumflat zile întregi dacă nu-l satisfăceam pe loc. Am învăţat că era mai uşor să fac asta, ştii tu, decât să suport bosumflarea lui. Aşa că făceam dragoste (de obicei dura cam cinci minute) şi când terminam, el sărea din pat, făcea duş şi-şi vedea de viaţa lui. Deci asta e hopa-ţopa, nu-mă-mai-deranjez-să-ţi-mulţumesc-doamnă, vezi? Şi asta era singura dovadă de dragoste, sau alt sentiment, sau căldură umană, până nu era din nou stârnit. Atunci întregul proces era luat de la capăt. Ştii cum aflam că are chef de sex? Întotdeauna bea o bere. O făcea numai în acel moment. Summer privi în jos la cutia din mâna ei şi se strâmbă. Urăsc gustul de bere.

— Nu sunt fostul tău soţ.

— Nu, sigur că nu! Summer îi zâmbi, dar nu era un zâmbet prea frumos. Nu se simţea prea fericită în acel moment. Aşa că nu trebuie să accept felul ăsta de tratament şi de la tine, nu-i aşa? Şi nici n-o să-l accept. Luă o altă înghiţitură de apă şi îi mărturisi lucrul la care se gândise pe drum.

— M-am hotărât să-l sun pe Sammy.

— Ce?

Frankenstein aproape se înecă cu apa.

— M-ai auzit. M-am hotărât să-l chem pe Sammy. Nu ştiu cum te-ai gândit să ieşi viu din porcăria asta, dar îţi spun că nu-mi pasă în mod special. Dar intenţionez să-l chem pe fostul meu socru, de care sunt încă foarte legată, şi care întâmplător este şeful poliţiei din Murfreesboro, ca să vină să mă ia. Poate nu ai încredere în el, dar *eu* am.

Frankenstein se holbă la ea. Summer mânca ultimul biscuit cu o nepăsare studiată. În ultimele ore, gândurile ei se clarificaseră. Dacă se mai încurca în gândurile lui Steve Calhoun, avea să se îndrepte spre un dezastru pe toate fronturile. El ar putea să-i zdrobească inima. Ar putea s-o omoare, îi trebuise destul timp să se deştepte, dar din

fericire, în cele din urmă, devenise mai înţeleaptă. Unul din lucrurile pe care le învăţase în decursul vieţii fusese că, dacă nu avea singură grijă de ea, nimeni nu avea.

Şi cu siguranţă nu Frankenstein.

— Nu poţi să faci asta.

— O, da, pot. Încearcă să mă opreşti.

— Poate fi sinucidere curată.

— Dar ar fi şi dacă aş rămâne cu tine. Prefer să risc cu Sammy.

Frankenstein mai înghiţi nişte apă.

— Foarte rău. Asta nu intră în program.

— Ce vrei să zici prin „nu intră în program”? Intră în program, dacă eu vreau să intre. Nu-mi spui ce să fac.

— Cineva trebuie s-o facă. Eşti la fel de bună să-ţi porţi de grijă ca şi câinelui ăsta ridicol al tău.

— O, da? Urăsc că trebuie să menţionez asta, dar Muffy şi cu mine putem să ne purtăm singure de grijă mai bine decât tine. Nu noi ne-am băgat în încurcătura asta, ci tu ai făcut-o. Toată lumea ne urăşte din cauza ta. Tu eşti problema noastră şi ca să rezolv problema asta, m-am hotărât că eu şi Muffy să plecăm de aici.

— Aşteaptă un moment. Asta se întâmplă pentru că eşti enervată pe mine din cauza a ce s-a întâmplat de dimineaţă, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— O, sigur că ştii. Eşti supărată pentru că am făcut dragoste.

— Nu, nu sunt!

— Ba eşti!

Summer respiră adânc.

— Nu sunt supărată pe tine pentru că am făcut dragoste.

— Nu, eşti supărată pentru că am făcut dragoste şi ţi-a plăcut.

Summer simţi cum îi ard obrajii.

— Foarte deştept din partea ta, nu-i aşa,

Frankenstein? Ce te-a făcut să fii atât de sigur că mi-a plăcut?

— Eu ştiu când o femeie se simte bine în timpul actului sexual.

— O, da? Bine, dar şi ţie ţi-a plăcut.

— Sigur că da. Îi prinse privirea plină de mânie. A fost fantastic. Tu ai fost nemaipomenită. Asta este ce voiai să auzi? Acum ţi-e mai bine?

— Nu vreau să aud nimic de la tine.

Summer aruncă restul de apă pe jos şi se ridică în picioare.

— Nu ştiu de ce eşti atât de scoasă din sărite. Tu te-ai dat la mine, dacă îţi aminteşti. Ai vrut-o şi ai avut-o. Aşa că de ce nu renunţi să te porţi ca o virgină ultragiată.

— Nu m-am dat la tine!

— O, nu? *Sărută-mă,* Steve. Asta ce-a fost. *Atinge-mă aici.* Suna ca şi cum te-ai fi dat la mine.

— Poate încercam să te distrag de la mica fantomă de care te temi. Nu te-ai gândit vreodată la asta? Apropo, ce s-a întâmplat la sfârşit? Ai crezut din nou c-o vezi pe Deedee?

Ea rosti ultimele cuvinte într-un batjocoritor falsetto şi-l nimeri în plin. Îşi dădu seama după fălcile lui încleştate. Dacă un om ar fi putut scoate fum pe nări, el ar fi fost acela.

Se uitară unul la altul. Muffy îi privi şi-şi îngropă nasul în palma ei. Niciunul dintre combatanţii umani nu-i dădură nici cea mai mică atenţie.

— Bine, spuse deodată Frankenstein, cu bărbia ieşindu-i în afară. Dacă asta vrei să faci, mie-mi convine. Sună-l pe socrul tău. Poate timpul pe care el şi prietenii lui o să-l piardă ca să te facă să vorbeşti, o să-mi folosească să scap de aici. Poate o să fiu norocos şi ei o să prepare friptură şi din câine.

— Las-o pe Muffy în pace.

— Cu plăcere. Se ridică în picioare, punând restul mesei în geantă. Hai, Rosencrans. Dacă vrei să-ţi încerci

norocul cu poliţiştii o să te ajut să găseşti un telefon.

Bine. Asta era exact ce voia. Un telefon.

— La vreo cinci kilometri de aici, se află un camping, continuă Frankenstein punând geanta pe umăr şi punând cercul de oţel sub braţ. Sau cel puţin aşa ar fi trebuit să fie. Hai fetiţo, să te duc la tăticu'. O să fie o uşurare să scap de tine.

Frankenstein porni la drum. Summer rămase să o culeagă pe Muffy şi îl urmă.

Dacă n-ar fi fost atât de nervoasă, în momentul când ajunseră la marginea campingului, s-ar fi gândit încă o dată la prostia pe care era pe cale s-o facă. Ideea lui, că ei ar fi făcut friptură din Muffy, nimerise drept la ţintă. Ea, încă, şi-o mai amintea pe Linda Miller şi Betty Kern.

Dar acum nu mai putea da înapoi. Era al naibii de supărată pe el. Oricum în ciuda faptului că Frankenstein susţinuse contrariul, ea luase singura decizie sănătoasă. Era (aproape) sigură de asta. Sammy o iubea ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată. Nu i-ar fi făcut vreodată un rău. Era la fel de sigură de asta, cât putea fi de sigură de orice altceva.

Un râs de copil a fost primul semn că au ajuns la destinaţie. Auzindu-l, Frankenstein se opri şi se sprijini cu umărul de un copac, aşteptând-o să-l ajungă din urmă.

— Aici e, spuse el laconic când ea îl ajunse. Satul Hiawatha. Obişnuiam să venim aici pe când eram copil. Mergi la biroul managerului care se află în mijlocul campingului. Sunt sigur că poţi convinge pe cineva să te lase să dai un telefon. Ţi-aş da o fisă, dar sunt pe geantă.

Părea destul de grăbit s-o părăsească. Summer ezită privind la ce părea să fie un loc de joacă aflat la o oarecare distanţă printre copaci. Chiar să facă aşa ceva?

— Ţi-e frică? întrebă el. Sau poate *zâmbi batjocoritor* ar fi fost cuvântul cel mai potrivit.

— Ar trebui să vii cu mine, spuse ea. Chiar supărată cum era pe el, nu se putea gândi să-l lase singur în pădure

cu nişte criminali pe urmele lui. Sammy nu este amestecat în asta. O simt.

— Crede-mă, Rosencrans, oasele tale nu au putere de intuiţie. Sunt bune pentru tăvăleală şi nu pentru altceva.

Asta este tot. Fusese ultima picătură. Summer îşi îndreptă spatele, ridică bărbia şi plecă fără măcar să-şi ia rămas bun.

— Rosencrans.

Summer privi înapoi. Frankenstein desfăcuse geanta şi ţinea într-o mână uniforma ei cocoloşită. Când se uită la el îi aruncă uniforma.

Aproape o scăpă pe Muffy când îşi apucă hainele. Prinzându-le neîndemânatică, le cocoloşi şi le puse sub braţ. Imitându-l pe Frankenstein, o puse pe Muffy sub celălalt braţ.

— Sigur nu vrei să te răzgândeşti? o întrebă când privirile li se încrucişară o clipă.

Summer clătină din cap.

— Eşti sigur că tu nu vrei să-ţi schimbi părerea?

Frankenstein clătină din cap şi ridică o mână în semn de salut. Ea ignoră gândurile supărătoare care-i veneau în minte, îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Sigur că făcea ce trebuie. O ştia, chiar dacă inima ei speriată nu voia.

— Hei, Rosencrans!

Se uită din nou la el.

— Ai cei mai grozavi sâni şi cel mai frumos fund, dacă amândoi ieşim din încurcătură într-o singură bucată, s-ar putea să te sun într-o zi.

Înainte ca ea să-i răspundă, îi întoarse spatele şi dispăru printre copaci.

Summer se găsi cu adevărat singură. Dintr-odată, fiecare sunet, cât de mic, deveni mai puternic, şi ţârâitul cicadelor, şi ţipătul ascuţit al unei gaiţe albastre şi râsetele puternice ale copiilor aflaţi în depărtare. Pădurea părea deodată mai mare, mai întunecată şi mai ameninţătoare.

Muffy scânci. Îşi înclină capul şi îşi lipi nasul de blana

câinelui. De fapt nu era singură de *tot.*

Acest lucru n-o făcu să se simtă cu mult mai bine. Era conştientă de sentimentul părăsirii. Pentru moment, era atât de speriată că ar fi plâns. Ea, care nu plânsese niciodată.

Summer îşi strânse dinţii ca să nu-i tremure buzele. Era mai bine fără Steve Calhoun. Primul pas, ca să se elibereze din porcăria în care intrase, fusese să-l părăsească pe el.

Niciun bărbat nu valora cât viaţa ei.

Concentrându-se asupra acestui gând, Summer porni printre copaci spre locul de joacă al copiilor, unde aceştia se dădeau în vechi leagăne, călăreau nişte animale de plastic pe arcuri de cauciuc cimentate în pământ sau se căţărau pe o adevărată junglă decrepită de aparate de gimnastică.

Copiii şi părinţii lor cu înfăţişare obosită, nu o băgară în seamă.

Ea merse înainte, trecu de rulote, de camionete rulote şi de corturi. Oamenii îşi vedeau de treburile lor. În faţa unuia din corturi, o pereche şi bosumflatul lor copil adolescent stăteau în şezlonguri de plastic. Perechea se certa în timp ce băiatul pocnea din degete în ritmul muzicii ce picura din căştile pe care le purta.

— Scuzaţi-mă, puteţi să-mi arătaţi biroul managerului?

Summer o întrebă pe femeie, care întrerupse discuţia cu soţul ei ca să se holbeze plină de suspiciune la Summer care se apropia.

— Mai sus pe acest drum, spuse ea întinzând degetul arătător în direcţia drumului. Dar, dragă, trebuie să te anunţ că la acest camping nu se primesc şi câini.

— Mulţumesc.

Summer se retrase rapid. Ceva din felul în care o privise femeia o făcu să nu se simtă în largul ei. Din nou avea sentimentul că poate face o greşeală.

Poate ar fi trebuit să rămână cu Frankenstein.

Totuşi făcuse alegerea corectă, se linişti Summer când se îndreptă spre alee şi, după cum spera, şi spre biroul managerului. Un singur telefon dat lui Sammy şi problemele ei vor lua sfârşit. El va veni s-o ia şi s-o ducă în siguranţă, să-i procure un pat, şi o cadă, şi...

Duşuri. Trecea tocmai pe lângă nişte duşuri publice.

Summer îşi întoarse capul când realiză acest lucru. Semnul de pe uşa albastră a clădirii era de neconfundat.

DUŞURI PENTRU FEMEI

Înainte să-l vadă pe Sammy, înainte să se întâlnească cu managerul în biroul lui şi să-l roage să-i folosească telefonul, trebuia să facă un duş.

Trebuia să se spele!

Probabil că femeia se holbase la ea atât de ciudat şi pentru că arăta ca o rudă apropiată a creaturii din Laguna Neagră.

Dar asta nu pentru mult timp.

Fără să poată rezista tentaţiei apei fierbinţi, Summer se îndreptă spre duşuri.

Înăuntru, clădirea era goală, probabil, pentru că seara devreme nu era pentru oameni normali tocmai timpul potrivit pentru duş. Pereţii erau vopsiţi în alb, iar podeaua de gresie era pe nuanţe de albastru. Dacă tencuiala era scorojită şi mucegaiul împodobea colţurile, asta nu avea pentru Summer nicio importanţă faţă de minunile care o înconjurau. Dulapurile individuale albastre şi striate, perdelele de duş de un alb bătând în gri şi oglinda cu o crăpătură în colţul din dreapta sus apăreau în ochii ei ca nişte garnituri care ar fi fost acasă şi la Palatul Buckingam.

Şi ce dacă mirosea a mucegai şi a igrasie? Se afla într-o baie adevărată! Muffy se răsuci în braţele ei şi Summer o puse pe jos. Muffy adulmecă suspicioasă aerul şi se lipi de gleznele lui Summer.

Summer nu-i dădu atenţie. În schimb, intră într-un W.C., se folosi de toate facilităţile (hârtia roşie de toaletă

era chiar un lux şi aproape sărută rola) şi apoi căută săpun în toate cele opt cabine de duş. În a patra, avu noroc. Nu numai că găsi o bucată plăcut mirositoare de săpun lăsată în savonieră, dar descoperi şi o trusă de cosmetică într-o gentuţă din plastic transparent cu fermoar, alături de o cutie albă şi subţire spânzurată de capul duşului.

Asta era mană cerească!

Summer aruncă uniforma mototolită Daisy Fresh pe o bancă la uşa camerei de duş. Când făcu asta, un zăngănit îi atrase atenţia. Privind în jos, văzu o brichetă zăcând sub hainele ei. Bricheta galbenă care-i urmase pe ea şi pe Frankenstein în aventurile lor. Aruncată neglijent în geanta de sport, probabil că se prinsese de hainele ei.

Cum va aprinde Frankenstein focul în noaptea aceea fără brichetă?

N-ar fi trebuit să-şi facă probleme pentru el, îşi spuse Summer hotărâtă. De acum înainte, trebuia să se descurce singur. Poate că Summy va aranja lucrurile şi pentru el.

Tipul fusese destul de doritor ca ea să-l părăsească.

Dar nu trebuie să se gândească tot la Frankenstein. Nu acum. Acum trebuia să facă duş şi să se fardeze, poate, şi apoi, când va fi curată şi va arăta omeneşte, să-l sune pe Sammy.

Sammy putea să cureţe toată murdăria aceea. Dacă cineva reuşea să-l salveze pe Frankenstein, Sammy era acela.

Ridică bricheta, încercă să nu se împiedice de Muffy când câinele o urmă la duş şi deschise cutia de machiaj. Articolele cosmetice pe care le conţinea erau de duzină, inexpresive dar adecvate: un tub de atractiv de buze marca Cherry Smackers, un tub de rimel purpuriu, *purpuriu*?, fard de ochi, pudră pentru obraz pe nuanţe de roz şi pudră compactă din fericire transparentă. Avu ideea că trusa aparţinuse unei adolescente blonde. Dar acum era a ei. Găsitorul păstrează ce găseşte.

Mai găsi şi un pămătuf şi un fixativ de poşetă.

Îşi putea dori altceva?

Adăugând şi bricheta la conţinutul genţii o închise cu fermoarul, apoi dădu drumul la apa fierbinte şi se lăsă pradă plăcerii ei.

O jumătate de oră mai târziu, se afla deja îmbrăcată în faţa oglinzii crăpate. Se spălase pe cap şi pe corp cu săpunul plăcut mirositor şi îşi pieptănase firele umede de păr până vârfurile cedară şi se încreţiră. După ce aranjă pieptănătura îndărătnică folosind puţin fixativ, îşi concentră atenţia asupra feţei. Julitura de pe frunte devenise galbenă, lucru care îi scotea în evidenţă culoarea aurie a ochilor, se consolă ea dându-şi cu rimel pe gene, cu o idee de pudră pe nas (pentru nimic în lume n-ar fi folosit pudra roz) şi, oricum, după două zile petrecute în aer liber nu mai avea nevoie de culoare – şi era aproape gata. O ultimă mişcare, îşi aplică nişte atractiv pe buzele ei frumoase.

Numai dacă Frankenstein ar fi putut s-o vadă acum.

Muffy care părăsise duşul de la primii stropi, dar care se lipi din nou de gleznele ei, lătră o dată.

Summer privi în jos. Coada era ridicată şi ochii i se bulbucaseră. Întoarsă cu spatele la Summer, stătea cu faţa la uşă.

Summer se uită în sus, la timp ca să-l vadă pe Charlie, bătăuşul din pivniţa ei, intrând prin uşa de la duşuri.

Tipul încă mai purta aceeaşi curea ornamentală de tip western.

Capitolul douăzeci şi nouă

Mişcându-se încet, aproape prin proprie voinţă, pentru că mintea încetase să funcţioneze, mâinile lui Summer bâjbâiră după articolele cosmetice împrăştiate pe chiuvetă.

Atractivul, pudra compact, rimelul şi fixativul...

Charlie îi întâlni privirea prin oglindă şi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii galbeni; Muffy mârâi. Simţindu-şi genunchii moi, Summer rezistă nevoii copleşitoare de a se întoarce cu faţa la el. Îşi apăsă stomacul cu putere de marginea chiuvetei. Mâinile ei continuară bâjbâiala lor frenetică.

— Îţi aminteşti de mine?

Summer nu răspunse. Nu putea. Stai calmă, îşi spuse ea cu violenţă. Trebuie să rămâi calmă.

— Sigur că-ţi aminteşti, răspunse Charlie în locul ei şi chicoti. Unde-i Calhoun?

Se îndreptă încet spre ea, cercetând camera cu ochii. După câteva secunde, era clar că Summer se afla acolo singură, şi după ce se relaxă începu să se umfle în pene. Era atât de sigur că o prinsese, încât nu se mai deranjă să-i arate cuţitul fioros pe care-l ţinea în mână.

— Nu ştiu.

Vocea ei era subţire din cauza panicii. Inima i se zbătea. Buzele i se deschiseseră luptând să respire. Teroarea, spaima şi amorţeala ameninţaseră să pună stăpânire pe simţurile ei.

Rămâi calmă, îşi spuse din nou.

— Sigur că ştii.

— Nu ştiu. Ne-am despărţit de câtva timp.

Charlie ridică din umeri.

— E mai distractiv să nu-mi spui acum. O să-mi spui mai târziu şi crede-mă aşa o să fie şi mai nostim. Cel puţin, pentru mine o să fie. *Tu* poate că n-o să gândeşti aşa.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Îi zâmbi din nou.

— Hei, te-ai aranjat foarte bine. Dacă nu te superi, cred că arăţi chiar mai drăguţă decât în pivniţă.

O, Doamne, ochii lui îi cercetau corpul prin oglindă. Summer se simţi murdărită. Se afla oare şi violul la fel ca şi tortura şi crima, scrise în agenda lui? Orice s-ar întâmpla, nu va accepta liniştită să se culce cu el. Se va lupta.

Nici nu ştia dacă avea putere să se lupte. Frica îi făcuse muşchii la fel de moi ca şi spaghetele. De ce, o, de ce, îl părăsise pe *Frankenstein*?

Charlie străbătu cei câţiva metri care-i despărţeau, în ceea ce lui Summer i se păru, o fracţiune de secundă. Şi totuşi nu părea să se grăbească de loc.

Acum se afla atât de aproape de ea, încât pântecul lui uriaş aproape îi atingea spatele. Ea se înverzi de spaimă, dar îşi spuse că nu putea să o omoare acolo unde stătea. El trebuia să găsească dubiţa şi pe Steve.

Acest gând îi pulsă curaj prin vene.

Degetele i se strânseră în jurul lucrurilor pe care le căutase şi găsise.

— O să fie o plăcere să te fac să spui tot ce ştii.

Mâna lui, fierbinte, cu degete groase o apucă de ceafă. Un fior de repulsie îi străbătu coloana vertebrală.

Charlie privi brusc spre uşă cu o expresie cruntă pe faţă.

— N-o s-o faci, spuse el, şi înainte ca Summer să ştie cu ce sau cu cine vorbea, el îşi retrase un picior şi lovi ceva cu el. Nu, n-o să urinezi pe piciorul *meu.*

Mingea de blană maronie care era Muffy zbură prin aer şi se prăbuşi cu un scheunat dureros sub chiuvetă.

Distragerea aceasta îi furniză lui Summer prilejul de care avea nevoie. Eliberându-se de strânsoarea lui Charlie se aruncă spre stânga şi sări peste Muffy, care fugi să se ascundă scheunând ascuţit.

Summer se lovi aterizând pe şold şi pe un cot. Pentru o clipă durerea cauzată de lovitura pe care o încasase pe podeaua dură, aproape o paralizează. Cu greu reuşi să nu-şi piardă bagajul din mână când junghiuri puternice îi umblau în sus şi în jos prin braţ. Neajutorată ca un peşte, se întoarse pe spate.

— Deci vrei să te joci, târfă? Charlie se îndreptă spre ea cu un zâmbet strâmb pe faţă. Se profilă în apropiere tăbărând asupra ei.

Îi flutură cuţitul la câţiva centimetri deasupra obrazului. Îşi aplecă spre ea faţa urâtă şi înspăimântătoare. Din nări îi creşteau fire lungi de păr şi avea un neg pe bărbie. Adunându-şi tot curajul, ignorând junghiurile puternice din braţ, Summer îşi ridică pumnii şi îi strânse la piept.

Bricheta era în mâna dreaptă, Summer o scăpără şi aprinse o flacără subţire. În acelaşi timp, eliberă butonul împingând capacul cu degetul mare. Butonul aparţinea cilindrului fixativului de păr.

Mirosul dulceag al spreiului atinse nările lui Charlie cu o minisecundă înainte ca vaporii de freon să atingă flacăra.

— Ce dra...? începu Charlie.

Cu o fâlfâire mută, o limbă de flăcări izbucni la o jumătate de metru în aer. Charlie, care se aplecase, fu lovit direct în faţă. Ţipă, scăpă cuţitul şi se dădu înapoi cu mâinile acoperindu-şi obrazul, în timp ce mirosul de ars se împrăştie în aer. Summer lăsă butonul privindu-l cu fascinaţie amestecată cu spaimă. Cât mai putea vedea din faţa ascunsă în spatele mâinilor, aceasta era extrem de roşie. Mici flăcări licăreau în părul lui.

Summer nu aşteptă să vadă mai mult. Încă strângând aruncătorul de flăcări fabricat ad hoc, se târa spre uşă în patru labe. Muffy alerga şi ea, când în faţa ei, când alături. Summer se împiedică de micul câine şi aproape căzu lată.

— Tu târfă! O să te omor pentru asta, târfă!

Luându-şi avânt, Charlie se repezi după ea cu faţa descoperită acum, cu mâinile închizându-se şi deschizându-se ca nişte creşti uriaşi, încercând s-o prindă. Părea că vederea îi fusese afectată, era clar că nu vedea bine.

Urmând-o, el părea o apariţie a iadului. Pielea îi atârna în şuviţe de pe faţă. Suprafaţa care rămăsese era maro şi degradată. Genele şi sprâncenele dispăruseră. Flăcările, care îi dansau prin păr, se stinseră lăsând în loc fuioare subţiri de fum.

Ocolindu-i braţele întinse, Summer se luptă să-şi

reţină un ţipăt. Un strigăt n-ar fi ajutat-o cu nimic. Ar fi reuşit să-i alerteze numai pe prietenii lui Charlie care, era sigură, bântuiau pe undeva prin apropiere.

— O să te omor!

Era un urlet neomenesc. Lui Summer i se ridică părul în cap. Ajunse la uşă, se ridică în picioare şi bâjbâi după clanţă. El păru că o vede atunci. Ochii i se opriră asupra ei. Îngrozită Summer reuşi până la urmă să apese clanţa. Reuşi să deschidă uşa chiar în clipa în care tipul se repezi la ea şi se lovi de pieptul solid al unui bărbat.

La o clipă după coliziune, rămase şocată şi fără grai. Puternicele mâini bărbăteşti o apucară de umeri făcând-o să sufere când o ţinură captivă. Lacrimi de isterie îi umplură ochii făcând imaginea să tremure. Disperarea o făcuse şi oarbă şi nesimţitoare. Nu vedea nimic, nu simţea nimic.

Faptul că evadarea ei o făcuse să fie din nou prinsă i se părea cel mai crud lucru.

— Târfă!

Fiinţa dementă care era Charlie se repezi ca o furtună spre uşă. Cu un brânci, tipul care o prinsese o azvârli îndată în afară. Summer căzu pe jos zdrelindu-şi genunchii de poteca pietruită care înconjura clădirea, dar nu-i păsă pentru că se târa pe iarbă ca să fugă. Dumnezeu îi mai dăduse încă o şansă de scăpare şi nu avea calitatea să cerceteze cauzele şi efectele lucrărilor sale.

Summer se ridică în picioare privind speriată peste umăr, pregătindu-se să fugă, când îl văzu pe Frankenstein lovindu-l cu toată puterea pe Charlie în cap cu cercul de oţel.

Ar fi recunoscut oriunde şapca şi emblema Bulls.

Zdrang! Charlie se prăbuşi ca un copac. Se lăsă pe spate şi capul i se lovi pe parcurs de uşa de metal cu o bufnitură răsunătoare şi apoi rămase nemişcat.

— Ia şi asta, bastardule! spuse Frankenstein aplecându-se peste el.

— Steve, o, Steve! Summer nu fusese niciodată atât

de bucuroasă să vadă pe cineva în toată viaţa ei. Se clătină spre el, se prăbuşi la pieptul lui. Amândouă braţele, inclusiv cel care ţinea cercul metalic, se strânseră în jurul ei.

O strânse cu putere. Summer simţi ceva ca o sărutare pe creştet. O, Steve!

— Eşti în regulă? O trase la mică distanţă şi îi privi faţa intens.

Summer respiră adânc, dădu din cap şi se prăbuşi din nou în braţele lui.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Summer privi în sus şi descoperi că el se holba la faţa distrusă a lui Charlie.

— Eu am făcut-o.

Dinţii îi clănţăneau din cauza şocului.

— *Tu* ai făcut-o? Iisuse, ce-ai făcut?

Numai atunci Summer îşi dădu seama că mai strângea în mâini bricheta şi fixativul.

— Am, am... asta, bâigui ea ridicând braţele ca el să vadă dovezile.

— I-ai aprins ţigara şi i-ai aranjat părul? o întrebă luându-i armele. Le răsuci în mână studiindu-le.

— I-am dat foc.

— I-ai *dat foc?*

— Dacă pulverizezi fixativul deasupra brichetei o să faci un fel de aruncător de flăcări. Am văzut în F/IX2.

— F/IX 2?

El părea nelămurit.

— E un film.

Ea tremură, braţele lui o strânseră din nou, ţinând-o aproape de corpul lui fierbinte.

— Iisuse, se uită din nou la Charlie, apoi din nou la Summer aproape respectuos. Rosencrans, eşti o personalitate. Un lătrat veni din cealaltă parte a uşii închise.

— Muffy!

Summer ar fi recunoscut acest sunet oriunde. Steve

se aplecă să pună fixativul şi bricheta în geanta de la picioare, apoi, deschise amabil uşa. Micul câine, şchiopătând din piciorul lovit, intră ocolind corpul nemişcat al lui Charlie ca să se lipească de gleznele lui Summer.

— A lovit-o, spuse Summer ridicând-o pe Muffy.

— O, da? Steve se uită la Charlie care se agita şi gemea încercând să se ridice. Asta pentru Muffy, spuse el crunt, abătând cercul de metal spre capul lui Charlie. Charlie se prăbuşi ca şi cum ar fi fost fulgerat. Aterizã prost încât capul îi săltă ca o minge; apoi Steve îl lovi din nou peste piept. Summer se dădu instinctiv înapoi la sunetul loviturii. Şi asta pentru Summer!

— Opreşte-te! Summer nu mai putu suporta. O să-l omori!

— El nu a încercat să ne omoare, îţi aminteşti? spuse Steve. Oricum, nu omor oameni cu sânge rece. Am vrut numai să-l scot din circuit pentru un timp.

Steve tocmai ridicase cercul, pentru ceea ce Summer crezu că va fi o nouă lovitură, când o adolescentă blondă în jeanşi strânşi pe corp, şi o femeie mai în vârstă, bine clădită îmbrăcară în pantaloni scurţi tip Lycra pentru şi o bluză portocalie de mărime mare, dădură colţul clădirii.

— Probabil că l-am lăsat aici... spunea fata ca să se întrerupă când îi văzu pe Steve şi Summer holbându-se la ea cu Charlie prăbuşit la picioarele lor.

Femeia îi văzu în aceeaşi clipă şi o apucă pe fată de mână oprind-o pe loc. Ochii li se făcură cât farfuriile şi gurile li se deschiseră când se holbară ia ei.

— Noi tocmai plecam, spuse Steve grăbit luând geanta de pe jos şi trăgând-o pe Summer după el, îndepărtându-se de perechea stupefiată. Summer îl urmă docilă. Mama şi fiica începură să se retragă şi apoi se întoarseră şi fugiră în direcţia din care veniseră.

În depărtare Summer auzi ţipătul sirenei. Privi peste umăr în direcţia sunetului. O maşină Lincoln Continental apăru mergând încet spre ei pe drumul pavat care traversa

campingul.

O maşină Lincoln Continental... Ştia maşina!

— Ei sunt, spuse Summer grăbită, dar Steve o văzuse deja. I-o luă pe Muffy, o puse sub braţ, o apucă pe Summer de mână şi o trase după colţul clădirii duşurilor cât mai departe de drumul maşinii. Apoi o luă la fugă.

Cu degetele împletite cu ale lui, Summer fugi şi ea de parcă toţi dracii ar fi urmărit-o. Ceea ce, la drept vorbind era adevărat.

Chiar după ce lăsară campingul în urmă, sirena se auzea tot mai tare. Alergară printre copaci, sărind peste tufişurile joase şi peste buştenii căzuţi, până găsiră poteca ce părea să ducă sus. Era greu pentru ea să ţină ritmul cu Frankenstein, dar groaza îi dăduse aripi şi plămâni puternici. În afară de asta, se temea de moarte să-i dea drumul la mână. După un timp se opriră să respire pe vârful unei mici ridicături, după cum crede Summer, şi amândoi se îndoiră de spate gâfâind după aer. Muffy, aşezată pe picioarele ei, se prăbuşi cu un geamăt şi se aşeză respirând greu, ca şi cum ar fi alergat tot drumul până acolo, ceea ce de fapt nu era adevărat.

Privind în jur, Summer descoperi cu surprindere că mica ridicătură era de fapt o stâncă cu înfăţişare pietroasă şi ea se afla chiar pe marginea ei, privind campingul de dedesubt ce arăta ca un peisaj-jucărie pentru copii. Fu şi mai surprinsă să vadă luminile albastre a unei duzini de maşini de poliţie, părând minuscule la distanţa aceea, şi care luceau în faţa clădirii joase unde se aflau duşurile femeilor.

— N-o să-l mai chem pe Sammy, spuse ea nedumerită.

Oare toţi poliţiştii aceea apăruseră pentru că fata şi femeia de la duşuri raportaseră o molestare? Era imposibil. Ea auzise sirenele în timp ce femeile erau încă acolo.

— Nu trebuia s-o faci. Steve îşi duse mâna la buzunar şi scoase ceva care după ce-l despături, se dovedi a fi

prima pagină a ziarului de dimineaţă.

— Priveşte la asta.

El i-l dădu. Summer se uită şi-şi pierdu respiraţia.

Acolo, din cele trei poze colorate şi extrem de clare de pe prima pagină, se uitau la ea: Steve, ea şi Muffy, pe care titlul enorm o indicau drept Miss Muffy a Marii Campioane Margie.

Titlul de deasupra fotografiilor, bătut în litere mari, anunţa: CALHOUN, PRIETENA LUI ŞI UN CÂINE, CĂUTAŢI ÎN CONNECTICUT PENTRU DUBLĂ CRIMĂ.

Cu maxilarul căzut, Summer citi articolul alăturat. Ea, Muffy şi Steve erau obiectul unei vânători interstatale de oameni, după ce corpurile Lindei Miller şi Betty Kern fuseseră descoperite în casa ei. Poliţia avea două piste: fie ea şi Steve, ale cărui amprente fuseseră descoperite la locul faptei, erau parteneri la crimă, sau el o luase ostatică pe ea şi pe câine. În ambele cazuri, oamenii, care-i vedeau pe oricare din cei trei, erau rugaţi să nu încerce să-i prindă, ci să cheme poliţia. Erau consideraţi înarmaţi şi foarte periculoşi.

— De unde ai luat asta? întrebă Summer împietrită.

— Din biroul managerului. M-am convins că faci o greşeală, aşa că am venit să te caut. Nu erai acolo unde mă aşteptam să fii, dar managerul era. El citea asta când am intrat pe uşă. A trebuit să-l scot din circulaţie.

— Doamne! Tu nu l-ai...?

Îl privi gândindu-se imediat la crimă.

— Nu, nu l-am omorât, spuse el. Ţi-am spus că nu omor oameni cu sânge rece. L-am trimis doar la culcare pentru un timp. Am fost sigur că aşa o să se întâmple. Cineva te-a recunoscut, probabil pe tine sau pe câine; ţi-am spus că arătând atât de ciudat, atrage atenţia şi a chemat poliţia.

— Am întrebat o femeie unde e biroul managerului, spuse Summer amintindu-şi. După felul în care s-a uitat la mine – ar fi putut fi ea!

— Posibil!

El se uita la scena desfăşurată în vale. Oamenii, care de la distanţă nu păreau mai mari decât nişte furnici, începuseră să se strângă în jurul maşinilor de poliţie.

— Poate ar fi trebuit să ne întoarcem, spuse Summer ezitând, privind şi ea. Până la urmă ei *sunt* poliţia.

El scutură din cap. Summer nu mai comentă, în ceea ce o privea, era în siguranţă cu Steve.

Capitolul treizeci

Se mai aflau încă acolo, privind tabloul desfăşurat în depărtare, când apăru o camionetă minirulotă care încetini ca să parcheze lângă maşinile de poliţie. Un bărbat se dădu jos, doi ofiţeri de poliţie în uniformă îl întâmpinară imediat.

Bărbatul şi ofiţerii se duseră în spatele camionetei, împrăştiind mulţimea ce se adunase. Bărbatul se sui în spatele camionetei, meşteri ceva şi sări jos.

De data asta era însoţit de o haită de câini în lesă.

Summer auzi ecourile slabe ale lătrăturilor de acolo de unde stătea. Muffy veni mai aproape şi-şi înălţă capul când privi în jos.

— Iisuse. Au adus câini.

Un al treilea poliţist se apropie de grupul din jurul animalelor şi aduse un pachet ce părea să conţină haine, şi-l dădu dresorului. Bărbatul luă pachetul, se aplecă şi-l dădu câinilor să-l miroasă.

— Ai lăsat ceva în camera duşurilor?

Steve împături ziarul într-un mic dreptunghi.

Summer se gândi.

— Trusa de machiaj. Oh, şi uniforma mea! Şi uniforma Daisy Fresh! Crezi că le dau câinilor să miroasă uniforma mea?

— Eu aşa zic, răspunse Steve muşcător, şi puse ziarul

împachetat în buzunar.

Chiar când Summer privi în vale, dresorul eliberă câinii. Erau cinci câini negri şi maronii şi aceştia se împrăştiară mirosind pământul. Câteva clipe mai târziu, unul dintre ei, aflat lângă clădirea duşurilor, trase un lătrat.

— A găsit urma.

Ceilalţi câini se alăturară conducătorului lor şi toţi cinci goniră prin pădure, lătrând din fundul plămânilor.

— O, Doamne, ce-o să facem? Ai vreun plan? Summer se uită sălbatic la el.

— Da, răspunse el, aplecându-se o luă pe Muffy şi apoi apucând geanta şi mâna lui Summer, să fugim cât ne ţin picioarele.

Ce mai plan. Dar Summer nu i-o spuse. Nu mai avu timp. Cu Steve care o trăgea după el, se lupta să respire şi nu mai putea vorbi. Lătratul câinilor era îndepărtat dar persistent. Tălpile abia îi atingeau pământul, atât de repede alerga. Aproape i se părea că zboară, probabil că era complet zăpăcită.

Summer nu ştia dacă asta se datora altitudinii, foamei sau fricii.

Coborau o albie de torent plină de tufişuri, pe fundul căreia se adunase puţină apă. La jumătatea muntelui, viroaga coti brusc la stânga şi se transformă într-un pârâu destul de lat.

Steve sări în apa îngheţată, trăgând-o pe Summer lângă el. Ea alunecă pe pietrele umede ce acopereau valea pârâului şi căzu în genunchi speriind un banc de peşti.

— Au!

O piatră îi răni genunchiul, dar nu mai avu timp să mai şi sufere. Steve o trăgea după el.

— De ce trebuie să mergem printr-un pârâu? se văită Summer în timp ce-şi freca rotula lovită. În felul în care se simţea în acel moment, nu ştia dacă va putea să mai meargă din nou, dar să şi alerge?

— Câinii nu ne pot lua urma în apă, Steve se opri cam

două secunde, destul ca să se uite la piciorul ei şi să se convingă că nu era rănită prea rău. Nu cred.

— O, e nemaipomenit. *Nu crezi.* Asta-i foarte liniştitor. Sper să ai dreptate.

Fără să se deranjeze să răspundă, Steve se puse din nou în mişcare. Cu siguranţa unei capre de munte, alerga cu apa până la glezne. Şchiopătând, blestemând şi rugându-se la fiecare pas, Summer plescăi cu greu după el.

Lătrăturile câinilor deveneau tot mai slabe.

În cele din urmă, exact când inima şi plămânii lui Summer ameninţau să explodeze, Steve părăsi pârâul şi se prăbuşi cu faţa în jos pe malul acoperit de gheaţă. Summer, care ateriză pe stomac lângă el, se lupta să respire.

Muffy zăcea pe o latură ca şi când ar fi fost extenuată, deşi nu alergase deloc, şi în plus, mai respira şi greu.

Summer nu avu putere decât să se uite la răsfăţatul animal, recăpătându-şi respiraţia.

— Nu putem să stăm prea mult, o avertiză el luând o gură de aer.

— Unde să mergem? Ne îndreptăm tot spre locul de pescuit?

Steve clătină din cap.

— Ăsta era planul şi nu mai funcţionează. Dacă poliţia o să scotocească toate dealurile cu câinii, o s-o găsească în doi timpi şi trei mişcări. Acum suntem la planul B.

— Ce e planul B? îl întrebă Summer neîncrezătoare.

Obosit cum era, Steve reuşi totuşi să zâmbească.

— Acum lucrez la el, bine? Hai să mergem!

Summer bombăni, dar el era neiertător. Se ridicase în picioare trăgând-o şi pe ea, făcând-o să alerge chiar dacă picioarele îi erau distruse de ultimul maraton. Soarele bătea din spate în timp ce alergau pe pantă în jos, prin pădure. Deja începură să coboare dincolo de munţii maiestuoşi şi purpurii. În orice alt moment Summer ar fi admirat purpuriul aprins şi nuanţele de oranj care se împleteau în partea de vest a cerului. În aceste condiţii, aruncă

frumuseţii neasemuite a cerului numai o privire trecătoare.

Puteau oare câinii să le ia urma şi pe întuneric? Sigur că şi câinii trebuiau să se odihnească.

O motoretă murdară scârţâi spre ei venind dinspre est. Le apăru în vedere răsărind literalmente peste vârful unui deal, şi patinând aplecată pe o parte pe coasta alunecoasă a muntelui. Pe ea se afla un bărbat tânăr în jeanşi şi jachetă de piele.

Steve încetini şi Summer încetini odată cu el.

— Şi acum? şopti ea, gata să vadă câte un bătăuş în spatele fiecărui copac.

Steve o privi, zâmbi şi dădu drumul mâinii.

— Planul B, spuse el, şi se îndreptă spre motoreta ce se apropia.

Acesta frână în faţa lui, se opri brusc şi tipul coborî.

Summer îl privi speriată cum pune motoreta pe cric, opreşte motorul, îşi scoate casca şi-l bate pe Steve pe spate. Chiar o mângâie şi pe Muffy pe cap.

El îl cunoştea pe Steve. Era prietenos. Cum naiba?

Summer se apropie cu grijă. Din experienţa ei, când ceva se arăta prea bun ca să fie adevărat, de obicei chiar aşa şi era. Şi un aliat venit de nu se ştie unde părea cu siguranţă prea bun ca să fie adevărat.

Steve zâmbea când se întoarse să o prezinte. Bărbatul de lângă el avea o faţă mai calmă. Era aproape de vârsta lui Steve, mai înalt dar mai subţire. Tenul îi era închis şi părul negru ca uleiul şi drept. Summer îşi dădu seama că era un indian.

— El e Renfro. Renfro, Summer. Uite, pune asta pe tine.

Renfro dădu din cap spre Summer şi Steve îi dădu o cască galben deschis pe care o desfăcu de pe şaua din spate a motoretei şi îşi întoarse privirea îngrijorată spre Steve.

— Lasă câinele cu mine.

Steve îşi puse casca pe care o purta Renfro şi clătină

din cap.

— Nu. Ne urmăreşte o jumătate de stat şi o haită de câini. Dacă păstrezi câinele, o să ştie că ne-ai ajutat. Asta n-o să-ţi facă bine la sănătate.

— Nu mă tem. Renfro legă geanta şi cercul metalic în spatele motoretei.

— Oricum, mulţumesc, prietene. Îţi mulţumesc că ai venit. Îţi rămân dator.

— Distracţie plăcută, zâmbi apoi Renfro arătându-şi dinţii albi, după ce-ţi termini treaba ca de obicei.

Steve râse.

— Cum o să te întorci?

Renfro ridică din umeri.

— O să merg pe jos. O să fac autostopul. O să iau un autobuz. O să-l chem pe tata. O să mă descurc.

— Dacă o să dai peste potera care ne urmăreşte...

— N-o să mă deranjeze. Mă plimb prin pădure. Care-i problema? Dacă or să mă atace câinii, o să-i dau în judecată, spuse el plin de speranţă, rânjind larg. Summer văzu că glumea aşa că zâmbi şi ea.

— Ţi-ai pus bine casca?

Steve se întoarse şi se uită la ea cu ochi critic, trăgând de cureaua de sub bărbia ei ca să se asigure că e bine strânsă. Casca lui era deja pusă pe cap. Aproape că-i lipsea şapca Bulls, pe care o pusese în geantă.

— O, era să uit. Renfro vârî mâna în buzunarul jeanşilor şi scoase nişte bancnote împăturite. Cincizeci de dolari. Asta-i tot ce am găsit în magazin.

— Mulţumesc, omule. Steve acceptă banii, îndesându-i în buzunarul din spate. Ai grijă de tine.

— Şi voi.

— Ce facem cu Muffy? Se uită în jos la mingea de păr de la picioarele ei.

— Trebuie s-o ţii. Încearcă să nu fie la vedere. Poate că poţi s-o ascunzi sub tricou.

Summer o ridică pe Muffy, ridică şi poalele bluzei şi

înghesui micul câine înăuntru. Apoi se urcă stângace pe motoretă. Era aproape de mărimea unei biciclete de adulţi, dar mai lată. Descoperi că avea nişte susţinătoare pentru picioare şi o împletitură metalică de care putea să-şi sprijine spatele.

Cocoţată pe scaunul negru de vinilin, se simţi la fel de în siguranţă ca o pisică pe funie pentru acrobaţi.

Renfro zâmbi supraveghindu-i.

— Semănaţi cu orice familie americană: tata, mama şi viitorul lor copil, şi arătă ghemotocul din zona stomacului care era de fapt Muffy – pe o Yamaha. Poate c-o să vă folosească pentru reclamă.

— La revedere, Renfro.

Steve apăsă starterul. Motoreta hurui. Renfro rămăsese în urmă şi ei porniră la drum.

Summer nu avusese niciodată în viaţă experienţa unei curse atât de zdruncinătoare.

Dacă ar fi putut, Summer s-ar fi agăţat de Steve cu toată puterea când zburau peste pământul denivelat, dar Muffy care nu agrea acest nou mijloc de transport, se afla între ei. Avea nevoie de o mână ca s-o ţină pe Muffy. Cu cealaltă se sprijinea de mijlocul lui Steve.

Urcară şi apoi coborâră muntele, îndreptându-se spre nord, renunţând să meargă spre est în direcţia în care călătoriseră pe jos. Motoreta derapă de atâtea ori pe frunzele umede, pe bolovanii ascunşi şi pe rădăcini, că Summer începuse să se obişnuiască cu gândul că o să se răstoarne în orice moment. De două ori, când trecură peste un deal, Summer văzu frumoasa priveşte a munţilor alergând în depărtare, înconjuraţi fiecare de un halou de nori. Imaginile erau ca luate dintr-un film. Pericolul, însă, era mult mai real. Pantele împădurite şi abrupte se terminau fără veste în prăpăstii adânci. Câteodată pământul părea într-adevăr să se sfârşească căzând brusc în crevase care-ţi luau respiraţia, adânci de zeci sau sute de metri.

Până atunci, Steve reuşise să preîntâmpine căderea în vreuna din crevase.

Dar Summer nu prea era optimistă. În final se simţea ca un personaj dintr-un vechi spectacol de televiziune numit *Hee Haw* – dacă tipul ăla nu avea ghinion teribil, însemna că nu era deloc norocoasă.

Învingându-şi frica, până în final, Summer îşi întoarse faţa în direcţia vântului, o strânse pe Muffy mai aproape şi se întări pentru viaţa ei cea mai scumpă, în timp ce ocoleau copaci, pietre, rădăcini la o viteză de aproape şaptezeci de kilometri pe oră. De abia acum îşi dădea seama că nu putea întreprinde nimic să-şi facă poziţia ceva mai sigură. Viaţa ei şi a lui Muffy se aflau în mâinile lui Steve.

Ea nu putea decât să se roage ca el să ştie ce face şi că nu vor sări peste un vârf, sau nu se vor trezi zburând de pe o stâncă.

Surpriză, surpriză.

În jurul lor ziua se întuneca. Umbrele alungite stăteau pe pământ ca gratiile unei închisori. Săriră peste vârful unei ridicături. Cauciucul din spate părăsi pământul. Acolo unde ochii lui Summer erau fixaţi, munţii se ridicară în cerul întunecat.

Fără veste, motoreta zbură prin aer ca o capră sălbatică. De data asta, amândouă roţile părăsiră pământul. Summer ţipă, îşi încolăci amândouă mâinile în jurul mijlocului lui Steve Muffy storcită între stomacul ei şi spatele lui Steve n-ar fi putut să se elibereze nici dacă ar fi vrut – şi închise ochii. Când motoreta ateriză sărind în sus, erau deja pe asfalt şi goneau la deal.

— O să ne omori! ţipă ea la urechea lui Steve.

— E distractiv! strigă el.

Distractiv. Desigur, poate pentru el era. *Simt nevoia /simt nevoia vitezei...*

El suferea din nou de Top-Gunism.

— E legal să mergem cu lucrul ăsta pe şosea? ţipă Summer.

— Hei, drăguţa asta dansează pe ambele locuri, şi pe drum şi pe lângă drum.

Orice ar fi însemnat asta, Summer se hotărî să nu-şi mai facă probleme. În acel moment, nu-i putea înţelege pe bărbaţi şi jucăriile lor trăznite.

Se aflau pe o autostradă cu două benzi şi judecând după iarba care o mărginea, se aflau la mare înălţime în munţi. Summer tremura, dar nu de frică sau din cauza aspectului straniu ai împrejurimilor. Pantalonii ei scurţi şi tricoul nu ofereau nicio protecţie împotriva vântului ce bătea. I se făcea din ce în ce mai frig.

Totuşi se părea că, cel puţin pentru moment, scăpaseră de urmăritorii lor. Aici erau şi alte vehicule pe drum, câteva automobile, câteva maşini de teren. Toţi erau excursionişti. Niciun poliţist. Niciun bătăuş. Niciunul din urmăritori nu i-ar fi recunoscut cu căştile pe cap şi călărind motocicleta. Summer credea-spera că ea şi Steve erau toţi aproape invizibili. Trecură de alţi turişti şi viligiaturişti.

— Unde mergem? ţipă Summer.

Vântul îi aruncă întrebarea înapoi în faţă.

— Nu ştiu. Poate în Mexico, strigă Steve drept răspuns.

Mexico? Nu voia să meargă în Mexico! Oricum se îndreptau spre nord nu spre sud.

Îşi deschise gura ca să-i spună asta şi înghiţi un gândac. Râgâind, scuipând, se hotărî să-şi ţină gura până opreau.

Cu siguranţă nu aveau să se oprească prea curând. Vibraţia continuă îi amorţi fundul. Se mişcă pe scaunul îngust, dar asta nu-i aduse nicio uşurare.

Era ridicol ca, în timp ce fugea să-şi salveze viaţa, să se gândească la o atât de mică lipsă de confort; fundul îi era amorţit, gambele înghesuite, picioarele îi amorţiseră şi ea îngheţase. Vântul, care-i bătea în faţă, nu avea să se oprească. Rece şi plin de insecte, acesta îi biciuia pielea făcând-o să amorţească.

Şi îi era foame. De fapt chiar era moartă de foame. Pentru o cură de slăbire, goana aceasta ca să-şi salveze viaţa s-ar fi dovedit drastică, dar potrivită. Poate putea să o teoretizeze, să o breveteze şi să se îmbogăţească de pe urma ei.

Pe un indicator verde pus la marginea şoselei, se putea citi APPALACHIAN TRAIL. Sub el, un mic mamifer maroniu stătea pe picioarele lui groase, adulmecând aerul. În faţă, până în îndepărtare, nu se vedeau decât kilometri şi kilometri de păduri albastru-verzi şi o duzină de vârfuri de munţi ridicându-se din ceaţă unul după altul. Priveliştea era frumoasă, magnifică. Summer îşi dădu seama că vedea munţii Smokie în splendoarea lor naturală.

Răspunsul instinctiv al minţii el fu: ura!

Când noaptea se înstăpâni, traficul se reduse. Privind în spate, Summer văzu luminile gemene, albe ale unor faruri coborând muntele. În afara unei bătrâne maşini de teren, erau singuri pe vârful muntelui.

Gonind nebuneşte prin noapte, agăţată ca o maimuţă de un bărbat pe care nici măcar nu-l ştia în urmă cu trei zile, Summer fu asaltată de un cumplit dor de casă. Îi era dor de mama ei. Îi era dor de sora ei. Îi era dor de nepoţii şi nepoatele ei. Aproape că îi era dor chiar şi de cumnaţii ei cu care nu se înţelesese niciodată prea bine. Ce n-ar fi dat să se afle în siguranţă în casa ei caldă, aşezată comod şi bine hrănită, toate acestea fiind doar un groaznic coşmar din care se va trezi curând.

Brusc deveni foarte conştientă de bărbatul de care se agăţa. Chiar dorea ca Steve Calhoun să fie un produs al viselor ei? Dacă ar fi putut cu o mişcare a mâinii să-l facă să dispară împreună cu porcăria în care o băgase, ar fi făcut-o?

Răspunsul era enervant. Nu. Ar fi vrut să dispară doar circumstanţele, nu şi bărbatul.

Datorită frigului, lipsei de confort şi a vibraţiilor interminabile, căzuse într-o stare meditativă. Se întrebă de

ce nu-şi dorea să dispară un om care o răpise, o terorizase, o brutalizase şi îşi expusese la numeroase ameninţări viaţa şi liniştea şi care ar fi putut foarte bine să reprezinte sfârşitul ei. Nu era deloc genul ei. Nu era sută la sută genul ei, dar nici nu părea sigură că nu era.

Pentru Dumnezeu, nu era nici măcar frumos. Lem, cu toate defectele lui, era măcar frumos. Steve Calhoun era necivilizat, o brută, îi plăcea violenţa şi viteza şi pericolul, făcea glume pe seama ei, avea (sau avusese) probleme cu băutura şi era bântuit de o fantomă. Era de asemenea un criminal, era căutat de poliţie şi fugea să-şi salveze viaţa.

El era, fără niciun efort de imaginaţie, chiar întruchiparea Cavalerului în Armură Strălucitoare. Ea întotdeauna îşi dorise în secret un Cavaler în Armură Strălucitoare.

Totuşi se întorsese după ea, atunci la camping. Asta însemna ceva. Un ceva foarte important.

Nu era posibil ca ea să-l iubească.

Sau era? Dacă era, ar fi tras la răspundere cerul chiar în clipa aceea, punându-i în cont şi lucrul acesta pe care-l considera un reprezentant dintr-o listă lungă de mici trucuri josnice.

Când noaptea deveni atât de neagră, încât lui Summer îi era greu să-şi vadă mâna în faţa ochilor, maşina se opri. Probabil ca să pună corturile. Cel puţin asta bănuia ea că voiau să facă. Nu pusese niciodată un cort şi cum această călătorie nu-i arătase plăcerile vieţii în natură, ea nu se gândea se mai repete vreodată în viitorul apropiat.

Se vor opri vreodată? Se putea spune multe întrebări despre mizeria fizică, a faptului că oamenii îşi băgau nasul în treburile altora, şi ea ar fi prima care să fie de acord cu asta, totuşi exista o limită. Dacă nu se opreau în curând ca să-şi liniştească muşchii dureroşi, Summer se temea că n-o să mai poată merge niciodată.

În afara farului din faţa motoretei, care răzbea prin ceaţa ce traversa drumul în valuri mari, nu era nicio altă

lumină. Nici luna. Nici stele. Nici felinare. Era o beznă adâncă.

Summer se temea de stâncile care porneau de lângă banda din stânga şoselei, de lipsa balustradei şi de înălţimea la care se aflau. O singură mişcare greşită şi s-ar fi prăbuşit în beznă. Brusc avu imaginea ridicolă a ei, a lui Steve, a lui Muffy şi a motoretei zburând şi pedalând prin dreptul lunii ca în ET şi co.

Se gândi că erau numai două greşeli în imaginea asta: numărul unu în seara în aceea nu aveau pic de lună, şi numărul doi – motoreta nu putea zbura. Dar dacă aveau să aibă un accident şi să moară...

Durerile pe care le simţea în toţi muşchii o ajutară, deşi cu oarecare efort, să îndepărteze din minte acest ultim gând „îmbucurător”.

Muffy scânci şi Summer o mângâie consolator. Micul câine stătuse în suportul fierbinte al pântecului ei şi al bluzei, cu o docilitate surprinzătoare. În ciuda mângâierii, Muffy scânci din nou, şi Summer înţelese mesajul. Muffy voia să urineze.

Se aplecă înainte să strige la urechea lui Steve.

— Ce? urlă el.

— Muffy vrea să urineze!

— Ţine-o aplecată în afară.

Nostim. Foarte nostim.

— O să opreşti?

— De îndată ce-o să găsesc un loc. Mai merseră încă un timp. Muffy scânci, Summer o mângâie, motoreta continua să meargă. Să vorbească cu Steve era o idee chiar dacă cerea un efort deosebit să audă şi să se facă auzită peste huruitul motorului şi al vântului ce bătea. Summer se aplecă din nou în faţă.

— Ai idee unde ne aflăm?

— Ştiu exact unde suntem!

— Bine, unde atunci?

— Ne-am pierdut! ţipă el şi râse ca o hienă.

Summer l-ar fi lovit dacă nu se temea de stâncile ce-o pândeau.

Capitolul treizeci şi unu

Summer nu putea spune de ce Steve decisese să oprească acolo. El părăsi pur şi simplu şoseaua în dreptul unui refugiu negru ca smoala, semănând cu oricare dintre refugiile pe lângă care trecuseră.

Departe de ea să pună la îndoială darul ceresc şi coborâră sărind de pe armăsarul metalic, în copilărie călărise o mulţime de cai. Dar acum simţea că o doare fundul.

Imediat Muffy se aşeză pe vine lângă motoretă. Summer se luptă cu dorinţa de a face la fel şi o porni prin întuneric.

Vântul bătea fără oprire, devenise din ce în ce mai rece. Summer privi în jur la înfăţişarea misterioasă a munţilor şi a copacilor şi la cerul fără lună şi începu să tremure. Pentru prima dată, cicadele erau tăcute. Poate se trăseseră înapoi în pământ pentru încă şaptesprezece ani, sau poate că îngheţaseră de-a binelea aşa cum şi ea simţea că se va întâmpla. Dar în pădure existau şi alte creaturi. Summer le auzi cum fac zgomot. În timp ce-şi termina treaba la rădăcina unui copac, la numai câţiva metri de locul unde Steve rămăsese cu motoreta, avea senzaţia că un milion de ochi nevăzuţi o fixau prin întuneric.

Probabil că o vedeau ca pe viitoare masă!

Summer aproape că-şi rupse gâtul bâjbâind să-l găsească pe Steve şi o siguranţă relativă. În timp ce ea fusese ocupată, el pusese motocicleta pe cric şi chiar în momentul în care ea se întoarse, desfăcea geanta din spate. Muffy cu blana atârnându-i zburlită, se băgă în picioarele lui.

„Şi ea se teme de locul acesta la fel de tare ca şi mine” gândi Summer şi se opri să ia câinele în braţe nu fără să simtă câteva junghiuri dureroase. Muffy o răsplăti lingându-i bărbia.

— Am putea foarte bine să petrecem noaptea aici. Fiind atât de întuneric e periculos să mergem mai departe.

Auzi. Auzi. Dar Summer nu-i spuse asta. În schimb îl urmă pe Steve printre copaci.

— Vreau să te întreb ceva, spuse ea spre Steve în timp ce aduna crenguţe de foc. A apărut prietenul tău Renfro doar din întâmplare?

— Are Michael Jordan păr pe cap?

Îngenunchiat la pământ, Steve curăţa un cerc de deşeuri naturale până ajunse la solul bun de făcut focul.

Summer trebui să se gândească la întrebare.

— Nu, spuse ea la sfârşit.

— Exact.

Mintea ei era atât de obosită de întâmplările zilei, încât trebui să rumege şi răspunsul lui.

— Vrei să spui că apariţia lui Renfro nu a fost accidentală? întrebă ea în cele din urmă, aducând un braţ de lemne şi lăsându-le să cadă lângă el.

Îngheţase până la oase. Aplecându-se, deschise geanta de gimnastică şi scoase zvetărul din străfundurile ei.

— Ai înţeles ideea.

În timp ce ea îmbrăca zvetărul, el examină beţele cu atenţie şi începu să le aranjeze într-o mică grămăjoară. Zvetărul de lână nu reuşi să-i încălzească cele două cuburi de gheaţă pe care le avea în loc de picioare. Luă şi pătura din geantă şi o puse în jurul ei.

— Ai luat legătura cu el prin semnale de fum, sau telepatic? nu se putu ea abţine.

Se *simţea* plină de sarcasm. De asemenea se simţea de parcă ar fi plănuit o răceală. Cu norocul ei, aceasta s-ar fi putut transforma într-o pneumonie. De fapt perspectiva aceasta n-o îngrijora prea tare. Pneumonia era pusă la

coada listei de lucruri care o îngrijorau.

El îi aruncă o privire lungă.

— Am folosit telefonul de la biroul managerului. După ce am văzut ziarul, mi-am dat seama că nu era o idee prea bună să ne ascundem în tabăra de pescuit. Trebuia să punem câţiva kilometri între noi şi care ne-ar fi urmărit. Îl ştiu pe Renfro de când eram copil. Obişnuia să meargă cu mine şi cu tata la pescuit şi uneori mergea şi pe motocicletă. E mort după motociclete, întotdeauna a avut câte o duzină din ele, aflate la diferite staţii de reparaţie. Are un magazin de suveniruri împreună cu tatăl său în rezervaţia indienilor, la vreo treizeci de kilometri de Hiawatha Village. Când l-am sunat şi i-am spus unde sunt şi de ce am nevoie, a spus că nici*o problemă.* Citise deja ziarele şi, din tot ce aflase până atunci, nu fusese prea mirat să mă audă. Deci când am fugit, am luat-o în direcţia din care ştiam că o să vină. Şi aşa, pe scurt, ăsta e planul B.

— Merge, admise Summer dându-se mai aproape de grămăjoara conică pe care el o aprindea cu bricheta pe jumătate scoasă din uz. Nu credea c-o să se mai încălzească vreodată.

— Planurile mele merg întotdeauna, spuse Steve cu un zâmbet superior.

— O, da? Atunci care-i planul tău care o să ne scoată din încurcătură? Nu cred că Mexicul este o idee prea bună.

Steve umblă prin geantă şi scoase ce mai rămăsese din mâncare. Închise din nou geanta şi se sprijini de un pin înalt.

— Eu nu cred asta, spuse el înfigând un hot dog dubios într-un băţ şi pasându-l lui Summer să-l ţină.

Summer încercă să nu se gândească la diferitele otrăvuri alimentare care se dezvoltau în carnea care stătuse decongelată cel puţin o zi şi ţinu băţul deasupra focului. Periculos sau nu, ea avea să mănânce acest hot dog. Era moartă de foame.

Ghemuită din nou între cei doi oameni, Muffy lătră.

Summer şi Steve schimbară priviri. Steve îi dădu lui Muffy o bucată de biscuit.

— Tocmai mă gândeam la asta, continuă el, aranjând chiflele pe o piatră mai aproape de foc. Nu facem nimic dacă fugim. Acum că au aranjat ca să fim căutaţi pentru crimă, toate forţele de poliţie din SUA or să fie după noi. Dacă ei cred că am părăsit ţara, o să ne urmărească Interpolul. Aşa cum suntem de băftoşi, o să fim puşi săptămâna viitoare în topul *American's Most Wanted.* Poliţiştii adevăraţi, şi trebuie să mă crezi că sunt mai numeroşi decât cei corupţi, vor fi duşmanii noştri ca şi ceilalţi. Poliţiştii buni o să ne aresteze şi o să ne trimită acolo unde ceilalţi ne pot lua şi dacă ne împotrivim o să ne omoare. Asta aş face şi eu în locul lor. Asta ar face orice poliţist.

— Să ne omoare? repetă Summer slab.

Steve dădu din cap şi începu să înşire nalbele pe un băţ.

— Trebuie să înţelegi că noi suntem acum tipii cei răi, spuse el. Suntem criminali căutaţi de poliţie.

— O, Doamne! Summer era speriată. Poate ar fi bine să vorbim cu un avocat. Sora mea e avocat, apoi mai sunt tipii care s-au ocupat de divorţul meu. Să-ţi spun drept, nu au făcut o treabă prea bună, dar poate ar putea să recomande...

Steve clătină din cap.

— N-avem nevoie de avocat. Singurul lucru de care nu avem de ce ne teme este o anchetă criminală. Dacă suntem prinşi n-o să avem niciodată un proces. Depinde de cine ne prinde ca să ajungem, sau să nu ajungem la închisoare.

— O, exclamă Summer slab.

Situaţia în care se găseau era înspăimântătoare.

— Fii atentă că arzi tot hot dog-ul.

Adunându-şi gândurile impuse de prezenta situaţie, Summer răsuci repede hot dog-ul. Steve avea dreptate,

partea care se afla acum sus, era neagră şi arsă. Ce bine că îi plăceau şi aşa hot dog-urile. La naiba, în acel moment i-ar fi plăcut hot dog-ul oricum ar fi fost.

— Deci ce facem?

Summer nu vedea să aibă prea multe alternative. Dar poate că era prea obosită, se consolă ea.

— Cred că singura şansă este să ne întoarcem la hangarul de bărci. Trebuie să aflu ce se găseşte în camioneta aceea pe care o vrea toată lumea atât. Dacă e ceea ce cred eu, o să contactăm mass-media şi o să le spunem totul. Dacă avem mass-media în spatele nostru şi avem nevoie pentru că le plac scandalurile legate de poliţie – o să fim în siguranţă. Se uită în jos la hot dog, clătină din cap şi-i luă băţul în mână. Cred că sunt gata. Răceala din vocea lui se datora probabil faptului că cina lor era la fel de neagră ca un tăciune.

— Dar ştim ce se află în camionetă. Sunt două cadavre.

Summer acceptă un hot dog, împachetat în chifla tare dar caldă pe care el i-o dădu.

— Iubito, crede-mă că ei ne urmăresc de nebuni numai din cauza respectului pe care-l au pentru morţi. Steve muşcă din hot dog-ul lui. Muffy lătră. Summer rupse distrată o bucată de chiflă şi i-o dădu. Dacă n-ar fi fost ceva în camionetă, un lucru pe care să-l vrea atât de mult, am fi deja morţi. Şi sigur nu sunt cadavrele acelea.

— Atunci, ce crezi că este?

Summer încercă să-şi amintească interiorul camionetei. Nu văzuse altceva în afara sicrielor şi a conţinutului lor, şi nici atunci nu se uitase prea bine.

— Probabil, droguri. Ar putea fi şi altceva, dar eu aleg drogurile. Cocainăprobabil! Nu iarbă că ocupă prea mult loc!

Scoase o nalbă de pe băţ şi o puse toată în gură. Apoi deschise una din cele două cutii de bere care rămăseseră şi i-o dădu ei. Ea văzu că cealaltă cutie se odihnea pe jos,

lângă piciorul lui. Era deja deschisă. Summer o privi chiorâş.

— Urăsc berea, spuse ea numai.

— Bea-o.

Acceptă cutia strâmbându-se şi o puse lângă piciorul ei. Steve luă o înghiţitură zdravănă din cutia lui.

Erau atâtea lucruri de care să-şi facă probleme, aşa încât Summer nu putu decât să arunce o privire dispreţuitoare spre alcoolicul ce i se confesase deja şi care-şi consuma berea cu nonşalanţă. Cutia părea într-adevăr să conţină bere, dar ea îl ştia destul de bine ca să bănuiască altceva.

— Apă? se hazardă ea să întrebe, uitându-se în cutie.

El o privi aproape surprins.

— Ce te face să crezi asta?

— E apă, nu-i aşa?

— Da.

— Asta am crezut şi eu.

Buzele i se strânseră de satisfacţie. Nu se înşelase cu citirea caracterului său.

— Crezi că eşti deşteaptă, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, zâmbi. De unde ai luat-o?

— Am scos afară berea şi am umplut-o la o cişmea de la camping când am venit să te caut. Vezi găurica de pe capac? A fost uşor. Atâta timp cât astupi gaura cu ceva. În cazul ăsta a fost gumă de mestecat.

— Vrei să spui că şi în cutia mea e apă? Summer privi fericită cutia. El dădu din cap. Ea îi zâmbi fericită şi apoi, luă o înghiţitură zdravănă. Apa era călduţă şi avea un gust metalic, dar era minunată. Bău din nou, apoi, reveni la subiectul pe care-l discutaseră.

— Vrei să-mi spui, te rog, ce căutai în casa funerară în noaptea aceea? Totul pare să fie început atunci.

Steve scutură din cap şi devoră altă nalbă.

— Nu, lucrurile n-au început atunci, ci acum trei ani. Avea legătură cu cazul la care lucram când eu... când a

murit Deedee.

El păru deodată trist, şi cât de trist putea să arate când îşi lingea urmele de nalbă de pe degete.

— Continuă, spuse ea iritată.

Deedee începea să o calce pe nervi.

— Vrei să ştii toată povestea. Privirea îi era impenetrabilă. Bine. Trebuia să fie un lucru confidenţial, dar în situaţia asta, cred că meriţi să-l ştii. La dracu', poate o să mă ajuţi să-i dau de cap. Cred că-mi lipseşte un element. O cheie.

Apoi râse şi o hrăni pe Muffy cu capătul ars al hot dog-ului său fără ca ea să fi lătrat. Muffy hăpăi îmbucătura cu lăcomie.

— Ştii că sunt, am fost detectiv la poliţia de stat din Tennessee. Era în egală măsură şi o întrebare şi o afirmaţie şi Summer dădu afirmativ din cap. Acum trei ani şi jumătate, superiorii mi-au cerut să investighez corupţia în departamentele de poliţie din oraşele mici. Privi la Summer, ezită şi bău nişte apă. La naiba, poţi să ştii că asta era situaţia de la Departamentul de poliţie din Murfreesboro. Şeful poliţiei, Rosencrans, a făcut cererea... Se pare că aşa numita corupţie era împrăştiată atât de mult în tot departamentul, încât era nevoie de ajutor din afară ca s-o cureţe. Ei nu puteau fi siguri, care, sau dacă, vreunul din oamenii lor era curat sau nu.

— Atunci asta nu dovedeşte că Sammy nu era implicat? Tot ce trebuie să facem e să luăm legătura cu el şi... Summer se întrerupse plină de speranţă.

Steve clătină din cap.

— Asta nu înseamnă nimic. Ai auzit vreodată de bluf, sau dublu bluf? Faptul că bătrânul Rosey ne-a cerut să investigăm nu înseamnă că el nu era implicat. Poate şi-a zis că, dacă va fi iniţiatorul anchetei, o să poată ascunde că era şi el implicat în ce se petrecea. La dracu', nu ştiu. Când o să fii un detectiv atât cât sunt eu, am fost eu, o să înveţi să nu te iei după înfăţişarea exterioară a lucrurilor. Dacă

arată ca o vacă, dacă mugeşte ca o vacă, dacă miroase ca o vacă, asta nu înseamnă că e o vacă, dacă mă înţelegi.

Summer medita la asta şi dădu din cap. Epuizarea îşi spunea cuvântul. Mintea nu-i era în acel moment prea ascuţită aşa cum se întâmplă de obicei, dar era sigură că prinsese ideea; poate Sammy era un tip cinstit, poate nu.

— Oricum, am investigat şi am ajuns la concluzia că era ceva putred în Murfreesboro. Ceva foarte putred. Tipii de aici aveau o mulţime de bani, dar de unde? Şi din ce? Era o anchetă secretă. Nimeni nu trebuia să ştie de ea în afară de şeful meu şi de Rosencrans. Toate lucrurile păreau să se învârtă în jurul casei funerare a fraţilor Harmon. Se pregătea ceva, o afacere cu droguri pe scară largă, sunt absolut sigur de asta, deşi n-am avut ocazia să dovedesc nimic. Nu sunt sigur dacă oamenii de la casa funerară erau implicaţi sau numai păreau aşa. Bănuiesc că cel puţin câţiva din angajaţi şi proprietari, trebuie să fie amestecaţi, ori altfel ar fi trebuit să depună plângeri împotriva străinilor care umblau la ore matinale prin cimitirul lor. Nu s-a înregistrat nicio plângere. Am verificat. De asemenea, am prins de veste că nişte personalităţi din înalta societate a statului ar putea fi implicate în asta. Câţiva politicieni puteau fi implicaţi. Intrasem destul de adânc în toată povestea şi atunci... Deedee a murit.

— Ea s-a sinucis, spuse Summer încet, încercând să-l facă să se împace cu ideea.

El privi brusc la ea şi expresia îi deveni aspră şi concentrată.

— Dar a făcut-o? Asta au spus-o ei. La naiba, ăsta-i un subiect cel puţin agreat de ziare. Am avut o aventură şi i-am pus capăt brusc. Dar s-ar fi sinucis Deedee din cauza ei? Întotdeauna mi-a fost greu să cred asta. Nu pot s-o văd pe Deedee sinucigându-se din cauza mea. N-o văd deloc luându-şi viaţa. Deedee nu era genul ăsta. Ea era mereu în mişcare, cred că ăsta-i cuvântul. Era genul care apucase viaţa cu amândouă mâinile şi o răsucea până când îi dădea

ce voia.

— Poate nu vrei să vezi adevărul, spuse. Summer gândindu-se că dacă-l făcea să spună tot ce s-a întâmplat, asta va avea şi un efect benefic. Era timpul ca fantoma lui Deedee să se odihnească în pace. A lăsat un bilet sau o videocasetă?

— Da. Vârfurile urechilor lui Steve se înroşiră. Luă un gât de apă şi-i aruncă lui Summer o privire lungă. Cineva – nu cred că a fost Deedee; pot să jur că n-am văzut niciodată o cameră video, dacă exista – ne-a înregistrat, of, făcând-o. Pe casetă erau nişte lucruri destul de explozive – ştiu, pentru că în timpul anchetei care a stabilit dacă să mă concedieze sau nu, m-au pus s-o văd de trei ori. Deedee era... un spirit liber. Îi plăcea să încerce tot felul de lucruri. Ca de exemplu să fie legată sau să facă sex în locurile cele mai neaşteptate.

— Ca pe biroul tău.

Vocea era uscată. Ştia că nu are niciun rost să se simtă ofensată de legăturile pe care el le avusese înainte de a o cunoaşte, şi, deşi o aventură cu o femeie care murise nu reprezenta o ameninţare, ea se simţea totuşi jignită. Pentru că, din cauza lui Steve, Deedee era încă foarte vie. El chiar îi văzuse fantoma. Rămase şocată să constate cât de mult dorea ca el s-o excludă pe Deedee, vie sau moartă, din viaţa lui.

— Eşti abonată la *National Enquirer,* nu-i aşa? întrebă el privind-o sardonic.

— De fapt cred că am văzut totul la *Hard Copy.*

— Dumnezeule! Steve luă cutia ca şi cum voia să bea şi apoi o puse la loc jos, fără să guste din ea. După ce prima aventură cu Deedee s-a încheiat – mă înţelegi că fusesem mort după ea ani întregi – am început să mă simt al dracului de vinovat. Din cauza lui Elaine. Ea era soţia mea. Ne iubeam când ne-am căsătorit, sau cel puţin *eu o* iubeam. Nu ştiam nimic despre ea. Când s-a născut copilul flacăra se stinsese deja. Încă făceam totul din obişnuinţă.

Nu mă înţelege greşit. Elaine era, este o femeie, o mamă bună. Nu încerc să susţin altceva ca să-mi justific comportarea.

Luă cutia şi de data asta goli jumătate de conţinut. Când o puse jos, îşi şterse gura cu dosul palmei şi se uită la ea. Ochii îi erau de nedescris, nişte discuri strălucitoare în noapte.

— Mai rău decât cu Elaine, era Mitch. El este, era cel mai bun prieten. Am mers împreună la grădiniţă. Am mers împreună la şcoală. Am întâlnit-o împreună pe Deedee când eram la liceu. Mitch era mijlocaş în echipa de fotbal. Eu eram centru înaintaş. Singurul lucru pe care nu l-am făcut amândoi a fost să intrăm în marină. În schimb el a mers la colegiu. Când am ieşit din marină, am mers şi eu la colegiu şi am terminat ajungând în poliţie ca şi Mitch. A fost făcut detectiv cu un an înaintea mea. La naiba, când eu şi Elaine ne-am cumpărat o casă în Nashville, el a cumpărat una chiar mai jos pe stradă. El a fost la spital şi a împărţit ţigări când s-a născut fiica mea. Am bătut amândoi cârciumile. Am fost uniţi, mai uniţi decât mulţi fraţi. M-am încurcat cu soţia celui mai bun prieten. Era de nesuportat. Eu o ştiu, crede-mă.

Se opri. Fălcile i se încleştară şi Summer se confruntă cu imaginea profilului său împietrit când el se uită la foc. După o clipă, ca şi cum ar fi simţit greutatea milei ei mute, îi aruncă o privire deprimată.

— Deedee şi Mitch erau căsătoriţi de mult timp şi el o înşela de ani întregi. Poate şi ea-l înşela. Nu ştiu, cum ar putea şti cineva? Oricum, de data asta el era încurcat într-o aventură pe care Deedee o considera destul de serioasă. Avea nevoie de un umăr pe care să plângă, şi care era mai bun decât al meu? Fusesem toţi prieteni de atâta timp. Nu m-am gândit la ce-o să se întâmple. Dar am făcut-o. Am băut într-o noapte şi ea era singură... s-a întâmplat. Brusc, îşi acoperi faţa cu mâinile. Doamne, dacă aş putea să întorc timpul înapoi. Doar pentru acel moment. Dacă aş putea să

întorc timpul aş face-o.

Privindu-l, uitându-se la umerii largi prăbuşiţi şi frânţi, la capul plecat, la acel bărbat puternic cufundat în cea mai neagră disperare, Summer realiză tristul adevăr: că era îndrăgostită de el.

Dumnezeu s-o ajute.

Şi ea nu suporta să-l vadă că suferă.

Chiar dacă tristeţea lui fusese datorată altei femei, trebuia să facă orice putea ca să-i aline suferinţa.

Se apropie de el şi-şi trecu braţele, cu pled cu tot, în jurul umerilor lui.

Îşi apăsă gura de pielea lui nebărbierită şi aspră ca un şmirghel a obrajilor lui.

El îşi îndepărtă mâinile de pe faţă. Îşi ridică obrazul, îl întoarse şi ochii lui negri o fixară cu intensitatea unui cuptor încins.

Capitolul treizeci şi doi

Omul pe care-l iubea arăta ca un gladiator obosit, decise ea când îi cercetă faţa de la sprâncenele stufoase şi cucuiul pe care-l avea pe şaua nasului ascuţit ca un cuţit, la forma moale a buzei de jos deasupra bărbiei îndărătnice.

— Uite, nu vreau să mă implic.

Respiraţia îi era sacadată. Summer îi zâmbi tandru.

— Nici eu nu vreau, dar cred că acum e prea târziu.

Apoi, ea se mişcă, îşi ridică gura spre el şi în acelaşi timp îi aplecă faţa.

El o lăsă să facă ce vrea – ea nu-şi făcea iluzii că n-ar fi putut s-o oprească dacă ar fi vrut – dar asta constitui toată încurajarea pe care i-o dădu.

Summer închise ochii şi-i atinse uşor buzele într-un sărut chinuitor. Niciun răspuns. Gura ei îl atinse din nou, convingătoare, implorând, promiţând. El încă mai rezista, dar respiraţia lui reţinută cu greu îi spuse tot ce voia să ştie.

Aceasta era o bătălie pe care voia s-o câştige.

Ea îl simţea puternic şi fierbinte. Summer se trase mai aproape, răsucindu-se aşa încât să fie pe jumătate rezemată de pieptul lui. Sânii ei se lipiră de muşchii lui puternici, mâinile îi înconjurară gâtul.

El deschise gura să spună ceva, desigur să protesteze din nou, dar ea îl opri strecurându-şi limba în gura lui.

El se cutremură ca şi cum toţi muşchii i-ar fi tresărit odată. Va lupta oare până în final, gladiatorul acesta al ei? Summer îşi retrase capul şi pleoapele i se deschiseră languroase. Ochii negri se uitară la ea la fel de dureroşi ca şi cenuşa stinsă a focului lor. Ea îl sărută uşor şi apăsat. Încă nu se predase. Summer îi zâmbi când îi împunse pieptul cu sânii. Ochii lui i se îngustară şi bărbia înţepeni. Summer simţi cum respiraţia lui se accentuează.

Atunci...

— La dracu’ cu totul, murmură el cu voce groasă şi gura lui se năpusti asupra ei.

O sărută ca şi cum ar fi tânjit după gustul gurii ei. Buzele şi limba o mângâiară şi o violară alternativ, în timp ce braţele îi înconjurară spatele şi talia, ţinând-o parcă n-ar fi vrut să-i dea drumul. Summer îi întâmpină lacomă dorinţa, braţele ei se strânseră în jurul gâtului, capul i se lăsă pe umărul lui. Deodată se simţi slabă ca şi când muşchii i-ar fi devenit de gelatină. Se îndoia că măcar ar fi putut să se ţină singură pe picioare dacă el i-ar fi dat drumul. Dar nu era nicio şansă să facă aşa ceva. Ea îi simţea pasiunea fierbând în el ca aburul într-o oală sub presiune, aproape că era speriată de pasiunea lui. El preluase controlul asupra sărutului; ea doar îl urma unde îl conducea.

Când gura lui o părăsi pe a ei ca să alunece fierbinte de pe obraz spre ureche, Summer gemu. El subse lobul moale, dinţii lui mângâind mai degrabă decât cauzând durere, apoi sărută pielea catifelată de după ureche.

— Te doresc, murmură el şi răsuflarea fierbinte îi

atinse urechea.

Fraza era incredibil de sexy, deşi fusese rostită cu o voce înspăimântătoare şi răguşită. Summer începu să tremure.

— Şi eu te vreau.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi-şi apăsă buzele pe zona fierbinte de sub urechea lui. Îi putea simţi pulsul alertându-se sub buzele ei.

El era sprijinit de trunchiul unui pin şi ea îi era întinsă pe piept cu picioarele strânse în jurul lui şi cu pătura ce-i acoperea pe amândoi. Mâna lui îi susţinea capul în aşa fel încât ea să-i permită gurii lui să ajungă cu uşurinţă la gâtul ei moale.

Summer îşi închise ochii ferindu-i de invazia momentană a licuricilor ce zburau după insecte pe cerul negru al nopţii şi refuza să-şi amintească unde se aflau şi de ce. Ea îşi alungă din cap orice în afara atingerii mâinilor, a gurii şi a trupului lui Steve. El era exact cum. Îl dorise, cum îl visase ea pe Steve.

Gura lui cobora pe gâtul ei, muşcând şi mângâind şi sărutând-o. În cele din urmă ajunse la gropiţa pulsatilă de la baza gâtului. Se opri acolo pentru un moment, buzele apăsând pielea. Ea simţea tăria gurii lui, asprimea bărbiei nerase, umezeala fierbinte a limbii care-i explora încet mica depresiune. Apoi, mâna lui mare şi fierbinte îi găsi sânul.

Summer îşi pierdu capul. Sfârcurile i se întăriră instantaneu, apăsându-i palma prin grosimea zvetărului şi a bluzei şi a sutienului. El găsi sfârcul excitat şi îl atinse cu degetul mare, apoi îl luă între degete şi-l roti uşor înainte şi înapoi. Plăcerea era atât de intensă încât Summer gemu.

Deodată, ea dori să-i simtă pielea lângă a ei. Mâinile îi alunecară în jurul pieptului său, pătrunseră pe sub tricoul cu Nike, lăsându-se purtată de atingerea trupului său puternic, acoperit de păr. Ea îi mângâie pieptul, pântecul. El era fierbinte şi ea dorea să se apropie cât mai mult de această căldură.

Mâinile ei neliniştite îi descoperiră cureaua pantalonilor. Găsi nasturele, îl deschise şi trase fermoarul în jos. Gura lui îi ardea pielea de pe gât, mâna de pe sânul ei devenise dintr-odată rigidă şi ea avu impresia că încetase să mai respire. Apoi, degetele sale alunecară pe sub chiloţi, peste abdomenul dur, şi se strânseră în jurul lucrului aceluia uriaş, fierbinte, înfometat care fusese făcut pentru ea.

— Iisuse!

Când degetele ei îl atinseră el gemu, şi apoi gemu din nou. Brusc se rostogoli odată cu ea. O răsturnă pe spate atât de rapid încât ea îşi pierdu echilibru şi trebui să se agaţe de umerii lui, care erau singurul lucru solid în lumea asta mişcătoare. Momentan ei erau încă înveliţi în pătură. Cu o înjurătură se eliberă de ea şi o aruncă jos. Apoi se aşeză peste Summer, cu trupul lui dur şi greu, cu respiraţia grăbită, cu pantalonii descheiaţi. Gura lui se lipi de a ei cu o pasiune lacomă care o aprinse şi pe ea. Summer îl sărută şi ea fierbinte, dorind să facă dragoste cu o pasiune pe care nu crezuse niciodată că va fi în stare să o simtă, înainte de ziua când îl întâlnise pe Steve.

Cu acea regiune a creierului ei care încă mai funcţiona, ea îşi dădu seama că era lucrul pe care îl căutase de ani. Un bărbat care-o dorea, un bărbat care să poată să iubească: Steve.

Mâinile lui tremurau când o dezbrăcă şi Summer trebui să-l ajute. Nereuşind să deschidă fermoarul zvetărului, trebui să-l tragă peste cap. Summer mai purta bluza şi sutienul şi el, nerăbdător, le smuci pur şi simplu din calea lui, lăsându-le încâlcite la subţioara ei. Când degetele îi găsiră sânii, apucă ridicăturile moi într-o strânsoare care ar fi putut s-o doară, dar n-o făcu, ea gemu şi uită să-l mai ajute să se descurce cu nasturii de la hainele ei. El îi săruta sânii şi ea crezu că va muri din cauza plăcerii absolute pe care i-o provocă. Apoi deodată, el îşi îndepărtă mâinile şi gura. Ea deschise ochii şi descoperi că el o părăsise ca să-şi

scoată pantalonii, bluza, pantofii. Cu mâini tremurânde se ridică să-l ajute, trecându-şi gura lacomă peste trupul lui în timp ce încercau să se dezbrace. După ce el termină, veni rândul ei. El îi trase bluza şi sutienul peste cap fără să-l mai deschidă pe acesta din urmă. Mâinile îi atinseră sânii şi el se aplecă s-o sărute, dar ea se feri.

Avea altă socoteală în minte.

Cu mâinile aşezate pe umerii lui, îl trase în jos pe covorul de frunze căzute, sărutându-i gâtul, trecându-şi gura peste pielea lui fierbinte, păroasă a pieptului, muşcându-i abdomenul încordat, în drum spre ţinta ei.

Când o găsi cu gura, el gemu. Era uriaş, fierbinte şi dur când îl sărută, îl linse şi îl cuprinse aproape pe tot. Muşchii lui se încordară, ochii i se închiseră, şi pentru un moment, în timp ce-l purta tot mai sus şi jos, îl avu în puterea ei, tot al ei, şi ea şi-l revendica.

Apoi mâinile lui i se încâlciră în păr, trăgând-o la o parte, ridicând-o.

El se suci odată cu ea, o aşeză pe spate şi îi scoase pantalonii şi chiloţii cu o serie de mişcări rapide. Pantalonii şi chiloţii îi ajunseră în dreptul gleznelor şi încă mai avea pantofi în picioare, dar el nu mai putu aştepta s-o dezbrace complet. Cu un geamăt se culcă din nou deasupra ei. Genunchii i se desfăcură de la sine şi braţele i se încolăciră în jurul gâtului urându-i bun venit. El o pătrunse grăbit şi Summer gemu. Geamătul lui de răspuns o aprinse. Ea se ridică şi coborî cu aceeaşi repeziciune când el intră, apoi ieşi, şi intră din nou într-un ritm implacabil. Capul ei era aplecat pe spate, gura era larg deschisă când el o iubi şi ea îl iubi de asemenea. Unghiile i se înfipseră adânc în musculatura spatelui, coapsele ei îi strânseră şoldurile. Era rătăcită de plăcere, delira şi tremura din cauza lui. Nu exista nimic în capul ei în afara dorinţei şi mărturia acestui lucru era chiar Steve.

Mâinile lui o apucară de fund şi o ridicară ca să poată pătrunde şi mai adânc în interiorul ei şi cu un geamăt aspru

gura lui se închise peste sfârcul ei stâng...

Summer nu mai putu suporta. Plăcerea era mai intensă decât şi-ar fi imaginat şi o arse pe dinăuntru.

— Oh, Steve! Steve! Steve!

Se înfioră şi se zbătu, ţipându-şi plăcerea în întunericul fără sfârşit.

El răspunse cu o ultimă mişcare sălbatică, şi cu un ultim ţipăt aspru, care izbucni când el se ţinu puternic în interiorul ei.

Apoi, brusc ca o furtună trecătoare, totul se sfârşi.

Summer zăcea neajutorată pe pământ, conştientă de senzaţia de disconfort. Un smoc de iarbă îi stătea în dreptul oaselor omoplatului. Picioarele ei îngheţaseră. Trupul uriaş prăbuşit peste ea cântărea o tonă.

Şi începuse să plouă.

Capitolul treizeci şi trei

— Plouă.

Summer îi sărută obrajii aspri.

— Mmmm?

Steve nu deschise ochii, nu-şi ridică faţa, nu-i zâmbi, nu se mişcă.

— Am spus că plouă. O picătură căzu pe nasul ei subliniindu-i vorbele. Ea-i înghionti umărul. O să ne udăm.

Atunci ochii i se deschiseră. Adâncimile negre şi periculoase o fixară un moment, apoi el se ridică şi o sărută pe nas.

— Eşti frumoasă, îi spuse.

— Şi tu eşti, răspunse ea zâmbind.

— Pariez că spui asta la toţi tipii.

El îşi flutură genele exagerat de languros.

— Nu, numai celor frumoşi.

El râse.

— Mi s-au spus tot felul de lucruri, dar nu şi că sunt frumos.

— E clar că te-ai încurcat cu femeia care nu trebuie.

— Desigur.

O altă picătură se sparse pe fruntea lui Summer, Muffy apăru lângă ea scâncind şi se uită speriată la faţa ei. Summer nu era sigură, dar nu credea că Muffy mai stătuse vreodată în ploaie.

— Al dracului câine voyeur, mârâi Steve. Pariez că a urmărit toată treaba.

Se rostogoli de pe Summer şi se ridică în capul oaselor, cu genunchii îndoiţi, cu braţele odihnindu-se pe genunchi aruncând o privire speriată în jur, părând să acorde o atenţie specială ramurilor joase ale copacilor din apropiere. De ce? se întrebă Summer şi apoi îşi dădu seama.

Focul sfârâi şi sâsâi lovit de alte câteva picături de ploaie.

— O cauţi pe Deedee? îl întrebă Summer dulce, ridicându-se şi punând pantalonii şi chiloţii în poziţia lor normală.

Steve o privi, îşi îngustă ochii, îşi strânse buzele şi în cele din urmă dădu afirmativ din cap.

— Cred că mă urmăreşte.

Summer nu se putu abţine. În ciuda tonului lui pe jumătate, ea văzu roşu. Nu câştigase lupta, decât ca să piardă războiul!

Culese un con de pin de pe jos şi-l aruncă în el. Îl lovi în bărbie.

— Hei! zise el frecându-şi bărbia şi arătând surprins. De ce ai făcut asta?

Summer aruncă încă unul. Şi acesta îşi nimeri ţinta. Apoi se târî şi se aplecă deasupra lui, apucându-l de urechi şi trăgându-i capul, privind la faţa lui întoarsă, având nasul

la numai câţiva centimetri de al lui.

— Nu vreau să mai aud de Deedee! Nici măcar o silabă, ai înţeles?

Pentru o clipă el păru foarte speriat. Apoi zâmbi, se ridică, o apucă de mijloc şi o trase în braţele lui.

— Îmi plac femeile geloase, spuse el, şi o sărută.

Mâinile îi găsiră şi îi dezmierdară sânii goi. El era gol şi ea era aproape goală, aşa că sărutul lui o aprinse din nou.

Duşul picăturilor de ploaie îi despărţi din îmbrăţişare.

— O să fie o furtună, spuse el, şi ridicându-se; auzi sunetul îndepărtat al tunetului? Trebuie să găsim adăpost.

— Ce sugerezi?

Ea ştia la fel de bine ca şi el că nu există niciun adăpost pe o rază de un kilometru în jur.

— Împachetează totul în afara păturii. Am o idee.

Summer se îmbrăcă, apoi făcu ce-i spusese în timp ce el îşi îmbrăca jeanşii şi pantofii şi dispărea printre copaci. În depărtare, fulgerul străluci puternic pe cer. Vântul mâna picăturile de ploaie peste pajişte. Focul sfârâi şi dansă. Era gata să se stingă în orice clipă.

— Vino.

Steve reapăruse, stinse focul, apucă geanta şi pe Muffy şi se întoarse printre copaci. Oricum, Summer nu credea că o pădure era locul cel mai potrivit în care să te afli în timpul unei furtuni, dar îl urmă totuşi, strângându-şi pătura pe lângă ea.

Ar fi urmat umerii aceea laţi până în iad şi înapoi.

Dedesubtul pădurii, care după miros părea să fie de cedri, el construise un adăpost primitiv dintr-o masă de picnic întoarsă cu fundul în sus deasupra alteia, asta ca să fie mai sigur că ploaia nu va pătrunde prin crăpăturile tăbliei, presupuse Summer – şi crengi de pin sprijinite de laturile ei.

— Dă-mi pătura. Ea i-o dădu şi el se târî sub masa de picnic şi întinse pătura pe pământ. Picăturile de ploaie începură să cadă tot mai repede. Summer se grăbi să i se

alături. După ce se aranjară, se întinseră cât erau de lungi, înveliţi în pătură, cu bluza lui Summer lipită de pieptul gol al lui Steve şi cu braţele lui în jurul taliei. Capetele li se odihneau pe geanta de sport. Pantofii lor şi şosetele lui Summer stăteau unul lângă altul alături de peretele fals.

Tunetul bubui ameninţător. Ploaia începu să cadă într-un şuvoi neîntrerupt. Muffy scânci şi se uită stăruitor şi demn de milă la Summer. Summer strânse micul câine la piept şi trase pătura şi în jurul lui.

Cei trei se simţeau neaşteptat de bine în adăpostul lor plăcut, cu ploaia care cădea peste tot, dar nu-i atingea. Aerul era rece şi umed şi mirosea a ploaie şi frunze. Sunetul picăturilor lovind acoperişul adăpostului lor era liniştitor. Cu braţele lui Steve în jurul ei, Summer se simţea caldă şi uscată şi în ciuda împrejurărilor, se simţea ciudat de mulţumită.

— Spune-mi ceva despre prietenul tău dentist.

Vocea lui Steve era o şoaptă în urechile ei.

Summer îl privi peste umăr şi zâmbi.

— E un dentist foarte bun, spuse ea şovăitoare.

— Te culci cu el?

— Asta, spuse Summer întrebându-se ce-ar fi să se întoarcă spre el şi să-l tragă de nas, nu e treaba ta.

— O, da?

— Da.

— Vrei să-l mai vezi?

Summer se uită la el.

— Poate.

— Poate?

Ochii lui negri se îngustară.

— Depinde dacă o să am motiv să *nu-l* mai văd.

— Ce fel de motiv?

— Nu ştiu. Poate dacă o să apară altcineva în viaţa mea.

— Şi a apărut?

— Îhî!

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E singurul pe care o să-l ai.

— O, da? El o sărută pe gură cu buzele fierbinţi, o sărută fără grabă şi foarte posesiv. Ştii ceva? Cred că a apărut altcineva în viaţa ta.

— Am crezut că nu vrei să te implici.

El îi zâmbi leneş. Efectul zâmbetului în înghesuiala în care se aflau era devastator.

— Nu vreau. Dar aşa cum ai spus, cred că e prea târziu.

— Într-adevăr?

— Îhi.

— Te-ai implicat?

— Se vede, nu-i aşa?

— Şi cum rămâne cu Deedee?

Steve o privi şi se rostogoli pe spate, trăgând-o şi pe Summer, pătura ei şi Muffy, care era încurcată în pătură. Muffy indignată să fie tratată cu atât de puţină consideraţie, se târî până afară din cocon şi sări indignată chiar în interiorul adăpostului. Niciunul din oameni nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

— Iubito, cred că n-ai înţeles bine ce e cu Deedee. Noi n-am avut niciodată genul de aventură pe care o crezi tu. Şi eu şi ea ştiam asta. Bine, deci mi se pare că o văd. Dar n-am ce face. Ce naiba, ştiu că e moartă şi nu cred în fantome. Aşa că vrei să auzi singura concluzie la care am ajuns?

— Care-i asta?

Summer aşezată deasupra lui, bine învelită în pătură, îşi înălţă capul, punându-şi mâinile pe pieptul lui şi bărbia pe ele ca să vadă mai bine.

— N-am văzut-o niciodată înainte să te întâlnesc. Nici măcar o dată în cei trei ani de când a murit. Cred că o văd acum, simţindu-mă vinovat pentru plăcerea pe care o am să fiu cu tine.

— Într-adevăr?

Summer se uita la el plină de speranţă.

— Adevărat.

— Deci cum te simţi când eşti cu mine?

Steve rânji.

— Excitat.

Ea se holbă la el.

— Pentru mine ajunge.

Summer îşi strânse buzele şi se rostogoli de pe el, încrucişându-şi braţele peste piept, despărţindu-se de el cu o mişcare nestăpânită.

— Ce vrei mai mult? protestă el întorcându-se pe-o parte ca să-i vadă faţa.

— De la tine? râse Summer. Nimic.

O sărută pe ureche. Ea îl lovi puternic în piept. El protestă, se linguşi, apoi se aplecă din nou asupra ei.

— Voiai să-ţi spun că eu cred că între noi e ceva special, că legătura noastră e poate ceva permanent... Asta e?

— Nu vreau să-mi spui nimic. Nu vreau nici măcar să-mi vorbeşti. Ei...

— Ei bine, o întrerupse el, şi răsuflarea îi era fierbinte când îi vorbi la ureche. Asta e exact ce cred.

Îi trebui o clipă ca să priceapă.

— Ce?

Se întoarse ca să-i poată vedea faţa. El îi zâmbi mai degrabă falnic, gândi ea.

— M-ai auzit, spuse el.

— Repetă-mi.

— Niciodată.

— Steve Calhoun, încerci să-mi spui că te-ai îndrăgostit de mine.

— Aşa cred.

— *Aşa crezi?*

Indignarea se vedea clar în vocea şi pe faţa ei şi el se grăbi să adauge.

— Bine, o ştiu. Cred.

— *Crezi*?

De data asta nu se mai simţea indignată. Era pur şi simplu ultragiată.

— Iisuse, Summer, ce vrei?

— Vreau să-mi spui clar că te-ai îndrăgostit de mine, dacă asta vrei să zici.

Pentru o clipă, el se holbă la ea fără să zică nimic. Erau faţă în faţă, întinşi pe o parte, înveliţi în pătură, cu capetele pe geantă, aflate la câţiva centimetri. Summer, rigidă din cauza nervilor, avea braţele bine încrucişate pe piept. Steve se întinse, îi apucă mâinile şi le desfăcu, nu fără o oarecare rezistenţă din partea ei. Apoi le duse la gură şi le sărută articulaţiile ambelor mâini.

— Cred că poate, doar poate, ai fost trimisă să mă salvezi de întuneric, spuse el încet. Când te-am întâlnit la casa funerară, nu-mi păsa dacă trăiesc sau nu. Acum îmi pasă.

— Steve, şopti ea atinsă până în fundul sufletului de cuvintele lui şi de tandreţea infinită a ochilor negri.

— Taci, spuse el. Lasă-mă să termin, acum că m-ai făcut să-mi dau drumul. De ani de zile, n-am mai privit viitorul nici cu speranţă nici cu bucurie. Acum, când mă gândesc la viitor – la un viitor cu tine, le simt pe amândouă. Înseamnă asta că m-am îndrăgostit de tine? Dar doresc să încerc dacă şi tu vrei.

— O, Steve.

Privindu-l cercetător în ochi, Summer îşi dădu seama cât de sincer era în ceea ce spunea. Inima-i tresări. Ei erau doi oameni loviţi de viaţă, care găsiseră unul în altul ceea ce aveau nevoie ca să-şi aline rănile. Acesta era un miracol. Nu exista alt cuvânt pentru asta. Summer se trase mai aproape, îşi eliberă mâinile ca săi atingă obrajii aspri, să-i traseze linia dură a gurii, să-i mângâie tandru loviturile vindecate.

— Dacă tu poţi să spui asta, şi eu o să-ţi zic că m-am îndrăgostit de tine.

— Da?

El zâmbi uşor.

— Da, răspunse încet ea şi-l sărută.

Privind prin intrarea rudimentarului adăpost, un înger încă nepregătit pentru o astfel de întâmplare le dădu binecuvântarea.

Acest lucru nu-l observă niciunul dintre cei doi participanţi la conversaţie. Totuşi Muffy îl auzi şi dădu surprinsă din cap.

Capitolul treizeci şi patru

În noaptea aceea, cerurile îi sărbătoriră, tunetul hurui aprobator. Fulgerele sporiseră în explozii laudatorii pe cer. Ploaia căzu aplaudând neîncetat. Summer şi Steve, înveliţi amândoi în pătură, nu auziră nimic din asta.

Ea îi spuse adevărul de cum fusese căsătoria cu Lem, despre bulimia de care se îmbolnăvise după aceea, despre cum îi fusese de greu să se adune şi să devină din nou un întreg.

El îi povesti cum băuse ani de zile, despre cum fusese când viaţa i se destrămase, şi merse până la sfârşit când ultima picătură fusese weekend-ul trecut. Această situaţie durase aproape trei ani.

Ea îi spuse că Lem o lăsase ca să se însoare cu o asistentă de douăzeci de ani.

El îi spuse că după toate celelalte, mai era vinovat şi de moartea tatălui său.

Şi se ţinuseră în braţe şi plânseră şi râseră şi făcură dragoste şi... se vindecară.

— Deci te-ai hotărât să te întorci? întreba Summer adormită, câteva ore mai târziu, când povestea peripeţiilor lui Steve ajunse la final.

El stătea întins pe spate şi capul ei se culcuşise pe

umărul lui. Pământul era ud. Aerul era rece. Acele de pin o pătrundeau prin pătură înţepându-i părţile cele mai sensibile ale corpului.

Lui Summer nu-i păsa. Goală înfăşurată în pătură, încălzită de căldura de furnal a trupului lui Steve, se simţea plină de mulţumire şi fericită. Sub palma pe care o apăsase pe pieptul păros al lui Steve, îi simţea bătăile liniştite ale inimii.

— Vrei să spui în Tennessee?

El îşi puse un braţ musculos sub cap şi celălalt îl trecu în jurul umerilor lui Summer. În timp ce vorbea, privirea îi era fixată pe planşeul rudimentar ce forma acoperişul adăpostului lor. Summer se gândi imediat că el şi-o imagina pe Deedee bântuind pe undeva, dar îndepărtă gândul ca nefondat. Ea simţea că Steve n-o s-o mai vadă pe Deedee. Cel puţin, adăugă ea încrezătoare, nu, dacă ştia ce-i bun pentru el!

— Ei bine, aşa cum ţi-am spus, am fost în Nevada. Cărţile de credit şi economiile mă ţinuseră destul, dar în perioada aceea eram chiar pe geantă. Într-o după amiază, m-am trezit într-un bordel „La Mabel”, unde deviza casei este „clientul înainte de toate”. Lângă mine era o fată şi amândoi eram dezbrăcaţi – oh, nu mă lovi! — dar nu-mi amintesc cum ajunsesem acolo şi nici ce-am făcut. Şi ea era o tipă al naibii de frumoasă.

Steve zâmbi visător, apoi ţipă când Summer îl trase de părul de pe piept.

— O Doamne, eşti nebună. Şi strecurând o privire spre ea, zâmbi. Nu mi-am putut aminti nici ce zi era. Am întrebat-o şi ea mi-a zis că-i Crăciunul. Asta m-a făcut să mă simt rău. Aşa că m-am ridicat, m-am îmbrăcat şi m-am întors la hotelul la care stăteam. Era un hotel ieftin, cu douăzeci şi cinci de dolari pe noapte. Schimbau cearşafurile o dată pe săptămână. Respiră adânc. Aşa că m-am gândit la Crăciun, am luat receptorul şi am sunat-o pe fiica mea. Nu mai vorbisem de câtva timp, pentru că de fiecare dată

când o sunam pe Elaine, îmi spunea că nu vrea să-mi vorbească. Dar de data asta, a răspuns fiica mea. I-am spus c-o iubesc, i-am spus Crăciun Fericit. Ea mi-a zis că mă urăşte şi a închis telefonul.

Durerea din vocea lui era la fel de palpabilă ca şi inima ce bătea sub palma lui Summer. Ea suferi alături de el, se trase mai aproape sărutându-i gâtul plină de compasiune.

— Copiii întotdeauna spun asta părinţilor. Ştiu că fac asta şi nepoţii şi nepoatele mele.

Era o consolare foarte slabă, dar era singura pe care i-o putea oferi.

— Ştiu. Vocea îi suna obosită. Dar era ca şi cum m-ar fi lovit în faţă. M-a şocat şi m-a făcut să mă uit la mine. Am văzut ce nenorocit am devenit – un beţiv murdar dormind cu târfe – şi am ştiut că trebuie să mă schimb. Am făcut un duş, m-am spălat, m-am bărbierit, apoi am mers la biserică, la o micuţă biserică metodistă aşezată pe un deal în mijlocul oraşului aceluia murdar, şi la naiba, m-am rugat. Apoi, toţi credincioşii au început să vină. Aminteşte-ţi că era Crăciunul. A fost şi o slujbă. Am stat şi la ea. Când s-a sfârşit, am ştiut că trebuie să fac totul ca să-mi aranjez viaţa.

Summer îi ascultă vrăjită vocea plină. Sub palma ei, inima bătea încet şi liniştit. El continuă.

— Am renunţat să mai beau pe ici pe colo şi să mă îmbăt. Cu ajutorul lui Dumnezeu n-am mai băut de atunci încoace. Am făcut testul SIDA. Nu eram infectat aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme. M-am dus acasă, gândindu-mă să fac tot posibilul ca fiica mea să mă ierte. Pe drumul de întoarcere, am început să mă gândesc. După moartea lui Deedee, am fost prea şocat să văd clar realitatea, dar după ce am încetat să mai beau, ceaţa a început să se ridice. Mi-a fost foarte greu să cred că Deedee s-a sinucis – ar fi trebuit s-o cunoşti pe Deedee ca să înţelegi – dar înainte n-am pus niciodată asta la îndoială. Acum am început să am

dubii. Ea lăsase în urmă o casetă video. În afară de oh, sex, ea spunea de asemenea că vrea să se sinucidă pentru că am rupt-o cu ea ca să mă întorc la soţia mea. La naiba, eu n-am spus aşa ceva. Nu mi-am *părăsit* soţia niciodată şi am rupt-o cu Deedee mai ales din cauza lui Mitch. Ea ştia asta şi de fapt fusese de acord. Deci ce spunea pe casetă nu mergea. Ezită privind în tavan. Şi apoi mai era şi cheia.

— Ce cheie?

— Cheia de la biroul meu. Aveam un birou temporar în Nashville, unul pe care-l foloseam când lucram la afacerea despre care ţi-am spus. De abia îl aveam de o lună. Din cauza naturii speciale a anchetei, schimbasem toate broaştele de la birou, fără nicio excepţie. L-am închis în noaptea în care Deedee a murit acolo. Deci cum a intrat? Nu avea cheia. Exista numai una şi aceea se afla în buzunarul meu, sau era tot timpul încuiată în biroul meu de acasă. Ea şi Elaine nu se plăcuseră niciodată prea mult – poate Elaine simţise că mie îmi plăcea Deedee, nu ştiu – aşa că Deedee nu prea venea la mine acasă. Nu era posibil să fi subtilizat cheia din birou, în timp ce dormeam, sau aşa ceva. Ştiam că nu mai fusese acasă la mine de când începusem să ne culcăm împreună. Biroul meu era încuiat şi ea nu avea cheia. Deci cum a intrat? A spart uşa? Deedee cântărea cam patruzeci şi cinci de kilograme şi era orice, numai bună la broaşte nu, oricum nu existaseră semnele unei spargeri. Deci cum a intrat în biroul meu ca să se spânzure? Şi oricum, de ce a făcut-o acolo şi a lăsat videocaseta? Ea era oricum moartă când au găsit-o şi singurul pe care l-a afectat am fost eu. Deedee era rea, dar nu pot crede că ultimul lucru pe care l-a făcut în viaţă ar fi fost să-mi cauzeze necazuri...

— Ce spui? Că nu crezi că ea s-ar fi sinucis?

— Nu văd cum ar fi făcut-o. Dar dacă nu, cine ar fi făcut-o şi de ce? Singurul motiv ca s-o omoare cineva în felul acesta, era ca să-mi facă *mie* rău, nu m-a omorât pur şi simplu şi n-a terminat treaba? Ar fi fost de mii de ori mai

uşor să mă omoare, decât toată înscenarea pe care trebuia s-o pună cineva la punct ca s-o ucidă pe Deedee. Nu pot să pricep asta. N-am putut nici când am încercat la început să-i dau de cap, şi nu pot nici acum. Mai lipseşte o piesă din puzzle şi nu reuşesc s-o găsesc. Deci am hotărât că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să mă întorc la ancheta la care lucram când ea a murit. Am căutat centimetru cu centimetru, punct cu punct, probă cu probă, ceva, orice, care să-mi fi scăpat prima oară. Asta făceam în noaptea aceea funerară şi aşa am ajuns amândoi aici.

— Din cauza lui Deedee, spuse Summer gânditoare. Încep să simt de parcă aş fi cunoscut-o.

— Te-ar fi plăcut. El îi zâmbi pe neaşteptate. Era ţâfnoasă, o mică luptătoare şi îi plăceau femeile cu aceste calităţi. Întotdeauna a spus că Elaine era o mămăligă. Nu cred că o socotea pe Elaine destul de bună pentru mine.

— Se pare că a avut dreptate.

Summer îşi dădu seama că vorbea despre Deedee ca şi cum ar fi fost bune prietene. De fapt, aproape începuse să simtă aşa. Steve îi vorbise despre ea plin de afecţiune şi nostalgie, dar nu şi plin de dragoste, după cum începea singură să observe. Sau cel puţin, nu genul de dragoste pe care i-o arată ei. Poate că se înşelase. Poate că Deedee nu reprezenta o ameninţare. Poate că nicio dată nu reprezentase.

Rămaseră tăcuţi câteva minute. Apoi, Summer spuse în şoaptă.

— Chiar crezi că avem şanse să scăpăm vii din asta?

Steve o privi.

— Iubito, *o să* scăpăm cu viaţă. Ai încredere în mine.

Ea avea dar, dar... dar nu se mai putea gândi la nimic altceva când se aplecă deasupra ei şi o sărută în felul acesta. Şi poate, gândi cu ultima sclipire de inteligenţă, că asta era şi în mintea lui. Apoi se abandonă mâinilor, gurii şi trupului său şi mult timp nu se mai gândi la nimic.

Soarele răsări devreme. Ploaia se oprise în cursul

nopţii şi răsăritul de soare era magnific. Marele soare portocaliu zugrăvea cerul în nişte nuanţe grozave de roz şi purpuriu, aşa că munţii erau acoperiţi de nori de lavandă, iar pădurile de pini erau colorate în roz. Roua căzuse peste tot şi vapori se înălţau din pământ drept spre cer ca o mireasă invizibilă ce se urca trăgând după ea metri din subţirele ei voal.

Summer văzu totul pentru că locul, unde ea şi Steve petrecuseră noaptea, dezvăluia o privelişte cu adevărat unică. Exista doar un mic zid de piatră între ei şi panorama ce cuprindea kilometri de munţi, văi, şi cer. Cocoţaţi pe coasta muntelui, ei se târâră afară din adăpost şi rămaseră faţă în faţă cu minunata natură a cărei frumuseţe îţi tăia respiraţia. Sub ei se afla o vale încăpătoare plină de păduri, punctate de un mic lac. Măreaţa grandoare a privelişti se împrăştie înainte să le insufle un sentiment de veneraţie, sau cel puţin unul de apreciere. Steve aruncă noii lumi o singură privire trecătoare şi se îndreptă direct spre motoretă, acordându-i o atenţie atât de mare de parcă ar fi fost mireasa lui şi aceea ar fi fost dimineaţa de după nuntă. Murdară, ciufulită şi nemulţumită, Summer îl privi cum cerceta maşina cu ochi întunecaţi.

Cerul ar fi trebuit să-i trimită un cavaler care să acorde o atenţie mai mare iubitei decât calului.

Steve o sărutase şi o trezise chiar când primele raze de lumină îi găsiseră în adăpostul lor. Summer îi întorsese adormită sărutul, dar trupul ei fierbinte ardea de dorinţă, fusese bântuit de pasiunea ce izbucnise între ei în acea noapte. Ea îi înconjurase gâtul cu braţele şi se oferise mâinilor lui, cu un oftat voluptuos.

Apoi, în loc să înceapă dimineaţa aceea într-o dispoziţie erotică aşa cum s-ar fi aşteptat după noaptea pe care o petrecuseră, el îi mângâie sânii şi fundul şi îi spuse să se îmbrace. El voia să pornească devreme.

Gata cu dragostea.

Astfel, Summer admiră răsăritul ce se căţăra pe vârful

mesei de picnic de lângă zidul de piatră, în timp ce Steve lucra la stupida aia de motoretă. Ea şi Muffy erau singure, într-un loc ce părea un capăt de lume, împărţind ultimii biscuiţi. Nu departe, Steve fluiera pe un ton vesel, în timp ce ştergea bujiile de marginea tricoului şi le aşeza în bucşe. În loc de mic dejun, preferase să ronţăie nalbe în timp ce lucra. În mod aparent, reflectă Summer neînduplecată, dulceaţa lor excesivă i se ridicase la cap.

După ce Steve conectă bujiile, uscă scaunul, împachetă geanta de sport şi o ancoră bine, Steve îşi întoarse atenţia spre companionul de sex feminin. Ochii i se măriră când văzu expresia de pe faţa lui Summer.

— Întotdeauna eşti atât de morocănoasă? întrebă el zâmbind plictisit la culme.

— Eşti întotdeauna atât de vesel dimineaţa? îi răspunse ea cu un zâmbet otrăvit. Dacă da, atunci va trebui să ne gândim din nou la relaţia noastră.

— Tu eşti mica mea rază de soare, spuse el râzând şi se apropie de ea ca s-o sărute pe gură. Buzele lui erau fierbinţi, iar bărbia aspră. Summer îi răspunse pentru că-l iubea. Apoi, îşi dădu seama că-i mângâie buzele atât de senzual pentru că era interesat de firimiturile de biscuit. Atunci îl împinse cât colo.

— Hei, protestă el. Noaptea trecută ţi-a plăcut să mă săruţi.

— Noaptea trecută e deja istorie, prietene.

— Asta ai vrut să spui când ai zis că luna de miere s-a încheiat. El rânji. Nici să nu te gândeşti, Rosencrans.

— O, da?

— Da. Se trase mai aproape, mâinile îi acoperiră talia şi o ridică pe masa de picnic, aşezându-se între genunchi ei. Sărută-mă, frumoaso.

Îşi sprijini mâinile de umerii lui. El o puse chiar pe masa de picnic şi coapsele ei desfăcute strângeau şoldurile lui, în timp ce picioarele încălţate în adidaşi gigantici se bălăbăneau în gol. Poziţia lor era extrem de sugestivă şi

Summer nu era sigură că se afla în dispoziţia necesară pentru un astfel de lucru. Era obosită, înfometată, murdară şi speriată şi lipsită de compătimirea lui, dacă el începuse să se gândească să facă din nou dragoste.

Bărbaţii!

Ea îl privi cum îşi pleacă faţa într-o parte în timp ce ochii se uitară în jos la ea nu prea amabili. Umflătura îi dispăruse de pe faţă, deşi rămăseseră loviturile şi o frumoasă pereche de vânătăi; acum ea putea să vadă trăsăturile nedistorsionate ale omului pe care-l iubea. Oasele obrazului erau înalte şi plate, bărbia pătrată, buzele subţiri. Pielea avea urme de vărsat. Nasul era drept ca un cuţit. Avea o faţă dură, o faţă rece, o faţă nu prea atrăgătoare pe care ea o vedea centimetru cu centimetru.

El era uriaş, întunecat, periculos şi îi aparţinea. Nu avea importanţă cât de prost se simţea. Numai când se uita la el simţea că se cutremură.

Summer se încruntă. El îi înapoie complimentul trecându-şi sugestiv mâna peste coapsele ei. Degetele se jucară cu elasticul pantalonilor scurţi şi se strecurară sub ei.

Ea îi îndepărtă palma.

— Am crezut că te grăbeşti să pleci, îi aminti ea, deşi căldura mâinilor lui i se transmisese şi ei şi acum nu mai era aşa grăbită.

— A, bine, spuse el zâmbind palid. Cred c-o să mai operăm o mică schimbare în plan.

Soarele era sus pe cer când ei porniră în cele din urmă la drum.

Summer descoperi că noaptea nu reuşise s-o vindece de tristeţe. Ei se îndepărtară în direcţia din care veniseră. Când trepidaţiile se porniră din nou, fundul lui Summer începu să doară. După ce trecuse o oră, picioarele îi amorţiseră, îşi simţea spatele ca şi cum ar fi fost rupt şi avea o durere sâcâietoare în gambe. Îşi odihni capul între omoplaţii lui Steve şi încercă să uite lipsa de confort.

În cele din urmă, îşi dădu seama că era imposibil.

Realiză că, dacă se concentra asupra stării ei proaste, până la urmă nu-i mai era teamă.

Se îndreptau exact spre gura lupului, şi Summer nu era sigură că ideea era atât de bună.

Se simţea cu totul scoasă din uz, astfel încât nu-şi putea concentra mintea la ce trebuie să facă. În cele din urmă, renunţă. Steve îi spusese să aibă încredere în el. Asta avea de gând să facă şi la bine şi la rău.

Se plecă în faţă, îşi îndoi gâtul sperând să-şi uşureze durerea de la baza ţestei. Muffy zăcea întinsă în poală, pe sub bluză ca o păpuşă stricată. Bietul câine ajuns în mizerie, de această dată, îşi exprima protestul la acel inconfortabil mijloc de transport prin gemete ocazionale. Ziua devenea din ce în ce mai fierbinte: casca îi dădea lui Summer o îngrozitoare durere de cap şi ea se simţi pe punctul de a geme.

Singurul lucru care o oprea să facă asta era convingerea că situaţia lor se va înrăutăţi. Decisese deci să-şi păstreze gemetele pentru mai târziu, când va avea cu adevărat nevoie de ele.

Era îngrozitor să se gândească la faptul că ea şi Steve puteau să moară în ziua aceea. Aşa că se concentră asupra junghiurilor şi a durerilor şi refuză să se mai gândească.

Era aproape trei p.m. când Summer văzu un mic biplan, ce trasa modele pe cerul de un albastru deschis, trăgând după el o eşarfă de atenţionare lungă şi albă. Văzuse des astfel de avioane pe plaja de la Florida purtând reclame despre specialităţi gastronomice şi băuturi. Fu vag surprinsă să vadă aşa ceva plutind peste împăduriţii munţi Smoky. Părea într-un fel rupt dintr-un context, nelalocul lui şi îl fixă curioasă. Când în cele din urmă se apropie ea putu să distingă mesajul de pe eşarfă:

Steve! Unde-i Corey? Sună la 555 – 2101!

Summer îşi pierdu răsuflarea, se holbă la mesaj şi-l citi într-o clipă. Apoi îl împunse cu putere pe Steve în coastă.

Capitolul treizeci şi cinci

— Corey e fiica mea, spuse Steve cu o voce răguşită.

Stătea la marginea drumului holbându-se în urma avionului care dispărea după o culme învăluită în nori. Braţele lui Summer îi înconjurau mijlocul. El nu trebui să se uite la ea ca să-şi dea seama că ochii, fixaţi pe faţa lui, îi erau măriţi din cauza concentrării.

După ce Summer îi atrăsese atenţia asupra avionului şi eşarfei, aproape că ieşise de pe şosea în timp ce citea şi recitea mesajul.

Nu încăpea nicio îndoială că acesta îi era adresat lui.

Corey. Ei o răpiseră pe Corey. Se gândi la fiica lui, puţin durdulie, puţin sfioasă, cu bretonul moale şi şaten, care întotdeauna îi cădea în ochi şi la fusta ecosez cu două cute, cerută de casa parohială la care mergea şi apoi, îşi aminti că imaginea pe care o ţinuse atâta timp în inima lui era de când Corey avea zece ani. Acum avea treisprezece ani, era adolescentă. Dumnezeu să-l ajute. Probabil că se schimbase.

Ei ar fi rănit-o pe Corey, ar fi torturat-o, ar fi omorât-o, numai ca să ajungă la el.

Adrenalina pulsa prin venele lui Steve, un gust amar i se ridica în gât şi inima pulsa dureros.

O, Doamne, de ce nu se gândise niciodată că ei o s-o atace pe Corey?

Din cauza agitaţiei, aproape că era să-i arunce de pe marginea unei stânci. Numai ţipătul îngrozit al lui Summer îi aminti de situaţia prezentă.

Cutremurat până în fundul sufletului, trase la marginea şoselei, parcă şi coborî. Summer coborî şi ea susţinându-l în timp ce el privea avionul ce dispărea în depărtare. Îşi dori din toată inima să aibă un M-16 ca să

doboare aparatul acela, sau o mână de uriaş cu care să atingă cerul.

Unde e ea? Ar fi vrut să ţipe, dar n-o făcu pentru că nu avea niciun rost. Avionul era prea departe ca să-l audă şi prea departe ca să-l atingă. Nu putea să determine, pe oricine s-ar fi aflat înăuntru, să-i arate locul unde se găsea Corey şi nici să i-o dea înapoi. Nu-i putea omorî pentru că îndrăzniseră s-o atingă. Nu putea face nimic. Era neajutorat, stând pe povârnişul ăla nenorocit de munte în timp ce fiica lui, pe care o pusese în primejdie, suferea sau poate era moartă.

Termină, îşi spuse el sălbatic. Ei n-o s-o omoare înainte să aibă ce doreau – pe el şi camioneta. În acel moment Corey era poliţa lor de asigurare. Poate că era speriată, speriată de moarte, dar era în viaţă.

El continuă să-şi repete asta. Dacă n-o făcea, avea s-o ia razna. Şi nu putea s-o ia razna. Trebuia să se gândească. Nu putea să se înarmeze mai bine decât ei; nu putea să se lupte mai bine decât ei.

Era singur împotriva tuturor. Şi nenorociţii ăia împuţiţi o aveau pe fiica lui. Trebuia să fie mai şmecher decât ei.

— Am reţinut numărul, spuse Summer încet, crezi c-ar trebui să găsim un telefon?

— Cunosc numărul. Este al fostei mele soţii. Da, trebuie să găsim un telefon.

Apoi el o privi. Încă mai purta casca galbenă şi – Steve de abia atunci îşi dădu seama că şi el avea casca pe cap – sub cască ochii erau măriţi de spaimă. Braţele puse în jurul mijlocului său erau moi. Faţa era la fel de albă ca şi a lui.

El se uită în jos la lucrul cel mai bun care i se întâmplase de atâta timp şi se gândi că ar trebui să bănuiască ceva. Viaţa, cu toate incertitudinile ei, începuse să arate prea al dracului de bine după noaptea trecută. Fericirea îi fusese înmânată ca un dar, întrupată într-o femeie cu un trup care îl năucise, cu o tărie interioară care-i impusese respect şi cu o inimă la fel de frumoasă ca şi

pielea ei.

Trebuia să ştie că e prea frumos să fie adevărat. Cerul nu terminase cu pedeapsa pe care i-o rezervase.

Dar nu Corey. Te rog, Doamne, nu Corey. Vina era a lui, numai a lui. Te rog, Te rog, se rugă el, nu lăsa vina să cadă pe capul copilului.

— Sunt în regulă, spuse el, făcând tot posibilul ca s-o liniştească pe Summer, deşi ştia că minte. Nu era în regulă. Se simţea ca şi cum ar fi primit o lovitură în plexul solar şi ar fi fost încă ameţit.

Dar trebuia să se adune. Nu era momentul să se întindă pe pat şi să moară, să urle la lună şi să ceară iertare lui Dumnezeu şi cerurilor. La naiba, era timpul să lupte. Să lupte cum nu luptase niciodată în viaţă, pentru Corey, Summer şi pentru el însuşi.

În ultimele zile, viaţa îi fusese redată, nu avea importanţă cât de mult merita acest dar, şi dacă putea nu avea să lase pe nimeni să-i ia darul înapoi.

Trebuie să existe o şansă de reuşită.

„Iubitule, câştigătorul ia totul”. Propoziţia asta îi răsări în minte de nu se ştie unde. Era refrenul favorit al lui Mitch. Steve şi-l amintea repetându-l în anumite situaţii în timpul vieţii. Ei jucaseră împreună şah, cărţi, fotbal. Mitch ştiuse întotdeauna cum să fie lipsit de scrupule şi ce să facă să câştige. Steve, pe de altă parte, jucase după reguli. Când câştigase fusese o victorie onorabilă şi binemeritată. Aceasta avusese întotdeauna importanţă pentru el, deşi Mitch îi rânjea batjocoritor.

Tipii care-o răpiseră pe Corey nu jucau după reguli. Să se încurce cu ei era ca şi cum ar fi jucat iar cu Mitch. Numai că de data asta, Steve avea de gând să câştige oricât l-ar fi costat.

Nu putea suporta să ia în calcul şi altă posibilitate.

— Sunt în regulă, spuse el din nou şi îşi aplecă faţa ca să depună un sărut rapid pe buzele lui Summer. Vino, hai să găsim un telefon.

Găsiră unul după patruzeci şi cinci de minute la o mică staţie de benzină care era şi magazin în acelaşi timp, aflată pe versantul vestic al lui Clingmans Dome. Summer care o ţinea pe Muffy îi dădu câinele şi se duse să facă rost de schimbat pentru telefon. Cei cincizeci de dolari daţi de Renfro ajungeau pentru orice convorbire de lungă distanţă.

În magazin, se aflau turişti venind şi plecând din parcare cu maşinile de camping, dar Steve se gândi şi speră că folosind căştile erau bine deghizaţi. Nu făcea parte din plan să fie arestaţi atunci. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi pus-o în pericol pe Corey, pe Summer şi chiar pe el.

Apoi, ştiind că lui Summer n-o să-i placă ideea când o să descopere ce a făcut, luă pătura din geantă şi o puse pe Muffy în interior. Geanta parţial deschisă ca animalul să poată respira, se transformase într-un perfect mijloc de transport.

Cel puţin aşa credea el. Muffy încercă să-şi scoată capul la lumină. De fiecare dată când ochii catifelaţi şi maronii şi coama aceea ridicolă de păr apăreau, el le împingea înapoi. Se simţea ca un copil jucându-se cu un hopa-mitică. Dacă situaţia n-ar fi fost atât de serioasă, joaca ar fi fost absurdă. Când panglica roz apăru din nou, se holbă la ea un moment întrebându-se de ce nu se gândise să o îndepărteze! Cel puţin animalul nu va mai fi atât de bătător la ochi fără panglică. Oricum, câinele arăta destul de ridicol şi fără acest ornament.

Când Summer ieşi în cele din urmă din strâmtul magazin de lemn, căra într-o mână un sac mare de hârtie. El ridică privirea, când uşa se trânti în urma ei, şi-şi puse mâna streaşină la ochi ca să se apere de lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază.

Privind-o cu tricoul negru larg, cu pantalonii scurţi elastici şi cu adidaşi gheată, mult prea mari, legaţi bine în jurul gleznelor şi cu faţa complet nefardată, Steve gândi că nu văzuse niciodată o femeie care să se potrivească atât de

bine noţiunii lui despre sexul slab. Ea avea o frumuseţe naturală, feminină, o frumuseţe netulburată nici măcar de casca şi hainele ca ale unui adolescent jucător de baschet. Acest lucru îi plăcea în mod deosebit.

Sânii îi săltară şi coapsele i se mişcară când se îndreptă cu paşi uriaşi spre el, traversând locul de parcare. Steve ştia că ea nu era conştientă de asta.

Încă îi mai făcea plăcere s-o privească. Acest lucru îl distrăgea pentru moment de la teribilul sentiment de îngrijorare care-l mânca de viu.

— Am cumpărat nişte sandvişuri, îl anunţă ea când se apropie, aruncând o privire rapidă spre perechea de vârstă mijlocie în bermude kaki, care tocmai îşi părăsea maşina îndreptându-se spre magazin. Şuncă şi brânză cu pâine. Şi mere. Şi o coca-cola.

Cuplul trecu pe lângă ei fără ca măcar să le arunce o privire.

— Ai făcut rost de schimbat?

Steve nu se putu abţine să întrebe. Vocea lui era tensionată şi nu putea să facă nimic să se liniştească.

— Da. Căută în pungă şi extrase un pumn de bancnote. Ne-au rămas douăzeci şi cinci de dolari. Pune-i în buzunar.

— Ai făcut rost de monede? o întrebă, ştiind că ea o făcuse, dar neputând să se abţină.

Trebuia să afle ce se întâmplase cu Corey, trebuia să dea imediat telefon, sau avea să-şi piardă minţile. Îndesă bancnotele în buzunar în timp ce ea îi luă mâna şi i-o ţinu ca să-i dea monezile.

— Am opt dolari. Ar trebui să ajungă, nu crezi?

Pescui în sac şi scoase un pumn de monede.

— Fii cu ochii pe câine.

Luă monedele din mâna ei, le puse în buzunar împreună cu un al doilea pumn schimbat, îi dădu geanta împreună cu ocupantul ei ce opunea rezistenţă şi se îndreptă spre telefon. Ataşate de o latură a clădirii, se aflau

un chioşc albastru şi unul verde, chiar lângă furtunul de aer şi toalete. O femeie ieşi de la toaleta femeilor chiar când el se îndrepta într-acolo.

Avea şaizeci de ani, era prost îmbrăcată şi îl privi fără interes. El aproape că n-o observă.

Trebui să-şi dea jos casca pentru a da telefon. Era atât de agitat că nu-i păsa.

Punând moneda în aparat, formă binecunoscutul număr 615 – 555 – 2101. Trebuia să-l ştie, doar fusese numărul lui aproape cinci ani.

O voce computerizată îl avertiză la ureche că acea convorbire costă doi dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi. Puse în aparat monezi în valoare de trei dolari, puse restul în buzunar şi-şi ţinu respiraţia.

— Alo.

La început, din cauza tensiunii care o făcuse răguşită, nu recunoscu vocea şoptită de la celălalt capăt al firului ca aparţinând fostei lui soţii.

— Cine e? întrebă direct.

— Steve? Steve, tu eşti?

Emoţia îi făcuse vocea să sune strident. El aproape uitase cum vocea ei tindea să se rupă şi să tremure când era bucuroasă sau sub tensiune.

— Da, eu sunt. Corey…

— O, Steve, au luat-o! Au venit şi au luat-o! O, Doamne, Steve n-am crezut niciodată că o să se ajungă la asta! Eu…

Se auzi un zgomot ca de luptă, un bărbat înjurând, un strigăt de femeie şi o lovitură. Steve nu mai simţise de mult ceva pentru Elaine, dar la gândul că bătăuşul o lovea din cauza lui, i se întoarse stomacul pe dos.

— Calhoun?

Vocea de la aparat era joasă, guturală şi aparţinea unui bărbat.

— Cine e?

— N-are importanţă, nu-i aşa? Ce e important e că o

avem pe fetiţa ta.

— Dacă-i faceţi rău o să...

Steve simţi cum sângele îi vâjâie în urechi. Se simţi neajutorat, dar doritor să ucidă. Voia să amenințe şi să se roage în acelaşi timp. Dar nimic din astea n-ar fi ajutat-o pe Corey. Se controlă cu un efort.

— O să faci pe dracu', chicoti bărbatul.

— O să te omor, nu se putu abţine Steve.

Convingerea făcu amenințarea tăioasă ca un cuţit.

— Liniştește-te, omule. N-o să-i facem niciun rău copilului, dacă tu o să cooperezi. Unde-i camioneta?

În perioada de când văzuse panglica şi găsise un telefon, Steve pusese la punct detaliile unui plan. În mare, dorea să aducă în acelaşi loc cu Corey şi bătăuşii, pe fiecare ofiţer apărător al legii pe care-l cunoştea, plus ceva reprezentanţi ai presei, ca să se asigure. Din fericire, interesul local în ceea ce-l priveşte, rămăsese încă viu, lucru pe care-l descoperise când se întoarse acasă la Nashville. Cele cincisprezece minute de faimă nu se terminaseră încă pentru el. Reporterii de care, cu siguranţă, avea nevoie, vor fi încântaţi să participe la acest episod din primejdioasa fugă a poliţistului în dizgraţie Steve Calhoun şi era absolut sigur că ei se vor arăta unde le va spune, unii înarmaţi cu notesuri şi fotografi şi alţii însoţiţi de cameramani. Atras de ideea de a pune mâna pe o afacere cu droguri, atât de benefică pentru carieră, bătrânul lui şef Les Coster de la poliţia statală se va afla şi el acolo, desigur dacă nu cumva e corupt, şi în cazul acesta, ar fi venit, dar ca un asasin plătit în slujba celeilalte tabere. Ditto şi Homer Tremaine de la FBI şi Larry Kendrick de la DEA. Nu era un plan prea grozav, existau o mulţime de lucruri care puteau să nu meargă, dar cel puţin avea şansa. Orice şansă era mai bună decât nimic.

Dacă le spunea bandiţilor la telefon unde se afla camioneta, Corey şi Elaine nu ar fi avut nicio şansă.

— Nu sunt tâmpit, omule, vorbi în jargonul poteraşilor,

pe care îl învăţase în anii în care fusese poliţist.

Din anumite motive, poteraşii răspundeau mai bine când li se vorbea pe limba lor. Părea să mai diminueze din suspiciunea lor în cazul în care cineva vorbea la fel ca ei.

— Cred că eşti destul de tâmpit, omule, îi răspunse vocea. Oricine fură de la noi este mai prost decât o bucată de lemn. Nu fi şi mai tâmpit să te pui cu noi. Aminteşte-ţi că avem un copil. Îi vorbea ca şi cum ar fi putut uita asta. Steve respiră adânc, încerca să-şi ţină în frâu ura şi vorbi în receptor.

— Putem face un schimb; copilul meu pentru camionetă.

— Asta-i ideea, spuse vocea devenind puţin mai prietenoasă. Spune-ne unde-i camioneta şi-o să-ţi ducem copilul la mama lui.

Da, sigur. Şi Moş Crăciun o să vină de Crăciun.

Steve dădu afirmativ din cap apoi îşi dădu seama că bătăuşul de la celălalt capăt al firului nu-l putea vedea.

— Ne-am înţeles, omule. O să-mi aduceţi copilul la un loc unde o să vă spun. O să ne întâlnim. O s-o lăsaţi să plece şi eu am să vă conduc la camionetă. Ce spuneţi de asta?

Urmă un moment de tăcere.

— Ce loc? întrebă bărbatul.

Steve respiră uşurat. Avea să atace. Poate, numai poate, aveau să scape amândoi cu viaţă.

Speranţa se întâlni cu spaima de moarte şi valurile de adrenalină generară energie pură prin venele lui.

Puse palma pe microfon şi respiră adânc şi liniştit, uitându-se la Summer care venise lângă el în timp ce încă mai bâjbâia să pună monezile în aparat. Ochii îi erau măriţi sub viziera căştii galbene când îl privi, geanta de sport şi încărcătura ei neliniştită îi atârna cu grijă de braţ. Ochii ciocolatii şi exoftalmici ai lui Muffy îl priveau de sub fermoarul de nylon albastru.

Summer îi zâmbi încurajator.

Steve luă mâna de pe microfon şi-i dădu bătăuşului adresa unui loc, punând în aplicare planul care avea să-i elibereze sau să-i omoare.

— Camioneta nu-i acolo. Am verificat.

— Aduceţi copilul acolo şi o să mai vorbim. Dacă ea nu-i acolo, poţi să-ţi iei gândul că mai găseşti camioneta.

— O să fie acolo.

— Aduce-ţi-o şi pe fosta mea soţie, vreau să fie amândouă acolo nevătămate. N-ai niciun motiv să le faci rău.

— Plănuieşti să dai vreun rahat de petrecere. Vocea bărbatului suna nemulţumită.

— Copilul şi fosta mea soţie pentru camionetă. Dacă n-o să fie acolo, puteţi să vă duceţi la naiba.

— O să fie acolo.

Era o promisiune, deşi făcută cam în silă.

Steve respiră ceva mai liniştit.

— Dacă vreţi camioneta, ar fi bine să fie. O să-mi trebuiască circa trei ore şi jumătate să ajung acolo. Dacă ajungeţi înaintea mea, aşteptaţi.

— Ah, o să vă aşteptăm, chicoti bărbatul. Calhoun, dacă-ţi iubeşti fetiţa, nu întârzia.

Tipul închise. Steve luă încet receptorul de la ureche şi se holbă la el...

— Odată ce-o să te aibă pe tine, n-o s-o mai lase niciodată pe Corey să plece, obiectă Summer neliniştită. O să vă omoare pe amândoi. Şi pe Elaine. Şi pe mine.

Steve puse receptorul la loc în furcă, se uită la el un moment şi apoi se căută în buzunar de alte fise.

Înainte să le pună în aparat, se întoarse să depună un sărut puternic pe buzele pe care le cunoştea atât de bine.

— Rosencrans, trebuie să mai ai încredere în mine încă vreo câteva minute. Apoi, o să-ţi spun ce am în minte.

Capitolul treizeci şi şase

Se opriră la o parcare pentru picnicuri la aproape şase kilometri depărtare de Clingmans Dome. Amândoi şi Muffy stăteau la o masă şi devorau şunca şi sandvişurile cu brânză. Oamenii beau coca-cola. Muffy lipăia apă dintr-o băltoacă. Mâncarea avea un gust atât de bun, încât nici lui Steve, care detaila planul lui, nu-i putea strica de tot pofta de mâncare. Ea nu avea nicio vină în legătură cu punerea pe tapet a planului B. În timp ce Steve fusese la toaletă bărbaţilor, ea îl chemase pe Sammy. Şi asta nu voia să-i spună lui Steve.

— Deci am sunat la DEA şi la FBI, şi la ziare. Şi pe bătrânul meu şef de la poliţia statală. Nu-l uita pe el. Steve luă o altă înghiţitură uriaşă din sandvişul său. ŞI VTES TV!

— O televiziune? Summer îşi ridică o sprânceană.

— Vreau ca tot ce se întâmplă să fie cât de public se poate. Cu cât mai mulţi martori, cu atât o să fim mai în siguranţă. Îi cunosc personal pe toţi cei pe care i-am chemat. Aşa cum am bănuit, ei o să şi vină. Poate unul sau câţiva dintre ei ar putea să fie corupţi, dar nu cred. Trebuie să ne asumăm şi riscul ăsta. Asta e o afacere cu droguri, pot să jur, o afacere pe picior mare cu droguri, care a început să şchioapete când am luat camioneta aceea. Asta o aduce pe DEA pe câmpul de lupte. Nenorociţii mi-au răpit fata. Asta o să atragă FBI-ul. Les Carter, fostul meu şef, este în afacere pentru că el a autorizat ancheta iniţială şi, în ciuda faptului că e un nenorocit dur, am încredere în el. Rudd Guttelman se hrăneşte de la *Nashville Santinel,* se întreţine de un an numai scriind despre mine şi Deedee. O să fie interesat de situaţie. Şi Janis de la WTES a câştigat un premiu pentru o emisiune despre mine. Şi ea are un motiv să fie acolo.

Steve luă încă o înghiţitură din sandviş. Summer trebui să argumenteze cu tărie ca să-l convingă că trebuie să mănânce înainte de a face orice altceva. Ultima masă constase din bomboane pentru respiraţie şi o luaseră după-amiază. Acum că se opriseră lângă şosea, el mânca înfometat.

Simţi că o doare inima când îl văzu devorându-şi sandvişul. Bietul de el, dacă o să aibă posibilitatea, o să-i facă plăcere să se asigure că el o să mănânce trei mese pe zi.

Amintirea felului în care gătise şi se agitase pentru Lem, la începutul căsătoriei lor, i se infiltră în subconştient, amintindu-i că jurase să nu mai presteze aceste servicii pentru niciun bărbat. Dar era îndrăgostită şi nu se putea stăpâni. Summer se decise foarte convinsă că ar trebui să aibă o inimă ca a lui Suzy Homemker.

— Şi dacă unul din cei pe care i-ai sunat e implicat în asta? îl întrebă ca să-i distragă atenţia.

Sammy nu era implicat, îşi repetă cu violenţă. Dacă trebuia să aibă încredere în cineva, şi venise timpul în care era nevoie s-o facă, Sammy era singurul pe care Summer l-ar fi preferat oricând. Dar încă nu-i spusese lui Steve ce făcuse.

— Am fost la marină cu Kendrick de la DEA. E de încredere ca o stâncă.

— El nu e singurul, nu-i aşa?

Summer îşi dori să nu fi existat niciodată posibilitatea ca viitorii lor salvatori să fie corupţi. Lucrul acesta o înspăimânta.

Steve îşi trecu mâna peste faţă.

— La naiba, cred că toţi sunt de încredere. Au fost întotdeauna, ce se numeşte, nişte oameni întregi. E imposibil să-mi imaginez că unul din ei a fost corupt de banii obţinuţi din droguri. Dar niciodată nu poţi să ştii. Orice e posibil. Oamenii greşesc în fiecare zi. Şi poliţiştii greşesc. Deja l-am recunoscut pe Carmichael ca fiind poliţist şi sunt

90 la sută sigur că Charlie şi ceilalţi poteraşi din pivniţa ta se vor dovedi la rândul lor poliţişti. Probabil că vor mai fi şi alţii. Oameni bine plasaţi. De aceea am chemat numai pe cei care-i cunoşteam personal. Prieteni sau foşti prieteni. Şi mass-media; ca să fie ca o poliţă de asigurare.

— Dar de ce le-ai spus să se întâlnească la Harmon Brothers din toate locurile? De ce nu le-ai spus să vină la hangarul de bărci şi să se termine odată?

— Am ales Harmon Brothers pentru că e uşor de găsit. Nu se poate să se rătăcească. Şi pentru că sunt locuri virane de jur-împrejur, fără niciun semn de civilizaţie. Şi pentru că dubiţa nu e acolo. Aminteşte-ţi că o dată ce tipii aceea răi află unde e camioneta, nu mai au nevoie de noi. Corey o să fie omorâtă pentru că nu le e de mare folos şi e în stare să-i identifice şi să depună mărturie, dacă se ajunge la asta. Aşa o să păţească şi Elaine. Noi o să fim vinovaţi. Dacă îi trimit pe bătăuşi la hangarul de bărci, şi ei ne prind acolo, sau altceva va merge rău şi poliţia nu va apărea, ne-am jucat ultima carte. Ei o să aibă dubiţa, iar noi n-o să avem nimic. Aşa cum facem acum, ţinând ascuns locul unde se află dubiţa, mai avem un as în mânecă. Dacă totul merge bine, când o să apărem în parcarea de la Harmon Brothers, bătăuşii vor fi acolo cu Corey şi Elaine şi o să se trezească încurcaţi între poliţişti, federali şi reporteri.

— Şi dacă lucrurile nu merg bine, ei tot n-or să ştie unde e dubiţa, adaugă Summer încet.

— Te-ai prins!

— Ăsta e planul B? întrebă ea.

El zâmbi.

— Eu am întotdeauna, întotdeauna un plan B.

— Eşti nemaipomenit, spuse ea zâmbindu-i în timp ce-şi termina sandvişul.

Îi spuse asta nu neapărat pentru că o credea, ceea ce era adevărat, dar pentru că-şi dădu seama că el e îngrijorat şi că nu vrea ca ea să ştie asta. Aşa că ea se prefăcu a fi

total încrezătoare în schema lui tocmai ca să-l ajute să se liniştească.

Oricum, era şi Sammy pentru mai multă siguranţă. Doamne, spera că nu se înşelase în privinţa lui Sammy.

— Eşti năucitoare.

Zâmbetul lui era strâmb când, după ce termină masa, se ridică în picioare şi veni la locul unde ea stătea sprijinită de partea cealaltă a mesei de picnic, ca să depună un sărut pe buzele ei

— Probabil, admisese Summer, urmărindu-l cu privirea cum se îndreaptă de spate şi traversează porţiunea cu iarbă a zonei de picnicuri ca să-şi arunce resturile de mâncare într-un container uriaş de gunoaie. Încă mai arăta de parcă ar fi venit învins de la bătălie dintr-un bar. Pielea din jurul ochilor îi rămăsese roşie; tăietura de pe obraz, se vedea clar că se mai afla acolo. Partea stângă a feţei avea mai multe culori decât un curcubeu. Partea dreaptă nu era atât de bătătoare la ochi.

Umerii largi şi braţele musculoase scăldate de soare atrăgeau atenţia prin propriile lor lovituri. Încă mai şchiopăta de piciorul stâng.

Era murdar, nebărbierit, mirosea puţin şi inima ei fremăta de dragoste de fiecare dată când se uita la el.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ea n-ar mai fi vrut să trăiască.

Se rugă puţin pentru el, pentru ea, pentru toţi, în timp ce aduna rămăşiţele mesei şi îl urmă spre containerul de gunoi.

— Summer.

Stătea lângă motoretă când ea se apropie. Casca lui se afla pe scaun aşteptând să fie pusă la loc. Ea îşi ţinea casca în mână. Se simţea agitaţia evidentă după felul în care îşi trecea casca dintr-o mână în alta.

Ea îl privi întrebătoare.

— Nu te iau cu mine.

— Ce? se încruntă ea fără să înţeleagă.

— Acum că totul a pornit, vânătorii au fost chemaţi şi toţi tipii răi se îndreaptă spre Murfreesboro, eşti mai în siguranţă fără mine. O să te las în primul loc destul de populat de care o să dăm şi vreau să o suni pe sora ta din Knoxville ca să vină să te ia acasă la ea. Dacă îmi dai numărul ei, o să te sun mâine şi o să te anunţ cum au mers lucrurile.

Summer se holbă la el.

— Niciodată!

Buzele i se strâmbară într-un surâs hotărât. Ochii îi erau calzi şi liniştiţi când îi întâlniră pe ai lui.

— Mă întreb de unde am ştiut c-o să-mi spui asta?

— N-o să mă pârăşti.

— Ascultă, spuse el calm. O să fiu mai în siguranţă fără tine. Tu eşti o persoană în plus pentru care o să mă tem când o să înceapă tevatura. Scopul meu este să le duc pe Corey şi pe Elaine în siguranţă, departe de bandiţii ăia. Dacă mergi în gura lupului cu mine, o să fii încă cineva de a cărei siguranţă să mă îngrijesc. Încă un lucru care să mă distragă. Înţelegi ideea?

Summer înţelese. Câteva proteste instinctive îi veniră pe buze numai ca să moară nerostite. Avea dreptate; ea nu putea face nimic să-l ajute acum, ci numai să-l stânjenească. Singurul lucru inteligent pe care putea să-l facă era să rămână în urmă.

Nu ştiuse cât de îngrozitor de greu era să fie de acord să nu fie expusă unui pericol mortal.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise ea pe un ton cât mai neutru posibil.

În interior, inima ei plângea şi striga.

Puse casca ei pe scaunul de vinilin de lângă el, se întinse şi îi luă faţa între mâini.

— O să te găsesc, spuse el liniştit. Nu vreau să te mai pierd încă o dată.

Era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva.

Summer îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său. Se lipi

de trupul puternic şi fierbinte. Lacrimile i se adunară în spatele ochilor, dar reuşi, aproape eroic, gândi ea, să şi le reţină. Plânsul nu ar fi ajutat pe niciunul din ei.

— Nici eu nu vreau să te pierd, şopti ea cu gura lipită de buzele lui uscate de căldură.

— Iubito, sunt mai greu de pierdut decât s-ar părea, spuse el zâmbind nesincer. Apoi o sărută.

Sărutul fusese infinit de uşor, dulce şi tandru. Aproape era ca şi când şi-ar fi luat rămas bun.

Când Steve îşi ridică faţa în cele din urmă, şi ea îşi deschise ochii, imaginea din ochii lui Summer era neclară din pricina lacrimilor. Când imaginea se limpezi, ochii i se măriră. Peste umărul lat al lui Steve, văzu că o maşină de poliţie şi alte două vehicule, un Ford alb şi un Lincoln Continental albastru cotiseră pe o derivaţie pavată a drumului, aflată la câţiva metri distanţă. Privirea ei trecu peste Ford. Lumina ca un fleş a maşinii de poliţie o hipnotiză. Maşina Lincoln Continental o îngrozi. Era incapabilă să se mişte să zică vreo vorbă, era îngheţată de spaimă.

Steve probabil că îi simţea teroarea, pentru că, înainte ca ea să poată pronunţa o silabă, capul i se întoarse spre locul în care privea ea.

— Iisuse, şopti dându-i drumul şi sprijinindu-se de motoretă.

Pentru o clipă, Summer crezu că el vrea să sară peste motoretă şi să o ia la fugă prin pădure, îşi încordă muşchii pregătindu-se să sară odată cu el.

Dar era deja prea târziu. Maşinile se opriră şi bărbaţi în uniformă săriră de la locurile lor.

— Îngheţaţi! strigă un ofiţer, aplecându-se prin uşa întredeschisă şi ţinând în amândouă mâinile un pistol în poziţie de tragere, sprijinit pe o latură a ferestrei închise. Ţeava era îndreptată în direcţia lui Steve. Ridică mâinile în sus!

Dar Steve nu se uita la el, sau la celălalt ofiţer în

uniformă care se înghesuia de cealaltă parte a maşinii de patrulare, cu pistolul sprijinit de capotă, şi îndreptat tot spre el. Nu se uita nici la omul de vârstă mijlocie într-o cămaşă albă şi pantaloni marinăreşti de culoarea argilei, ce stătea exact lângă Ford şi vorbea foarte volubil într-un telefon celular. Se uita la bărbatul chel cu mustaţă neagră ce se dădu jos din camionetă, de pe locul şoferului. Omul părea neînarmat, dar când coborî, vântul îi ridică marginea jachetei sport din lână şi Summer văzu că purta un ham agăţat de umăr de care atârna un pistol negru strălucitor.

Summer îl recunoscu imediat, era unul din bandiţii din pivniţa ei. Cel pe care Steve îl identificase a fi poliţist şi pe care îl cunoştea. Care spunea că e numele lui?

Oricum n-avea importanţă. Oricum l-ar fi chemat era încă destul de periculos.

Celălalt bărbat coborî din camionetă şi se alătură lui mustaţă neagră. Tipul era scund, îndesat şi cam de cincizeci de ani cu un păr grizonant. La fel ca şi colegul lui era îmbrăcat într-o haină sport şi respectiv, pantaloni gri. În picioare purta mocasini împodobiţi cu ciucuri.

Summer se întrebă dacă era acelaşi pe care Muffy îl botezase.

— La dracu’, mormăi Steve şi ridică mâinile în aer.

Capitolul treizeci şi şapte

— Mâinile sus! Şi tu domniţă mâinile sus.

Ofiţerul în uniformă îşi lătră ordinul pe un ton ridicat.

Summer neobişnuită să se afle într-o asemenea situaţie faţă de pistolul unui poliţist, îşi ridică mâinile sus, cu palmele ridicate în exterior, cam la nivelul umerilor. Se simţea ca un spectator, nu ca un participant la nişte evenimente care păreau ireale.

Era ca şi cum era prinsă într-un coşmar real şi

îngrozitor.

Singurul ei gând raţional se îndreptă spre tipii care erau o piedică în faţa planului lui Steve. Chiar şi subţirica lor poliţă de asigurare nu putea să-i ajute în cazul acesta.

— Ridică mâinile alea *sus*! urlă poliţistul.

— Ea nu e înarmată, strigă Steve. Nu suntem înarmaţi.

— Ridică-le *sus*!

Al doilea poliţist, cu pistolul clătinându-se în mod primejdios, alunecă pe călcâie pe panta micului deal care separa drumul de zona pentru picnic, în timp ce primul stătea pe vârful dealului şi-i ţinea sub ochi. Summer, cu mâinile ridicate la nivelul sprâncenelor imitându-l pe Steve, se trase instinctiv mai aproape de el căutând protecţie.

Desigur, el nu putea face nimic s-o protejeze acum.

— Nu te mişca!

Al doilea poliţist se opri la câţiva metri distanţă, cu gura pistolului îndreptată întâi spre Steve, apoi spre Summer şi iar spre Steve. Părea nervos şi mai înspăimântător din cauza asta. Apoi colegul lui coborî de pe deal cu pistolul de asemenea pregătit.

— Amândoi la pământ! Acum!

— Doamna e fiica şefului poliţiei din Murfreesboro. Nu e cu mine pentru că a vrut. Ce-ar fi să vă purtaţi bine cu ea?

— Nu-mi pasă nici dacă e fiica preşedintelui! Am spus la pământ!

— E în regulă. Aşează-te cu burta lipită de pământ. Ţine-ţi mâinile în aşa fel ca să ţi le vadă.

Instrucţiunile calme date de Steve păreau vag liniştitoare. Nu părea intrat în panică. Nu părea de parcă era la limita disperării. Vocea lui era calmă, rece şi calculată.

Poate că cei doi tipi în uniformă erau poliţişti cinstiţi. Poate că ei o să-i ducă la închisoare şi în felul acesta o să-i salveze de copoii corupţi. Summer se agăţă de acest gând.

Urmând exemplul lui Steve, Summer se lăsă neîndemânatică în genunchi şi se întinse lung la pământ. Acesta era încă umed de la ploaia din timpul nopţii şi frunzele erau alunecoase şi umede sub obrajii, genunchii şi palmele ei. Cu capul întors într-o parte, se uită la unul dintre poliţiştii în uniformă cum îşi trece palmele peste trupul întins al lui Steve, apăsându-l la pământ. Apoi, îi trase unul din braţe la spate, puse o cătuşă şi făcu acelaşi lucru cu celălalt.

Câteva secunde mai târziu, ei i se aplică acelaşi procedeu. Mâinile tânărului poliţist o pipăiră peste tot, atingând-o şi în locuri în care n-avea niciun motiv s-o facă. Din fericire, percheziţia păru cu totul impersonală.

Încheieturile lui Summer fură apucate şi trase în spate şi câteva secunde mai târziu, era şi ea cu mâinile în cătuşe. Metalul era rece şi îl simţea străin în jurul încheieturilor. În câteva minute, se gândi ea, avea să înceapă să se simtă incomod fiind priponită în felul acesta.

Steve era deja în picioare şi mărşăluia spre maşina patrulei, pe când ea era doar pe jumătate ridicată, pe jumătate aşezată pe verticală.

În câteva minute, era împinsă la deal. În faţa ei, Steve îşi pierdu echilibrul şi aproape căzu pe panta alunecoasă. Summer îşi aminti cât de repede se mişca în pivniţă şi pentru câteva secunde aşteptă plină de speranţă ca iadul să izbucnească. Dar nu se întâmplă nimic. Steve fu pus în picioare şi împins sus pe deal pe urmele lui Summer.

— Ia câinele, ordonă direct Mustaţă Neagră.

Acestea fuseseră primele cuvinte pe care le auzise de la el.

— Da, domnule.

Unul dintre tinerii poliţişti se încruntă, dar se duse ascultător s-o ia pe Muffy, care se retrăgea lătrând la el ca o furie.

Se părea că Muffy era mult mai inteligentă decât ar fi bănuit Summer. Ea era învăţată să-i despartă pe tipii cei răi

de cei buni. Sau invers. În acest caz, Summer nu mai avea idee cine era bun şi cine nu.

— Hai, vino, căţeluşule. Aici, căţeluşule, o linguşi tânărul poliţist.

Muffy mârâi, scoţând cel mai ostil sunet pe care o auzise vreodată făcându-l. Respectul ei pentru micul câine, deja mult mai mare decât când Muffy îi venise în vizită, crescu din nou.

— Care-i numele blestematului ăsta de lucru?

Summer nu răspunse. O mână i se înfipse puternic în ceafă. Privi în jur ca să descopere ochii cenuşii ai lui Pantofi Strălucitori aflaţi la acelaşi nivel cu el.

— A întrebat numele câinelui, spuse moale acesta.

— Muffy, răspunse Steve pentru ea în timp ce era îmbrâncit. Numele câinelui e Muffy.

Tipul cu pantaloni marinăreşti fără curea se apropie de Summer cu telefonul celular umflându-i buzunarul de la piept, cu un carnet şi un pix în mână.

— Domnişoară, n-aş putea pune o întrebare? Sunt James Todd de la *Byron City Post.* Aţi fost cu adevărat răpită, sau...

— Nu-i momentul, prietene, mârâi Pantofi Strălucitori.

— Steve nu le-a omorât pe femeile din pivniţă. El a făcut-o, spuse Summer arătând cu bărbia spre Pantofi Strălucitori aflat în spatele ei. Acum avea posibilitatea trimisă de cer ca să discute cu un reporter adevărat. El cu siguranţă nu era amestecat în nimic din toate astea.

— El?

Todd se uită cu viu interes la Pantofi Strălucitori, care-şi scutură capul şi mări şi mai mult apăsarea pe gâtul lui Summer.

— O să-i vorbeşti mai târziu, spuse Pantofi Strălucitori şi o trase pe Summer de acolo.

În timp ce era îmbrâncită spre maşina patrulei, auzi pe cineva în spate pocnind din degete. Uitându-se cu greu în urmă, deoarece apăsarea mâinii lui Pantofi Strălucitori pe

gâtul ei putea foarte bine să fie descrisă ca o strânsoare mortală, şi-l văzu pe unul din tinerii poliţişti aplecat în faţă pocnind din degete spre Muffy şi strigând-o pe nume.

— Pune-i în Lincoln, spuse Mustaţă Neagră.

Stătea cu braţele încrucişate la piept, cu un picior odihnindu-se pe aripa din faţă a Lincolnului, în timp ce urmărea acţiunea cu un ochi de vultur.

James Todd se apropie de el cu pixul şi carnetul pregătite.

— Şi tu cine eşti? întrebă plin de speranţă.

— Niciun comentariu, spuse scurt Mustaţă Neagră şi se îndreptă spre locul unde poliţiştii în uniformă stăteau cu Steve.

— Hai puştiule, ţi-am spus că e Lincoln.

Poliţistul deja pregătit să-l înghesuie pe Steve în spatele maşinii de patrulare, îşi ridică privirea surprins spre Mustaţă Neagră.

Cei doi poliţişti în uniformă, dintre care primul reuşise în cele din urmă s-o prindă pe Muffy, se uitară unul la altul şi dădură impresia că ar fi ridicat din umeri şi-l escortară pe Steve spre Lincoln. Summer îi urmă cu mâna lui Pantofi Strălucitori înfiptă încă în ceafa ei.

Summer simţea că dacă va intra în maşină va fi omorâtă.

Pantofi Strălucitori deschise uşa din spate şi îi dădu drumul în cele din urmă. O mână i se lăsă pe creştetul capului. Câteva clipe mai târziu, era împinsă într-un decor luxos de pâslă. O combinaţie de curele pentru umeri şi genunchi fu trasă în jurul corpului ei. Cu mâinile prinse la spate, era la fel de sigur priponită ca şi cum ar fi fost legată de scaun. Steve se afla lângă ea legat tot cu mâinile la spate. Summer văzu, spre groaza ei, că arăta foarte încrâncenat. Muffy, aşezată înăuntru de unul din tinerii poliţişti, se grăbi pe podeaua cu mochetă gri, ca să dispară sub scaunul din spate.

Ce câine deştept. Summer ar fi vrut ca ea să facă

acelaşi lucru.

Uşa din spate se închise. Ea, Muffy şi Steve erau închişi împreună. Mustaţă Neagră şi Pantofi Strălucitori trebuiau să se urce în maşină. Portbagajul fu deschis şi amândoi poliţiştii aduseră motoreta ţinând-o între ei. După trepidaţiile maşinii, probabil că o puseseră în portbagaj. Apoi îl legară pe acesta cu ceva, pentru că nu se închidea. Când se întoarse, Summer văzu că portbagajul rămăsese destul de mult deschis. Se gândi că probabil roata din faţă sau din spate se înţepenise.

— Ce facem acum? şopti ea lui Steve.

Răspunsul lui o sperie.

— Roagă-te, spuse el.

O explozie venită din spatele maşinii, urmată de o a doua şi o a treia, o făcu pe Summer să-şi holbeze ochii. Capul îi săltă. Cu ochii măriţi văzu prin geamul din faţă cum James Todd, care vorbea din nou în telefonul celular în timp ce trăgea cu ochiul spre ei, începe să se aplece în faţă. Telefonul îi căzu din mână ca o piatră. O mică gaură neagră punctă spaţiul dintre ochi. O şuviţă subţire de sânge începu să curgă în jos de-a lungul nasului când dispăru din vedere. Acest lucru o izbi cu puterea unei revelaţii. Bărbatul fusese împuşcat.

Nici tinerii poliţişti nu dădură semne de viaţă.

— Iisuse, spuse Steve şi închise ochii.

Numai atunci îşi dădu seama că cei doi poliţişti fuseseră împuşcaţi şi ei.

Ea bănui că erau tipi buni.

Era al dracului de târziu să afle asta. Pantofi Strălucitori şi Mustaţă Neagră se urcară în maşină. Pantofi Strălucitori se urcă la volan şi aruncă pe bord un obiect cam cât o palmă făcând un sunet destul de puternic. Obiectul nimeri la intersecţia dintre bord şi parbriz şi dispăru înainte ca Summer să-l vadă mai bine.

— Ce-i asta? întrebă Mustaţă Neagră când Pantofi Strălucitori închise uşa şi porni motorul.

— Telefonul celular. Îmi doresc de mult unul.

— Un telefon celular? Doar nu vrei să-mi spui că... la dracu', Clark, eşti un tâmpit? Dacă foloseşti telefonul, o să ne ia urma. Dacă nu-l foloseşti, şi e vreodată găsit la tine, o să-ţi arzi fundul. Îi aparţine reporterului ăsta, tâmpitule! Cum o să explici cum ai pus mâna pe el? Atunci o să te prindă şi pentru crima asta!

Clark se uită la colegul lui.

— Nu m-am gândit la asta, spuse el ruşinat. Întinzând mâna după telefon, adăugă: O să-l arunc.

— Al dracului de sigur c-o s-o faci, dar nu, aşteaptă un moment. Mustaţă Neagră îşi strânse gânditor buzele. Am o idee. Lasă-l, nu-l mai folosi.

Clark îşi retrase ascultător mâna şi se concentră asupra condusului. Când Lincolnul prinse viteză, lăsând în urmă scena carnagiului, Mustaţă Neagră îşi puse un braţ pe spătarul scaunului şi se întoarse ca să rânjească spre prizonierii lui.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Calhoun, îl certă el cu o mişcare reprobatoare din cap. Nu e bine să omori poliţişti.

— Erau doar nişte copii, Carmichael. De ce-a trebuit să faci asta? întrebă Steve.

Carmichael – desigur acesta era numele tipului – ridică din umeri.

— Unul din ei, Geoff Murray, mă cunoaşte. Se ţinea cu fiica mea. Câţiva oameni de la magazin au chemat poliţia locală ca să anunţe că au impresia că o pereche de fugari periculoşi şi înarmaţi, voi doi, au fost acolo şi au plecat. Se pare că reporterul a auzit asta pe un scaner de poliţie şi a venit fuguţa să ia şi el ce poate. Aţi avut doar ghinion că tâmpiţii de la magazin v-au recunoscut şi ghinion că tânărul Murray a fost poliţistul care a apărut acolo exact când voiam să coborâm din maşină ca să cercetăm zona din jurul telefoanelor. Scutură din cap şi apoi îşi întinse degetul arătător spre Steve. Ah, apropo, a fost stupid să dai telefonul ăla. Telefonul fostei tale soţii e supravegheat şi

când ai sunat, ţi-am luat imediat urma.

— Asta încă nu explică de ce ai omorât pe cei trei oameni.

Carmichael ridică din umeri.

— Oricum Murray m-a recunoscut, ce puteam să fac, să-i dau o şansă să înceapă să se gândească cum am ajuns eu acolo, verificând un magazin pe care şi el îl verifica? Şi asta pentru doi fugari care mai târziu au fost omorâţi? Fără el nimeni n-o să aibă vreo probă că eu şi Clark am fost aici. În afară de asta, reporterul ăla era enervant.

Prognoza, făcută fără menajamente în legătură cu moartea ei şi a lui Steve, o făcu pe Summer să simtă un fior rece pe şira spinării. Dar se îndoise oare vreo dată că acel Carmichael le voia moartea?

Nu mai crezuse asta de când dăduse peste ei în pivniţă.

— Ai auzit ce-a zis târfa aia din spate? mormăi Clark arătând cu capul în direcţia lui Summer. A spus reporterului că eu, că noi, am omorât pe hoaţele alea din casa ei.

— Da, noi le-am omorât, spuse Carmichael şi rânji.

— Dar, i-am spus tipului! Şi el e reporter!

— Nu o lua razna, mormăi Clark, e mort. Îţi aminteşti? N-o să spună nimic.

— O, da, spuse Summer şi se domoli.

— Trebuia să-mi apăr fundul, continua Carmichael spre Steve. Mai ales că am încălcat regula de a nu omorî poliţişti. A, oricum nu-i plăcea nici fiicei mele. Chicoti brusc. Tu o să fii tras la răspundere pentru asta, Calhoun şi când o să-ţi zbor creierii la noapte, o să fiu considerat un erou pentru că am prins un asasin de poliţişti. O să găsească şi telefonul reporterului lângă corpul tău, cu această dovadă o să fie un caz închis. Ceilalţi vor spune că a fost foarte stupid din partea ta să păstrezi telefonul şi va fi o afacere bine pusă la punct. Nostim, nu-i aşa, cum e viaţa asta? Chiar şi tâmpenia lui Clark se termină ajutându-ne înscenarea.

Un moment domni tăcerea. Apoi Steve vorbi.

— Am făcut o înţelegere cu câţiva din prietenii voştri. Dar cred că ştii totul despre asta.

Carmichael râni.

— Ei, da. Te referi la înţelegerea în care tu apăreai la nu ştiu ce casă funerară şi spuneai unde ai ascuns camioneta şi apoi îţi dădeam înapoi pe fiica ta şi cu toţii plecaţi fericiţi pe fundalul apusului de soare.

— Asta era.

— N-o să mai meargă, spuse Carmichael vesel. Cel puţin nu aşa cum ai crezut tu. O să-mi spui unde e camioneta şi o să mă asigur că spui adevărul. Apoi, o să te omor ca pe un băgăreţ nenorocit ce eşti.

— Dacă o să mă omori, de ce să-ţi spun unde e camioneta?

— Pentru că o să te fac să suferi destul înainte de moarte. Pentru că o s-o fac pe doamna de faţă să se chinuie şi mai mult. Pentru că o avem pe fiica ta şi dacă eşti drăguţ şi ne uşurezi treaba, poate o lăsăm să plece.

— Da, şi purceii o să zboare.

Carmichael râse.

— Hei, n-ar trebui să fii atât de cinic. Sunt un tip bun la origine. Am şi eu fiice, patru chiar. Nu vreau să-i fac rău unei fetiţe care nu ştie nimic despre nimic. Nici chiar fetiţei tale, Calhoun.

Summer avea sentimentul îngrozitor că-i plăcea să chinuie oamenii. Se gândi la Corey Calhoun, la cei doi poliţişti de pe şosea, la James Todd şi Linda Miller şi Betty Kern şi i se făcu rău. Concluzia ei era că, poliţist sau nu, Carmichael era în primul rând un sadic căruia îi plăcea să facă rău oamenilor.

Nu era un criminal ideal de care să fii ţinută ostatică.

— Dacă vă dau camioneta, ce garanţie am că fiica mea n-o să fie atinsă?

— Numai cuvântul meu de gentleman.

— Asta îmi ia o piatră de pe inimă.

— Fii atent ce spui, Calhoun.

Urmă un moment de tăcere.

— Dacă nu ne spui unde e camioneta, *o să ştii sigur* că fiica ta va muri.

Summer simţi că trupul lui Steve se încordează pe scaun. Gândul că cineva i-ar fi făcut rău fiicei lui îl înnebunea. Ea vedea deja semnele clare ale acestui lucru.

— De ce faci asta, Carmichael? întrebă Steve încet. Eşti poliţist. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu, păcăliciule. Nu sunt plătit destul ca să însemne ceva.

Ochii lui Steve se îngustară.

— Dacă oricum o să mă omori, ce-ar fi să-mi spui ce e în camioneta aia de o vrei atât de mult?

Carmichael se încruntă, apoi ridică din umeri.

— La dracu', cred că n-are nicio importanţă dacă ştii – sunt bani. Cincisprezece milioane de verzişori, ca să fiu precis. Bani gheaţă. Ascunşi în căptuşeala sicrielor, în perne, chiar în interiorul corpurilor acelora drăguţe, ca să ajungă direct la client. Aţi găsit cadavrele, nu-i aşa? Bănuiesc că v-au întors pe dos. Chicoti.

— Aşa ne-au făcut, spuse Steve trist. Summer nu putea înţelege tonul aproape prietenos cu care el vorbea cu maniacul care voia să-i omoare. Bănuiesc că aţi intrat în rahat până la gât când am plecat cu dubiţa voastră plină cu bani.

— Toţi au înnebunit, dădu Carmichael afirmativ din cap. Aveam întâlnire cu nişte tipi duri programată pentru noaptea aceea. Ai auzit de cartelul Coli? Din Columbia? Trebuia să le dăm banii. Ei ne dăduseră deja drogurile. Era o afacere gen joci sau plăteşti. N-au fost foarte mulţumiţi când le-am spus că le-ai furat banii.

Brusc, Carmichael luă pistolul şi-l îndreptă spre fruntea lui Summer. Ochii i se măriră de groază când se holbă în micuţa gură neagră. Era pe punctul de a fi împuşcată exact ca poliţiştii. La început va fi o împuşcătură îngrozitoare care-i va sfărâma fruntea şi îi va apărea micuţa

gaură roşie, şi apoi, cât timp o să-i ia ca să moară?

— Ne-au dat şaptezeci şi două de ore ca să aducem banii înapoi. Asta înseamnă că avem timp până mâine la două, mâine dimineaţă. Poţi să-mi spui acum unde-i camioneta, sau poţi grăbi lucrurile omorând-o pe prietena ta. Oricum îţi datorez asta pentru Charlie. Apropo, e la spital cu faţa cârpită toată. Ştiu că ar fi vrut să fie aici cu noi. Carmichael îi zâmbi lui Summer. Ea simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Ochii ei se îndreptară spre Steve. E după tine, Calhoun.

Urmă o clipă de tăcere. Privirile lui Steve şi a lui Carmichael se înfruntară într-un duel de voinţă. Summer încetă să mai respire.

Apoi...

— Ia-o spre Cedar Lake, spuse Steve. Camioneta e într-un hangar de bărci pe partea vestică a lui Cedar Lake. Cred că hangarul se numeşte Water Sports Sales, Service and Storage.

— N-aş fi împuşcat-o încă, spuse Carmichael. Lucrul acesta suna surprinzător şi de necrezut când el coborî pistolul. Summer îşi întări convingerea că-i place să facă oamenii să sufere. El părea dezamăgit că Steve cedase atât de uşor, ca şi când ar fi fost prădat de plăcerea pe care o anticipase. Nu aş fi făcut-o aici în maşină. Gândeşte-te la mizeria care ar fi fost.

— Nu cred că ţi-a păsat de mizerie, Carmichael, spuse Steve obosit şi-şi odihni ceafa pe capul cilindric al scaunului luxos tapiţat.

Summer îl privi. El se uită pe fereastră cu o faţă mohorâtă şi împietrită. Era şi bucuroasă că nu era moartă, dar şi înspăimântată de ceea ce făcuse el. De dragul ei dezvăluise locul dubiţei. Acum că tipii răi ştiau unde se afla aceasta, Steve nu mai avea niciun as în mânecă.

Ce se întâmplase cu el, care avea întotdeauna un plan B?

Se gândi că, în acel moment, nu i-ar fi ajutat niciun

plan.

Capitolul treizeci şi opt

Părea să fie aproape opt p.m. când ei ajunseră la Cedar Lake. Se mai opriseră o dată, când Clark avusese o conversaţie scurtă la un telefon public dintr-o staţie de benzină şi apoi intrase pentru a folosi toaleta bărbaţilor.

Stând în spatele Lincolnului, care era parcat pe una din laturile unei clădiri în formă de cub, Summer aşteptase, din nou, ca Steve să acţioneze. Desigur că prietenul ei mai avea un truc sau două în mânecă. Totuşi el stătuse nemişcat. Carmichael se întoarse pe o parte în scaunul din faţă, aşa încât să pară în ochii vreunui privitor întâmplător că stă de vorbă cu cei doi pasageri din spate, de fapt, ţinându-i însă tot timpul sub ameninţarea pistolului. Când Clark se întoarse la maşină, dădu din cap spre Carmichael şi o porniră din nou la drum.

Când ajunseră la Cedar Lake, mâinile lui Summer erau amorţite din cauza cătuşelor. Umerii o dureau din acelaşi motiv. Agitându-se stânjenită în scaunul ei, descoperi că suferinţa fizică nu o distrăgea, de fapt, de la gândurile ei îngrozite. Se simţea groaznic şi îi era teamă.

Se lăsa întunericul când cotiră şi o luară de-a lungul lacului. Soarele se afla încă pe cer cu toate că era destul de târziu, deoarece aşa se întâmpla întotdeauna în mijlocul verii. Oraşul era luminat de strălucirea roşie a serilor din Tennessee. Când Lincolnul trecu pe lângă magazinul deschis peste noapte unde, cu numai patru zile în urmă, Summer refuzase să se oprească, trecu de amplasamentul construcţiei care părea şi mai dezolantă acum când orele de muncă se terminaseră, Summer simţi că pulsul i se accelerează.

În următoarele câteva minute, vor ajunge la

destinaţie şi Carmichael nu va mai avea niciun motiv să-i lase în viaţă.

Uitându-se afară pe fereastră la suprafaţa calmă a lacului, la valurile lui liniştite atinse de focul soarelui care apunea, Summer se gândi că nu văzuse niciodată o imagine atât de liniştită şi de inadecvată. Cele câteva bărci care se mai aflau încă la apă dădeau scenei aparenţa unui paradis feeric al vacanţei. În timp ce se adăpa cu frumuseţea peisajului acvatic, un citat îi apăru în minte de nu se ştie unde – „Este o zi bună să mori”.

Sensibilitatea ei modernă strigă: NU.

— Pe unde o luăm, Calhoun?

Steve, revenindu-şi din contemplarea mută a lumii de afară, le indică direcţia. Lângă el, Summer simţi că pielea i se umezeşte. Cum putea el să fie atât de detaşat când aveau să fie împuşcaţi în curând?

Summer începu să-şi spună rugăciunile: *Acum o să mă cufund în somn...* Nu, nu era acesta – *Tatăl nostru carele eşti în ceruri...* Nici asta. Era atât de înspăimântată, încât nu putea nici măcar să rostească o rugăciune corespunzătoare. În loc să facă asta repeta doar: Te rog, Doamne, te rog.

Deodată văzu hangarul de bărci. Prima impresie a lui Summer fu că arăta diferit la lumina zilei. Părea mult mai prosper, cu şirul dublu de clădiri cu acoperiş ondulat, strălucind argintiu-roz în lumina soarelui care apunea, şi mult mai sigur. Văzu că zidul care înconjura uriaşul complex era înalt de trei metri şi jumătate şi un şir triplu de sârmă ghimpată în vârf.

Totuşi, arăta la fel de gol în lumina aurie a serii acesteia de miercuri ca şi la orele de culoarea cernelei ale nopţii când îl văzuseră prima oară.

— Ăsta e?

Întrebarea lui Carmichael îi era adresată lui Steve, care nu mai scosese niciun cuvânt în ultima oră şi jumătate.

— Ăsta e.

Summer îl privi şi simţi cum frica îi ia proporţii. Arăta obosit. Obosit de moarte. Ca şi cum jocul s-ar fi încheiat şi el ar fi ştiut că ar fi pierdut.

Dar, aşteaptă, îşi spuse ea, poate el doar se prefăcea că era înfrânt. Poate reuşise într-un fel să-şi scoată mâinile din cătuşele de oţel şi aştepta să acţioneze ca şi cum ar fi păşit într-unul din filmele cu Ţestoasele Ninja, când bătăuşii ar fi oprit maşina şi ar fi deschis uşa din spate.

Poate.

Când Lincolnul coti pe drumul care conducea la poarta închisă, un alt vehicul, o camionetă maro şi argintiu, o luă în spatele lor. Pentru o clipă, Summer avu un licăr de speranţă.

— Sunt aici, spuse Clark lui Carmichael dând satisfăcut din cap.

— Acum, o să avem o petrecere, îi spuse Carmichael lui Steve zâmbindu-i superior.

— Ce vrei să spui? întrebă Steve rigid, uitându-se la Carmichael cu un real interes, pe care nu-l mai arătase mult timp.

— Fetiţa ta e chiar în spatele nostru. De dragul ei e bine să fi spus adevărul. Ar fi bine ca dubiţa să fie aici.

— E aici, spuse Steve neîmblânzit.

Spre groaza lui Summer, văzu că picături de sudoare i se adunaseră deasupra sprâncenelor.

Doamne, oare, cu adevărat, nu avea nicio şmecherie ascunsă în mânecă? Poate că trebuia să inventeze ea una repede.

— Hei, ne trebuie cod să intrăm, spuse Clark când opri maşina şi coborî fereastra. Ştie cineva codul?

— Ar fi bine să ştii codul, îi spuse Carmichael lui Steve.

El ridică pistolul şi-l îndreptă din nou spre Summer.

— Îl ştiu, numai lasă-mă să mă gândesc – ah, este, ah, patru; şapte.

Clark testă numărul. Nu se întâmplă nimic.

— Nu e bun codul!

— Aşteaptă! Îl ştiu, îl am în minte, lasă-mă numai să mă gândesc, încearcă nouă-doi-opt-doi...

Urmă un moment de tăcere când degetele îndesate ale lui Clark atacară din nou tastatura. Apoi...

— Nu se întâmplă nimic, spuse Clark.

— Probabil că am dat numărul într-o ordine greşită. Iisuse, lasă-mă să mă gândesc...

Steve îşi supse buza de jos.

— Ar fi bine să te gândeşti repede, sau am s-o trimit pe prietena ta direct în iad. Apoi, o s-o luăm la rând pe fiica ta.

— Nouă, unu, opt, doi...

Clark tastă numărul. Aşteptă din nou.

— Nu.

— La dracu', Calhoun.

Pistolul îndreptat spre Summer se mişcă brusc, ţintindu-i exact centrul frunţi. Ea îngheţă, fără măcar să îndrăznească să se uite la Steve. Înainte nu avusese probleme să-şi aducă aminte codul...

Summer îşi ridică ochii în tavan, se agăţă de dorinţa lui Carmichael de a nu face mizerie în maşină şi se rugă.

— Încearcă nouă, unu, doi, opt.

— Sper că ăsta-i cel bun, spuse Carmichael ameninţător în timp ce Clark forma numărul pe tastatură. Dacă nu e...

Poarta începu să se mişte.

Carmichael lăsă pistolul în jos. Summer se prăbuşi în scaun.

Lincolnul intră prin poarta deschisă, urmat îndeaproape de camionetă.

— Care-i clădirea?

— Ultima pe stânga.

Steve voia cu adevărat să le dea camioneta. Se gândise dacă îi va face cel puţin s-o caute prin tot complexul. Desigur că, în timp ce ar fi scotocit, ar fi putut

să dea peste cineva care ar fi fost omorât şi ea şi Steve nu ar fi dus-o bine.

Lincolnul trase în faţa hangarului şi se opri. Clădirea de aluminiu era închisă şi goală la fel ca şi celelalte.

„Unde sunteţi?” ar fi vrut Summer să strige.

— Camioneta este aici?

— Da.

— Cum intrăm înăuntru?

— Panoul de acolo, din faţă, e o uşă glisantă. Cheia e în partea stângă, ascunsă sub o bucată pierdută din peretele lateral.

— Coboară şi arată-mi-o.

Carmichael coborî din maşină, o înconjură şi deschise uşa lui Steve. Aplecându-se, desfăcu centura şi îl trase pe Steve afară.

Summer îşi ţinu respiraţia, aşteptându-l pe Bruce Lee. Nu văzu decât un om arătând obosit conducându-l la cheie pe viitorul asasin.

Desigur, el o proteja pe ea şi pe fiica lui. Cum ar fi putut să se lupte fără să le facă rău?

Summer încercă să nu intre în panică din cauza lipsei de eroism a eroului ei. Nu era oare Steve Calhoun numai un om obişnuit? Nu era un superman. În situaţii de genul ăsta nu trebuia chemat...

Arnold! Ah, unde era Terminatorul când avea nevoie de el?

Uşa hangarului alunecă într-o parte cu un scârţâit îngrozitor. Din exterior, interiorul ca o cavernă arăta negru ca smoala.

Drept răspuns la semnul pe care Carmichael îl făcu din cap, Clark coborî şi deschise şi uşa pentru Summer. Când acesta se aplecă să-i elibereze centura, Summer se trase înapoi. Tipul era urât şi rău şi mirosea puternic şi ea se delectă cu ideea de a-şi înfige dinţii în gâtul lui.

Centura se deschise şi Summer fu trasă afară din maşină. Aproape se prăbuşi când încercă să se ţină pe

picioare din cauza genunchilor ei slabi, dar se trezi trasă în sus. Când Clark o împinse nerăbdător în întunericul ce se căsca lângă el, Summer auzi un zgomot de paşi în spatele ei. Privind peste umăr, văzu doi tipi duri ţinând de braţ o adolescentă şatenă care se poticnea nefericită între ei.

Corey Calhoun, tunsă cu breton, cu faţa rotundă, palidă, brăzdată de lacrimi, avea un trup de abia format înveşmântat într-un tricou roz şi pantaloni scurţi înfloraţi. Picioarele îi erau bronzate şi goale. Purta sandale albe. Înainte ca Summer să fie trasă în hangar, putu să vadă privind-o rapid că fata era speriată de moarte.

Dură un timp, până când ochii i se obişnuiră cu întunericul. Când acest lucru se întâmplă, observă că Steve stătea dincolo de căruciorul de lemn pentru bărci, care fusese acolo şi la ultima lor vizită. Carmichael stătea lângă ei privind în jur.

În acelaşi timp Corey, trasă în hangar pe urmele lui Summer, îl văzu pe tatăl ei.

— Tata! strigă ea.

Eliberându-se de cei care o ţineau, alergă să-şi încolăcească braţele în jurul mijlocului lui Steve şi să-şi îngroape faţa la pieptul lui.

Steve nu putea face nimic ca să-şi liniştească fiica pentru că avea mâinile prinse în cătuşe şi un pistol îndreptat spre capul lui. Totuşi expresia, cu care se uită în jos la căpşorul acela castaniu şi plecat, o făcu pe Summer să-i sângereze inima.

Şi pentru Steve şi Corey, şi pentru ea.

— Eşti bine? o întrebă Steve pe fetiţă în timp ce Clark o făcu pe Summer să se alăture micului grup. Nu ţi-au făcut niciun rău, nu-i aşa?

Corey scutură din cap, dar nu-şi ridică faţa de la pieptul lui Steve.

— Nu mi-au făcut niciun rău, dar, tati, sunt aşa speriată!

— Totul e O.K., iubito, spuse Steve. Totul o să fie bine.

Nu te teme.

Chiar dacă minţea, şi ea ştia asta, Summer se simţi mai bine auzindu-l pe Steve spunând cuvintele astea.

— Mişcător, spuse Carmichael privind pe tată şi pe fiică cu un surâs batjocoritor. Apoi, adăugă privind în jur: Bine, acum unde-i camioneta?

Ceva nu era cum trebuia. Summer îşi dădu seama după expresia sălbatică răspândită pe faţa lui Steve. Probabil că observase şi el.

Ei stăteau exact în locul în care lăsaseră camioneta patru nopţi în urmă.

Totuşi camioneta dispăruse.

Capitolul treizeci şi nouă

Ca să fie mai sigură, Summer privi în jur pentru a doua oară. Văzu garajul de dimensiunile unui teren de fotbal, un spaţiu de formă rectangulară, văzu bărcile care apucaseră şi zile mai bune şi cei patru pereţi de metal şi tavanul în pantă şi podeaua acoperită de ciment. Singurul bec ce atârna de un fir şi pendula erau în acelaşi loc, numai că de data asta nu era aprins.

Camioneta nu se afla acolo.

Summer îi aruncase o privire lungă lui Steve care stătea cu Corey ce-i încolăcise mijlocul, la câţiva paşi distanţă. Steve se uită la ea şi privirile lor se întâlniră punând aceeaşi întrebare îngrozită.

Când prinse semnificaţia privirii, Summer trebui să renunţe la o idee, care îi ocupase rapid un loc promiţător în imaginaţia ei, şi anume că ce se întâmpla, făcea parte din planul B.

Camioneta lipsea cu adevărat şi Steve nu ştia unde era.

Aoleu!

— Unde-i camioneta, Calhoun?

Carmichael părea nerăbdător.

— E aici undeva.

— Ce vrei să spui cu acest undeva?

— Doar n-ai crezut c-o să v-o dau, nu-i aşa? Lăsaţi-o liberă pe fiica mea şi o să vă spun unde o să găsiţi camioneta.

Ah, ce bluf curajos! Summer strânse dinţii şi încercă să-şi compună o expresie facială care să nu-i strice planul. Steve ştia la fel de bine ca ea că se aflau în clădirea care trebuia. Nu era nicio posibilitate de greşeală. Stăteau chiar în locul unde fusese camioneta!

— A, tu, fiu...!

Carmichael se apropie de Corey şi o apucă de braţ. Corey ţipă şi se prinse de Steve ca o umbră, înjurând îngrozitor. Steve îl lovi pe Carmichael. Şi apoi patul unui pistol se abătu asupra capului lui Steve. Clark îi rânji omului căzut pe care abia îl lovise, în timp ce Carmichael o trase pe Corey după el.

Îngrozită, Summer auzi refrenul ţipetelor lui Corey pe când Steve se prăbuşea în genunchi.

Se temea îngrozitor că scena la care fusese martoră însemna începutul sfârşitului, sfârşitul ei, al lui Steve, al lui Corey, al lor.

Lumina se aprinse brusc.

— Toţi să îngheţaţi.

Strigătul venit de undeva de deasupra lor fu însoţit de o mişcare agitată. Ridicându-şi capul, Summer văzu o jumătate de duzină de bărbaţi, unii în uniformă de poliţie şi alţii nu, aşezaţi pe puntea înaltă a celui mai apropiat iaht cu cabină, cu puşti, pistoale şi Dumnezeu ştie ce alte feluri de arme, îndreptate spre micul grup de pe podea.

În acelaşi timp, o revărsare de trupe o făcu pe Summer să privească în jur. Cam douăzeci de ofiţeri de poliţie se grăbiră să-i înconjoare într-un cerc strâns.

— Mâinile sus! Ridicaţi-le!

— Aruncaţi armele! Chiar acum! Aruncaţi-le pe jos!

— FBI-ul!

— DEA!

— Poliţia!

— Sunteţi arestaţi!

Carmichael şi prietenii lui se uitară speriaţi în jur. Găsindu-se înconjuraţi şi ameninţaţi de o proporţie de douăzeci la unu, aruncară armele pe jos încet, şovăitor şi toţi odată.

Totul se terminase destul de repede. Aşa spera Summer. Ea nu se lămurise, încă, dacă salvatorii lor erau tipii buni sau numai alţi tipi răi.

Apoi, îl văzu pe socrul ei cu părul alb, care era unul dintre cei din jumătatea de duzină de oameni care supravegheaseră acţiunea de pe puntea iahtului cu cabină.

Nu-şi putea explica prezenţa lui *acolo* pentru că atunci când îl sunase din exteriorul magazinului, îi spusese să vină la casa funerară a fraţilor Harmon cu toată trupa, dar, la naiba, era fericită să-l vadă.

— Bună, Sammy, strigă slab.

El îi zâmbi şi-i făcu semn cu mâna. În jurul ei, bandiţii fuseseră legaţi cu cătuşe şi luaţi de acolo. Slăbită de uşurare, neputând să creadă că visul urât se terminase cu adevărat, se lăsă în genunchi lângă Steve, îi zâmbi lui Corey care se ghemuise de partea cealaltă a tatălui ei, cu braţele încolăcite strâns în jurul umerilor lui Steve. Lacrimile de pe obrajii fetei nu avuseseră timp să se usuce.

— Ăsta e planul B? îl întrebă Summer pe Steve.

— Ai putea spune şi asta, răspunse Steve.

Un obraz i se odihnea în părul şaten al lui Corey.

— M-ai speriat de moarte.

— M-am speriat şi eu.

— Ai fost speriat cu adevărat, tăticule?

Corey ascultase schimbul de cuvinte cu ochii măriţi. Ei formau o insulă compactă în marea de oameni ai legii care

se agitau peste tot.

— Desigur, mai ales când am auzit că te-au prins.

Steve îi zâmbi tandru.

— Dar m-ai salvat. Ea îl îmbrăţişă. Mi-ai lipsit, tăticule, o să pleci din nou?

— Nu, scutură Steve din cap. Niciodată. Îţi promit, Corey.

— Atunci poate ai să vorbeşti cu Mamy să mă lase să merg la întâlniri. Ea spune că sunt prea tânără.

— Doamne Dumnezeule, spuse Steve slab, rotindu-şi ochii spre Summer care-şi reprimă un zâmbet. Fiind atras din nou în mijlocul îndatoririlor unui tată şi încă de o adolescentă în floare, era o aventură pentru care nu părea prea pregătit.

Din fericire pentru Steve, fiica lui găsise tocmai atunci momentul să-l privească pentru prima oară mai cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta? Te-au... bătut?

— Pare mai îngrozitor decât e, o linişti el fără să-i răspundă direct. Corey, ea e Summer. Summer m-a salvat.

Corey îi aruncase până atunci priviri ascunse care erau pe jumătate curioase şi, se gândi Summer, nu prea favorabile. Acum se uita la Summer cu adevărat surprinsă.

— Tu l-ai salvat pe tata? Cum?

Luată prin surprindere, Summer se uită la Steve ca să se inspire. Steve îi zâmbi.

— Câinele meu a urinat pe piciorul tipului rău exact la momentul crucial, spuse ea cu un zâmbet ascuns.

— O, tată!

Desigur Corey n-o crezu, dar înainte ca discuţia să continue, nu mai fură singuri.

— Am găsit asta în Lincoln. Unul din prizonieri a spus că vă aparţine.

Un bărbat uriaş într-un costum gri oficial, i-o prezentă pe Muffy, ce se agita, lui Steve, într-un fel care-i spuse lui Summer că micul câine făcuse ceva ce nu-i adusese o popularitate prea mare. Văzuse expresia asta pe faţa

oamenilor de nenumărate ori.

— Bună Les, îl salută Steve. Mă bucur că te văd, omule.

— Şi eu mă bucur că te văd. Este a ta?

— Este a mea, dar nu pot s-o iau, spuse Summer. Mâinile mele... Şi atunci îi reveni inspiraţia. Corey, vrei să o ţii pe Muffy până o să-mi dea jos cătuşele stea?

Corey era clar încântată de idee când se întinse s-o ia pe Muffy.

— O, da! Ţinând cu grijă micuţul câine, Corey se aşează pe jos cu picioarele încrucişate şi cu Muffy în poală.

— E frumoasă, izbucni Corey, scărpinând urechile lui Muffy.

Muffy o linse pe bărbie. Fata se topi aproape de plăcere în faţa lor.

— Îşi doreşte mult un câine. Mamei ei nu-i place să-l aibă în casă, mormăi Steve spre Summer.

— Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă de animal, îi spuse tipul lui Corey. Ea, ah, mi-a udat pantofii.

— Asta a făcut? ochii lui Corey sclipiră de plăcere. Taţi, n-ai minţit! Summer şi câinele ei te-au salvat cu adevărat?

— Da, într-adevăr aşa au făcut.

Steve zâmbi când o văzu pe fiica lui vorbind cu câinele. Apoi se uită în sus la bărbatul care stătea încă lângă ei.

— Nu că n-aş fi bucuros să te văd, dar ce faceţi voi *aici*? Trebuia să ne aşteptaţi la casa funerară din Murfreesboro.

— Ei, avem metodele noastre.

— Înainte să-mi spui despre ce e vorba, crezi că ai putea să faci ceva cu cătuşele astea?

— A, îmi pare rău. De fapt de aceea venisem. Am luat cheia de la Clark. Poţi să-l crezi pe tâmpitul ăla? A încercat să mă convingă să-i dau drumul. Pentru că mai are doi ani şi se retrage şi n-ar vrea să-şi piardă pensia. Aşa mi-a zis. I-

am spus: Prietene, acolo unde mergi n-o să ai nevoie de pensie.

În timp ce vorbea, se aplecă să deschidă cătuşele lui Steve.

— El şi Carmichael au doi poliţişti sus la Clingmans one. Şi un reporter. Şi le-au omorât şi pe cele două femei pe care le-aţi găsit în casă; şi aici Steve făcu semn spre Summer, în casa ei.

— Da, ştiu. Am înregistrat totul.

— Aţi *înregistrat*?

— Reporterul, cred că Todd era numele lui, telefona atunci la ziar când a fost împuşcat. Redactorul a auzit totul şi a chemat brusc poliţia. Norocul a fost că cei doi, Clark şi Carmichael au luat cu ei telefonul celular al lui Todd şi nu l-au închis. A fost deschis tot timpul; l-am luat acum din maşina lor şi era tot deschis. Câţiva ofiţeri au ascultat tot ce s-a spus în maşină înainte ca să iasă din munţi. Şi redactorul lui Todd a înregistrat fiecare cuvânt. Am făcut rost de o mărturie înregistrată a ticăloşilor ăstora.

Les îşi îndreptă spatele cu un aer triumfător ridicând în sus o pereche zornăitoare de cătuşe. Steve, liber în sfârşit, îşi aduse braţele în faţă şi îşi scutură mâinile. Îşi trecu un braţ în jurul lui Corey care-i zâmbi neatent şi dulce înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui Muffy care zăcea pe spate în poala fetei şi-şi agita labele în aer cu o expresie plină de mulţumire.

— Deci aşa ne-ai găsit, datorită telefonului bietului om, spuse Summer surprinsă, apoi se uită la Steve. Mă întreb de ce i-ai spus atât de repede lui Carmichael unde era camioneta. Ştiai că telefonul era deschis?

— Speram. Steve zâmbi deodată. Nu m-am rugat de fapt.

— Planul B, spuse Summer, zâmbindu-i plină de sinceritate.

Era plăcut să afle că până la urmă eroul ei mai avusese nişte aşi în mânecă.

— Apoi urma planul C, planul D... ei bine, o să ţi le povestesc mai încolo, încheie Steve când un ofiţer de poliţie în uniformă intră în hangar.

Acesta o luă drept spre Les.

— Ce s-a întâmplat, Grogan? îl întâmpină Les.

— Am aflat că în faţa porţii e un tip de la o companie de securitate. Băieţii nu vor să-i dea drumul înăuntru şi el zice că a avut loc o intrare neautorizată şi trebuie să verifice.

— Cred că are dreptul, noi suntem ăia, spuse Les. La naiba, spune-i că suntem de la poliţie.

— I-am spus asta şi el a zis că nu suntem noi tipii ăia, dacă am folosit codul secret, ceea ce băieţii spun că am făcut. Am intrat din partea proprietarilor de drept. Dar se pare că există un fel de sistem de securitate montat aici care, dacă se tastează de trei ori un cod greşit, tastatura de la poartă alertează compania aceea de securitate. Tipul spune că s-a întâmplat acum douăzeci de minute şi trebuie să cerceteze care a fost cauza. E foarte agitat.

— Spune-i să nu mai fie atât de agitat sau îl arestăm.

Les părea enervat de toată povestea. Summer se uită la Steve şi ochii i se măriră. De aceea „uitase” el codul! Încercase, de fapt, în mod deliberat să alerteze compania de securitate!

— Planul C? îi şopti ea.

El îi zâmbi.

— Ei, mă agăţasem şi eu de un pai. Ar fi putut să meargă. La fel ca şi telefonul. M-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe Clark ridicându-l, dar nu l-am văzut închizându-l. Exista o şansă la un milion ca telefonul să fi fost încă deschis, dar mai aveam şansa asta şi orice şansă e mai bună decât niciuna. Mi-am amintit problema codului abia pe drum. Şi asta reprezenta o şansă.

— O să mă înţeleg cu el, îi spuse Les iritat lui Grogan şi vru să plece cu el tocmai când un alt tip, mai tânăr, pus la costum, se desprinse dintr-un grup de bărbaţi tot la

costum şi o luă spre ei ca să li alăture.

— Hei, şi cum rămâne cu mine? îi strigă Summer indignată lui Les, revenind cu picioarele pe pământ.

Braţele şi umerii o furnicau geloşi pe libertatea de mişcare dobândită de Steve.

— Ah, iartă-mă. Les o privi peste umăr părând ruşinat, apoi se întoarse şi se aplecă la spatele ei ca să-i deschidă cătuşele. Apropo, eu sunt Les Carter.

— El e şeful Departamentului Crimă Organizată şi al Serviciului de Spionaj din cadrul Poliţiei Statale Tennessee, îi spuse noul venit lui Summer în timp ce dădu din cap spre Steve, care deşi se mişca foarte greu, reuşise să se ridice în picioare. Şi eu sunt Larry Kendrick de la Biroul de Investigare al Traficului Clandestin cu Narcotice DEA, îi traduse el văzând privirea goală a lui Summer. Mai târziu o să-ţi pun nişte întrebări domnişoară McAfee.

Les îi desfăcu în cele din urmă cătuşele şi rămase în spatele ei. Ea îşi mişcă încet degetele, încercând să nu ia în seamă furnicăturile care-i străbăteau braţele în timp ce le mişca uşor în faţă.

— Şi noi avem nevoie să depuneţi mărturie, domnişoară McAfee, spuse Les.

— Hei, ea e doamna Rosencrans şi e nora mea şi voi doi s-o lăsaţi în pace până mâine dimineaţă chiar dacă o să trebuiască s-o pun sub custodie ca s-o protejez. Aţi înţeles?

Sammy – gras, cu un trabuc gros şi maro strivit în colţul gurii se apropie de ei şi-i fixă pe cei doi bărbaţi cu o privire aspră. Summer era atât de bucuroasă să-l vadă pe impunătorul ei socru cu păr alb, încât se clătină pe picioare în întâmpinarea lui. Dacă Lem ar fi semănat cu tatăl său, căsătoria lor ar fi durat cincizeci de ani.

— Şi omul de la securitate... şopti Grogan spre Les Coster.

— Vin, vin spuse Les iritat şi fluturând o mână către grup. Îi părăsi cu Grogan ţinându-se după el.

— Sunt fosta ta noră, îi reaminti Summer. Lem şi cu

mine am divorţat acum şase ani. El s-a recăsătorit.

— Cei care au făcut odată parte din familie vor aparţine întotdeauna familiei, spuse Sammy bine dispus şi-i strânse mâna lui Steve. Bună Calhoun.

— Bună, şefule Rosencrans.

— Aproape că era s-o omori pe nora mea.

— Ştiu şi-mi pare rău de asta.

— Nu vreau să se mai întâmple vreodată.

— N-o să se mai întâmple, dacă o să depindă de mine, domnule.

— Bine, Summer, mama ta e la Holliday Inn la Murfreesboro. Mai bine i-ai da un telefon înainte să ajungă aici. E pe bună dreptate îngrijorată din cauza ta.

— A venit din California? zise Summer oprindu-şi cu greu un geamăt.

Îşi iubea cu adevărat mama, dar în acel moment nu se simţea în stare să-i facă o descriere fidelă a tot ce se întâmplase, şi apoi, mai era şi Steve. Aruncându-i iubitului ei murdar şi cu reputaţia terfelită, o privire ascunsă, Summer se întrebă ce părere avea să-şi facă mama ei despre el. Într-o lume perfectă, el ar fi avut măcar timpul necesar să-şi vindece rănile de la ochi înainte s-o vadă pe mama ei.

— Şi surorile tale sunt aici. Vocea lui Sammy suna la fel de întunecată în acord cu propria ei dispoziţie. Summer îşi putea imagina iadul prin care cele trei McAfee îl făcuseră să treacă în trei zile. Dumnezeule mare, erau înnebunite că ai fost pusă pe lista de căutări. Le-am spus că nu puteam face nimic, dar tot veneau peste mine ca muştele la miere.

— Cred că asta s-a aranjat, nu-i aşa? întrebă Steve.

— Totul e clar. Nu trebuie să-ţi faci probleme că vei fi arestat.

— Sam, poţi să vii aici un moment? îi strigă Les Carter din dreptul uşii. Sammy se îndepărtă mormăind „scuzaţi-mă”.

— Ştii ceva despre Elaine? îi şopti Steve lui Larry

Kendrick, privind-o îngrijorat pe Corey în timp ce vorbea.

Corey stătea lângă Steve cu picioarele încrucişate, jucându-se cu Muffy, şi părea să nu dea nici cea mai mică atenţie discuţiei oamenilor mari, care se desfăşura pe deasupra capului ei. Dar, dacă era ca majoritatea copiilor, Summer bănui că nu pierduse niciun cuvânt din tot ce se spusese.

— Nu încă. Ne-am dus la spital la tipul cu faţa arsă – la Charlie Gladwell ca să ne spună unde-au dus-o ca să o punem în siguranţă înainte ca tipii să ştie despre ce este vorba, nu-ţi face griji.

— De dragul lui Corey, Steve se uită în jos la fiica lui, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre Kendrick.

— O s-o scoatem pe mama copilului întreagă din afacerea asta, îl linişti Larry Kendrick. Apreciez că m-ai chemat pe mine pentru chestia asta. Ştii că ar putea fi important, foarte important. Apropo, unde-i camioneta?

— Unde-i camioneta? Vrei să spui că niciunul din băieţii voştri nu o are? Am fost sigur că aţi mutat-o înainte să ajungem aici.

— Camioneta nu era aici când am ajuns noi. Hai, Steve nu te juca. Tu ştii unde e.

— Nu ştiu, jur. Era aici. Cei doi schimbară priviri circumspecte. Sâmbătă noaptea sau, mai precis, duminică dimineaţa când am plecat, camioneta era aici. Întreab-o pe Summer dacă nu mă crezi.

Summer îl aprobă din cap.

— Probabil că a luat-o altcineva.

Kendrick făcu un gest grăbit spre unul din tipii îmbrăcaţi în costume. Nu se deranjă să prezinte bărbatul care veni, dar îi şopti ceva furios ia ureche. Bărbatul dădu din cap şi se îndepărtă repede.

— Când m-ai sunat azi şi m-ai trimis să păzesc camioneta, ai crezut *cu adevărat* că lucrul acela era aici? îl întrebă Kendrick pe Steve. Nu era vreun truc care să ne aducă aici, să-i prindem pe tipii răi şi să vă salvăm

fundurile?

— L-ai sunat de dimineaţă şi i-ai spus că dubiţa era aici? Summer îl privi surprinsă pe Steve. Când?

— La magazin, când i-am sunat şi pe ceilalţi. Îţi aminteşti că tu ai fost la toaletă? Am hotărât că e mai bine să mai anunţ pe cineva unde e camioneta în cazul în care n-aş fi scăpat cu viaţă din întâlnirea noastră cu destinul. N-aş fi vrut să te sperii cu această posibilitate, aşa că am aşteptat până ai plecat ca să pot să dau telefon. Toată ziua, stând în spatele Lincolnului am sperat că poate Kendrick şi echipa lui erau prin apropiere. Când am văzut că dubiţa lipseşte, am crezut că ei au luat-o şi au plecat.

— Planul D? ridică Summer din sprâncene.

Ar fi fost puţin supărată că el nu avusese încredere să-i spună tot, dacă ea nu l-ar fi sunat pe Sammy şi nu l-ar fi chemat la casa funerară în timp ce Steve era la toaletă. Era clar că nici ea nici iubitul ei nu lăsau lucrurile la întâmplare.

Steve zâmbi.

— Da.

— Nu *noi* am luat camioneta, spuse Kendrick întunecat. Dacă ştii unde e, este timpul să-mi spui, Steve.

— Iisuse, Larry, crezi că mă joc? Camioneta era aici. Acum nu am idee unde se află.

— Bine, bine, Kendrick ridică mâna împăciuitor. E important s-o găsim, asta-i tot.

— Tăticule, uite-l pe unchiul Mitch, spuse Corey brusc, întrerupându-i.

Urmărindu-i privirea, Summer văzu bărbatul înalt, subţire, extraordinar de frumos care se îndrepta spre ei intenţionat de încet. După ce-şi mută privirea ca să nu se mai holbeze la splendida combinaţie de păr blond şi ochi albaştri, se uită la Steve. Acesta îşi îngustase brusc ochii şi strânse din fălci urmărindu-l pe cel mai bun prieten de odinioară, cum se apropia. Summer se întrebă dacă se aştepta la vreo dispută fizică sau verbală.

Ştiind ce se întâmplase între cei doi, Summer simţi tensiunea lui Steve ca fiind a ei.

Capitolul patruzeci

Mitch se apropie de ei şi, spre surpriza lui Summer, îi întinse mâna lui Steve.

— Mă bucur că ai reuşit, spuse el liniştit. Dădu din cap spre Larry Kendrick.

— Mulţumesc, şi eu mă bucur, răspunse Steve, strângând tare mâna lui Mitch înainte să-i dea drumul.

Pentru o clipă, Summer se întrebă dacă, aşa cum îi ştia pe bărbaţi, asta era tot ce-şi puteau spune amândoi, având atâtea amintiri comune. Apoi însă Mitch îi zâmbi lui Steve. Era un zâmbet frumos, Summer trebuia să admită. Un zâmbet frumos pe faţa unui bărbat frumos.

— Nu ne-am mai văzut de mult, prietene. Se uită în jos la Corey. Bună, drăguţă.

— Bună, unchiule Mitch. Corey îi zâmbi, conştientă de descărcările emoţionale ce aveau loc între adulţi. Am fost răpită.

— Am auzit. Să ştii că tocmai veneam să te salvez.

— Tata m-a salvat. Corey se uită în jos la Muffy, apoi se ridică cu o graţie neastâmpărată. Părea că o să devină odată o fată înaltă, decise Summer privind-o, şi foarte drăguţă. Cum s-a întâmplat că n-ai mai venit să ne vezi pe mama şi pe mine? Când tati a plecat, veneai aproape tot timpul. Mama spunea că vă întâlneaţi.

Expresia de pe faţa lui Steve, la această mărturisire, deveni contrariată.

— Mama ta şi cu mine eram doar prieteni. Ocolind privirea lui Steve se aplecă să o scarpine pe Muffy după urechi. De când ai un câine, drăguţă?

— E a lui Summer. Corey îi făcu semn spre Summer.

Ştii că mamei nu-i plac câinii. Spune că o fac să strănute şi că au purici.

— Summer, el e Mitch Taylor, ea e Summer McAfee, le făcu Steve cunoştinţă cu întârziere.

Summer dădu mâna cu Mitch. Strânsoarea lui era bună şi caldă. Auzind atâtea despre el, ea îşi formase în minte o părere personală în legătură cu felul în care arăta, dar imaginea ei mentală nu se potrivea cu Mitch. Deşi Steve îi spusese că Mitch era mai frumos decât el, Summer nu se aştepta ca Mitch să fie unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Părul blond buclat, ochii albaştri strălucitori, bronzat, cu trăsături perfecte şi un zâmbet care lua ochii. Înalt, musculos, dar subţire. Tipul arăta destul de bine ca să joace în filme.

Nicio mirare că Steve pierduse multe fete pentru el.

Uitându-se la bărbatul care încă mai era stăpânul inimii ei, Summer îi surprinse expresia crispată care-i apăruse urmărind-o în timp ce-l privea pe Mitch. Presupuse că arăta vrăjită. Presupuse de asemeni, că Steve avea experienţa reacţiilor pe care le aveau în faţa lui Mitch fetele pe care le prezentase vreodată prietenului său.

Se trase mai aproape de Steve, aşa încât umărul ei să-i atingă bicepsul dur şi-i zâmbi. I-ar fi luat mâna dacă n-ar fi fost de faţă şi Corey, dar instinctul o avertiză să fie atentă cu fata. Tinerele erau cunoscute de geloase pe dragostea tatălui lor.

Ochii lui Steve sclipiră drept răspuns şi Summer îşi dădu seama că pentru ea nu exista altă alegere. N-avea importanţă cât de grozav arăta Mitch pentru că el nu putea, după părerea ei, să se compare cu masculinitatea pe care o degaja Steve. Primul era un obiect frumos, bun să fie admirat, al doilea iradia sexappeal.

Mitch era visul unei tinere, Steve al unei femei mature.

Les Carter se apropie de ei şi se uită la Corey.

— Mama ta e într-o maşină de patrulare. O să vă

ducem pe amândouă să staţi în noaptea asta la un hotel. Eşti gata de plecare?

— Mama e bine?

Corey dădu glas întrebării pe care, după expresia de pe faţa lui, Steve nu îndrăznise s-o pună.

— E bine, nimeni nu i-a făcut niciun rău. E foarte îngrijorată din cauza ta. Când va vedea că eşti bine o să se simtă perfect.

— Merg cu tine, îi spuse Steve lui Corey, trecându-şi un braţ în jurul umerilor fiicei lui. Se uită la Summer. Mă întorc într-o clipă, mormăi el.

Cei trei, Steve, Corey şi Les Carter se îndreptară spre ieşire.

— Ah, aproape c-am uitat. Corey se desprinse de Steve şi se îndreptă spre Summer cu Muffy strânsă bine la piept. Cred c-ar trebui să vă dau câinele înapoi.

Summer se uită la faţa lui Corey. Dacă ar fi încercat, ar fi găsit la Corey trăsăturile lui Steve, însă înmuiate şi feminizate.

— Vrei s-o ţii pentru o noapte? De fapt, este a mamei mele nu a mea şi probabil că va fi la fel de fericită cu tine, ca şi cu mine.

— O, chiar pot? Corey îi dărui un zâmbet luminos. O să am grijă de ea. Mulţumesc, Summer.

Şi fugi înapoi ca să se alăture tatălui şi lui Les Carter.

Steve îi trimitea o privire peste capul lui Corey. Summer îi zâmbi. Cel puţin fosta nevastă a lui Steve era o femeie, Muffy nu avea să se uşureze pe picioarele ei.

— Trebuie să mă duc să văd ce pot face în legătură cu găsirea camionetei. Eşti sigură că tu şi Calhoun aţi lăsat-o aici? o întrebă Kendrick pe Summer.

— Sunt sută la sută sigură.

Kendrick se îndreptă clătinând gânditor din cap. Summer rămase singură cu Mitch. Mitch al lui Steve. Al lui Deedee. Auzise atâtea lucruri despre el, ştia atâtea detalii intime în legătură cu viaţa lui, încât pentru una din puţinele

dăţi din viaţa ei, îşi simţea limba legată. Nu se gândea la nici un singur lucru pe care să-l spună.

Mitch rezolvă problema şi vorbi primul.

— Tu şi Steve aţi avut o adevărată aventură, spuse el şi-i zâmbi. Ce-ar fi dacă am merge toţi trei să luăm o pizza, şi mi-ai povesti ce s-a întâmplat.

Numai gândul pizzei o făcu pe Summer să saliveze. Se simţea moartă de foame ceea ce, dacă se gândea, era starea ei naturală. Tocmai îşi deschisese gura ca să-i mulţumească foarte mult lui Mitch şi să spună că e de acord, când Sammy şi Les Carter li se alăturară.

Sammy se uită la Summer.

— A trebuit să le forţez mâna, dar până la urmă i-am făcut pe Carter şi pe Kendrick să fie de acord să vă lase să mâncaţi şi să dormiţi înainte să tabere pe voi.

— V-am rezervat ţie şi lui Calhoun camere la hotel pentru o noapte. Les Carter părea mai puţin jovial decât Sammy. Dimineaţa o să daţi o declaraţie.

— Şi ce-i cu masa? spuse jalnic Summer în timp ce Mitch dădu din cap către cei doi şi plecă.

— O să avem grijă şi de asta. Les Carter se liniştise destul ca să-i zâmbească. Domnişoară McAfee, eşti sigură că ăsta e locul unde aţi lăsat camioneta?

— Da, spuse Summer plictisită de toată povestea.

Poziţia camionetei n-o interesa prea mult în acel moment, în comparaţie cu o masă şi un pat.

— Ţi-am spus că va trebui să aştepţi şi s-o întrebi mâine dimineaţă, spuse Sammy cu fermitate. Hai, Summer, o să te tratez pe tine şi pe Calhoun cu o masă şi o să vă las la hotel. V-am făcut rost de camere separate.

Accentul pus de Sammy pe cuvântul *separate* nu-i scăpă lui Summer, dar spera că Les Carter nu-l recepţionase.

Pe drumul spre ieşire se întâlniră cu Steve care se întorcea şi toţi trei plecară să mănânce, trecând de o echipă de televiziune care abia oprise cu un scrâşnet de

frâne. O tânără de culoare sări din camioneta pe care scria WTES şi Steve se ascunse în spatele lui Sammy.

Acesta le spuse că mâine avea destul timp să dea un interviu presei.

La ora nouă şi jumătate, într-un oraş mic, cum era Cedar Lake, nu erau prea multe restaurante de ales. Summer se bucură că se făcuse întuneric. Ea ştia că arăta îngrozitor şi Steve nu avea reputaţie prea bună. Dar îi era atât de foame, încât nu-i păsa prea mult cum arăta şi bănuia că Steve avea aceeaşi părere.

Steve se arătă ciudat de preocupat tot timpul mesei. Mâncară la Sally'S Diner, care făcuse parte, după cum arăta, dintr-un lanţ de restaurante ca şi Frisch'S sau Jerry'S care dăduse faliment în timpurile grele şi fusese preluat de către un antreprenor local. Oricum, în afară de o pizza cu autoservire, era singurul restaurant deschis în tot oraşul. Aşezată pe o bancă de lemn sculptat în faţa unei mese de sticlă, Summer se ospăta dintr-un muşchi de vacă la grătar, gros de un deget, cartofi prăjiţi daţi cu unt şi cu smântână şi o salată încărcată cu crutoane şi sosuri italieneşti şi încercă să nu se gândească la Steve, care tot timpul mesei se uitase în noaptea luminată feeric de dincolo de geam. Ea îi dăduse lui Sammy o expunere bine cenzurată a ce i se întâmplase ei şi lui Steve lăsând la o parte detalii pertinente cum ar fi fost goliciunea lui Steve când o întâlnise şi cât de apropiaţi deveniseră până la urmă. Sammy asculta pufăind din trabucul lui şi aruncându-i din când în când priviri viclene pe sub sprâncenele stufoase. Avea sentimentul că existau puţine lucruri pe care el nu le ştia.

— Este o adunătură de poliţişti corupţi, îi spuse Sammy lui Steve după masă când îşi băură cafelele. Am găsit o duzină, dintre care şase sunt băieţii mei. Mai sunt şi alţii, dar nu suntem siguri cât de mulţi sunt sau cine sunt. Tocmai lucram la asta. E o afacere cu droguri şi nu numai în statul ăsta. E întinsă prin tot sudul, prin Georgia şi cele două Caroline şi Florida şi sunt implicaţi politicieni şi

oameni de afaceri la fel ca şi poliţişti. O să aflăm şi cine sunt ceilalţi. Trebuie doar să facem puţină muncă de rutină. Din câte am aflat până acum, cei care furnizează drogurile – cocaină în mare parte, aparţin unui cartel din Columbia şi o aduc aici prin toate mijloacele posibile – cu avioane particulare, curieri care-o treceau de grăniceri, transporturi ilegale peste graniţa mexicană. Haiti e acum un loc foarte bun. Apropo, cadavrele din camioneta pierdută se îndreptau într-acolo. Se pare că banda avea o înţelegere cu Fraţii Harmon ca să le depoziteze drogurile în pivniţele lor şi să le furnizeze cadavre când aveau nevoie. E greu să scoţi banii din ţară. Aşa că dacă era necesar, Fraţii Harmon le dădeau cadavre şi coşciuge, umplute cu bani şi trimise în altă ţară la „rudele îndurerate”. Se pare că oamenii nu se uită prea bine la cadavre.

— Deci Fraţii Harmon ştiau ce se întâmplă.

Summer privi pe furiş spre Steve care se încruntă la cafeaua lui. Niciodată în perioada scurtă dar intensă de când îl cunoscuse, nu îl văzuse atât de morocănos.

— Ştiau. Oricum câţiva din patronii companiei ştiau. N-aş putea să-ţi spun acum exact cine este implicat şi cât de adânc. Cu cât intrăm mai adânc în toată afacerea, cu atât lucrurile devin mai nebuloase, dar o să-i dăm noi de cap.

— Cred că ştii că şi DEA şi CIA erau implicate în asta. Steve îşi ridică în cele din urmă privirea. Am aflat când am anchetat acum trei ani. N-am avut niciodată şansa să intru în detalii.

— Ţi-ai cam întrerupt cariera, nu-i aşa? chicoti Sammy binevoitor. Deci ce-ai aflat exact?

— Nimic foarte clar, oricum nimic cu care să mă duc la procuror şi care să ţină în faţa Curţii. Dar se pare că CIA a făcut o înţelegere cu DEA ca să se lase afacerile cu droguri să meargă înainte primind în schimb informaţii legate de spionaj din ţările unde se făceau astfel de afaceri, în general ţările Latino Americane.

— Vrei să spui că guvernul american îi foloseşte pe traficanţi drept spioni? întrebă Summer cu răsuflarea tăiată.

Steve îi zâmbi strâmb.

— Ceva de genul ăsta. Nu cred că o să-i dăm vreodată de cap. Ce am aflat până acum e doar vârful unui gheţar. Unii din ticăloşii ăştia, care-şi spun „moştenitori”, clar nu sunt decât o adunătură de traficanţi de droguri şi mercenari, sunt plătiţi de CIA ca să se infiltreze în cartelurile drogurilor. În schimb pentru informaţiile lor, li se permite să-şi vadă de afaceri fără amestecul nimănui.

— Foarte mulţi bani sunt băgaţi în droguri, observă Sammy aruncându-i lui Steve o privire strălucitoare.

Apoi chelneriţa le aduse plata şi discuţia se îndreptă spre subiecte mai generale.

O oră mai târziu, se urcă în cada conţinând cea mai fierbinte apă pe care reuşise s-o încropească de la instalaţiile vechi ale băii hotelului. Fusese escortată la Dew Drop Inn, un motel din timpul anilor cincizeci care oferea mai mult strict necesarul decât luxul. Camera era mică şi baia era mică, totuşi în cameră încăpea un pat standard în care avea să se simtă ca în Paradis în comparaţie cu cele pe care dormise în ultima vreme, la fel ca şi o toaletă şi o cameră de baie cu duş. Pe măsuţa ieftină de toaletă existau chiar şi câteva sticluţe cu şampon, cremă şi apă de gură. După ce îşi termină de spălat părul şi-l înfăşură în prosop, se simţi fericită să se cufunde până la bărbie în apa care era destul de fierbinte să-i înroşească pielea.

Singurul lucru care-i întuneca bucuria era că-i lipsea Steve. Dar Sammy o escortase cu fermitate până la camera ei, în timp ce Steve fusese lăsat să-şi găsească singur drumul. Privindu-l cum pleacă, Summer observă amuzată că odaia lui Steve se afla la capătul cel mai îndepărtat al unui motel lung şi întortocheat cu un singur etaj unde odăile dădeau impresia mai mult a înşiruiri de cabine, decât a unor camere de hotel.

Sammy se purtase atent cu ea, aşa cum fusese

întotdeauna. Ea nu avusese inima să-i reamintească faptul că avea treizeci şi şase de ani, că nu mai era măritată cu fiul lui şi că era perfect capabilă să decidă singură dacă să doarmă cu cineva sau nu. În schimb, îl privi pe Steve plină de regret, cum dispare în camera lui şi sărută obrazul lui Sammy în loc de noapte bună.

— Ne vedem mâine dimineaţă, îi spuse el morocănos şi dispăru din cadrul uşii. Primul lucru fusese să-şi pregătească o baie fierbinte.

Apoi o sunase pe mama ei.

Săpunindu-şi picioarele, înăbuşindu-şi regretul trecător în legătură cu absenţa unui aparat de ras, Summer se gândi la conversaţia avută cu mama ei. Făcuse tot ce putuse ca să le convingă pe mama şi pe surorile ei să nu se grăbească să plece de la hotelul lor ca să i se alăture.

— Eu sunt bine, Muffy o duce grozav, o să ne vedem mâine, încheiase ea cu fermitate. Şi o să vă povestesc totul atunci.

Aplecându-se să-şi frece cu săpun degetele de la picioare, Summer decise să le spună ceva mai mult decât îi spusese lui Sammy, clar că nu totul.

Unele lucruri nu trebuiau ştiute. Totuşi fiind femei şi rudele ei, probabil că ar fi ghicit singure.

O picătură de apă rece îi căzu pe spinare.

Speriată, Summer îşi întoarse capul atât de repede încât o trecură fiorii.

Capitolul patruzeci şi unu

— Bună.

Steve, încă îmbrăcat în maioul oranj Nike şi blugii tăiaţi, se aplecase prin uşa băii zâmbindu-i. Ea stătea cu spatele la el şi cu genunchii strânşi la piept din cauza mărimii căzii, aşa că nu i se vedea prea mare parte din corp, dar ochii lui priviră mulţumiţi peste porţiunile pe care

le putea zări.

— Cum ai intrat aici? întrebă Summer cu răsuflarea tăiată, trăgându-şi instinctiv peste piept buretele pe care-l folosise. Buretele era mic şi subţire şi nu acoperea prea mult, dar asta nu avea importanţă. Gestul conta.

— Era o închizătoare ieftină. Obişnuiesc să iau tabela cu regulile hotelului pe care-o găsesc lângă pat şi s-o folosesc drept şperaclu. Data viitoare, pune şi lanţul. Steve se îndreptă de spate şi-i arătă o pungă de hârtie. Ţi-am adus un cadou. Periuţă de dinţi, pastă de dinţi, un pieptene şi un ruj. O dovadă de curtoazie cumpărată din ultimii bani ai lui Renfro de la magazinul de suveniruri al hotelului.

— O periuţă de dinţi?

Summer se întinse avidă după pungă. Îi rânji şi o trase acolo unde ea nu ajungea.

— Vino s-o iei.

— Steve Calhoun, periuţa şi pasta sunt lucruri prea importante ca să te joci cu ele! O să termin într-o clipă.

— Bine, spuse Steve politicos.

Aşeză punga într-un colţ şi se retrase închizând uşa în spatele său. Summer era prea nerăbdătoare ca să pună mâna pe periuţa de dinţi şi pe pastă ca să-i pună la îndoială dorinţa lui aparentă de a o obliga. Un argument împotriva acestui lucru ar fi fost că Steve nu se purtase ca de obicei: dar ea nu se gândi la asta.

Goală puşcă exceptând prosopul înfăşurat în jurul capului şi picurând toată, Summer se aşeză în faţa chiuvetei privindu-se în oglindă cum se spăla pe dinţi, în timp ce Steve deschise uşa şi intră.

Şi el era gol. Privirea ei se concentră asupra detaliilor. El avea umeri largi, musculoşi, acoperit de păr negru des în toate părţile în care era necesar... şi era foarte bine dotat.

— Ieşi afară! îi strigă Summer cu gura plină de pastă, scandalizată de încălcarea principiului intimităţii.

Deşi el era iubitul ei şi ea îi era iubită, se simţea ridicol de ruşinoasă. Noua situaţie în care se aflau adusese

şi nişte reguli noi. Oricum ea nu se mai aflase niciodată singură cu el într-o cameră de hotel.

— Doar n-ai început să te ruşinezi de mine, aşa dintr-odată, nu? o întrebă cu un zâmbet care arăta că nu scăpase nimic din detaliile corpului ei. Cu un fund şi nişte sâni că ai tăi n-ai niciun motiv să te ruşinezi.

— Tu, vorbă dulce, exclamă Summer muşcător imediat ce-şi clăti gura.

— Era un compliment, jur.

Ochii lui sclipiră şi-i dădu o palmă peste fundul în discuţie.

Apoi, fără alt cuvânt, se urcă în cada ei.

— Eu îmi fac baie, protestă Summer când îşi reveni din uimire. Putea oare să trăiască alături de un bărbat care o plesnise peste fund? Ce crezi că faci?

— Stau lângă tine.

Se aplecă în cadă frecându-şi cu săpun în cercuri leneşe pieptul şi braţele. Contrastul dintre pielea bronzată, cea albă şi clăbucii de săpun era izbitor. Picioarele erau îndoite de la genunchi, umerii lui largi ieşeau destul de mult din apă şi capul lui brunet se odihnea mai degrabă sprijinit de peretele afumat decât de marginea cilindrică a băii. Era foarte mulţumit şi foarte arătos. Summer se hotărî să uite vă o lovise peste fund. De vreme ce-i aparţinea, avea să fie întotdeauna iertat...

— Să stai lângă mine? Vocea ei era indignată. Dar eu nu sunt acolo.

— Intră.

Invitaţia fusese însoţită de un zâmbet seducător. Summer se gândi că era de necrezut cât de sexy putea arăta un bărbat cu ochii negri, cu o tăietură pe unul din obraji şi alte lovituri asortate care ar fi făcut pe doctor fericit.

— Nu e loc.

— O să facem loc.

Se întinse, o apucă de mână şi înainte ca Summer să

realizeze ce se întâmplă se trezi jumătate târâtă, jumătate îndesată în cadă. Se prăbuşi grămadă cu pieptul lipit de stomacul lui şi coapsele între picioarele lui, cu genunchii îndoiţi aşa încât gambele i se sprijineau de peretele afumat.

— Ai avut dreptate, spuse Steve ca şi când ar fi făcut o mare descoperire. Nu prea e loc.

Împingând-o la o parte, se ridică cu un sunet strident. Summer avu doar o clipă ca să-i admire corpul şi o şi făcu, înainte ca el să se aplece, să-şi înfigă umărul în stomacul ei şi să se ridice odată cu ea.

Summer ţipă şi imediat îşi puse o mână la gură. Nu era sigură, dar bănuia că pereţii erau subţiri.

Cărată pe umăr ca de un pompier, lui Summer îi căzu prosopul şi-l lăsă în urmă pe podea. Strânse din dinţi încercând să nu ţipe şi să nu-i lovească spatele cu pumnii. El nu-i dădea atenţie când ieşi din cadă şi o cără în dormitor.

— Pune-mă jos tu... mormăi ea ameninţătoare dându-i o lovitură destul de puternică între omoplaţi.

— Da, domniţă.

Intonaţia apărută în vocea lui ar fi trebuit s-o alerteze.

Dar ea încă nu era pregătită când el se prăbuşi în pat împreună cu ea. Ţipă din nou când ateriză pe spate trântită pe salteaua moale.

De data asta, el îi acoperi gura cu mâna.

— Şt! Cineva ar putea să cheme poliţia.

Ha, ha, ha, foarte amuzant. Dar înainte să-i spună părerea pe care o avea în legătură cu gluma lui, Summer se gândi la altceva.

— Nu, Steve, o să udăm patul!

— Îţi pasă?

Dacă Summer ar fi avut timp să se gândească la asta, răspunsul ar fi fost că nu, nu-i păsa. Dar n-a avut timp să se gândească la asta, pentru că el îi acoperi corpul şi ea se încruntă şi el o sărută şi o iubi şi ea nu mai reuşi să se gândească la altceva în afara lui.

Mult, mult mai târziu, se îndreptă spre camera lui Steve ca să mai petreacă şi restul nopţii pentru că patul lui Summer era cu adevărat foarte ud. Ţinându-se de mâini ca nişte şcolari, se deplasară prin lumina galbenă aprinsă deasupra camerelor. Probabil că era aproape de miezul nopţii şi nimic nu mişca în afara fluturilor ce se agitau în jurul becurilor prinse în exterior, lângă fiecare uşă.

Când ajunseră lângă uşa de la cameră, Steve o îmbrăţişă strâns şi o sărută.

— Hei, protestă ea alintându-se când, în cele din urmă, putu vorbi. N-am avut parte de destul?

— Nu. E o sărută din nou apăsat zâmbindu-i când îşi ridică faţa.

— Nu cred c-o să mă satur *de asta* cât voi trăi. Este unul din lucrurile acelea ce ţin o eternitate.

— Chiar aşa e?

Se aplecă la pieptul lui, cu mâinile prinse de bretelele maioului său şi cu un zâmbet ascuns întins pe buze.

— Nu-i aşa?

El era mare şi solid pe lângă ea şi, când li se întâlniră privirile, văzu că ochii lui nu mai erau morţi şi lipsiţi de speranţă, ca odinioară, ci fierbinţi şi strălucitori şi lipsiţi de griji. Summer se uită în sus la faţa neatrăgătoare dar plină de magnetism şi află răspunsul la întrebare.

— Da, spuse ea clar. Aşa e.

El zâmbi, o sărută, şi-i dădu drumul, căutându-se în buzunarele blugilor.

— Aici e.

Pescui cheia din buzunar şi o puse în broască.

— De ce nu spargi uşa? îl întrebă Summer plină de ironie când el se dădu la o parte ca să-i permită să intre prima în cameră.

— Şi să irosesc o cheie aşa grozavă?

El scutură din cap şi o urmă înăuntru, bâjbâia după întrerupător când el închise uşa.

Atunci prinse imaginea fugară a unui bărbat aflat în

umbră, îndreptându-se spre Steve înainte ca acesta să primească o lovitură puternică în ceafă.

El se prăbuşi fără un sunet.

Summer era prea şocată ca să mai ţipe.

Capitolul patruzeci şi doi

Era o noapte frumoasă. Un vânticel cald mângâia faţa lui Summer, răsfirându-i şuviţele de peste obraji. Mii de stele sclipeau pe cerul ca o catifea albastră. Luna era argintie, era un argintiu care s-ar fi potrivit mai bine într-un spital. Broaştele orăcăiau în lacul din apropiere. Corul cicadelor se pornise din nou.

Summer era pe burtă, cu un căluş în gură şi legată ca un curcan de Thanksgiving, uitându-se la Mitch care săpa o groapă în care să-i pună pe ea şi pe Steve.

Steve zăcea în apropiere, încă leşinat, era ca şi ea legat cu un căluş în gură. Toate precauţiunile acestea păreau de prisos, pentru că era posibil ca el să moară fără să-şi recapete cunoştinţa.

Zăcând pe solul rece, ascultând sunetul ritmic al lopeţii săpând pământul, Summer se gândi că Steve era norocos. Şi ea ar fi vrut să fie leşinată, ca să nu mai treacă prin experienţa asta.

În apropiere, farurile maşinilor despicau întunericul. Se afla chiar pe şantierul de construcţii pe care-l observase de fiecare dată când trecuse prin Cedar Lake, iar şoseaua era îngrozitor de aproape. Dacă n-ar fi fost uriaşele maşini de cărat pământ nu s-ar fi interpus...

Atunci Summer realiză că, dacă tractoarele cu şenile n-ar fi fost acolo, nimeni n-ar fi putut să vadă prea departe. Era atât de întuneric, încât nu putea să vadă decât silueta lui Mitch, deşi nu se afla decât la un metru distanţă. Ea ştia că încă mai săpa, după zgomote şi pentru că o rază de lună

argintase lama lopeţii. Steve începu să mişte. Era legat de mâini şi de picioare ca şi ea şi înfăşurat ca o mumie, cu frânghie de nylon pentru mai multă siguranţă. Îşi mişcă picioarele, apoi umerii. Summer bănui că şi-a deschis ochii pentru că văzu o sclipire slabă prin întuneric. Dar nu putea fi sigură. Se întinse din toate puterile să ajungă la el şi încercă să se rostogolească pe spate. Steve se afla la mai puţin de un metru distanţă.

Deodată Mitch veni lângă ei. Instinctiv, Summer rămase nemişcată ca un rozător vânat de un şoim. Dar Mitch se duse la Steve.

— Te-ai trezit. Vocea lui Mitch era ca un murmur slab când se lăsă în genunchi lângă Steve. La dracu', Steve, de ce nu ţi-ai văzut de treabă?

Steve scoase un sunet de neînţeles din cauza benzii adezive cu care-i era acoperită gura.

— Crezi că vreau să fac asta? La dracu', mai bine mi-aş fi tăiat braţul drept. Dar nu mi-ai lăsat cale de întoarcere.

Steve scoase un alt sunet.

— Bine, prietene, o să-ţi scot căluşul pentru o clipă. O să mă întrebi ce vrei să ştii şi eu o să-ţi răspund. Meriţi să ştii de ce ţi se întâmplă toate astea. Dar dacă ţipi, sau vorbeşti tare, o să te omor cu asta. Mitch atinse lopata care zăcea lângă el. Se aplecă peste Steve şi îndepărtă banda-căluş.

Summer bănui că asta făcuse pentru că auzi un sunet jos, urmat de o voce răguşită şi şoptită, dar aparţinându-i lui Steve.

— Când m-am culcat cu Deedee, tu începuseşi să ai deja o aventură cu Elaine.

Mitch tăcu o clipă apoi răspunse.

— Elaine ţi-a spus, nu-i aşa? Mi-a fost teamă că va face asta mai devreme sau mai târziu.

— Mi-a spus totul în seara asta. Eram temporal în graţiile ei pentru că ea şi Corey scăpaseră cu viaţă. Steve

se opri apoi. Adăugă acuzator. De aceea ai omorât-o pe Deedee? Ca să te eliberezi şi să poţi s-o ai pe Elaine?

Vocea lui Mitch păru surprinsă.

— La dracu', n-aş fi omorât-o pe Deedee pentru Elaine. Am omorât-o pentru... *Rahat.* De unde ştii?

— Elaine mi-a spus că veneai foarte des pe acasă când eu eram la slujbă. Mi-a spus că o vizitai de opt luni când a izbucnit totul, şi că era plictisită şi nefericită, şi a făcut-o. Mi-a spus că tu ai cerut cheia de la biroul meu, nu numai în noaptea în care a murit Deedee, dar şi în alte dăţi ca să ştii exact ce făceam. Ea bănuia că şi tu eşti corupt. Dar nu-i păsa. Când Deedee a fost găsită moartă în biroul meu a bănuit că tu ai omorât-o. Dar era prea speriată ca să vorbească. Ce i s-a întâmplat lui Corey, a făcut-o să-şi dea seama că singurul mod în care ea şi Corey puteau fi în siguranţă era ca tu şi prietenii tăi să fiţi puşi în spatele gratiilor.

— Dar eu sunt corupt de atâta timp, Steve.

Tonul era al unei confidenţe.

— La dracu', crezi că nu ştiu? Până la urmă mi-am imaginat asta. Mi-aş fi dat seama până la urmă, doar că nu voiam să văd adevărul pe care-l avem chiar sub nas. Dar de ce Mitch? Spune-mi de ce?

— Erau atât de mulţi bani, spuse Mitch. Mi-au dat atâţia nenorociţi de bani. Nu trebuia să fac nimic decât să mă uit în altă parte când traficau drogurile prin oraş. Erau cel mai uşor câştigaţi bani din viaţa mea. Mii şi mii de dolari doar să mă uit în altă parte.

— Tu ai luat camioneta, nu-i aşa?

Urmă un moment de tăcere. Apoi Mitch zise:

— Ai fost întotdeauna un bun detectiv. Cum ţi-ai dat seama de asta?

— Cine s-ar fi gândit la hangarul de bărci în afară de tine? Azi la telefon, ca să fiu sigur, nu am discutat nimic de genul ăsta cu prietenii tăi. I-am spus doar lui Larry Kendrick că dubiţa era în hangar. A ajuns acolo cât de repede a

putut, dar camioneta dispăruse deja. Cineva, cineva, care ştia ce conţine, o găsise în perioada cuprinsă între duminică dimineaţa când am lăsat-o aici şi după amiaza de azi. Cine ar fi putut în afară de tine? Numai tu şi cu mine ştiam de nenorocitul ăla de hangar. Unde-i camioneta, Mitch?

— Într-un loc unde nu va fi niciodată găsită. Vocea lui Mitch se aspri deodată. La fel, nici tu, nici prietena ta nu veţi fi găsiţi. Mâine au de gând să paveze câmpul ăsta. O să fie un loc de parcare pentru baza pe care o vor construi mai jos pe lac şi voi o să fiţi îngropaţi sub el.

— De ce trebuie să ne omori? Suntem neajutoraţi şi tu ai banii. De ce nu-i iei şi nu fugi?

— Crezi că n-aş fi făcut-o dacă aş fi putut? întrebă acru Mitch. Dar dacă fac asta, toţi o să mă vâneze. Nu numai poliţia sau FBI ŞI DEA, dar şi cartelul. Ei o să mă găsească mai devreme sau mai târziu. O să mă urmărească până la capătul pământului. N-o să am linişte niciodată.

— Şi dacă ne omori pe noi, cum scapi de urmărirea cartelului?

Mitch chicoti.

— O să dea vina pe tine, prietene. O să creadă că tu şi micuţa ta prietenă aţi furat cele cincisprezece milioane şi aţi dispărut în noapte. Nimeni n-o să ştie că aţi murit.

Summer simţi fiori pe şira spinării. Era o soartă îngrozitoare să fii omorât. Dar, să mori şi nimeni să nu ştie asta... Mama şi surorile ei aveau s-o caute în toată lumea pentru tot restul vieţii.

— Steve, bătrâne camarad, bătrâne prieten, dacă aş fi avut o cale să nu fac asta, aş fi ales-o. Dar nu te teme. O să te lovesc în cap înainte să fac asta, aşa că n-o să simţi nimic. N-o să te doară.

Mitch se întinse după lopată. Lui Summer îi sări inima din piept.

— Aşteaptă! disperarea ajunsă la maximum se simţea în vocea lui Steve. Tot nu mi-ai spus de ce ai omorât-o pe Deedee.

Mitch făcu o pauză şi se întoarse cu spatele la Steve.

— Ţii minte cum ne anchetai, Steve? Les Carter te împrumutase lui Rosencrans şi tu investigai poliţişti corupţi. Şi te apropiai tot mai mult. Ajunsesem să simţim în ceafă respiraţia ta. Cartelul se alarmase. Mi-au spus să opresc ancheta. Să te opresc. Mi-au dat două alternative: să te cumpăr, sau să te omor. Eram foarte uniţi, prietene, îţi aminteşti? Cu ajutorul lui Elaine, am putut afla tot ce voiai să faci. Am avut timp să găsesc o soluţie. Şi apoi ai început aventura cu Deedee. Era perfect. Ştiam că dacă erai prins că aveai o aventură, puteai spune adio anchetei. Aşa că am aranjat totul. Nu înţelegi, omule? Am omorât-o pe Deedee ca să te salvez pe *tine.* Vocea lui Mitch se rupse. Pe un tâmpit nenorocit.

Se aplecă spre Steve. Summer văzu mută de uimire cum Mitch îl sărută pe Steve pe gură plin de pasiune.

— Te-am iubit întotdeauna, cercetaş tâmpit, şi tu nici măcar n-ai bănuit. Dar acum totul e între tine şi mine. Câştigătorul ia tot, dragă.

Cu aceste cuvinte, Mitch sări în picioare şi apucă lopata. Totul cu o singură mişcare. Steve tocmai voia să spună ceva, sau poate era un fel de strigăt, când lovitura porni.

Summer interpretă scrâşnetul acela ca propria ei condamnare la moarte. Când Mitch se întoarse spre ea, văzu lacrimile ce-i curgeau pe obraji şi străluceau în lumina lunii.

Capitolul patruzeci şi trei

„Cel ce cade în păcat e un bărbat.
Părerea de rău îl face sfânt, lauda îl face diavol”
Tomas Fuller

Deedee avea din nou probleme cu atomii ei. I se părea că devenea din ce în ce mai slabă. Îl urmărise pe Steve, ţinându-se scai de el, dar el n-o mai văzuse de un timp. Asta era un lucru rău. Nu voia să-i facă probleme cu noua lui prietenă.

Nu putea să se materializeze, dar putea vedea şi auzi. Auzise ce-i spusese Mitch lui Steve, în plin întuneric, pe câmpul acela noroios, văzuse ce făcuse şi ce intenţiona să facă şi deodată trecutul şi prezentul îi apărură clar.

În noaptea în care murise, Mitch o pusese faţă în faţă cu dovada aventurii ei cu Steve, făcând-o să plângă cu sughiţuri şi să se scâncească, făcând-o vinovată deşi de fapt, Mitch fusese singurul bărbat pe care-l iubise. Apoi îi spusese că o iartă dacă-l ajută să-l înveţe pe Steve o lecţie pe care să n-o uite.

Ea se gândise că Mitch era gelos. Acest lucru o bucurase. Aventura cu Steve le inversase rolurile. Acum Mitch ştia cum e să fii gelos. În timpul anilor petrecuţi împreună, el fusese singurul obiect dorit, şi nu ea. Acum, în cele din urmă, mulţumită aventurii ei cu Steve, lucrurile se schimbaseră. Mitch era obsedat de ea. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. Dar de fapt, realitatea era de necrezut. Cum ar fi putut să bănuiască adevărul că Mitch nu era obsedat de ea, ci de *Steve.* Fusese atât de oarbă, încât să nu bănuiască cine era Mitch? Să nu vadă nimic?

Doar că Steve nu avusese nicio bănuială. Fusese atât de îndrăgostită de Mitch, încât fusese de acord cu tot ce-i ceruse el şi o şi făcuse. La început, Mitch o pusese să citească o scrisoare de sinucidere în faţa unei camere video. Era un joc. Apoi o dusese în biroul lui Steve, agăţase o funie de nylon de un cârlig, şi culmea tâmpeniei, trăsese biroul lui Steve sub el şi îi spuse să se urce pe el şi să pună lanţul în jurul gâtului în aşa fel încât să pară că vrea să se spânzure.

Îi spusese că Steve e pe drum şi aveau să-l sperie de

moarte pe bătrânul lor prieten.

Steve n-o s-o mai înşele niciodată pe soţia lui, îi spusese Mitch cu o expresie în ochi, care-i făcuse inima să bată mai tare. În timpul anilor petrecuţi împreună, nu-l văzuse niciodată aşa de preocupat. Totul era pentru că se simţea gelos pe ea şi pe Steve. Fusese nerăbdătoare, lipsită de bănuieli şi *proastă.* Îşi aruncase pantofii, se urcase pe masă şi îşi pusese laţul în jurul gâtului, aşa cum îi spusese Mitch. Şi încercase să nu zâmbească gândindu-se la ce va zice Steve.

Apoi, Mitch îi trăsese biroul de sub ea şi o lăsase să se sugrume, să se zbată şi să moară.

Fiul de căţea. O omorâse cu sânge rece şi acum voia să-l omoare şi pe Steve şi pe noua lui prietenă şi asta nu trebuia să i se permită.

Nu avea să i se permită.

Deedee îşi dădu seama că misiunea ei era să-l oprească pe Mitch să omoare din nou.

Dar cum?

Privi cum Mitch trăgea corpul legat şi inert al lui Steve în groapa adâncă pe care o săpase şi-l rostogoleşte înăuntru, apoi o cără şi pe femeie şi o aruncă înăuntru după Steve. Îl văzu pe Mitch cum îi acoperă cu un strat subţire de noroi apoi se urcă într-un compresor galben, scoate o cheie din buzunar şi dă drumul motorului.

Compresorul cu aburi începu să se mişte cu un huruit puternic şi se îndreptă spre viitorul mormânt.

Ce putea să facă?

Deedee încercă să facă tot posibilul. Dori să fie în compresor, pe scaunul lui Mitch, dori să se materializeze.

Compresorul se îndreptă neabătut spre mormânt lăsând în urmă o fâşie de pământ bine bătătorit. Cu fiecare secundă, se apropia tot mai mult de ţintă. Deedee se gândi că ar putea să vadă siluetele întunecate zăcând în groapa adâncă făcută de Mitch.

Simţi furnicăturile. Deodată era acolo, stând lângă el.

Mitch se uită spre ea ca şi cum ar fi simţit că nu era singur.

Şi o văzu. Se holbă şi se făcu alb ca laptele. Deedee întinse degetele spre el. El ţipă şi sări din cabina compresorului.

Ateriză în genunchi şi pe palme în solul moale dar nu reuşi să răsucească cheia. Deedee încercă dar nu reuşi să răsucească cheia. Degetele ei erau la fel de lipsite de consistenţă ca şi ceaţa şi nu putea să atingă nimic.

Zbură din cabină după Mitch. *El* trebuia s-o facă. Stătea în picioare arătând mototolit, dar teafăr. Teafăr, cel puţin, până când o văzu din nou.

Mitch îi aruncă o singură privire, ţipă şi fugi ca şi cum ar fi fost diavolul în persoană. Deedee zbură după el, pluti foarte aproape de pământ, cu degetele întinse încercând să-l prindă de cămaşă.

Trebuia să se întoarcă în cabină şi să oprească maşina.

Mitch alerga peste câmpie plângând de spaimă în timp ce se căţăra pe povârnişul de lângă şosea, cu ea agăţată de umărul lui.

Deedee văzu ce avea să se întâmple cu câteva secunde înainte, dar nu putea să schimbe ceva. Mitch o luă spre şosea chiar în dreptul compresorului.

Forţa coliziunii fusese de necrezut, sângele îi ţâşnise deja pe nas şi pe gură, înainte ca trupul să lovească pavajul la trei metri de şosea.

Capitolul patruzeci şi patru

Summer îl văzu pe Mitch sărind din cabină şi alergând şi ţipând. Dar nu avu timp să se gândească la asta, să

cugete la cauzele ei şi *de ce*-urile acestei comportări. Atenţia îi era îndreptată spre roata uriaşă şi argintie a compresorului care se apropia din ce în ce mai mult de depresiunea unde se aflau ea şi Steve. Din fericire, mişcându-şi capul reuşise să-l elibereze din noroi. Mitch nu-i îngropase prea bine, grăbit fiind să termine treaba. Reuşi să cureţe noroiul de pe faţa lui Steve cu o mişcare incredibilă a capului.

Steve era încă inconştient. Ea îl lovi cu putere, disperată. Odată ce Mitch părăsise cabina, aveau o şansă, dar Steve trebuia să se trezească.

Nu putea să vorbească, având gura legată. Ţipetele ce-i urcau din gât erau oprite de căluş. Cu greu le putea auzi chiar şi ea.

Compresorul era la şase metri de ei.

Ochii lui Steve clipiră şi se deschiseră. Summer îi putea vedea lângă ea, sclipind în întuneric. Îl lovi, îşi contorsionă trupul în aşa fel încât picioarele să-i vină în contact cu genunchii lui.

— Ah, exclamă el privind-o.

Summer scutură puternic din cap şi se rostogoli de acolo.

Nu-şi dădu seama dacă el realizase cât de aproape erau de moarte. Dar el o urmă, rostogolindu-se ca un făcăleţ pentru aluat pe pământul moale şi rece. Compresorul trecu pe lângă ei la mai puţin de câţiva centimetri distanţă şi continuă să meargă până se prăbuşi în lac.

Capitolul patruzeci şi cinci

Era sâmbătă. Înmormântarea lui Mitch avusese loc în Nashville cu o zi înainte. Steve se dusese, iar Summer mersese cu el ţinându-l strâns de mână pe toată durata serviciului divin. Steve fusese răbdător, cu faţa întunecată, cu ochii umbriţi. Nu avea importanţă ce făcuse Mitch şi de ce o făcuse pentru că prietenia de o viaţă ce domnise între ei nu putea fi destrămată nici de logică, nici de moarte.

Steve nu era pregătit să vorbească despre Mitch şi Summer fusese destul de deşteaptă să nu deschidă subiectul.

După înmormântare o întâlnise pe Elaine.

Fosta soţie a lui Steve era o blondă micuţă şi atractivă. Primul lucru la care se gândise Summer când o întâlnise fusese că Steve se însurase cu ea pentru că îi amintea de Deedee.

Dar asta nu avea importanţă, îşi spuse Summer, Steve nu-i mai aparţinea lui Elaine. Nu-i aparţinea lui Deedee. Steve îi aparţinea *ei.*

Steve era al ei. Ştia asta la fel de bine cum ştia că soarele răsare dimineaţa. Uneori, în viaţă, cineva era destul de norocos ca să întâlnească persoana pe care Dumnezeu sau viaţa sau poate altă putere mai mare ce se ocupa cu lucrurile astea o pregătise să devină yingul unui yang. Asta i se întâmplase şi ei şi lui Steve.

Celelalte detalii, căsătorie, copii, introducerea lui Corey în viaţa lor, mai trebuiau discutate. Şi până atunci nu prea avuseseră timp.

Totuşi amândoi aveau siguranţa unei legături eterne. Summer era conştientă de asta în fiecare noapte când dormea în braţele lui Steve, în fiecare dimineaţă când se trezea şi-l privea în ochi.

Au locuit la Holliday Inn în Murfreesboro. Summer trebuia să conducă o afacere în ciuda anchetei făcute de poliţie.

Se dusese acasă numai ca să-şi împacheteze lucrurile. Casa pe care-o iubise atât era acum iremediabil murdărită

de moartea Lindei Miller şi a lui Betty Kern.

Încă nu avusese timpul necesar nici măcar să se gândească să găsească altă casă sau un alt apartament.

Luni era prea curând ca să se ocupe de tot.

Pentru moment, Summer se afla cu mama şi cu surorile ei luând masa în cafeneaua de la Murfreesboro Holliday Inn. Muffy stătea în camera mamei ei delectându-se cu a douăsprezecea cutie de Kal Kon. Cele trei femei McAffe aveau să plece acasă în dimineaţa următoare şi Summer ştiu că o să-i lipsească, dar atunci se va descurca foarte bine şi fără ele.

Persoana în discuţie era Steve.

— Pare foarte drăguţ, trebuie să recunosc. Dar, Summer, din câte ştiu, nu are nicio slujbă. Asta era mama ei.

— Nu-l ştii decât de-o săptămână. Asta era Sandra. Nu crezi că ai nevoie de mai mult timp ca să iei o hotărâre?

— Dacă te-ai îndrăgostit atât de repede, probabil că e îngrozitor de bun la pat. Sau oricum. Asta era Shelly, chicotind.

— Shelly!

Şi Margaret McAfee şi Sandra îşi întoarseră şocate capul spre Shelly. Shelly ridică din umeri. Lui Summer îi ardea faţa. Nu le spusese nimic din detaliile intime ce avuseseră loc între ea şi Steve, exceptând strictul necesar.

Toate trei ghiciseră imediat adevărul, numai uitându-se la ea.

Familia!

— Suntem toate nişte femei adulte. Şi trebuie să recunoaşteţi că arată foarte sexy. *Desigur,* nu e atât de frumos ca Lem, insistă Shelly.

— Lem era foarte bun la pat, spuse Sandra convinsă.

Mama şi surorile ei o priviră surprinse. Sandra avea aproape patruzeci de ani.

— Sigur c-a fost aşa, se aprinse Sandra. Am văzut tot ce i-a făcut lui Summer, a transformat-o într-o soţie robot.

Summer nu-şi dăduse seama că familia ştiuse totul. Zâmbi recunoscătoare Sandrei.

— Asta aşa e, admise Margaret McAfee. Cred că niciuna dintre noi nu are vreo obiecţie în legătură cu prietenul tău, Summer. Oricum, îi trebuie o slujbă. Cum o să te întreţină?

— Mamă, pot să mă întreţin şi singură, spuse Summer. Ai uitat că am o afacere?

— Dar...

— Bună dimineaţa, doamnelor. Eşti gata, Summer?

Steve apăru brusc lângă masă şi obrajii lui Summer se înroşiră întrebându-se cât de mult sau dacă auzise ceva. De fapt, el trebuia să se obişnuiască să stea cu familia ei, aşa cum şi ea trebuia să înghită familia lui.

Aveau destul timp pentru asta. Aveau tot timpul de pe lume.

Ea îi zâmbi. Îmbrăcat într-o uniformă kaki, cu o curea maro de piele şi o cămaşă marinărească, albastră, cu bocanci de culoarea bronzului în picioare şi cu un ceas prins la încheietură, arăta diferit de vagabondul pe care-l întâlnise cu patru zile în urmă. Era ras proaspăt, cu părul negru pieptănat peste spate. Cu trupul puternic de jucător de fotbal şi cu faţa lui de o masculinitate agresivă, era foarte bătător la ochi. Era un bărbat de care putea fi mândră, în ciuda ochilor învineţiţi şi a vânătăilor de pe maxilare.

— Vrei să stai cu noi la cafea, Steve?

Margaret McAfee îi zâmbi. Ca şi fiicele ei, era o brunetă drăguţă. Singura diferenţă între ele erau cei douăzeci şi cinci de ani şi faptul că în fiecare săptămână îşi aplica pe cap soluţia pe nuanţe de castaniu închis din sticla de Lovig Care.

Steve scutură din cap.

— Mulţumesc, dar i-am promis lui Corey să vin s-o duc să ia căţelul înainte de masă şi cred că pentru ea, înainte de masă, înseamnă ora nouă. Deja m-a sunat de două ori

ca să afle ce mă reţine. Apropo, mulţumesc că mi-aţi dat numele adăpostului pentru animale de unde aţi luat-o pe Muffy.

— Mă bucur că mai sunt încă în afacere şi mai au căţeluşi de vânzare, spuse Margaret.

— Să nu crezi că-i faci fiicei tale o bucurie cumpărând o clonă ca Muffy, îl avertiză Sandra. Ea nu e chiar ideea mea despre un câine de casă

— Muffy e o campioană, spuse Margaret plină de demnitate, obişnuită să fie tachinată de fiicele ei în legătură cu iubitul ei câine. Şi ca orice campioană, are curiozităţile ei. Sunt de acord cu asta. Dar să nu crezi o clipă că nu este şi extrem de inteligentă. Doar a scăpat vieţile lui Summer şi Steve.

Partea ei favorită din aventurile lui Summer şi Steve fusese când Muffy urinase pe picioarele bătăuşului.

— Da, nu-mi spune.

Sandra şi Shelly începură să chicotească. Summer îşi spuse că era momentul să se ridice.

— Ne vedem mai târziu.

Făcu cu mâna mamei şi surorilor ei în loc de rămas bun şi ieşi din restaurant cu Steve pe urmele ei.

El o ajunse afară, în dreptul locului de parcare.

— Să ştii că am o slujbă, spuse împletindu-şi degetele cu ale ei şi privind într-o parte.

Deci *auzise* ceva.

— Nu-mi pasă dacă ai sau nu, spuse ea sinceră, zâmbindu-i.

— De fapt, pot să aleg între mai multe. Rosencrans a spus că are nevoie de un detectiv şef. Les Carter îmi dă înapoi fosta slujbă. Şi Larry Kendrick vrea să mă îmbarce în DEA. De fapt, cred că vrea să mă ţină sub ochi în cazul în care aş începe să cheltuiesc prea mulţi bani.

Zâmbi. Camioneta fusese găsită scufundată sub rampa de lansare ce ducea de la hangar la lac şi cadavrele se mai găseau înăuntru, dar banii pe care-i furase Mitch

dispăruseră. Începuse căutarea lor şi numai de către poliţie. Astfel se dusese vestea că cincisprezece milioane de dolari în bilete nemarcate erau ascunse pe undeva în apropierea lui Cedar Lake. Oamenii îşi făcură debutul în construcţii căutând comoara. Sammy spusese că dacă nu se găseau banii destui de repede, Cedar Lake o să devină o nouă Siera Madre. Căutătorii de comori or să sape peste tot până în secolul următor, căutând milioanele pierdute.

— Ia-o pe care vrei, spuse Summer când ajunseră la maşina lui Steve.

Aceasta era o Mazda 626 parcată în mijlocul celorlalte maşini şi el trebui să manevreze în aşa fel încât să treacă de un Olds 188, ca să deschidă uşa pasagerului.

— M-am gândit să stau aici în Murfreesboro, spuse el.

— Ah?

În loc să se urce în maşină, se întoarse cu faţa la el. Părul era spălat şi uscat să se aranjeze în bucle moi în jurul feţei, se machiase atât cât trebuia pentru o zi fierbinte de vară şi era îmbrăcată într-o rochie lejeră şi cu sandale de piele. Arăta bine şi o ştia şi se încălzi la privirea plină de apreciere apărută în ochii lui când îi trecu peste ea.

— Da, pentru că tu ai aici o casă şi o afacere cu totul.

Ochii lui erau negri şi enigmatici când se fixară din nou asupra ei.

— Nu mai am nicio casă. Nu vreau să mai locuiesc acolo. Lunea viitoare o s-o pun la vânzare şi o să caut un alt loc în care să mă mut. Mama vrea să merg la Santee şi să stau cu ea şi Sandra a spus să mă mut în California şi Shelly...

— Vreau să vii la Knoxville, termină Steve fraza în locul ei. De luni o să încep şi eu să-mi caut o casă. Poate vrei să ne unim forţele. Doi oameni căutând o singură casă.

Summer se uită în sus la el. Era foarte aproape, cu un braţ pus pe marginea de sus a uşii deschise şi cu cealaltă mână jucându-se absent cu degetele ei.

— Vrei cumva să mă rogi să locuiesc cu tine? întrebă

ea străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

El scutură din cap.

— Nu.

— Nu?

— Am crezut că eşti de acord că legătura noastră e eternă.

— Da, aşa e.

— Bine, atunci te rog să te măriţi cu mine.

Summer se simţea ca lovită de trăsnet. Nu se aştepta la asta.

— Dar, dar, se bâlbâi ea. Ne ştim doar de-o săptămână.

— Uneori asta ajunge.

Summer se uită la el, la obrajii traşi, la buzele subţiri şi la nasul lui drept, la ochii întunecaţi pe care înainte îi considera lipsiţi de suflet. Acum, însă îl cunoştea mai bine.

Uneori o săptămână e de ajuns.

— Da, spuse ea, şi se ridică pe vârful picioarelor, îi puse mâinile în jurul gâtului şi-i atinse buzele.

El o sărută, cu răsuflarea oprită sub privirea soarelui de vară, în mijlocul aglomeratei parcări de la Murfreesboro Holliday Inn.

Capitolul patruzeci şi şase

„Dumnezeu dă în sfârşit liniştea”
John Greenleaf Whittier

Deedee se simţea slăbită. Ştia că din moment în moment avea să fie chemată, dar chemată unde? În paradis sau înapoi în nefiinţă unde fusese înainte?

Îşi terminase misiunea care o ţinuse legată de pământ. Aranjase bine lucrurile pentru Steve.

În curând, trebuia să plece. Să-l întâlnească pe Mitch? Dacă înţelesese ceva din felul în care universul se mişcă, el trebuie să fie prins în acea lume a nefiinţei.

Mai voia să facă ceva înainte să plece, dar îi era greu să-şi rânduiască atomii. Cât despre materializare, trebuia să uite de ea pentru că nu mai avea destulă putere. Voia doar să meargă unde trebuie.

Cu un uriaş efort de voinţă, se concentră asupra casei mamei ei. Dură un timp pentru că vârtejul era foarte slab, dar până la urmă ajunse acolo.

Mama ei se afla la bucătărie şi pregătea masa. Presupuse că era masa de seară pentru că afară se întuneca. Pentru o clipă, Deedee o privi plină de dragoste cum taie un pui pentru friptură.

Acum părul mamei era alb. Faţa i se ridase, începuse să îmbătrânească.

Mătuşa Dot se afla în sufragerie şi urmărea ştirile. Tabla Quija era pe masa de cafea, uitată pentru moment.

Deedee se concentră cu putere. Încet indicatorul începu să se mişte trasând cercuri fără sens pe tabla alunecoasă.

Dură câteva minute până atrase atenţia mătuşii Dot, dar odată ce se întâmplă, o şi făcu să-şi intre în rol.

— Sue!

Mătuşa Dot strigă atât de tare că ar fi trezit până şi un buştean. Sări în picioare.

— Dumnezeule, Dot, ce s-a întâmplat?

Mama ei se apropie în grabă, ştergându-şi mâinile pe un prosop uzat de bucătărie.

Dot îi făcu semn spre tabla Quija fără să spună un cuvânt. Ca să fie mai sigură, Deedee convinsese indicatorul să facă o serie de rotaţii demonstrative.

— O, Doamne, e din nou Deedee! Dot, stai jos! Deedee draga mea, vorbeşte-mi!

Ea îşi trase cu greu un scaun, mătuşa Dot se prăbuşi la loc pe canapea şi amândouă se concentrară asupra

indicatorului mişcător. Degetele groase şi crăpate ale mamei ei începură să tremure.

— B-U-N-Ă-M-A-M-I, începu ea.

— O Doamne, e chiar Deedee, murmură mama ei.

— Linişte Sue, ce vrea să ne spună?

— Î-N-N-O-A-P-T-E-A-A-S-T-A-S-Ă-S-Ă-P-A-Ţ-I-L-A-M-O-R-M-Â-N-T-U-L-M-E-U

— Să săpăm mormântul? strigă mătuşa Dot.

— Taci Dot, linişte! Deedee, draga mea, te iubesc! Spune mai departe!

— A-C-O-L-O-S-U-N-T-B-A-N-I-O-M-U-L-Ţ-I-M-E-D-E-B-A-N-I

— Bani? În mormântul tău? şopti mama ei.

— N-U-S-P-U-N-E-Ţ-I-N-I-M-Ă-N-U-I-N-I-M-I-C-S-U-N-T-P-E-N-T-R-U-T-I-N-E

— Mitch i-a ascuns?

— Linişte, Dot! Deedee, tu nu te-ai sinucis, nu-i aşa? Draga mea, întotdeauna am ştiut că n-ai făcut-o. Întotdeauna am ştiut asta!

— M-I-T-C-H-M-A-O-M-O-R-Â-T

— Am ştiut-o, am ştiut-o! ţipă mama ei. Nu ţi-am spus întotdeauna că Mitch a făcut-o?

— B-A-N-I-I-N-U-A-P-A-R-Ţ-I-N-N-I-M-Ă-N-U-I-I-A-I

— Nu-mi pasă de bani! Deedee, te iubesc!

— Ş-I-E-U-T-E-I-U-B-E-S-C-M-A-M-I-I-A-B-A-N-I-I

— Unde te afli? Eşti în paradis? Eşti cu îngerii lui Dumnezeu?

— Nu plânge, Sue!

— I-A-B-A-N-I-C-A-U-N-D-A-R-D-E-L-A-M-I-N-E

— Eşti împreună cu îngerii, Deedee?

— Ţine-ţi degetele pe indicator, Sue!

— S-U-N-T-B-I-N-E-M-A-M-I-I-A-B-A-N-I-I-T-E

— Indicatorul se opreşte!

— Deedee, nu pleca!

Deedee se simţi slabă. Cu o ultimă încordare a voinţei, reuşi să încheie.

— I-U-B-E-S-C

Şi apoi se trezi absorbită în crepusculul care se adâncea.

De data asta ieşi la suprafaţă, nu pentru că aşa ar fi vrut, ci pentru că vârtejul o scuipase acolo, pe o scenă luminată orbitor. Camerele TV se înghesuiau din toate părţile, montate pe platforme în mijlocul audienţei. Mulţimea aplauda stând în scaune pluşate, ca o creatură însetată şi fără faţă. Un bărbat ieşi pe scenă, strângându-şi mâinile cu altul care tocmai terminase de cântat şi de zdrăngănit la chitară. Când chitaristul ieşi, Deedee îl recunoscu pe unul din cunoscuţii cântăreţi de country – Jerry Wood.

O inscripţie de neon roz pe catifeaua maro a draperiilor din spatele scenei o lămuri unde se afla. Acolo scria NASHVILLE LIFE.

Deedee îşi dădu seama că va fi martoră la debutul pe viu al lui Hallie Ketchum în faţa publicului de la televiziunea naţională. Imediat încercă să-şi adune atomii. Dacă ar fi putut să recheme puterea pe care o avusese înainte, ar fi putut s-o ajute pe Hallie.

Dar unde era Hallie? Desigur pe undeva prin culise. Deedee o căută dar n-o găsi.

Poate era la cabină...

O găsi pe Hallie acolo, prăbuşită pe masa de toaletă, cu faţa odihnindu-se într-o mare de borcănele de cosmetice, de perii şi de ghemotoace de vată. În păr avea bigudiuri electrice.

Era moartă. Deedee ştia cu siguranţă că sufletul îi părăsise trupul cu numai câteva minute mai devreme.

Deedee realiză ce se întâmplase, când văzu pudra albă şi cuţitul de alături, de pe măsuţă. Speriată de ideea că va cânta în faţa publicului, ştiind că nu era plămădită din acelaşi aluat cu marile vedete, Hallie luase droguri ca să prindă curaj.

În schimb murise.

Atunci, Deedee simţi curentul invizibil care-o trăgea înapoi.

Auzi o bătaie în uşă.

— Trei minute, Miss Ketchum.

Curentul era şi mai puternic. Deedee îi rezistă uitându-se la trupul inert. Putea vedea ceva?

Brusc, Deedee văzu o lumină.

Nu era ceva asemănător cu lucrurile pe care le întâlnise înainte, o rază de lumină pură, albă, iradiind căldură, atrăgând-o spre ea. Coborî din tavan vindecătoare, plină de beatitudine, promiţându-i fericirea pentru totdeauna.

Scara spre Paradis. Reuşise.

Deedee privi din nou la trupul prăbuşit şi atunci îşi dădu seama că i se oferea o alegere: Paradisul sau Nashville.

Deedee ezită. Se uită la lumină. Aceasta o atrăgea *cum magnetul atrăgea fierul.*

— Un minut, Miss Ketchum.

Şi Deedee îşi dădu seama că nu poate pleca. *Singurul Paradis pe care-l voia era chiar acolo.*

Un paradis pierdut pentru un înger de mahala.

Deedee simţi înţepături şi chiar senzaţia că atomii ei se dizolvau!

Apoi, brusc se trezi în interiorul corpului lui Hallie Ketchum încercând să se modifice după el, aşa încât să poată vorbi; îşi înălţă capul şi se holbă interesată la faţa străină care acum îi aparţinea.

Nu arăta rău, gândi ea, şi cu degetele surprinzător de sigure, începu să-şi scoată bigudiurile din păr.

Capitolul patruzeci şi şapte

Era duminică noaptea. Hallie Ketchum se afla pe

scena de la *Nashville Life,* vrăjindu-şi publicul cu transpunerea hit-ului ei „Agony”.

Între timp, într-un cimitir de ţară, nu departe de acolo, două femei bătrâne, una din ele plângea din când în când, erau îngenuncheate lângă mormânt. Îmbrăcate în zvetăre din bumbac de culori închise, cu basmale negre legate în jurul capului, se foloseau de nişte palete de grădinărit ca să îndepărteze gazonul şi câţiva centimetri de pământ de pe o latură a mormântului.

În cele din urmă, paletele ajunseră la o geantă mică din plastic, legată bine cu bandă adezivă. Femeile se uitară una la alta şi-o scoaseră din pământ.

Una din femei o desfăcu cu mâini tremurânde şi se uită înăuntru.

— Dot, este exact cum ne-a zis Deedee! Sunt bani înăuntru!

— Ţine-ţi gura, Sue! Şi continuă să sapi!

O oră mai târziu, dezgropaseră un mic munte de genţi identice şi erau ocupate să pună iarba la loc pe mormânt.

— Dot, probabil că e vreun milion de dolari aici! rosti Sue cu o voce tremurată.

— Şt! Să nu spui nimănui!

— Putem să-i păstrăm?

— Deedee a spus că banii sunt în regulă. Deedee a spus că sunt pentru noi...

Cele două femei se uitară una la alta şi dădură simultan din cap. Apoi, începură să târască prada lor spre vechiul loc de parcare de la Plymouth, de pe drumul întunecat de ţară, nu departe de mormânt.

Pe altă şosea din Nashville, Steve conducea prin întuneric spre casa pe care odată o împărţise cu fosta lui soţie. Lucrurile începuseră să meargă mai bine. Fusese ameninţat cu judecata de adolescentul al cărui Chevrolet sfârşise făcut bucăţi. Apoi, mai era şi şoferul camionetei, care zăcuse plin de sânge şi leşinat în parcarea de la Harmon Brother, şi care se trezise jurând că era doar un

martor inocent, că nu era implicat şi amenințase că o să-l dea în judecată pe bărbatul care-i rupsese nasul. Din fericire fiica lui adormise pe scaunul din spate, împreună cu puiul de pechinez, care din fericire dormea şi el.

Alături stătea iubita lui, odihnindu-şi capul pe spătarul scaunului, cu faţa întoarsă de la el, în aşa fel încât să se poată uita afară la stelele ce străluceau pe cer.

Summer îi simţi greutatea privirii pentru că îşi întoarse capul şi-i zâmbi.

Steve deveni deodată foarte conştient că era înconjurat de o atmosferă caldă de fericire, şi sentimentul acesta atât de străin lui era acum la fel de tangibil ca dogoarea unei pături electrice.

Pe neaşteptate, se gândi la Mitch – „O să te cunosc vreodată, bătrân prieten?” se întrebă el.

Apoi privi la cele două fiinţe care însemnau totul pentru el, simţi greutatea fericirii răspândite în interiorul maşinii şi află răspunsul la întrebare.

Aproape că îl auzi pe Mitch spunând: „Învingătorul ia tot, dragă”.

SFÂRŞIT